NEW YORK TIME BESTSELLER

VỊ KHÁCH CUỐI CÙNG

MEGAN MIRANDA

1980 NOVEL

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

SPENCER *dịch*

MEGAN MIRANDA

Spencer *dịch*

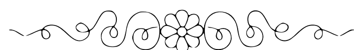
VỊ KHÁCH CUỐI CÙNG

• THE LAST HOUSE GUEST •

1980 BOOKS & NXB THANH NIÊN

ebook©vctvegroup | 02-01-2021

MÙA HÈ
NĂM 2017

BỮA TIỆC CUỐI MÙA

Đáng lẽ tôi phải quay lại tìm cô ấy; ngay khi cô ấy không tới tham dự bữa tiệc; ngay khi cô ấy không chịu bắt máy; ngay khi cô ấy không trả lời tin nhắn của tôi.

Nhưng vì những ly rượu luôn cần được rót đầy, những chiếc xe đang tìm chỗ đỗ đã khiến tôi trở nên quay cuồng. Tôi đã được yêu cầu phải luôn để mọi thứ trong tầm mắt để bữa tiệc hôm đó diễn ra suôn sẻ. Nếu thấy tôi quay trở lại, thế nào cô ấy cũng lại cười thẳng vào mặt tôi rồi đảo đôi mắt tinh nghịch và nói: "Avery, mình có một người mẹ là quá đủ rồi!"

Tôi biết tất cả những điều trên chỉ là lời biện bạch.

Tôi đến địa điểm tổ chức tiệc sớm hơn tất cả mọi người.

Bữa tiệc năm nay được tổ chức vào mùa hè tại một ngôi nhà cho thuê của gia đình nhà Loman. Ngôi nhà nằm phía sau những hàng cây và một con đường lớn, sân nhà không quá rộng, chỉ đủ chỗ cho hai chiếc ô tô đỗ. Nhà Loman đặt tên cho ngôi nhà là Blue Robin* vì tấm gỗ ốp quanh nhà có màu xanh da trời và mái nhà có hình dáng giống như mái của một ngôi nhà tổ chim. Tuy nhiên, tôi lại nghĩ ngôi nhà được đặt tên như vậy là vì nó nằm phía sau những hàng cây, sâu đến mức giống như một đốm sáng xanh hiện lên trên nền bóng tối mà chỉ có thể nhìn thấy rõ khi lại gần.

Một loài chim đẻ trứng có màu xanh dương.

Tuy ngôi nhà không phải là một địa điểm lý tưởng bậc nhất hay là nơi có khung cảnh đẹp nhất cho các buổi tiệc tùng; tuy ngôi nhà ở quá xa để thấy biển và chỉ đủ gần mới có thể nghe thấy tiếng sóng rì rào khơi xa nhưng đây lại là nơi cách xa khách sạn Bed and Breakfast nhất, sân nhà cũng được bao quanh với những cây thường xanh* đẹp mắt được cắt tỉa gọn gàng nhất. Mong rằng các vị khách đến đây sẽ không ai than phiền hay chỉ để ý đến những điểm hạn chế của ngôi nhà.

Là thuật ngữ khoa học dùng để chỉ cây rừng có lá tồn tại liên tục trong thời gian ít nhất là 12 tháng trên thân chính. Điều này khác biệt với các loài rụng lá hoặc là thân thảo (hàng năm hoặc lâu năm).

Các ngôi nhà của nhà Loman cho thuê vào mùa hè đều có điểm chung là kiến trúc nội thất giống y như nhau. Điều này làm cho mỗi khi rời khỏi nhà hay sau khi dẫn khách đi tham quan, tôi đều cảm thấy như mất phương hướng. Một cái xích đu ở mái hiên thay vì đường lót sỏi, nhà ở gần biển thay vì gần núi. Mỗi ngôi nhà đều có lớp gạch lót giống nhau, cùng tông màu đá hoa cương, cùng phong cách nhà cổ mộc mạc. Các bức tường trong mỗi ngôi nhà đều được trang trí với những bức tranh về Littleport (Ngôi làng lớn nhất): ngọn hải đăng, những cánh buồm trắng ở hải cảng, những đợt sóng bọt tung trắng xóa đang vỗ vào các vách đá. Đá ở đây như đang cố gắng vươn mình trước những ngọn sóng, những hòn đảo ở phía xa thoắt ẩn, thoắt hiện theo dòng thủy triều.

Littleport luôn mang một vẻ đẹp rất riêng: hoang dã, bí ẩn và tách biệt. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao có nhiều người chấp nhận lái xe một đoạn đường

dài chỉ để đến đây, tận hưởng cảm giác được nghỉ ngơi, đắm mình vào thiên nhiên. Một thị trấn được bao quanh bởi núi và biển, nhỏ bé và khiêm tốn, lối vào duy nhất là con đường dọc bờ biển đòi hỏi sự kiên nhẫn của người lái xe. Nơi đây tồn tại được hoàn toàn nhờ sự kiên cường trong đấu tranh chống lại sự tàn khốc của thiên nhiên. Nếu lớn lên ở đây, bạn sẽ có cảm giác con người mình cũng được tôi luyện bởi chính sự kiên cường đó.

Tôi lấy những chai rượu còn lại trong thùng ra đặt lên bàn đá hoa cương, mang những món đồ trang trí dễ vỡ cất đi và bật đèn bể bơi. Tôi ra hiên sau ngồi và tự thưởng cho mình một ly rượu, lắng nghe những âm thanh theo gió từ biển vọng vào rì rào. Một cơn gió lạnh chớm thu lùa qua những kẽ lá khiến tôi rùng mình và phải kéo kín áo khoác để giữ ấm.

Bữa tiệc này luôn được tổ chức vào những thời khắc chuyển mùa, một sự níu kéo cuối cùng của mùa hè trước khi trời sang thu và vào đông. Mùa đông ở nơi đây không chỉ lạnh thấu xương mà còn dài đằng đẵng. Những cơn gió lạnh có thể ùa đến rất nhanh, chỉ ngay khi tiệc tàn và các vị khách rời khỏi.

Nhưng hàng năm, những bữa tiệc này luôn diễn ra trước khi mùa đông tới.

Một đợt sóng nữa vỗ vào bờ, tôi nhắm nghiền mắt và nhẩm đếm từng giây. Chờ đợi!

Bữa tiệc được tổ chức để tạm biệt mùa hè, nhưng mấy ngày hôm nay những cơn gió không biết từ đâu kéo nhau ùa tới khiến tôi nghĩ mùa hè đã bị cuốn theo những ngọn sóng trôi ra mãi xa kia rồi.

Khi bữa tiệc bắt đầu trở nên náo nhiệt thì Luciana xuất hiện. Tôi không biết chị ấy tới từ khi nào nhưng khi tôi nhìn thấy thì chị ấy đã đứng ở đó, một mình lẻ loi trong nhà bếp. Dáng hình cao ráo nổi bật của chị dễ khiến

người khác chú ý, vậy mà chị lại đang đứng bất động trước sự náo nhiệt của những hoạt động xung quanh. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên chị tham gia bữa tiệc như thế này. Nó khác hẳn những bữa tiệc mà chị đã tham dự trong suốt mùa hè vừa qua, bữa tiệc chào đón chị đến với thế giới của Littleport, Maine.

Tôi chạm nhẹ vào khuỷu tay của chị, bằng cảm nhận của mình tôi thấy nó lạnh toát. Chị giật mình quay ra nhìn tôi, rồi chị thở phào nhẹ nhõm, dường như chị thấy rất vui khi gặp tôi. “Bữa tiệc này không giống như những gì chị tưởng tượng một chút nào!”

Chị ấy không chỉ ăn mặc rất lộng lẫy mà còn chuẩn bị rất chu đáo khi đến tham dự bữa tiệc này. Mái tóc uốn xoăn nhẹ, quần được thiết kế riêng phù hợp với đôi giày cao gót của chị. Cảm giác giống như chị đang chuẩn bị đi dự một bữa tiệc nhẹ buổi sáng hơn là một bữa tiệc buổi tối như thế này.

Tôi mỉm cười hỏi chị: “Sadie có đi cùng chị không?”. Sau đó, tôi đưa mắt quan sát để tìm màu sắc quen thuộc là mái tóc vàng đậm được chẻ ngôi giữa, tóc hai bên được tết thành hai dải mỏng và kẹp gọn về phía sau, trông nó hồn nhiên như một đứa trẻ vậy. Tôi kiễng chân và cố dỏng tai tìm kiếm tiếng cười quen thuộc của cô.

Luce lắc đầu, những lọn tóc xoăn nhẹ vờn qua vai chị. “Không, chị nghĩ là con bé vẫn đang đóng đồ. Parker chở chị tới đây rồi anh bảo là muốn đỗ xe ở Bed and Breakfast để sau bữa tiệc đi về sẽ tiện hơn.” Chị chỉ tay về hướng Bed and Breakfast, một ngôi nhà từ thời Victoria được cải tạo lại thành khách sạn với tháp chuông nhỏ và có mái hiên. Đứng ở đó bạn có thể nhìn bao quát gần như toàn bộ vùng Littleport, những phần đẹp nhất, từ hải

cảng tới dải cát của bãi biển Breaker, một con dốc cạnh ngôi nhà dẫn thẳng ra biển, dẫn đến ngôi nhà của gia đình Loman ở phía Bắc thị trấn.

"Anh ấy đáng lẽ không nên đỗ xe ở đó!" - Tôi vừa nói vừa lấy điện thoại ra khỏi túi. Làm sao mà giấu kín được bữa tiệc này với những người chủ của B&B khi mà tất cả các vị khách đều đỗ xe ở đó chứ?

Luce nhún vai. Parker Loman luôn làm theo ý mình mà không bao giờ nghĩ đến hậu quả về sau.

Tôi áp tai vào điện thoại, cố gắng nghe tiếng đổ chuông trong tiếng nhạc ầm ĩ.

Xin chào, bạn đã gọi đến số của Sadie Loman...

Tôi dập máy, cất điện thoại vào trong túi và đưa cho Luce một ly vang đỏ. "Của chị đây!" - Tôi nói. Mặc dù, câu mà tôi muốn nói lúc đó là: "Ôi Chúa ơi, hãy hít một hơi thật sâu và thư giãn đi nào!", nhưng không hiểu toàn bộ vốn từ vựng của tôi đã bay đi đâu mất khiến cho mỗi cuộc trò chuyện giữa tôi và Luciana Suarez thường chỉ gói gọn trong vài từ. Luce nhận lấy ly rượu với thái độ kính cẩn nhất, đó là một trong những điểm tôi thích ở chị. Tôi chuyển những chai rượu đã uống gần hết ra một chỗ để tìm chai whiskey, loại rượu mà tôi biết là chị rất thích.

Sau khi tôi rót rượu vào ly, chị nói: "Cảm ơn."

"Không có gì." - Tôi đáp lại.

Mặc dù tôi và chị đã biết nhau cả một mùa hè, nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa biết chị cảm nhận như thế nào về tôi, một đứa con gái sống bên cạnh phòng khách trong ngôi nhà của bạn trai chị. Bạn hay thù, đồng minh hay kẻ địch.

Chị nghiêng người ghé lại gần tôi như để chia sẻ một điều gì đó bí mật, “Đến giờ chị vẫn chưa thể hiểu nổi bữa tiệc này!”

Tôi cười: “Rồi chị sẽ hiểu thôi!” Luce đã rất băn khoăn về bữa tiệc này kể từ khi Parker và Sadie kể rằng, hai anh em họ cùng với bố mẹ của mình sẽ không rời khỏi đây vào Ngày lao động, thay vào đó, họ ở lại để dự bữa tiệc này.

Một đêm cuối cùng dành cho những người ở lại từ Ngày Tưởng niệm đến Ngày lao động, tuần mùa hè cuối cùng trước khi mùa đông tới. Những người khách ở lại ăn mừng cùng những người dân bản địa đã sống ở đây nhiều năm.

Khác với những bữa tiệc mà nhà Loman đã tổ chức trong suốt mùa hè, bữa tiệc này không có đồ ăn sang trọng, cũng không có người phục vụ hay người pha chế. Thay vào đó là những vỏ chai đã hết rượu, những chiếc tủ lạnh và tủ đựng thực phẩm trống rỗng, đồ đạc, vỏ chai nằm ngổn ngang.

Đây là đêm của sự ăn mừng thoải mái, đêm để nói những lời tạm biệt, sau đó là chín tháng để quên đi những điều mình đã làm trong bữa tiệc và mong rằng những người tham dự cũng sẽ quên đi.

Bữa tiệc này được tổ chức với hình thức vừa khép kín, vừa mở rộng. Đặc biệt là không có danh sách khách mời. Vì thế, nếu bạn từng nghe về thông tin bữa tiệc thì đồng nghĩa với việc bạn đã là thành viên tham dự bữa tiệc đó. Tất cả những người lớn đều đã trở về thành phố để tiếp tục công việc của mình. Những đứa trẻ cũng được bố mẹ đưa về nhập học từ sớm. Và thế là chỉ còn lại lớp thanh thiếu niên, độ tuổi từ đại học trở lên. Tất cả muốn được hòa mình vào bữa tiệc trước khi quay trở lại với nhịp sống của mình và để tạm biệt khoảng thời gian còn được vui chơi rồi chuẩn bị hành trang tự lập bước vào đời.

Không khí của bữa tiệc đêm nay đã đưa những vị khách và dân bản địa đến gần nhau hơn, nếu nhìn thoáng qua, bạn sẽ không phân biệt được ai là khách, ai là dân bản địa. Cả khách và dân bản địa hòa vào nhau như không thể phân tách được.

Chỉ trong vài phút mà Luce đã nhìn xuống chiếc đồng hồ vàng đeo trên tay của mình đến hai lần, chị tỏ vẻ sốt ruột: “Ôi...” - Chị nói: “Anh ấy đi lâu quá!”

Sau câu nói của chị thì Parker cũng xuất hiện, anh nhìn quanh và rất nhanh đã nhận thấy chúng tôi ở phía cửa ra vào. Mọi người đều quay lại nhìn anh, đây là điều thường xảy ra mỗi khi Parker Loman xuất hiện. Các cử chỉ và hành động của anh toát ra một vẻ lạnh lùng khiến mọi người luôn cảm thấy cảnh giác.

“Bố mẹ anh thế nào cũng sẽ nhìn thấy xe của anh!” - Tôi nói khi anh tiến đến chỗ chúng tôi.

Anh khẽ vòng tay qua eo của Luce và nói. “Em lo lắng nhiều quá đấy, Avery.”

Đúng là tôi thường lo lắng thái quá, nhưng đó là vì anh chẳng bao giờ nghĩ cho người khác - những người dân đã sống ở đây nhiều năm, những người vừa rất cần người như anh, vừa ghen tỵ hay không ưa những người như anh.

“Sadie đâu rồi?” - Tôi hỏi lớn qua tiếng nhạc.

“Anh tưởng con bé đi xe cùng với em?” - Anh nhún vai. “Con bé bảo anh đừng đợi, chắc đó là cách Sadie nói rằng, con bé *không muốn tham dự bữa tiệc.”*

Tôi lắc đầu, Sadie chưa bao giờ bỏ lỡ bất kỳ bữa tiệc Cuối Mùa nào kể từ bữa tiệc đầu tiên chúng tôi tham dự năm 18 tuổi.

Sáng sớm nay, Sadie đã mở toang cửa phòng cho khách và gọi lớn tên tôi. *Avery?*

Cô gọi cho đến khi bước vào phòng ngủ, thấy tôi đang ngồi bên chiếc laptop trên tấm ga giường màu trắng, vẫn trong bộ đồ ngủ với chiếc quần cộc và áo dài tay, tóc được búi gọn trên đỉnh đầu.

Lúc đó Sadie đã ăn mặc lộng lẫy sẵn sàng cho bữa tiệc trong khi tôi đang hoàn thành nốt những công việc liên quan đến công ty quản lý bất động sản, một nhánh nhỏ nằm trong chuỗi tập đoàn phát triển bất động sản của Grant Loman. Sadie, mặc chiếc váy lụa màu xanh da trời, xăng đan quai màu vàng, đứng tạo dáng trước mặt tôi, cô hỏi: *Cậu nghĩ sao về bộ váy này?* Chiếc váy đó ôm gọn cơ thể của Sadie càng làm tôn thêm đường cong và những nét quyến rũ của cô.

Tôi thả người lên gối, chân co lại, nghĩ rằng chắc cô nàng sẽ ở lại chơi một lúc. *Cậu biết nếu mặc thế này thì cậu sẽ chết cóng đúng không?* - Tôi nói. Trong vài tối gần đây nhiệt độ đã giảm sâu, và như người dân bản địa ở nơi này nói, đó là điềm báo về điều không tốt lành sắp xảy ra.

Chỉ trong một tuần, toàn bộ những nhà hàng, cửa hàng dọc Harbor Drive sẽ thay đổi giờ mở cửa, những nhà thiết kế sân vườn sẽ quay trở về làm người bảo dưỡng trường học và tài xế xe buýt; những người trẻ tuổi từng làm bồi bàn hay quét dọn boong tàu sẽ di cư đến New Hampshire để làm người hướng dẫn trượt tuyết.

Phần lớn người dân nơi đây đã quá quen với việc tận hưởng mùa hè, giống như những cục pin nạp đầy năng lượng mặt trời để dự trữ cho những

ngày mùa đông lạnh giá.

Sadie đảo tròn mắt và nói: *Mình có một bà mẹ là đủ lắm rồi!* Cô vừa nói vừa lục tung tủ quần áo của tôi, khi thấy một chiếc áo len chui đầu màu nâu của mình cô liền khoác lên người. Chiếc áo len đã biến bộ đồ của cô trở thành một sự kết hợp hoàn hảo, vừa lịch sự vừa thoải mái. Đẹp mà không cần phải quá cố gắng. Cũng nhanh như lúc đến, Sadie lao về phía cửa, các ngón tay đan vào đuôi tóc, cả căn phòng tràn ngập năng lượng vui tươi từ cô.

Nếu không vì bữa tiệc này thì Sadie trưng diện như vậy làm gì chứ?

Qua cánh cửa mở ở hiên trước, tôi nhìn thấy Connor đang ngồi ở thành bể bơi, chiếc quần jean được xắn lên, đôi chân trần ngâm dưới nước nhuộm một màu xanh vì ánh đèn. Tôi suýt chút nữa đã bước đến bên anh và hỏi liệu anh có nhìn thấy Sadie không, vì tôi thường cảm thấy hoài niệm sau khi uống vài ly, nhưng kể cả vậy, tôi biết mình không nên tiến lại gần anh. Khi anh quay về phía tôi, tôi liền quay đi. Tôi thực sự không nghĩ rằng anh sẽ tới.

Tôi rút điện thoại ra và gửi cho Sadie một tin nhắn: *Cậu đang ở đâu?*

Những chấm nhỏ chuyển động trên màn hình cho thấy cô ấy đang viết phản hồi. Sau đó, nó dừng lại, nhưng không có tin nhắn được gửi tới.

Tôi gửi thêm một tin nhắn nữa: ???

Không phản hồi. Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình thêm một lúc rồi cất điện thoại đi, có thể cô ấy đang trên đường tới, bất chấp lời tuyên bố vừa rồi của Parker.

Ai đó đang nhảy múa trong bếp. Parker ngả đầu ra sau và cười sảng khoái. Điều bí mật của bữa tiệc đã bắt đầu từ đây.

Có ai đó đặt một bàn tay trên lưng tôi, tôi nhắm mắt lại, người ngả về phía bàn tay đó và trở thành một người khác.

Những chuyện như vậy ở bữa tiệc Cuối Mùa là rất bình thường.

Đến nửa đêm, mọi thứ dần trở nên rời rạc và nhạt dần, dù cho tất cả các cánh cửa đều đang mở, tiếng cười của các vị khách làm cho căn phòng trở nên nóng hơn. Parker bắt được ánh nhìn của tôi ở giữa đám đông, đầu anh khẽ hất về phía cửa trước. Cảnh báo tôi một điều gì đó.

Tôi nhìn theo hướng anh ra hiệu và thấy hai sĩ quan cảnh sát đang đứng ở cửa, một cơn gió lạnh thổi từ cửa sau vào làm tôi tỉnh táo hơn. Cả hai sĩ quan cảnh sát đều không đội mũ, như thể đang cố hòa vào đám đông. Tôi biết kiểu gì mình cũng gặp rắc rối.

Ngôi nhà thuộc sở hữu của nhà Loman, nhưng tôi lại là người quản lý tài sản. Và quan trọng hơn, nhiệm vụ của tôi là giữ cho không có chuyện rắc rối gì xảy ra.

Tôi nhận ra cả hai sĩ quan cảnh sát này, nhưng tôi không quen biết họ đủ rõ để nhớ ra tên của họ. Còn họ thì như có vẻ đã nhận ra tôi. Vì khi tôi khoảng 18,19 tuổi, tôi đã gây ra rất nhiều rắc rối, lúc đó cả hai sĩ quan cảnh sát này đều đã chứng kiến những sự vụ đấy. Và đặc biệt là nếu không có khách đến nghỉ dưỡng vào mùa hè, dân số của Littleport chỉ khoảng dưới 3.000 người nên họ sẽ nhớ rất rõ.

Tôi không muốn họ lập đơn khiếu nại nên liền mở lời: “Tôi xin lỗi!” trong khi cố gắng giữ giọng nói ổn định và mạnh mẽ nhất có thể. “Chúng tôi sẽ cố gắng không làm ồn.” - Tôi vừa nói vừa khua tay làm cử chỉ ra hiệu mọi người không nên làm ồn nữa.

Các sĩ quan dường như không quan tâm tới lời xin lỗi của tôi. “Chúng tôi đang tìm Parker Loman!” - Một trong hai người nói ngắn gọn, mắt hướng về phía đám đông để tìm Parker. Tôi nhìn về phía Parker, thấy anh đang lách qua đám đông tiến về phía tôi.

“Anh là Parker Loman?” - Vị sĩ quan cao hơn nói khi Parker đến gần. Tất nhiên họ biết Parker là ai.

Parker gật đầu, người đứng thẳng. Ngay lập tức anh thay đổi nét mặt của một doanh nhân, Parker nói: “Tôi có thể giúp gì các anh?” Ngay cả khi đôi mắt bị che bởi những lọn tóc đen, ánh điện chiếu vào làm hiện rõ cả những giọt mồ hôi thì khuôn mặt anh vẫn bừng sáng.

“Chúng ta có thể ra ngoài và nói chuyện một chút được không?” - Vị sĩ quan cao lớn nói, Parker là một người khôn ngoan nên anh biết lúc này mình phải làm gì. “Tất nhiên rồi!” - Anh nói trong khi vẫn đứng yên. “Các anh có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra được không?” - Parker biết khi nào nên nói chuyện và khi nào cần tới luật sư, anh đã cầm sẵn điện thoại trong tay.

“Em gái cậu, Sadie...” - Vị sĩ quan cảnh sát cao lớn nói, trong khi vị sĩ quan còn lại quay đi chỗ khác. Anh ra hiệu ý muốn Parker tiến lại gần hơn, hạ giọng để tôi không thể nghe thấy những gì họ đang nói, nhưng tôi cảm nhận được rằng có gì đó không ổn. Cách Parker đứng, vẻ mặt của anh, chiếc điện thoại gần như rơi ra khỏi tay anh. Tôi bước lại gần, cảm thấy tim thắt lại trong lồng ngực. Tôi nghe được câu hỏi cuối cùng của vị sĩ quan cảnh sát: “Lần cuối cậu nhìn thấy em gái mình, cô ấy mặc trang phục gì?”

Parker nheo mắt. “Tôi không...” Anh nhìn quanh căn phòng phía sau, giống như đang đợi em gái mình xuất hiện một cách thần kỳ trong đám đông.

Tôi không hiểu tại sao họ lại hỏi như vậy nhưng tôi biết câu trả lời. “Một bộ váy màu xanh.” - Tôi nói. “Áo len màu nâu. Xăng đan màu vàng!”

Hai sĩ quan cảnh sát nhìn nhau rồi nói: “Có bất kỳ dấu hiệu nhận dạng nào khác không?”

Parker nhắm mắt. “Đợi đã...” - Anh nói, giống như muốn chuyển hướng cuộc trò chuyện, hay làm thay đổi tiến trình tất yếu của các sự kiện tiếp theo.

“Con bé có một điểm đặc biệt để nhận dạng.” - Luce bất ngờ lên tiếng. Tôi không hề nhận ra chị đang đứng ngay cạnh Parker. Tóc chị được vén lên và lớp trang điểm bắt đầu nhạt đi, quầng thâm dưới mắt cũng dần hiện ra. Luce bước về phía trước, chị nhìn cả hai chúng tôi. Chị gật đầu rồi nói chắc lịch: “Một hình xăm ở ngay đây.” Luce chỉ vào một vị trí trên cơ thể mình, ngay phần xương hông trái. Ngón tay chị vẽ một hình số tám nằm ngang, biểu tượng vô cực thể hiện sự trường tồn vĩnh cửu.

Hai vị sĩ quan bắt đầu nói, và đó là lúc bầu trời quanh tôi sụp đổ.

Tôi cảm thấy nôn nao khó chịu như đang ở trên một con thuyền nhỏ không nơi neo đậu giữa đại dương mênh mông, một cảm giác say sóng mà tôi luôn cảm thấy khi đi thuyền vào ban đêm mặc dù tôi lớn lên ở rất gần bờ biển. Một màn đêm vô định không rõ hướng đi.

Viên cảnh sát cao lớn đặt một tay lên vai Parker. “Xác của em gái cậu được tìm thấy ở Bãi biển Breaker...”

Cả căn phòng xôn xao, Luce kinh hãi trong khi tôi vẫn không tin về những điều họ đang nói. Sadie làm gì ở Bãi biển Breaker chứ? Tôi hình dung cô đang đi chân trần và nhảy múa. Tấm thân trần nhảy xuống mặt

nước lạnh ngắt chỉ vì một câu thách thức. Khuôn mặt cô ánh lên những tia sáng từ đám lửa trại mà chúng tôi nhóm lên bằng các thanh gỗ dạt vào bờ.

Đằng sau tôi, tiếng nhạc nhỏ dần rồi tắt hẳn.

“Hãy gọi báo cho bố mẹ cậu!” - Vị sĩ quan tiếp tục. “Chúng tôi cần cậu theo chúng tôi về đồn.”

“Không!” - Tôi nói: “Cậu ấy đang... đóng gói đồ đạc, chuẩn bị để lên đường về nhà!” Vị sĩ quan tròn mắt và nhìn xuống tay tôi. Tay tôi đang nắm chặt mép tay áo của anh, các đầu ngón tay trắng bệch. Tôi thả tay ra, lùi lại một bước, tôi va phải một ai đó. Rõ ràng cô ấy đã định nhắn tin trả lời tôi. Họ nhầm người rồi. Tôi rút điện thoại ra để kiểm tra. Nhưng tin nhắn của tôi vẫn chưa được Sadie hồi đáp.

Parker đẩy hai vị sĩ quan ra và lao về phía cửa trước rồi biến mất ở phía sau ngôi nhà.

Luce và tôi chạy theo Parker qua những tán cây, cả hai chúng tôi đều trèo vào xe sau khi đuổi kịp anh ở bãi đậu xe.

Khi chiếc xe đi qua các cửa hàng tối tăm dọc theo Harbor Drive, âm thanh duy nhất mà tôi có thể nghe thấy là tiếng nấc vì thở gấp của Luce. Tôi nhìn qua cửa sổ khi xe qua khúc cua dẫn đến bãi biển Breaker, ánh đèn nhấp nháy phía trước, những chiếc xe cảnh sát chặn lối vào khu đất. Có một sĩ quan đứng gác phía sau cồn cát trên tay cầm một cây gậy phát sáng ra hiệu cho chúng tôi đi qua.

Parker lao xe vào mà không hề giảm tốc độ. Anh lái xe lao lên con dốc của Landing Lane, đến thẳng ngôi nhà ở cuối đường. Parker đi thẳng vào trong nhà để kiểm tra xem Sadie có nhà hay không, có lẽ vì anh cũng không

thể tin nổi điều mình vừa nghe. Luce quay lại nhìn tôi rồi chạy đuổi theo Parker.

Tôi thấy bước chân của mình loạng choạng, tay chống lên tường để để lấy lại cân bằng rồi đi qua cánh cổng màu đen dẫn vào hồ bơi, đi thẳng đến con đường dẫn tới vách đá phía bên kia. Con đường này men theo con dốc và bị cắt đột ngột ở mũi phía Bắc bãi biển Breaker, ở đây có những bậc cầu thang được đẽo từ đá dẫn xuống bãi cát.

Tôi muốn ra bãi biển để tận mắt nhìn thấy Sadie, tôi không muốn tin những điều mà vị cảnh sát nói là sự thật. Tôi muốn nhìn thấy Sadie đang ở dưới bãi biển tranh cãi với cảnh sát rằng tất cả đã sai và đó chỉ là một sự hiểu nhầm.

Ngay cả khi tôi đã quá quen với việc mất đi người thân ở nơi đây, bố mẹ và bà, những người tôi yêu thương nhất đã lần lượt rời bỏ tôi, thậm chí tôi còn cảm thấy tự mãn vì mình đã vượt qua tất cả những nỗi đau đó. Nhưng rồi tôi vẫn cảm thấy có gì đó đau nhói từ tận trong xương tủy, một cảm giác bàng hoàng đến khó thở, khi nghĩ đến hình ảnh Sadie nằm đó một mình, lạnh lẽo, trên bãi biển.

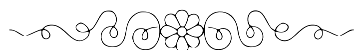
Tôi có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ vào vách đá rồi hình dung ra từng lớp bọt trắng xóa hiện ra dưới ánh sáng ban ngày. Nhưng lúc này mọi thứ quanh tôi đều chìm trong bóng tối, tôi phải dựa vào âm thanh để tiếp tục di chuyển. Phía xa, ánh sáng của ngọn hải đăng lóe lên rồi lại biến mất theo chiều quay, tôi đi về phía đó một cách vô thức.

Trong bóng tối, tôi thấy có cái gì đó đang chuyển động ngay trước mặt, phía con đường dẫn ra vách đá. Một chiếc đèn pin chiếu về hướng của tôi, tôi giơ một cánh tay lên để che cho đỡ chói. Bóng một người đàn ông dần hiện ra trước mắt, anh đang đi về phía tôi, bộ đàm của anh phát ra âm thanh

lách tách. Anh nói: “Cô không được phép đi vào đây!” Khi anh ta hạ chiếc đèn pin xuống, chiếc đèn rọi ánh sáng ra phía sau lưng. Mặt đất dưới chân tôi bắt đầu rung chuyển.

Đôi xăng đan màu vàng quen thuộc nằm ở phía rìa vách đá.

MÙA HÈ
NĂM 2018

CHƯƠNG 1

Vào lúc hoàng hôn, có một cơn bão đang dần hình thành ở ngoài khơi. Tôi có thể cảm nhận được nó đang đến, ẩn hiện trong những đám mây đen đang dần hiện ra phía chân trời. Tôi cảm thấy nó trong cơn gió thổi từ phương Bắc tới, lạnh hơn hẳn so với không khí buổi tối. Dự báo thời tiết không hề nhắc tới một trận giông bão sắp ập đến, nhưng những cơn bão vẫn thường ập đến bất ngờ vào một đêm mùa hè ở Littleport.

Tôi rời khỏi con dốc quen thuộc, nơi mà tôi vẫn thường tưởng tượng rằng Sadie sẽ đứng ở đó chờ tôi. Chiếc váy màu xanh của cô bay trong gió, mái tóc vàng bay lòa xòa trên gương mặt, đôi mắt cô nheo lại. Các ngón chân nằm ngoan ngoãn trong chiếc xăng đan và cơ thể của cô đã bớt gầy hơn trước. Đó chính là thời điểm khi cuộc sống của cô hạnh phúc nhất. Tôi thường tưởng tượng điều cuối cùng cô định viết cho tôi khi đứng ở vách đá:

Có rất nhiều điều cậu không biết về tớ.

Tớ không thể tiếp tục sống được nữa.

Xin đừng quên tớ nhé!

Nhưng cuối cùng, chỉ có sự im lặng đến ghê người của Sadie Loman, cô luôn biết cách khiến mọi người muốn nhiều hơn nữa.

Khu bất động sản rộng lớn của nhà Loman từng cho tôi có cảm giác giống một mái ấm, ấm áp và thoải mái, gỗ bao quanh nhà màu xám xanh, cửa ra vào và các tấm kính được ốp gỗ màu trắng, mọi chiếc đèn trong nhà

đều được thắp sáng vào những đêm mùa hè khiến cho ngôi nhà giống như tràn đầy sức sống. Giờ đây nó chỉ còn là một cái vỏ tối tăm và trống rỗng.

Vào mùa đông, việc không phải mang bộ mặt tươi cười niềm nở với mọi người trở nên dễ dàng hơn khi tôi phải xử lý việc bảo trì các tài sản bất động sản xung quanh thị trấn, điều phối các phòng được đặt trong tương lai, giám sát việc xây dựng mới. Tôi đã quen với sự tĩnh lặng kéo dài của mùa đông. Nhưng khác với mùa hè nhộn nhịp khi các vị khách kéo tới, khi tôi phải làm việc, mỉm cười và giao tiếp liên tục, sự yên ắng khiến tôi cảm nhận rõ rệt những bóng ma đang lẩn khuẩn trong bóng tối.

Bây giờ vào mỗi buổi tối, khi tôi đi bộ đến ngôi nhà dành cho khách thì những đồ vật ở đó như đang thôi miên tôi khiến tôi nhìn mãi không dứt. Tôi sẽ nghĩ về những kỉ niệm đẹp, về Sadie. Nhưng điều duy nhất tôi có thể thấy trên khung cửa sổ màu tối là hình ảnh phản chiếu bị bóp méo của tôi đang nhìn lại mình. Giống như đó chính là bóng ma đang ám lấy tôi vậy.

Ngay sáng ngày hôm sau cái chết của Sadie, có hai vị sĩ quan đến tìm tôi để lấy lời khai về những người trong bữa tiệc ngày hôm đó. Thám tử phụ trách điều tra về cái chết của Sadie không ai khác chính là người đàn ông tôi đã gặp ở vách đá đêm hôm trước. Anh ta tự giới thiệu là thám tử Collins, và mọi câu hỏi đều đến từ anh ta. Anh ta muốn biết lần cuối tôi gặp Sadie, liệu cô ấy có nói cho tôi biết kế hoạch của cô ấy vào tối hôm đó không, hay cô ấy đã cư xử thế nào vào ngày hôm đó? Câu trả lời lần lượt của tôi là: Gặp ở đây, trong ngôi nhà dành cho khách, khoảng giữa trưa. Cô ấy đã không nói gì với tôi cả. Cô ấy cư xử như Sadie của mọi ngày.

Nhưng những câu trả lời của tôi nghe thật xa lạ, giống như đang trả lời qua một bộ đàm bị ngắt quãng vậy. Tôi vừa trả lời vừa chìm sâu trong suy nghĩ.

Cô, Luciana và Parker mỗi người đến bữa tiệc một cách riêng biệt. Tại sao lại như vậy?

Tôi đã ở đó đầu tiên. Luciana đến tiếp theo. Parker đến cuối cùng.

Vị thám tử dừng lại và hỏi: *Connor Harlow thì sao? Chúng tôi nghe nói anh ta đã có mặt ở bữa tiệc.*

Một cái gật đầu. Một khoảng im lặng. Đúng là Connor cũng ở đó.

Tôi nói với họ về tin nhắn, cho họ xem điện thoại của tôi và thề rằng cô ấy đã định trả lời tin nhắn của tôi khi tôi nhắn tin cho cô. Thám tử Collins hỏi: *Lúc đó cô đã uống bao nhiêu ly rượu rồi?* Và tôi đã nói là hai, trong khi thực chất là ba.

Anh ta xé một tờ giấy ra khỏi sổ ghi chép của mình, viết một danh sách tên của chúng tôi và yêu cầu tôi điền thời gian chính xác nhất có thể khi từng người có mặt tại bữa tiệc. Tôi ước tính Luce xuất hiện vào khoảng thời gian tôi gọi cho Sadie, Parker đến vào thời điểm tôi gửi tin nhắn, hỏi cô ấy đang ở đâu.

Avery Greer - 18 giờ 40 phút

Luciana Suarez - 20 giờ

Parker Loman - 20 giờ 30 phút

Connor Harlow -?

Tôi không chắc Connor đến lúc nào, *Connor đã ở đó trước Parker. Tôi không chắc là khi nào.*

Thám tử Collins với tay lấy tờ giấy, mắt lướt qua danh sách.

Có một khoảng cách lớn về thời gian dự tiệc giữa cô và những vị khách.

Tôi nói với vị thám tử rằng tôi là người tổ chức tiệc và những người lần đầu dự bữa tiệc Cuối Mùa thì thường đến sớm hơn những người khác.

Cuộc điều tra sau đó diễn ra rất chặt chẽ, điều mà người nhà Loman phải đánh giá cao nếu xét tình hình lúc đó. Ngôi nhà vẫn tối đen khi Grant và Bianca đến vào giữa đêm, và được báo tin về cái chết của Sadie.

Khi công ty dọn dẹp và chiếc xe van xuất hiện trước ngày Lễ tưởng niệm để quét bụi mạng nhện, lau dọn quầy, mở cửa bể bơi, tôi đứng phía sau tấm rèm của nhà khách, nghĩ rằng có lẽ nhà Loman sẽ quay lại. Họ không phải là kiểu người vì tình cảm mà sẽ ở lại, hoặc sẽ không ở lại khi chưa chắc chắn về điều gì. Họ là kiểu người luôn làm việc theo pháp luật, trọng lời hứa và luôn rõ ràng, dù bất kể giá nào.

Kết luận về cái chết của Sadie được cảnh sát đưa ra không lâu sau đó: Không hề có dấu hiệu bị hãm hại. Trong máu cô ấy không có dấu hiệu của việc sử dụng chất kích thích hay cồn. Không hề có sự thiếu nhất quán trong các cuộc thẩm vấn. Dường như không ai có động cơ hay cơ hội làm tổn thương Sadie Loman. Bất cứ ai có mối quan hệ với cô ấy đều đã đến dự bữa tiệc Cuối Mùa. Nói cách khác, Sadie đã tự tử bằng cách nhảy xuống vách đá.

Họ nói rằng, rất khó để vừa đau buồn vừa bịa ra bằng chứng ngoại phạm. Mọi chuyện sẽ thật dễ dàng nếu chúng tôi muốn đổ tội cho ai đó để đổi lấy sự bình yên trong tâm trí của mình. Nhưng không ai trong chúng tôi làm điều độc ác đó, và tôi nghĩ điều đó thể hiện bản tính tốt bụng của Sadie. Không ai trong chúng tôi tưởng tượng nổi có người lại muốn hại chết cô.

Tôi nói với các thám tử: “Có khi nào cô ấy đã trượt ngã?” Đây cũng là điều tôi rất muốn tin, bởi như vậy có nghĩa là tôi đã không hề bỏ lỡ điều gì về Sadie, những dấu hiệu bất thường từ cô ấy, những khoảnh khắc mà tôi đã

có thể can thiệp. Nhưng chính đôi xăng đan đã khiến họ nghĩ khác. Một động thái có chủ ý. Đôi xăng đan vàng bị bỏ lại. Giống như cô ấy đã dừng lại để cởi ra trên đường đi tới vách đá. Một thoáng dừng lại, trước khi cô tiếp tục...

Tôi không muốn tin vào điều đó, ngay cả khi gia đình cô đã chấp nhận sự thật này. Sadie là người vẫn luôn ở bên tôi những lúc khó khăn, cô ấy là đồng minh của tôi, nguồn động lực giúp tôi vui sống suốt những năm qua. Nếu tôi tin rằng cô ấy đã tự vẫn thì mọi thứ xung quanh tôi sẽ sụp đổ giống như đêm đó.

Vào buổi tối hôm đó, sau các cuộc thẩm vấn, họ đã tìm thấy một tờ ghi chú trong thùng rác nhà bếp. Tờ giấy có lẽ đã bị quét chung với mớ hỗn độn của bữa tiệc, nhưng trong lúc nỗ lực lau dọn Luce đã tìm thấy nó. Luce muốn giúp căn nhà phần nào trở lại trạng thái sạch sẽ, gọn gàng trước khi Grant và Bianca có mặt vào giữa đêm. Tôi không biết trong tờ ghi chú đó đã ghi những gì, đó có thể là một bản nháp mà Sadie cảm thấy không phù hợp, nhưng nó là thứ đã khiến cho cảnh sát và nhà Loman tin rằng cô đã tự tử.

Tôi đã không hề nhận thấy bất kỳ dấu hiệu nào về sự khác biệt của cô ấy. Kể cả nguyên nhân hay thứ gì đã ảnh hưởng khiến Sadie đi đến quyết định đó. Nhưng tôi biết sự trầm cảm có thể bủa vây chúng ta rất nhanh và chúng ta có thể che giấu nó thật kỹ bằng vẻ bề ngoài luôn tỏ ra là mình vẫn ổn.

Tôi biết chính xác những gì Littleport có thể làm.

Từ đó đến nay, tôi sống một mình ở đây.

Vẫn sống và làm việc ở căn nhà dành cho khách.

Chái nhà* này có phòng ngủ được trang trí giống như một phiên bản nhà búp bê của nhà chính, đều sử dụng sàn gỗ tối màu. Nhưng diện tích nhỏ hơn, trần nhà thấp hơn, độ dày của cửa sổ đủ để nghe thấy tiếng gió rít vào ban đêm. Góc nhìn ra biển bị che khuất một phần bởi những tán cây.

Gian nhỏ lợp một mái tiếp vào đầu hồi của nhà chính theo lối kiến trúc dân gian.

Tôi ngồi ở bàn làm việc trong phòng khách, hoàn thành những công việc giấy tờ cuối cùng trước khi đi ngủ. Một trong những ngôi nhà cho thuê hồi đầu tuần đã có một sự cố xảy ra, một chiếc tivi màn hình phẳng bị hỏng, bề mặt bị nứt và rụng ra, treo lơ lửng trên tường; ở phía dưới có một bình gốm bị vỡ. Những người thuê nhà đã thề rằng không phải là lỗi của họ. Mặc dù trong nhà không bị mất thứ gì và cũng không có dấu hiệu của việc đột nhập, nhưng những người thuê nhà vẫn tuyên bố rằng có một kẻ đã đột nhập vào nhà khi họ ra ngoài.

Họ đã rất hoảng loạn khi gọi cho tôi và tôi đã vội vã lái xe đến đó. Họ run rẩy chỉ cho tôi thấy những thiệt hại khi tôi đi khảo sát hiện trường. Ngôi nhà này vốn không rộng, lại bị thời tiết bào mòn theo năm tháng và nằm ở rìa trung tâm thành phố, nhưng sức hấp dẫn của nó nằm ở chỗ con đường dẫn đến ngôi nhà được mở rộng đến bờ biển. Có lẽ đây là lý do mà chúng tôi gọi ngôi nhà là End Trail. Bây giờ, những người thuê nhà lại thấy sự nguy hiểm như luôn tiềm ẩn xung quanh họ.

Họ một mực khẳng định rằng đã khóa cửa trước khi rời đi. Họ cam đoan như vậy, đồng nghĩa với việc lỗi nằm ở phía tôi. Cách họ liên tục nói rằng:

Chúng tôi đã khóa cửa, chúng tôi luôn làm vậy! - khiến tôi không muốn tin họ. Tôi thậm chí còn tự hỏi liệu họ cố đang cố che đậy một điều gì đó chăng: Một cuộc cãi vã, ai đó ném chiếc bình, cho đến khi bay vào chiếc tivi và cả hai món đồ cùng vỡ tan.

Dù thế nào thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Sự cố này không đủ lớn để công ty đâm đơn khiếu nại, nhất là khi đây là gia đình trong suốt ba năm qua đều đến đây ở đến hết tháng 8.

Tôi nằm dài trên đi văng, tay với lấy chiếc điều khiển ti vi. Tôi có thói quen nằm ngủ khi ti vi vẫn bật. Tiếng nói trầm phát ra ở phòng bên cạnh hòa cùng âm thanh của gió rít qua khung cửa sổ.

Tôi đã trải qua quá nhiều sự mất mát để chấp nhận rằng nỗi đau sẽ phai dần theo thời gian, nhưng những ký ức thì sẽ còn mãi, những khoảnh khắc cứ hiện đi hiện lại trong đầu tôi. Trong sự im lặng, tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là giọng nói của Sadie, gọi tên tôi khi cô bước vào phòng tôi. Đó cũng là lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy.

Thỉnh thoảng, trong ký ức của tôi, cô ấy sẽ nán lại ở lối vào như đang đợi tôi hay để ý một điều gì đó.

Tôi tỉnh dậy trong sự tĩnh lặng.

Trời vẫn còn tối, những tiếng ồn từ tivi đã biến mất. Không có gì ngoài tiếng cửa sổ rung lên khi có cơn gió mạnh từ đâu đó ngoài khơi thổi vào. Tôi bật đèn bàn cạnh giường ngủ, đèn không sáng. Có lẽ lại mất điện rồi.

Chuyện này xảy ra ngày càng thường xuyên hơn vào ban đêm, tôi luôn phải tìm đèn pin đi bật cầu giao đặt ở nhà để xe. Đó là lẽ thường tình khi bạn sống tại một thị trấn như thế này. Biệt lập, quá xa thành phố, và quá nhạy cảm với môi trường xung quanh. Cơ sở hạ tầng ngoài bờ biển dù đã

được đầu tư rất nhiều nhưng chưa đáp ứng nhu cầu của người dân. Hầu hết các nhà đều có máy phát điện dự phòng cho mùa đông, để đề phòng khi một cơn bão lớn ập đến và làm sập lưới điện trong một tuần hoặc kéo dài hơn.

Mất điện vào mùa hè ở đây giống như một sự tra tấn vì vào thời điểm đó dân số ở đây đã tăng gấp ba lần. Ai cũng dùng điện dẫn đến điện áp bị quá tải. Nhưng lần này tôi nhận thấy có chút khác biệt, chỉ có nhà tôi bị mất điện. Có lẽ tôi nên gọi thợ điện đến kiểm tra.

Khi nghe tiếng gió bên ngoài, tôi gần như đã định đợi đến sáng, nhưng pin điện thoại đang ở mức vạch đỏ và tôi không thích ý nghĩ sẽ ở đây một mình, không có điện, cũng không có điện thoại. Tôi cầm đèn pin chạy dọc theo con đường về phía gara, tôi nhận ra đêm lạnh hơn mình nghĩ. Cánh cửa kim loại của hộp cầu chì lạnh ngắt và hơi hé ra. Có một lỗ khóa ở phía dưới, nhưng tôi đã cạy nó ra vào đầu tháng khi sự cố mất điện lần đầu xảy ra. Tôi bật công tắc chính và đóng sập cánh cửa kim loại, đảm bảo lần này nó được chốt chặt.

Tôi quay lại ngôi nhà, một cơn gió lạnh khác thổi qua và rồi âm thanh của cánh cửa đóng sầm nghe sắc lẻm trong bóng đêm khiến tôi rợn tóc gáy. Âm thanh đó phát ra từ chái nhà của ngôi nhà chính, ở phía bên kia của nhà để xe.

Đầu tôi đang tưởng tượng đến việc: Một chiếc ghế hồ bơi bị gió cuốn, một mảnh vỡ nào đó va đập vào bên hông nhà. Hoặc một cánh cửa nào đó mà tôi đã quên khóa chặt - như cái cửa sau chẳng hạn.

Hộp đựng chìa khóa dự phòng được giấu ngay dưới một hòn đá ở hiên nhà, ngón tay tôi mò mẫm bấm mã trong bóng tối hai lần trước khi nắp bật mở.

Một cơn gió nữa thổi qua, thêm tiếng động khác, lần này gần hơn - âm thanh phát ra đâu đó gần bản lề của cánh cổng, vang vọng trong đêm khi tôi chạy lên các bậc thềm trước hiên nhà.

Tôi cảm nhận có điều gì đó không ổn ngay khi nhét chìa vào ổ khóa, nó đã được mở sẵn. Tôi đẩy cửa vào trong, tay cố gắng tìm công tắc ở tiền sảnh để bật chiếc đèn chùm chiếu sáng khắp căn phòng.

Đó là lúc tôi nhìn thấy một thứ gì đó. Qua tiền sảnh, dọc hành lang ở phía cuối căn nhà. Bóng của một người đàn ông, đứng trước cửa kính ở cửa hiên, một cái bóng được nhìn thấy rất rõ nhờ ánh sáng chiếu rọi của ánh trăng.

"Oh!" - Tôi nói và lùi lại một bước khi anh tiến lại gần hơn.

Tôi có thể nhận ra hình dạng của anh ở bất cứ đâu. Parker Loman.

CHƯƠNG 2

“Ôi Chúa ơi!”- Tôi nói khi tay dò dẫm bật các công tắc đèn còn lại. “Anh làm em sợ chết điếng. Anh đang làm gì ở đây?”

“Đây là nhà của anh mà!” - Anh nói. “Anh phải hỏi em câu đó mới đúng?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm sau câu nói của anh. Khoảng không rộng mở của tầng dưới, trần nhà hình vòm, hành lang trải dài ngăn cách tôi và anh.

“Em nghe thấy tiếng gì đó.” - Tôi đã cầm đèn pin lên để làm bằng chứng.

Anh nghiêng đầu sang một bên, một động tác quen thuộc, giống như đang thừa nhận điều gì đó. Tóc anh đã dài hơn trước nhiều hoặc có thể anh để một kiểu đầu khác. Mài tóc dài làm các đường nét trên khuôn mặt của anh trông hiền từ hơn, xương gò má không còn quá sắc cạnh, và trong một khoảnh khắc, khi anh quay người tôi có thể nhìn thấy hình bóng của Sadie.

Anh quay người lần nữa và hình bóng của cô biến mất. “Anh thấy ngạc nhiên là em vẫn ở lại đây đấy!” - Anh nói. Cứ như thể khi không có tôi thì doanh nghiệp địa phương của gia đình Loman vẫn cứ thế tự tiếp tục hoạt động trong nguyên một năm vậy.

Tôi gần như đã định trả lời: *Em đâu còn nơi nào khác để đi?*

Nhưng sau đó anh đã bật cười, tôi nghĩ rằng mình cũng dọa anh một phen hú vía khi cứ thế bước vào cửa trước.

Sự thật là, tôi cũng đã vài lần nghĩ đến việc rời đi. Không chỉ rời khỏi căn nhà khách của nhà Loman, mà là rời khỏi thị trấn này. Tôi cảm nhận được rằng thị trấn này đang ẩn chứa một hiểm họa tiềm tàng, nhưng dường như không ai khác nhận thấy điều đó trừ tôi. Cái níu kéo tôi ở lại không phải vì doanh nghiệp của nhà Loman hay công việc hiện tại của tôi, sự thật là tôi đã tạo ra một cuộc sống cho chính mình ở đây. Tôi quá gắn bó với nơi này.

Tuy nhiên, đôi khi tôi cảm thấy việc tôi ở lại cũng giống như một bài kiểm tra sức chịu đựng của mình, gần giống với một sự tự ngược đãi bản thân. Tôi cũng không chắc mình đang cố gắng chứng minh điều gì nữa.

Tôi dần bình tĩnh lại. "Em không nhìn thấy xe của anh." - Tôi nói và nhìn về phía cầu thang: hai chiếc túi da ở chân cầu thang, một chùm chìa khóa ném trên bàn ở lối vào, một chai rượu được mở sẵn bên cạnh một cái ly đặt trên bàn đá hoa cương; và Parker, tay áo được xắn lên, cổ áo buông lơi, nhìn anh giống vừa đi làm về, chứ không phải vừa đột kích vào nhà lúc nửa đêm.

"Anh đỗ trong gara. Anh vừa lái xe lên đây tối nay."

Tôi hắng giọng, đầu hất về phía hai chiếc túi của anh. "Luce có đi theo anh không?" Đã một thời gian trôi qua, tôi không thấy Grant Loman nhắc đến tên chị ấy, nhưng thực ra lúc nào Grant cũng chỉ bàn chuyện công việc với tôi và Sadie không còn ở đây để kể cho tôi những câu chuyện về gia đình cô nữa. Tôi cũng đã nghe qua các tin đồn, nhưng trăm nghe không bằng một thấy. Bản thân tôi cũng là chủ đề của rất nhiều lời đồn vô căn cứ.

Parker đứng cạnh bàn đá, một khoảng cách dài giữa chúng tôi, anh cầm ly lên và uống một hơi. "Chỉ có anh thôi. Bọn anh đang tạm chia tay." - Anh nói.

Một khoảng lặng. Đó là điều Sadie đã từng nói với tôi, một điều gì đó vu vơ, mơ hồ. Tay anh nắm chặt ly rượu, mắt nhìn sang một bên và nói với tôi.

"Nào lại gần đây, uống với anh một ly, Avery!"

"Mai em phải đến kiểm tra một căn nhà lúc sáng sớm." - Tôi nói. Nhưng giọng của tôi nhỏ dần khi anh nhìn thẳng vào tôi. Anh cười, lấy thêm chiếc ly thứ hai ra và rót rượu.

Parker trao cho tôi một cái nhìn như muốn nói rằng, anh biết chính xác tôi là ai, và tôi không việc gì phải giả vờ. Việc tôi đang giám sát tất cả ngôi nhà cho thuê của gia đình ở Littleport suốt sáu mùa hè vừa qua không quan trọng, chừng đó thời gian cũng đủ để bạn biết rõ thói quen của một con người.

Thực ra, tôi quen biết anh lâu hơn thế. Lớn lên ở đây ai cũng biết đến nhà Randolph ở Hawks Ridge; nhà Shores xưa kia đã sửa sang lại một quán trọ cũ ở góc phố, rồi sau đó dính vào một loạt các vụ ngoại tình, để lại hậu quả là hàng loạt các vụ kiện tụng ly hôn và giờ những đứa con của họ không bao giờ xuất hiện trong cùng một sự kiện; và cuối cùng là nhà Loman, những người sống trên con dốc nhìn thấy toàn bộ Littleport, đây là gia đình quyền thế nhất vùng, những ngôi nhà cho thuê của họ nằm ở khắp thị trấn cho đến khi tên của họ đồng nghĩa với mùa hè. Những ngôi nhà cho thuê, các vị khách đến thăm, các bữa tiệc xa hoa. Một lời hứa cho điều gì đó tốt đẹp hơn.

Người dân địa phương gọi ngôi nhà của nhà Loman, là *The Breaker,* một sự nói lái ngầm của những người địa phương chúng tôi. Nó như một lời công nhận cho sự xa hoa của ngôi nhà gần Bãi biển Breaker của họ, nhưng cũng là một sự ám chỉ đến ngôi biệt thự của nhà Vanderbilt ở Newport, một

gia đình giàu có, quyền thế mà ngay cả người nhà Loman cũng phải ghen tị. Luôn luôn có những lời bàn tán, một ẩn ý mà ai cũng biết trừ họ.

Parker đẩy chiếc ly về phía tôi trên mặt bàn đá làm cho rượu trong ly sánh cả ra ngoài. Parker chỉ cư xử phóng khoáng thế này khi có ý định muốn uống say ngay từ đầu. Tôi đỡ lấy chiếc ly trên mặt bàn.

Anh thở dài và quay người đi vào phòng khách. "Chúa ơi, cái nơi này..." - Anh nói khi tôi cầm chiếc ly lên và uống một ngụm. Tôi uống vì tôi đã không gặp anh ấy trong suốt 11 tháng, và vì tôi hiểu ý anh muốn nói: Nơi này. Ngay lúc này mà không có Sadie. Bức ảnh gia đình của họ từ nhiều năm trước vẫn được treo phía sau chiếc ghế dài. Bốn người họ mỉm cười, tất cả đều mặc đồ màu be và trắng, những đụn cát của bãi biển Breaker ẩn hiện ở phía sau. Tôi có thể cảm nhận sự thay đổi giống như anh ấy.

Anh nâng ly của mình lên và cụng ly với tôi đủ mạnh để ngụ ý rằng đây không phải ly đầu tiên anh uống trong ngày, để phòng trường hợp tôi không nhận ra.

"Cụng ly nào!" - Anh vừa nói vừa cau mày. Đó là điều Sadie luôn nói khi chúng tôi chuẩn bị ra ngoài đi chơi. Các ly rượu mạnh được xếp thành hàng, rượu được rót tràn ra ngoài. *Cụng ly nào.* Giống như cô đang tự cổ vũ bản thân, trong khi tôi nốc trọn mà không chần chừ. Uống một hơi thật nhanh, cổ họng tôi rát cháy và môi tôi nóng hổi.

Tôi nhắm mắt sau khi uống thêm ngụm nữa, cảm thấy cơ thể dần trở nên ấm áp và thư giãn hơn. "Cụng ly nào" - Tôi trả lời một cách lặng lẽ theo thói quen.

"Vậy là chỉ còn hai chúng ta." - Parker nói khi rót thêm cho mình nửa ly rượu nữa.

Tôi ngồi trên chiếc ghế đẩu bên cạnh anh, tay ôm gọn chiếc ly của tôi. “Anh định ở đây bao lâu?” Tôi tự hỏi liệu anh ở đây có phải là vì Luce, có lẽ họ đã dọn vào sống chung với nhau, và bây giờ anh ấy cần một nơi nào đó để trốn tránh.

“Chỉ đến hết Lễ tưởng niệm thôi!”

Tôi nhấp một ngụm nữa, lượng rượu nhiều hơn dự định. Tôi đã tránh không nghĩ đến Lễ tưởng niệm của Sadie. Tôi biết Lễ tưởng niệm chỉ được tổ chức một cách tượng trưng, buổi lễ được tổ chức ở gần bãi biển Breaker. *Thắp sáng con đường dẫn lối các linh hồn tìm đường về nhà* - đó sẽ là những lời được khắc lên bia tưởng niệm. Người dân ở đây đã nghĩ và chọn ra câu nói đó.

Littleport đã tổ chức rất nhiều Lễ tưởng niệm, bản thân tôi cũng đã phải tham dự rất nhiều buổi lễ như vậy. Từ những chiếc ghế dài xếp dọc theo lối đi, đến những bức tượng của ngư dân trước tòa thị chính, chúng đã trở thành một nơi không chỉ phục vụ du khách, mà còn cả người đã khuất. Tên bố tôi được đặt cho một lớp học ở trường tiểu học. Tên mẹ tôi được khắc trên một bức tường tại phòng trưng bày hên Harbor Drive. Một bia tưởng niệm dành để khắc tên những người đã mất.

Tôi xoay người trên ghế. “Bố mẹ anh có tới tham dự không?”

Anh lắc đầu. “Bố anh đang bận nhiều việc. Và Bee thì, có lẽ sẽ tốt hơn nếu bà ấy không đến!” Tôi đã quên mất rằng Parker và Sadie luôn gọi Bianca là Bee nhưng không bao giờ dám gọi trước mặt bà ấy. Giữa ba mẹ con họ luôn luôn có một sự xa cách và một khoảng cách nhất định. Tôi nghĩ đó là một sự lập dị của những người giàu có. Có Chúa mới biết tôi đã gặp biết bao gia đình giàu có nhưng lập dị rồi.

"Parker này, dạo này anh thế nào?"

Anh xoay chiếc ghế đẩu để đối mặt với tôi. Giống như cuối cùng anh ấy cũng nhận ra tôi đang ngồi bên anh và tôi là ai. Đôi mắt anh dõi theo những đường nét trên khuôn mặt tôi.

"Không tốt lắm!" - Anh nói và ngả người thư giãn trên chiếc ghế. Tôi biết, chính rượu đã giúp anh có thể trả lời thành thật như vậy.

Sadie đã trở thành người bạn tốt nhất của tôi kể từ mùa hè chúng tôi gặp nhau. Bố mẹ cô ấy gần như đã nhận nuôi tôi, họ tài trợ cho các khóa học của tôi, hứa hẹn sẽ cho tôi công ăn việc làm nếu tôi chứng tỏ được mình xứng đáng. Tôi đã sống và làm việc ở ngôi nhà dành cho khách của họ trong nhiều năm, kể từ khi Grant Loman mua ngôi nhà của bà ngoại tôi. Và thậm chí sau ngần đó thời gian sống gần nhau, Parker rất hiếm khi nói ra những lời chân thật với tôi.

Ngón tay anh chạm vào phần tóc của tôi, kéo nhẹ rồi thả tay ra. "Tóc của em nhìn khác quá!"

"Vậy à?" - Tôi lấy tay vuốt tóc thẳng lại. Tóc tôi đúng là có sự thay đổi nhưng không nhiều. Tôi đã để những lọn tóc nhuộm mọc dài ra trong năm qua, màu tóc tôi giờ đây ngả về màu nâu đậm, và tôi mới cắt tóc ngắn đến tầm ngang vai. Có một điều thú vị của việc chỉ nhìn thấy mọi người trong mùa hè đó là bao giờ gặp lại nhìn chúng tôi cũng khác. Chúng tôi lớn nhanh như thổi và bề ngoài thay đổi trưởng thành hơn.

"Trông em có vẻ già dặn hơn, nhìn cũng hợp lắm!" - Anh nói thêm.

Tôi cảm thấy má mình nóng lên, và tôi đưa chiếc ly lên để giấu đi sự xấu hổ của mình. Đó là vì rượu, nỗi nhớ và ngôi nhà này. Giống như mọi thứ luôn trong trạng thái của sự bùng nổ. *Mùa hè bùng cháy* - Connor vẫn

thường nói vậy. Và câu nói đó đã hằn sâu trong tâm trí tôi, dù chúng tôi có ở bên nhau hay không đi nữa.

"Cả hai chúng ta đều già đi mà!" - Tôi nói và anh mỉm cười.

"Vậy chúng ta vào phòng khách nhé?" - Parker nói, nhưng tôi không biết là anh ấy đang tự chế giễu mình hay tôi. "Em phải vào nhà vệ sinh một chút." - Tôi nói. Tôi cần phải giữ khoảng cách một chút. Parker có cách nhìn khiến bạn cảm thấy như thể bạn là người quan trọng duy nhất trên thế giới này. Trước khi hẹn hò Luce, tôi đã thấy anh sử dụng ánh mắt đó hàng tá lần cho hàng tá cô gái khác. Chính bản thân tôi cũng đã từng xao xuyến trước ánh mắt đó.

Tôi đi dọc hành lang ra khu tiền sảnh, sát cửa phụ đi ra ngoài. Phòng tắm ở đây có một cửa sổ, không che chắn và hướng ra biển như sợ rằng người trong nhà sẽ quên mất sự hiện diện của đại dương. Cát và muối dường như thấm vào mọi thứ ở đây - lẫn trong các vỉa hè và đường phố, làm gỉ sét những chiếc ô tô và làm mai một các cửa hàng bằng gỗ dọc theo Harbor Drive. Cho đến giờ tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi mặn của nước biển trong không khí khi tôi đan các ngón tay qua mái tóc của mình.

Tôi té nước lên mặt, tưởng mình nhìn thấy một bóng người đi qua cửa sổ. Tôi tắt vòi, nín thở và nhìn chằm chằm vào chốt cửa, nhưng không có gì xảy ra. Tất cả chỉ là tưởng tượng của tôi, một ký ức xa xôi của ngày xưa.

Có một điều nực cười là mọi căn phòng trong nhà Loman đều không có khóa. Tôi không bao giờ biết liệu đây là một sự thiếu sót trong thiết kế, một sự đánh đổi cho các chốt cửa kiểu cổ, hay liệu đó là ý tưởng thể hiện sự xa hoa của giới thượng lưu. Rằng bạn luôn phải gõ cửa trước khi bước vào phòng. Cho dù cảm hứng ở đây là gì thì với tôi nó chỉ có thể theo ý ám chỉ rằng sẽ không có chuyện giữ bí mật ở đây.

Dù vậy, đó cũng chính là điều giúp tôi gặp được Sadie Loman. Ở đây, ngay trong chính căn phòng này.

Đó không phải là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy.

Mùa hè sau khi tốt nghiệp, gần sáu tháng sau cái chết của bà tôi. Một cú trượt chân trên tuyết, một cú chấn động đi kèm một cơn đột quỵ đã biến tôi trở thành người sống sót cuối cùng của nhà Greer ở Littleport.

Tôi đã cố gắng sống sót qua mùa đông, bất định và nguy hiểm. Tôi đã tốt nghiệp suýt soát nhờ các bài tập được giao thêm và vì có hoàn cảnh đặc biệt. Tôi dần trở nên khó đoán và không đáng tin cậy. Tuy nhiên, vẫn có những người như Evelyn, hàng xóm của bà ngoại tôi, chịu thuê tôi làm những công việc lặt vặt, cố gắng đảm bảo tôi sống qua ngày.

Nhưng điều đó chỉ khiến tôi nghĩ về những thứ mà mình thiếu sót.

Nơi này luôn như vậy: mọi thứ đều được trưng ra cho bàn dân thiên hạ, kể cả sự khổ sở của bạn.

Nếu tiết kiệm được một số vốn và biết cách sắp xếp, bạn có thể mở một cửa hàng bán xà phòng tự chế, hoặc điều hành một nhà hàng phục vụ từ nhà bếp của nhà trọ. Bạn có thể kiếm sống từ việc ra khơi, nếu bạn đủ yêu thích nghề bắt cá. Bạn có thể kiếm sống với việc bán kem hoặc cà phê từ một cửa hàng hoạt động chủ yếu bốn tháng trong năm. Bạn có thể có ước mơ, miễn là bạn sẵn sàng từ bỏ một thứ gì đó. Miễn là bạn không làm điều gì quá nổi trội.

Evelyn đã thuê tôi cho bữa tiệc *Chào mừng mùa hè* của nhà Loman. Tôi mặc quần đen đồng phục, áo sơ mi trắng, tóc búi để hòa nhập và không gây sự chú ý. Tôi đang ngồi trong nhà vệ sinh, dùng giấy vệ sinh để cầm máu trên tay của mình thì cánh cửa bật mở rồi lặng lẽ chốt lại.

Sadie Loman đứng đó, cô vội quay mặt đi, lòng bàn tay ấn vào cửa, đầu cúi xuống. Nếu bạn gặp ai đó đang cố trốn mọi người trong phòng tắm, bạn sẽ ngay lập tức thấy được một phần con người họ.

Tôi hắng giọng và đứng dậy đột ngột. "Xin lỗi, tôi chỉ..- Tôi cố gắng lách qua cô ấy rồi nghiêng người đi thật sát tường, cố gắng trở nên vô hình và không làm cô chú ý đến mình.

Cô nhìn tôi chăm chú.

"Tớ tưởng trong này không có người?" - Cô nói. Không có lời xin lỗi, vì Sadie Loman không cần phải xin lỗi bất cứ ai. Đây là nhà của cô ấy.

Cổ cô bắt đầu ửng hồng theo cách mà tôi sau này biết rất rõ. Giống như tôi mới là người phát hiện ra cô ấy. *Lời nguyền của làn da trắng* - cô ấy đã giải thích sau đó. Với gương mặt ửng hồng và những vết tàn nhang nhạt trên sống mũi, trông cô trẻ hơn so với tuổi, nhưng không có nghĩa cô suy nghĩ như một đứa trẻ.

"Cậu có ổn không?" - Cô hỏi rồi cau mày nhìn máu bắt đầu thấm qua lớp giấy vệ sinh quấn quanh tay tôi.

"Mình vô tình cắt phải tay thôi!" - Tôi ấn mạnh hơn để cầm máu nhưng không có tác dụng gì. "Còn cậu thì sao?"

"À, cậu biết đấy!" - Cô nói, tay vẫy vẫy. Lúc đó tôi không hiểu nhưng sau này thì biết rõ, vẫy tay là cách nhà Loman nói: Cũng không đến nỗi nào.

Cô đưa tay về phía tôi, ra hiệu tôi tiến lại gần hơn, và không có gì để làm ngoài việc làm quen. Cô gỡ các mẩu giấy vệ sinh ra khỏi tay tôi, đầu cúi xuống để nhìn rõ hơn rồi mím môi lại. "Tớ hy vọng là cậu đã tiêm phòng uốn ván?" - Cô nói. "Dấu hiệu đầu tiên sẽ là cứng hàm." Cô dập hai

hàm răng vào nhau như để miêu tả sự gãy vụn của xương quai hàm. "Sau đó là sốt, nhức đầu, co thắt cơ bắp. Cho đến khi cậu không thể nuốt, hoặc thở. Cậu sẽ không chết một cách nhanh chóng đâu, tớ chỉ nói vậy thôi." Cô ngước lên nhìn tôi với đôi mắt màu hạt dẻ. Cô ấy đứng gần đến mức tôi có thể nhìn thấy lớp phấn trang điểm dưới mắt cô ấy, một sự không hoàn hảo nhỏ do bị quẹt bởi ngón tay.

"Chỉ là con dao trong nhà bếp thôi mà." Không phải một cái đinh bẩn, chỉ khi bị đinh bẩn đâm thì mới bị uốn ván, tôi giả định như vậy.

"Dù vậy, hãy cứ cẩn thận. Bất kỳ sự nhiễm trùng nào đi vào trong máu đều có thể dẫn đến nhiễm trùng máu. Chết vì bệnh này cũng không phải là một cái chết êm đẹp đâu, nếu bạn không biết cách phòng chống nó."

Tôi không biết cô ấy đang nói nghiêm túc hay đang đùa nhưng tôi bật cười và cô ấy cũng vậy.

"Cậu học ngành Y à?"

Cô khẽ cười một tiếng. "Tài chính. Ít nhất thì tớ định như vậy. Nghe hấp dẫn nhỉ? Con đường dẫn đến cái chết chỉ là các vấn đề cá nhân."

Đó là trước khi cô biết về bố mẹ tôi, về tốc độ lái xe mà lẽ ra họ đã có thể thoát chết. Trước khi cô biết rằng đó là điều tôi thường tự hỏi, và vì vậy tôi đã tha thứ cho cô về sự thản nhiên của cô khi thảo luận về cái chết. Nhưng sự thật là, có một điều gì đó gần như lôi cuốn về cô. Cô gái này không biết gì về tôi, người có thể buông một câu nói đùa về cái chết trước mặt tôi mà không hề suy nghĩ.

"Tớ đùa thôi." - Cô nói khi mở vòi nước ở bồn rửa mặt để rửa vết thương cho tôi, tay tôi đau đến tê dại. Bụng tôi cồn cào với một ký ức mà tôi không thể nắm bắt - một sự khao khát tình thương. "Đây là căn phòng tớ

thích nhất trên thế giới. Không có gì xấu được phép xảy ra ở đây. Tớ cấm đấy!" Sau đó, cô lục lọi tủ dưới và rút ra một miếng băng. Bên dưới bồn rửa có một tuýp thuốc mỡ, băng, bộ dụng cụ may và các sản phẩm dành cho phòng tắm.

"Chà, cậu chuẩn bị đủ cả nhỉ?" - Tôi nói.

"Chỉ thiếu mỗi túi đồ du lịch thôi." Cô nhìn lên ô cửa sổ không che và thoáng mỉm cười. "Cậu gặp may đấy, vết cắt không chạm vào dây thần kinh nào cả." - Cô nói khi băng bó cho tôi.

"Ôi, máu dính lên áo len của cậu rồi!" - Tôi thốt lên, kinh hoàng với suy nghĩ rằng máu của tôi đã làm bẩn đồ của cô. Một chiếc áo len mỏng rất đẹp, mặc chồng lên một chiếc váy cũng đẹp không kém, trong một đêm hè hoàn hảo. Cô nhún vai, cởi áo len và ném nó vào thùng rác bằng sứ ở góc nhà. Chiếc áo đó chắc chắn có giá cao bằng lương cả ngày của tôi, tôi chắc chắn như vậy.

Cô lặng lẽ lẻn ra ngoài cũng như khi bước vào, để lại tôi trong phòng. Một cuộc gặp gỡ tình cờ, tôi nghĩ thầm. Nhưng đó mới chỉ là điểm khởi đầu. Một thế giới mới đã được mở ra với tôi, tất cả bắt đầu với chỉ một vết dao cắt. Một thế giới của những điều nằm ngoài tầm với của tôi.

Bây giờ, khi bắt gặp hình ảnh của chính mình trong cùng một tấm gương, vã nước lên mặt để muốn mình tỉnh táo hơn, nhưng tôi gần như có thể nghe thấy tiếng cười nhẹ của cô. Cách cô sẽ nhìn tôi khi biết anh trai cô và tôi đang ở cùng nhau trong một ngôi nhà, uống rượu vào giữa đêm. Tôi nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương, nhìn đôi mắt trũng sâu vì mất ngủ của mình và hồi tưởng. "Đừng làm vậy!" Tôi nói thành tiếng để khẳng định quyết định của mình. Việc nói ra buộc tôi phải làm theo đúng như thế và kìm hãm một thứ gì đó trong tôi.

Đôi khi việc tưởng tượng rằng đó là điều Sadie sẽ nói cũng giúp tôi kiểm soát được hành động của mình. Nó giống như một tiếng chuông cảnh tỉnh trong tâm trí tôi, dẫn tôi đi đúng hướng.

Parker nằm dài trên đi văng, nhìn chằm chằm vào bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Anh nằm ngay dưới bức chân dung gia đình cũ, với ánh mắt vô hồn, vẻ mặt hốc hác, tôi không biết liệu mình có nên để anh một mình hay không. Bây giờ tôi đã trở nên cẩn thận hơn khi giao tiếp. Tôi chú ý đến từng từ anh nói, từng cử chỉ của anh.

“Em không định uống hết cốc rượu đó, đúng không?” - Anh nói khi vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Những giọt mưa đập vào cửa kính liên hồi, một tiếng sét vang lên ở phía xa ngoài khơi. “Em nên về nhà trước khi cơn bão ập đến!” - Tôi nói với anh, nhưng anh vẫy tay gọi tôi lại gần.

“Anh không thể tin được là họ vẫn tiếp tục tổ chức bữa tiệc” - Anh nói, giống như vừa chợt nhận ra điều đó. “Một buổi Lễ tưởng niệm, theo sau đó là một bữa tiệc Cuối Mùa.” Anh uống thêm một ngụm rượu, rồi nói tiếp: “Nơi này chẳng hề thay đổi chút nào.” Sau đó, anh quay sang nhìn tôi. “Em thực sự phải về à?”

“Không!” - Tôi nói, như thể đó là quyết định của riêng tôi. Tôi không thể nói với anh rằng tôi không hề biết gì về bữa tiệc Cuối Mùa năm nay, liệu nó có được tổ chức như mọi năm hay không, vẫn còn vài tuần nữa mới hết kỳ nghỉ hè, và tôi không có chút thông tin nào về nó. Vậy mà anh đã nghe tin về nó chỉ sau vài giờ.

Anh gật đầu. Đối với nhà Loman, luôn chỉ có một câu trả lời đúng. Tôi đã nhanh chóng biết rằng họ không hỏi bạn những câu hỏi để biết bạn nghĩ

gì, mà là để đánh giá bạn.

Tôi tự rửa ly của mình và giữ khoảng cách với anh. “Nếu anh có ý định ở lại thì em sẽ gọi người tới dọn dẹp nhà.”

“Đợi đã, Avery!” - Anh nói, nhưng tôi không muốn nghe điều anh định nói.

“Ngủ đi, Parker.”

Anh thở dài: “Ngày mai em hãy đi với anh!”

Tôi sững người, tay chống lên bàn đá hoa cương. “Đi cùng anh tới đâu?”

“Buổi họp với Uỷ ban Tưởng niệm.” - Anh vừa nói, vừa cau mày. “Cho buổi lễ của Sadie. Ăn trưa tại Bay Street. Anh thực sự cần một người bạn đi cùng.”

Một người bạn. Như thể đó là mối quan hệ của chúng tôi vậy.

Dù vậy tôi vẫn nói: “Được rồi!” lần đầu tiên sau gần một năm, sự khuấy động quen thuộc của mùa hè như lại hiện hữu trong tôi. Bay Street nghe có vẻ như một địa điểm được chọn bởi Parker, không phải bởi Ủy ban. Người Loman luôn có một cái bàn được đặt sẵn ở đó, mặc dù thực tế, Bay Street không có hệ thống đặt bàn trước. Nghe có vẻ như một điều mà chắc chắn anh sẽ làm, để gợi nhắc họ về vị trí của anh và của họ.

Tôi dám chắc là anh ấy sẽ không nhớ cuộc trò chuyện này vào buổi sáng ngày mai. Hoặc sẽ hối tiếc vì đã mở lời và giả vờ như chưa từng nói vậy.

Nhưng có một điều nữa tôi học được về nhà Loman đó là: những lời hứa được đưa ra ngay cả khi chưa suy nghĩ thấu đáo thì bạn cũng sẽ không có cơ hội để rút lại. Chỉ một lời đồng ý bất cẩn là bạn sẽ bị ràng buộc.

Trong màn đêm tôi nghe thấy tiếng mưa rơi đều đều bên ngoài cửa sổ. Tôi cúi đầu, sẵn sàng để chạy về nhà dưới cơn mưa. Nhưng tôi đã thấy thứ thu hút tôi ngay từ đầu qua ánh đèn pin. Chiếc thùng rác vốn được đặt vào cái hốc bên ngoài lối vào tiền sảnh, giờ đã bị lật nghiêng và rác rơi vương vãi xung quanh. Cánh cổng của hàng rào trắng, giờ đã bật mở và đung đưa theo mỗi đợt gió.

Tôi sững người, dùng đèn pin để soi những hàng cây và phía cuối nhà để xe. Bất chợt một cơn gió khác trong trận bão thổi đến, cánh cổng được đóng lại một lần nữa và đập nhẹ vào bên hông nhà.

Nhìn tất cả những thứ đang diễn ra trước mắt, tôi nghĩ: Có thể là do gió bão.

Tôi sẽ sửa nó vào buổi sáng. Sấm sét chằng chịt như muốn xé toang cả bầu trời. Cơn bão đã ập đến rồi.

CHƯƠNG 3

Sáng ngày hôm sau, tôi đang dần tỉnh giấc sau một giấc mơ thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo. Đó là một giấc mơ cũ: cảm giác tròng trành của biển, mọi thứ đều bập bềnh theo làn sóng, giống như tôi đang ở trong một bức tranh của mẹ tôi, bị mắc kẹt trong sự hỗn loạn của những con sóng bên ngoài bến cảng.

Căn phòng vẫn quay cuồng khi tôi mở mắt, bụng tôi cồn cào vì ly rượu đêm qua và vì thiếu ngủ. Tôi dò dẫm tìm điện thoại trong khi liếc nhìn đồng hồ - đã 8 giờ đúng. Tôi không nhận ra số điện thoại.

"Alo?" - Tôi cố gắng che giấu sự ngái ngủ trong giọng nói, trong khi nhìn lên trần nhà và thay đổi tư thế nằm.

"Cô Greer?"

Tôi bật dậy trước khi trả lời. Cô *Greer* có nghĩa đây là một cuộc gọi về công việc, một cuộc gọi từ người nhà Loman, kiểu người mong đợi tôi có mặt ở bàn làm việc ngay lúc này, thay vì nằm co chân trên giường, cảm nhận vị đắng của rượu whisky đêm qua. "Đúng, tôi đây. Ai vậy?" - Tôi trả lời.

"Tôi là Kevin Donaldson." - Anh ta tự giới thiệu. "Tôi đang ở ngôi nhà Blue Robin. Có một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, ai đó đã đột nhập vào nhà."

"Anh nói gì cơ? Ai đó đã đột nhập vào nhà?" - Tôi giật mình hỏi lại. Tôi cố nhớ lịch hẹn dọn dẹp, liệu tôi có nhớ nhầm ngày trả phòng của nhà Donaldson không? Những người thuê nhà thường không thích có người đến và đi mà không báo trước khi họ không có nhà, kể cả tôi. Đó là lý do tại sao

họ chọn thuê một trong những ngôi nhà cho thuê của chúng tôi, thay vì phòng trọ bình thường, hoặc một phòng khách sạn.

Tôi tỉnh táo ngay lập tức và đi về phía bàn làm việc trong phòng khách, mở các tệp tài liệu trong một ngăn xếp bên cạnh máy tính xách tay cho đến khi tôi tìm thấy ngôi nhà mình cần tìm. Tôi đã có hợp đồng cho thuê trong tay ngay khi anh ta trả lời. "Chúng tôi về nhà muộn, vào khoảng nửa đêm. Ai đó rõ ràng đã lục lọi đồ của chúng tôi. Tuy nhiên, không có gì bị lấy cắp."

Tôi điểm trong đầu những người có chìa khóa. Phải chăng trong số những nhà cung cấp chúng tôi đang làm việc cùng có nhân viên mới? Tôi suy nghĩ nên gọi cho bên nào tiếp theo và tìm người chịu trách nhiệm. "Tôi rất tiếc khi nghe điều này!" - Tôi trả lời anh.

Câu hỏi tiếp theo của tôi sẽ là: *Gia đình anh có quên đóng bất kỳ của ra vào hay của sổ nào không?* Tôi không muốn mình nghe có vẻ như đang định đổ lỗi cho nhà Donaldson, nhất là khi không có tài sản nào trong nhà bị đánh cắp. Tuy nhiên, có chút thông tin cũng vẫn hơn.

"Anh đã gọi cảnh sát chưa?"

"Tôi đã gọi ngay tối hôm qua. Chúng tôi đã thử gọi cho cô trước, nhưng cô không nghe máy." *Chiêu đổ lỗi quen thuộc đấy mà.* "Một sĩ quan đã đến, lấy lời khai của chúng tôi và xem xét xung quanh."

Tôi nhắm mắt lại và thở dốc. Chuyện này chắc chắn đã xảy ra khi tôi ở cùng Parker tối qua. Theo đúng quy trình thì tôi phải gọi ngay cho Grant Loman trước khi phía cảnh sát nhúng tay vào. Một khiếu nại từ cảnh sát tại một ngôi nhà cho thuê sẽ mang lại tiếng xấu cho công ty.

“Nghe này...” anh ta tiếp tục: “Việc đồ đạc có bị mất cắp hay không, không quan trọng. Điều này rõ ràng là đáng lo ngại. Chúng tôi sẽ rời đi ngay trong sáng nay và muốn được hoàn lại tiền ba ngày nghỉ vừa rồi.”

“Vâng, tôi hiểu!” - Tôi vừa trả lời anh vừa lấy tay day thái dương. Mặc dù trong hợp đồng của họ còn hai ngày nữa, nhưng trong ngành dịch vụ thì khách hàng là Thượng đế và tôi đã rút ra điều này từ kinh nghiệm làm việc của mình. “Tôi có thể chuyển phát nhanh tấm séc thanh toán trong chiều nay.”

“Không, chúng tôi muốn nhận được tiền ngay trong sáng nay trước khi rời đi!” - Anh ta nói bằng thái độ không muốn tranh luận với tôi. Trước đây, tôi đã từng xử lý kiểu khách hàng như thế này. Vì công việc nên tôi đã phải cố gắng chịu đựng. “Chúng tôi sẽ ở tại Bed and Breakfast cho đến hết tuần.” - Anh ta tiếp tục. “Văn phòng của cô ở đâu?”

Văn phòng của tôi có thể là bất cứ nơi nào, và tôi không muốn bất cứ ai xuất hiện trên đất của nhà Loman với lời than phiền về dịch vụ. Chúng tôi xử lý các thỏa thuận và vấn đề tài chính trực tuyến là chủ yếu và tôi thường sử dụng hòm thư bưu điện cá nhân cho những công việc khác. “Tôi sẽ đích thân giao nó đến Bed and Breakfast vào chiều nay. Tấm séc sẽ được đặt tại quầy lễ tân trước khi hết giờ hành chính.”

Tôi nhắn tin cho Parker để có thể lên kế hoạch lịch trình ngày hôm nay, nhưng tin nhắn của tôi bị chặn và không gửi đi được.

Mặc dù ngủ quên, nhưng buổi họp được hẹn vào lúc 10 giờ nên tôi vẫn có thời gian để chạy bộ một đoạn. Tôi có thể quay lại gọi Parker trên đường về.

Dưới chân tôi, mặt đất vẫn còn ướt đẫm do cơn bão đêm qua để lại. Buổi sáng hôm nay trời đẹp, ánh nắng tỏa xuống làm cho nơi này giống như những bức hình bưu thiếp về Littleport trong các cửa hàng ở trung tâm thành phố. Đây là một trong những ngày khách du lịch thích nhất, nhờ họ mà nguồn thu nhập của chúng tôi tăng lên, chất lượng du lịch cũng được đảm bảo từ: đẹp như tranh vẽ, cổ kính, được bảo vệ và bao quanh bởi thiên nhiên hoang dã.

Trên thực tế, nơi này hoang sơ và chịu nhiều sự tàn phá của thiên nhiên. Từ những ngày mùa đông bão tuyết và băng bao phủ khiến một nửa đường dây điện bị hỏng, đến mùa hè êm đềm với tiếng chim kêu và tiếng chuông phao vang rền theo nhịp sóng ngoài khơi. Những con sóng cao có thể nhấn chìm một con thuyền từ nơi neo đậu, đến những làn sóng nhẹ nhàng vỗ vào những ngón chân của bạn trên cát. Từ nhộn nhịp vui vẻ sang cô đơn cằn cỗi. Các thùng bia chất đống thành một thị trấn ma vắng người.

Khi tôi đi qua nhà để xe, tôi nhận thấy thùng rác đã được dựng lên, cổng được khóa ngay ngắn. Parker rõ ràng đã thức dậy và đi ra ngoài mà không hề bị loạng choạng bởi rượu và trời đêm.

Tôi vừa đặt chân lên bậc thềm đầu tiên thì cánh cửa trước bật mở. Parker dừng lại đột ngột và phải định thần lại.

Anh cũng có cái nhìn giống hệt vậy vào lần đầu nhìn thấy tôi. Lúc đó, tôi đang ngồi khoanh chân trên tấm trải giường màu ngà của Sadie, trong khi cô sơn cả hai móng tay của chúng tôi thành một màu tím lung linh, chiếc lọ nghiêng trên đầu gối cô, đằng sau cửa kính ban công của cô không có gì ngoài biển và bầu trời, một màu xanh kéo dài đến đường chân trời.

Tay cô lơ lửng giữa không trung khi nghe thấy tiếng bước chân đi xuống đại sảnh, và cô ấy ngước lên khi Parker đi ngang qua. Anh lúc đó 19

tuổi, hơn chúng tôi một tuổi, vừa học xong năm nhất đại học. Nhưng một điều gì đó đã khiến anh dừng bước. Anh lúng túng nhìn tôi, rồi lại nhìn Sadie, và khóe miệng cô giật khẽ vì cố nén một nụ cười.

“Bố đang tìm em đấy!” - Anh nói.

“Vậy thì bố không hề cố gắng rồi!” - Cô nói rồi quay sang tự sơn móng tay cho mình, nhưng anh vẫn đứng nguyên ở đó. Mắt anh lại nhìn tôi lần nữa, rồi quay đi rất vội, giống như anh không muốn để tôi bắt gặp anh đang nhìn tôi chằm chằm vậy.

Sadie thở dài: “Đây là Avery. Avery đây là anh trai tớ, Parker.”

Anh đi chân trần, mặc quần jean sờn, và chiếc áo phông - sản phẩm được tặng kèm khi mua đồ gì đó. Trông anh thật khác so với hình ảnh của anh trong bức chân dung được treo cẩn thận ở tầng dưới. Tôi nhìn thấy một vết sẹo mờ chẻ đôi mép lông mày trái của anh. Tôi vẫy tay và anh ấy cũng vậy. Rồi anh rời đi.

Tôi vẫn đang nhìn theo bóng anh đi về phía hành lang trong khi Sadie thốt lên: “Đừng có mà nghĩ đến chuyện đấy!” - Cô vừa nói vừa đưa ánh mắt về phía tôi.

“Chuyện gì?” - Tôi thắc mắc.

Cô lắc đầu. “Nói chung là đừng!”

“Tớ sẽ không mà.” - Tôi trả lời như thanh minh cho ánh nhìn của mình lúc trước.

Cô đóng nắp lọ sơn và thổi nhẹ vào móng tay. “Tớ nói nghiêm túc đấy. Sẽ không có kết thúc tốt đẹp đâu.”

Cách cô nói như muốn ám chỉ rằng mọi lời hứa sau này sẽ phụ thuộc vào điều này. Sự chú ý của cô, tình bạn của cô, thế giới xa hoa này.

“Tớ đã nói là tớ sẽ không làm thế mà.” Tôi không quen với việc bị sai bảo, bị ra lệnh. Từ khi tôi 14 tuổi thì chỉ có tôi và bà sống với nhau, và vào thời điểm cuộc nói chuyện diễn ra thì bà tôi mới mất được sáu tháng.

Sadie nháy mắt đầy ẩn ý. “Tất cả các cô nàng trước đó đều nói thế.”

Parker Loman ngày nay đã cao lớn hơn rất nhiều, tự tin hơn. Anh không còn là chàng trai ngại ngùng ở hành lang ngày xưa nữa. Nhưng tôi vẫn giơ tay lên chào anh giống như tôi đã làm hồi đó, và anh ấy cũng vậy. “Chào anh, em đã thử nhắn tin cho anh trước đó.”

Anh gật đầu và tiếp tục bước xuống. “Anh thay số rồi, đây.” Anh đưa tay lấy điện thoại của tôi và tự nhập liên lạc của mình. Tôi tự hỏi liệu có phải anh đã đổi số vì Luce không. Hoặc Sadie. Liệu có phải vì có quá nhiều người gọi cho anh, bạn bè chia buồn, nhà báo đang tìm kiếm tin tức giật tít, những người quen cũ bỗng xuất hiện khi bi kịch xảy ra. Hoặc có thể anh muốn thanh lọc danh sách của mình, thu nhỏ mối quan hệ của anh lại và chỉ giữ những người quan trọng nhất, đồng thời thu nạp thêm những người mới, giống như tôi đã từng làm.

“Buổi hẹn ăn trưa diễn ra lúc mấy giờ?” - Tôi hỏi anh.

“Nó được lên kế hoạch lúc 1 giờ 30. Anh đã ghi thêm tên em. Em có muốn đi cùng xe với anh không?”

Tôi ngạc nhiên, không phải chỉ vì anh nhớ, mà còn vì anh đã thực sự làm theo những gì mình nói. “Em có vài việc lặt vặt phải làm, em nghĩ mình tự đi xe sẽ tốt hơn.”

“Được rồi, hẹn gặp lại ở đó.” Anh đi về phía sau theo hướng đến nhà để xe. “Anh cũng phải đi siêu thị mua đồ lặt vặt. Trong nhà không còn gì cả.

Đúng hơn là không có gì ngoài rượu whisky." - Anh cười nhếch mép. "Em có cần món gì không?"

Trong giây phút mất cảnh giác, tôi đã quên mất là anh có sức quyến rũ thế nào. "Không!" - Tôi nói. "Em không cần gì cả."

"Vậy anh sẽ để em đi hoàn thành công việc của mình!" - Anh nói lớn trong khi vẫn mỉm cười.

Tôi đi theo một con đường quen thuộc. Đi theo con dốc xuống Landing Lane, duỗi chân để giãn cơ trong khi lái xe. Tôi lái xe đến rìa trung tâm thành phố trước khi quay trở lại và dừng xe tại Bãi biển Breaker.

Tháng 8 ở Littleport từng là thời điểm tôi yêu thích nhất trong năm, vì sự hòa hợp của cả hai mùa.

Không khí mát mẻ, dễ chịu khiến cho tâm trạng của con người hưng phấn và cảm giác thoải mái hơn, còn thị trấn thì như đang chuyển động không ngừng bởi thời tiết tuyệt vời này. Nơi này được đặt theo tên của gia đình nhà Little, nhưng tất cả mọi người ở đây - cả cư dân lẫn khách du lịch thì trong tiềm thức của họ cái tên này được hiểu theo đúng nghĩa đen. Trong trung tâm thị trấn tất cả mọi thứ đều phải thật nhỏ. Bảng hiệu gỗ nhỏ với các chữ cái vẽ tay nhỏ xinh, mái hiên thấp nhỏ, ván hẹp.

Trong suốt kỳ nghỉ hè, các vị khách ngồi ở những chiếc bàn nhỏ hướng ra biển, họ cùng nhau uống rượu từ những chiếc ly nhỏ và thầm thì nói chuyện với nhau. Những chiếc đèn nhỏ được treo trên những chiếc bè, giống như muốn nói: Ở đây lúc nào cũng là kỳ nghỉ.

Đó là một vở kịch mà tất cả chúng tôi đều có vai của riêng mình.

Nhưng chỉ cần bước ra ngoài trung tâm thị trấn là vở kịch sẽ biến mất. Những ngôi nhà mùa hè cao hai, ba tầng trên những khoảng sân có cảnh

quan hoàn hảo, thậm chí trên các vách đá còn có những ngôi nhà cao hơn. Những con đường dài lát đá, trải dài bao quanh hiên nhà là những bờ tường đá, cửa sổ đẹp như một bức chân dung phản chiếu bầu trời và mặt biển. Đẹp và tráng lệ đến kinh ngạc.

Tôi lớn lên gần rìa trung tâm của thị trấn, trong một nông trại có ba phòng ngủ, một trong số đó đã được chuyển thành xưởng vẽ cho mẹ tôi. Mẹ tôi đã lột tấm thảm trải sàn và tháo bỏ cánh cửa tủ quần áo, xếp chật các kệ với màu sơn và thuốc nhuộm. Mỗi phòng đều được sơn một màu sáng khác nhau, ngoại trừ xưởng vẽ, như thể mẹ cần một bảng màu trống và trung tính để tưởng tượng vậy.

Từ nhà của chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy những hàng cây, và nếu nhìn xa hơn một chút thì sẽ là con thuyền của nhà Harlow. Connor và tôi từng hay chạy thi ở con đường mòn phía sau nhà, chúng tôi thường khiến những người đi bộ hoảng sợ nhưng chẳng có gì có thể cản bước chúng tôi.

Ngôi nhà gỗ của bà tôi, nơi tôi đã sống trong suốt những năm tháng tuổi thiếu niên, nằm trong một khu nhà gần bờ sông cũ. Mùi hương của nhựa thông và sơn quen thuộc đã bị thay thế bởi mùi hương ngọt ngào của những bông hồng và mùi mặn của không khí biển. Các gia đình ở Stone Hollow đã sinh sống ở đây qua nhiều thế hệ, họ vẫn ở trong những căn nhà tổ tiên để lại mà không hề bán đi dù cho giá nhà đã tăng rất cao.

Tôi biết mọi thứ về nơi đây, dù đã phải sống cảnh nay đây mai đó và từng có thời điểm thực sự tin vào phép thuật của nơi đây.

Tôi dừng chạy khi đến Bãi biển Breaker, hai tay chống vào gối cố thở lấy hơi, lớp cát mịn đã phủ kín đôi giày thể thao của tôi. Vào cuối ngày, khách du lịch sẽ tập trung tại đây để tắm nắng. Những đứa trẻ sẽ xây những

lâu đài cát hoặc chạy đuổi theo sóng, nước rất lạnh ngay cả trong cái nóng của mùa hè.

Nhưng bây giờ, tôi là người duy nhất ở đây.

Cát vẫn còn ẩm từ cơn bão đêm qua, và tôi có thể thấy một dấu chân khác băng qua bãi biển, kết thúc ở đây, ngay trước bãi đậu xe.

Tôi đi bộ trên bãi cát về phía rìa của vách đá, đến những bậc đá được khắc vào con dốc. Dấu chân dừng lại đột ngột ở đây, giống như ai đó đã đi xuống con đường này nhưng theo hướng khác, rời khỏi nhà.

Tôi dừng lại, tay đặt trên những tảng đá lạnh lẽo, cái lạnh của tảng đá lan dần lên tay tôi. Tôi nhìn những cồn cát ở phía sau và tưởng tượng một hình bóng của ai đó đã từng ở đây. Những dấu chân này vẫn còn mới, chưa bị thủy triều cuốn đi. Một lần nữa, tôi lại có cảm giác rằng có ai đó đã ở đây.

Vụ mất điện đêm qua, tiếng động kỳ lạ trong bóng tối, dấu chân sáng nay.

Tôi lắc đầu để ngăn mình không nghĩ quá xa, tôi luôn làm như vậy, luôn cố gắng nghĩ trước mọi tình huống có thể xảy ra để có thể bình tĩnh đối phó. Một thói quen được hình thành vào thời điểm khi tôi chỉ có thể tin vào bản thân và những điều tôi biết.

Có thể Parker đã ra ngoài lúc sáng sớm và chạy vài vòng. Nhưng cuộc gọi về cú đột nhập lần thứ hai khiến tôi lo sợ. Giấc mơ lạc lõng nơi biển khơi vẫn còn đọng lại trong tâm trí tôi - ký ức về những điều mẹ thì thầm vào tai tôi khi bà vẽ tranh, bà sẽ bảo tôi nhìn bức tranh: *Nhìn kỹ xem!* và bà sẽ bảo tôi tả lại cho bà những gì tôi thấy, mặc dù đối với tôi các bức tranh bà vẽ đều trông giống hệt nhau.

Chính nơi này và những chuyện đã xảy ra ở đây đã khiến tôi luôn tìm kiếm thứ gì đó không tồn tại.

Đây là nơi Sadie được tìm thấy. Một cuộc gọi cho cảnh sát vào khoảng 22 giờ 45 phút, từ một người đàn ông dắt chó đi dạo đêm đó. Một người dân bản địa, người biết chính xác những điều có thể xảy ra ở đây. Người đàn ông nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối, một màu xanh lấp lánh dưới ánh trăng.

Chân của cô bị kẹt trong những tảng đá lộ ra khi thủy triều rút xuống. Giống như những con sóng đã bỏ mặc lại cô khi quay trở về đại dương vậy.

CHƯƠNG 4

Bay Sheet có nghĩa là hãy mặc thật đẹp và nhìn thật tự nhiên. Tôi lục lọi tủ quần áo của mình - một bộ sưu tập với những bộ quần áo của riêng tôi và đồ Sadie không còn mặc tới nữa - trong khi tưởng tượng cảnh Sadie lấy ra một bộ trang phục một cách ngẫu nhiên, ướm chúng lên người tôi, các ngón tay của cô sẽ chạm vào vị trí xương đòn của tôi khi cô xoay tôi để ngắm nghía và quyết định.

Vào cuối mỗi mùa, cô sẽ để lại cho tôi vài bộ váy, áo hoặc túi xách. Tất cả mọi thứ sẽ được ném lên giường tôi thành một đống. Hầu hết những bộ quần áo đó sẽ hoặc quá chật hoặc quá ngắn, cho dù cô tuyên bố cỡ như vậy là hoàn hảo, nhưng nó cũng đủ để khiến tôi hiểu rằng tôi sẽ chẳng bao giờ thực sự hòa nhập với thế giới của cô. Thế giới của gia đình cô là kiểu giàu truyền thống từ thời cha ông, bạn không cần phải thể hiện để chứng minh điều đó. Quần áo đẹp hay xấu không quan trọng, quan trọng là thần thái toát ra từ người mặc chúng và tôi chẳng thế nào làm được điều đó.

Ngay cả khi cô ấy ăn mặc giống tôi, cô ấy vẫn thu hút mọi ánh nhìn.

Một tuần sau khi cô thấy tôi trốn trong phòng tắm, cô vẫn nhớ tôi là ai. Đó là vào một đêm lửa trại, một vài chiếc xe được đỗ phía sau cồn cát của Bãi biển Breaker vào ban đêm, những người còn lại đã đi bộ tới đây. Một thùng đá cũ từ một chiếc thuyền đã được tái sử dụng để đựng các loại bia rẻ tiền. Củi được lấy từ các mảnh gỗ mục nát dạt vào bờ.

Chính sự im lặng đã khiến tôi quay lại và nhìn thấy cô. Tôi có thể cảm nhận sự hiện diện của cô. “Chào đằng ấy!” - Cô nói, giống như cô đã đợi để

được tôi chú ý. Có cả một nhóm người tập trung quanh đống lửa, nhưng cô ấy chỉ nói chuyện với tôi. Cô ấy thấp hơn tôi nhớ, hoặc có thể vì cô ấy đang đi chân trần. Dép xỏ ngón được cô cầm trên bàn tay trái, quần short jeans rộng sờn gấu, một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu được kéo khóa kín để chống lại gió lạnh buổi tối. "Vậy là không uốn ván hay nhiễm trùng máu hả? Nhìn đằng ấy có vẻ khỏe đấy!"

Tôi giơ tay lên và nói: "Có vẻ là tớ sẽ vẫn sống lâu."

Cô cười và để lộ hàm răng trắng, tỏa sáng dưới ánh trăng. Ánh sáng từ ngọn lửa di chuyển như những cái bóng trên mặt cô. "Sadie Loman!" - Cô nói và đưa tay ra.

Tôi mỉm cười: "Tớ biết. Tớ là Avery."

Cô nhìn quanh, hạ giọng: "Tớ nhìn thấy khói từ sân sau và thấy tò mò quá. Tớ chẳng bao giờ được mời tới những sự kiện như thế này."

"Cậu cũng không bỏ lỡ điều gì thú vị đâu." - Tôi nói, nhưng đó là một lời nói dối. Những đêm như thế này trên bãi biển đem lại cảm giác tự do cho chúng tôi. Một cách để lấy lại một thứ gì đó cho bản thân. Tôi đến đây như một thói quen, nhưng thường cảm thấy hối hận ngay lập tức. Mọi người đều đang ăn mừng vì đã tốt nghiệp, một cuộc sống mới - và lần đầu tiên trong đời, tôi tự hỏi mình đang làm gì ở đây. Điều gì đã đưa tôi đến đây, giữ tôi ở lại? Vượt ra khỏi ranh giới của thị trấn chỉ có một vùng đất hoang vu vô tận, nhưng với tôi thì đi đâu cũng vậy cả thôi.

Cha tôi sinh ra và lớn lên ở Littleport, sau khi theo học tại một trường đại học địa phương, ông trở lại đây với một tấm bằng giảng dạy vì ông luôn biết mình sẽ làm thế. Mẹ tôi đã vô tình tìm thấy nơi này. Khi đó mẹ đang lái xe về phía bờ biển, hàng ghế sau của chiếc xe cũ chứa đầy hành lý và đồ tiếp tế, mọi thứ bà sở hữu vào lúc đó.

Bà kể có điều gì đó về nơi này khiến bà dừng lại. Rằng bà đã bị lôi cuốn bởi thứ gì đó mà bà không thể từ bỏ, một thứ gì đó đáng theo đuổi. Một thứ mà tôi thấy bà vẽ đi vẽ lại trong xưởng vẽ, được giấu trong các ngăn, xếp theo từng chồng. Tôi có thể nhìn thấy nó trên khuôn mặt bà khi bà đang vẽ, thay đổi góc nhìn, tư thế và nhìn lại. Giống như có một yếu tố vô hình mà bà không thể nắm bắt. Vẻ đẹp của những tác phẩm đã hoàn thành của bà là bạn thấy không chỉ những hình ảnh, mà nó truyền tải cả ý tưởng cũng như mong muốn của bà. Cái cảm giác có cái gì đó đang thiếu, thu hút bạn lại gần hơn và nghĩ rằng bạn có thể là người sẽ phát hiện ra nó. Nhưng đó là điều bí ẩn của nơi này, nó dụ dỗ bạn bằng những vẻ đẹp hào nhoáng rồi sau đó lấy đi mọi thứ từ bạn.

Sadie nhăn mũi khi đứng trước đám lửa trại. “Cậu có biết là trời sắp mưa không?”

Tôi có thể cảm nhận được điều đó nhờ độ ẩm trong không khí. Nhưng trời đã không mưa và đó cũng là một trong những điều thú vị về nơi đây. Giống như chúng tôi đang thách thức thiên nhiên vậy. “Có lẽ trời sẽ mưa.” - Tôi nói.

“Không, chắc chắn là sẽ mưa đấy!” Và cứ như cô có khả năng kiểm soát được thời tiết, tôi cảm thấy giọt nước đầu tiên rơi xuống má, nặng và lạnh. “Cậu có muốn về nhà luôn không. Có thể bọn mình sẽ kịp tránh mưa nếu chạy thật nhanh.” Tôi quay lại nhìn những người tôi đã từng đi học cùng. Mọi người nhìn tôi. Connor ngồi trên một khúc gỗ gần đó, cố hết sức để giả vờ như tôi không tồn tại. Tôi những muốn hét lên, thế giới xung quanh tôi dần thu nhỏ lại mà tôi chẳng thể làm gì. Và gần đây, trong tôi dấy lên một cảm giác rằng cuộc đời tôi đang trôi qua ngay trước mắt.

“Ở đây có một lối tắt.” Tôi chỉ vào các bậc thang được khắc vào đá, dù từ chỗ chúng tôi đứng thì chẳng thể nhìn thấy chúng.

Cô nhướn mày, và tôi không bao giờ biết liệu cô đã biết về các bậc thang ấy ngay từ đầu, hay chính tôi là người đã chỉ cho cô vào tối hôm đó. Nhưng khi tôi bước tới bậc thang, cô ấy đi theo tôi, hai tay nắm chặt những tảng đá. Các hạt mưa bắt đầu rơi khi chúng tôi ở trên đỉnh dốc và lúc đó tôi thấy ở phía dưới khu lửa trại mọi người đang nhốn nháo chạy để tránh mưa. Những bóng người tóm lấy thùng đá và chạy về phía xe.

Sadie lấy tay đỡ khuỷu tay tôi khi cô lùi lại một bước. “Cẩn thận không là bị thương đấy!” - Cô nói.

“Gì cơ?”

Trong ánh trăng, tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của cô, to và nhìn như không chớp. “Chúng ta đang đứng sát vách đá đấy.” - Cô nói. Cô nhìn sang một bên và tôi nhìn theo ánh mắt của cô, nhưng chỉ thấy bóng tối sâu thăm thẳm.

Chúng tôi không đứng quá gần sát vách đá để dễ bị sẩy chân, nhưng dù sao tôi vẫn lùi lại. Cô nắm chặt cổ tay tôi khi chúng tôi chạy đến nơi trú ẩn của sân sau và bật cười. Chúng tôi ngả người xuống chiếc ghế dài ngay dưới hiên nhà, đèn bể bơi được bật sáng tự động, phía xa là đại dương thăm thẳm. Các ô cửa sổ tối đen phía sau chúng tôi, cô lẻn vào trong nhà một lúc rồi quay trở lại với một chai rượu trông có vẻ đắt tiền. Tôi thậm chí còn không biết nhãn hiệu đó.

Toàn bộ sân của họ được thắp sáng bởi ánh sáng màu hổ phách, ánh đèn ẩn quanh cổng đi vào bể bơi màu đen, vì vậy chúng tôi có thể thấy những hạt mưa rơi sau tấm màn che, giống như hai thế giới tách biệt vậy. “Chào

mừng cậu đến với The Breakers!" - Cô nói và gác đôi chân đầy cát lên bàn trước mặt chúng tôi như thể cô quên rằng, tôi đã làm việc ở đây chỉ một tuần trước đó.

Tôi nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô khi quay nghiêng, nhờ đó tôi có thể thấy môi cô cong lên với một nụ cười tinh nghịch. "Sao nào?" - Cô hỏi rồi quay sang đối mặt với tôi. "Đấy là cái tên mà người dân nơi đây đặt cho ngôi nhà này phải không?"

Tôi chớp mắt. Tôi nghĩ có lẽ sự lạc quan của cô chính là chìa khóa giúp cô thành công. Cô thật can đảm khi lấy một sự xúc phạm và tái sử dụng nó theo mục đích riêng. Lấy tất cả mọi thứ, thậm chí cái tên mỉa mai này và sở hữu nó. Chiêm nghiệm cái tên dưới một góc nhìn mới. Và trong khoảnh khắc đó, tôi hoàn toàn chắc chắn một điều rằng: Mẹ tôi sẽ rất thích cô bạn này.

"Đúng vậy. Chỉ là tớ đã từng đến đây rồi."

Cô cười lớn, đầu cô khẽ ngả ra sau. Tôi cảm thấy ánh mắt cô nhìn tôi thật lâu. Tôi không biết cô có nhận ra chiếc áo len tôi đang mặc hay không, nhưng cô không nói gì.

Cô nâng chai về phía tôi, rồi về phía biển.

"Uống đi nào!" - Cô nói rồi dốc ngược cái chai lên và lấy tay lau những giọt rượu dính trên môi.

Tôi nghĩ về hình ảnh Connor ngồi dưới bãi biển, tìm mọi cách để tảng lờ tôi. Ngôi nhà trống của bà tôi, chờ tôi quay trở về. Tất cả đều lặng im.

Tôi uống một ngụm lớn, môi chạm lên ly nước mát lạnh, các dây thần kinh trong tôi như bùng cháy.

"Nâng ly nào!" - Tôi đã nói, và cô cười. Chúng tôi uống rượu bằng chai, ngắm sấm sét ở ngoài khơi, nó lóe lên như những ngòi lửa được châm trong bầu khí quyển vậy. Tôi cảm thấy bồn chồn, nhưng mỗi khi những ngón tay của cô chạm nhẹ vào tôi khi cô với lấy cái chai, tôi lại cảm thấy bình tâm trở lại.

Tôi bỏ qua những bộ quần áo của Sadie trong tủ của tôi, và quyết định mặc một bộ đồ nhã nhặn của mình - quần ống đứng kết hợp cùng áo trắng không tay. Vì tôi không muốn nghĩ đến việc Parker nhìn thấy tôi xuất hiện trong bộ quần áo của em gái anh.

Với bản tính hay đến sớm trong các cuộc hẹn nên tôi là người đầu tiên đến Bay Street. Một nỗi sợ hình thành từ khi tôi bắt đầu làm việc cho Grant Loman, rằng ông có thể sa thải tôi vì bất kỳ lý do gì, và lúc đó cuộc sống mà tôi biết sẽ kết thúc.

Khi bố mẹ Sadie lần đầu tiên gặp tôi, họ có vẻ không hài lòng với con gái mình khi cô chơi với tôi. Họ nghĩ có lẽ tôi chỉ là một người bạn tạm thời mà Sadie tìm thấy trên bãi biển, và hy vọng con gái mình sẽ nhanh chóng thấy chán người bạn này. Tất cả bọn họ chắc hẳn đã nghĩ tôi chỉ là một người giúp Sadie vượt qua giai đoạn bất ổn. Một cuộc nổi loạn của Sadie đều được lên kế hoạch tinh vi. Cô báo với tôi về cuộc gặp mặt mà không cho tôi thời gian để chuẩn bị hay rút lui. "Tớ nói bố mẹ là tớ sẽ đưa một người bạn về ăn tối." - Cô nói khi chúng tôi đang bước những bậc cầu thang dẫn lên cửa trước nhà cô, chỉ sau một tuần quen nhau.

"Ôi không, tớ không muốn..."

“Đi mà! Họ sẽ yêu quý cậu!” - Cô dừng lại và cười với tôi. “Thôi được rồi, họ sẽ thích cậu!” - Cô sửa lại.

“Hoặc sẽ tạm chấp nhận tớ để giữ thể diện cho cậu đúng không?” - Tôi nói.

“Cậu yên tâm, nếu có thì sẽ không phải vì tớ đâu. Thôi nào, chỉ là ăn tối thôi mà. Xin cậu đấy, hãy cứu tớ khỏi sự nhàm chán này!” Một cảm giác an tâm từ bàn tay cô truyền vào tôi. Cuộc sống của họ hoàn toàn khác xa với tôi.

“Nhưng tớ chẳng biết gì về họ.” - Tôi nói, mặc dù điều đó không đúng.

Cô dừng lại ngay trước cửa. “Tất cả những gì cậu cần biết là bố tớ là chủ của gia đình, còn mẹ tớ là người phụ giúp ông.”

Tôi cười, nghĩ rằng cô đang nói đùa. Bianca nhỏ nhắn, nhẹ nhàng với giọng nói rất hồn nhiên, vui vẻ. Nhưng Sadie chỉ nhướn mày. “Bố tớ nói rằng xây nhà ở trên dốc thế này là không an toàn, thế nhưng cậu thấy đấy...” Sadie nói và đẩy cửa bước vào nhà. “À, ngoài ra thì mẹ tớ điều hành các quỹ từ thiện của gia đình.” Cô nói thầm làm tôi phải cố gắng hết sức để nghe. “Tất cả đều phải cung phụng Bianca Loman.”

Một giọng phụ nữ vang lên từ một nơi nào đó mà tôi không nhìn thấy. “Sadie? Có phải con không?”

“Chuẩn bị nào!” - Sadie thì thầm và huých vào hông tôi.

Từ đó tôi nhận ra sự ấm áp từ đôi bàn tay và con người của Sadie được thừa hưởng từ mẹ cô, Bianca. Grant chỉ có một tâm trạng, ổn định và nghiêm khắc, nhưng ít nhất nó có thể dự đoán trước. Nhìn ông, tôi hiểu thế nào là nắm quyền lực trong tay. Trong khi đó, Bianca luôn dành lời khen cho bạn, rồi sau đó ngay lập tức tấn công bạn khi bạn hoàn toàn mất cảnh

giác. Nhưng ai cũng có thể làm vậy, ngay cả tôi. Khiến thế giới của một ai đó thay đổi hoàn toàn, đó mới là quyền lực thực sự.

Trong bữa tối đầu tiên đó, tôi sao chép mọi cử động của Sadie, ngồi lặng lẽ và hy vọng được chấp nhận. Nhưng tôi nhận thấy khuôn mặt họ biến sắc khi Sadie bắt đầu kể với họ về tôi: không có trường đại học nào đang chờ tôi ở phía trước; không có kế hoạch nghề nghiệp; không tương lai.

Sadie đã dần thay đổi suy nghĩ của họ về tôi, theo cách của riêng cô. Tôi là một dự án nhỏ của cô. Vào Cuối Mùa hè năm đó, cha cô đã đề nghị cho tôi một khoản tiền để tham gia một số khóa học kinh doanh ở gần đó, một khoản đầu tư cho tương lai, ông nói. Tiếp theo, họ mua lại nhà của bà ngoại tôi, cho tôi ở lại trong ngôi nhà cho khách như một phần của giao dịch. Một cách thể hiện sức ảnh hưởng của Sadie Loman. Sau này tôi đã làm việc toàn thời gian cho Tập đoàn bất động sản Loman, quản lý và giám sát tất cả tài sản của họ ở Littleport khi họ đi vắng. Tôi đã tự vươn lên và tự chứng minh bản thân.

Nhưng thật khó để xóa bỏ nỗi sợ hãi bắt nguồn từ hai tiếng chuông cửa vào giữa đêm, đáng lẽ bố mẹ tôi đã về tới nhà vào khoảng thời gian đó, tôi sẽ mở cửa trong khi mẹ tôi cười rúc rích, tay đưa lên vén gọn mái tóc và lục tìm chìa khóa trong túi. *Mẹ lại làm mất chìa khóa rồi!* - Bố tôi sẽ cười hài hước trong khi nhìn mẹ tôi và lắc đầu. Nhưng không phải là bố mẹ tôi, thay vào đó là các sĩ quan cảnh sát ở hiên trước.

Bởi vậy, tôi luôn đến sớm khi phải họp, đưa khách đi tham quan nhà, trước khi gọi điện với niềm tin sai lầm rằng tôi sẽ sẵn sàng đón nhận những điều sắp đến.

"Bàn được đặt trước của Parker Loman." - Tôi nói với nhân viên tiếp đón. Việc nhắc đến tên nhà Loman luôn mang lại một cảm giác thú vị, sự

thay đổi tinh tế trong biểu hiện của họ, sự chấp nhận nhanh chóng. Cô mỉm cười khi dẫn tôi đến bàn, một thái độ phục vụ hoàn hảo dành cho những người giàu có.

Tôi ngồi dựa lưng vào tường, mặt quay ra căn phòng đang mở cửa sổ, nhìn ra bến tàu và bến cảng phía xa. Nhưng tôi chết sững trong vài giây khi thấy thám tử Collins được nhân viên tiếp đón dẫn tới bàn của chúng tôi. Cô hất tóc khi ra hiệu về phía bàn của tôi, và bụng tôi chợt thấy nôn nao. Nụ cười của vị thám tử biến mất trong vài giây khi anh ta nhìn thấy tôi, nhưng tôi đã có thời gian để chỉnh lại sắc mặt của mình trước khi anh ta đến bàn và ngồi xuống. "Chào Avery, tôi không biết là cô cũng sẽ tham gia cùng chúng tôi." - Anh ta nói.

Tôi vò chiếc khăn ăn rồi từ từ nới lỏng bàn tay. "Tôi cũng không ngờ anh là một trong những thành viên trong ủy ban tổ chức, thám tử ạ!" Nhưng nếu nghĩ kỹ thì điều đó cũng có lý, nếu là tôi thì tôi cũng sẽ chọn anh ta.

"Gọi tôi là Ben là được rồi." - Anh nói.

Cùng với Justine McCann, ủy viên thị trấn, thám tử Ben Collins đã tổ chức và sắp xếp hầu hết các sự kiện trong thị trấn, từ cuộc diễu hành trẻ em vào Ngày Độc lập đến lễ hội Ngày sáng lập trên Harbor Drive. Anh ta là người tôi đã nhìn thấy trên vách đá đêm hôm đó. Người chiếu đèn pin vào mặt tôi, làm tôi chói mắt. Và anh ta cũng là người đã thẩm vấn tôi sau đó, người muốn biết mọi thứ về bữa tiệc, và tại sao tôi lại có mặt ở rìa vách đá.

Anh ta mang vẻ đẹp truyền thống, bờ vai rộng, hàm vuông, mắt sáng, trên khuôn mặt bắt đầu có dấu hiệu tuổi tác nhưng dường như nó chỉ làm tăng thêm sức hấp dẫn của anh với người khác, vậy mà tôi lại thấy anh ta không có chút thiện cảm gì. Hình ảnh của đêm đó, với ánh sáng từ chiếc đèn pin khiến tôi thấy ám ảnh về anh ta ở mọi góc độ.

“Chà!” - Anh ta nói và uống một ngụm nước. “Rất vui khi được gặp lại cô. Cũng lâu rồi nhỉ? Dạo này cô ở đâu?”

Tôi không trả lời và giả vờ như đang xem menu.

“Tôi cũng thấy vui khi gặp lại anh.” - Tôi nói.

Với vị thám tử, thật khó để biết đâu là điểm dừng của việc nói chuyện phiếm và đâu là khởi đầu của cuộc thẩm vấn. Đêm đó, trước khi họ tìm thấy ghi chú của Sadie, anh ta đã ngồi đối diện tôi ở bàn bếp và đặt những câu hỏi nghi vấn về câu chuyện của tôi, hết lần này đến lần khác. Như thể có một điều gì đó trong lời khai ban đầu của tôi khiến anh ta nghi ngờ.

Tối đó cô đi với ai? Tại sao cô lại gọi và nhắn tin cho Sadie? Và sau khi hỏi câu đó, anh ta sẽ luôn ngừng lại và hỏi: *Nhưng tại sao cô không quay lại và đón Sadie?*

Những câu hỏi của anh ta dồn dập và tàn nhẫn, vì vậy đôi khi tôi không dám chắc mình nhớ về đêm đó theo ký ức của bản thân hay theo những câu trả lời cho các câu hỏi của anh ta nữa.

Ngoài ra còn có ai khác không? Cô có biết là Sadie đang hẹn hò với Connor Harlow không?

“Tôi mừng là cô có mặt ở đây.” - Anh ta nói. “Sự thật là, tôi đã định gọi cho cô chiều nay.”

Tôi nín thở, chờ đợi. Khi thẩm vấn anh ta đưa cho tôi một danh sách tên, tôi nhận ra đó là cách anh ta tìm kiếm điểm sơ hở trong lời khai, để tìm ra sự thật. Vì vậy, khi anh ta đứng lên nghe điện thoại giữa chừng cuộc thẩm vấn, nhân lúc đồng sự của anh ta quay đi, tôi đã lấy điện thoại để chụp lại danh sách đó vì muốn biết họ đã tìm thấy những gì. Tuy nhiên, tờ danh sách đó cũng chẳng có ý nghĩa gì vì họ tìm thấy tờ giấy nhắn của Sadie vào

cùng ngày. Nhưng khi ngồi đối diện với anh ta lúc này, tôi nửa ngờ rằng anh ta đang thẩm vấn tôi một lần nữa để tìm kiếm sự khác biệt.

“Tôi nghe nói một trong những ngôi nhà cho thuê bị đột nhập?” - Anh ta nói.

“Ồ, vâng.” - Tôi lắc đầu. “Nhưng chẳng có gì bị lấy cắp cả.”

Anh ta vuốt phẳng tấm khăn trải bàn trước mặt. “Những người thuê nhà đã kinh hãi một phen đấy.”

Tôi ngẩng đầu lên. “Anh đã đến đó?”

Anh ta gật đầu. “Tôi đã nhận cuộc gọi. Tôi đến xem xét tình hình và trấn an họ.”

“Tại sao tối đó anh không gọi cho tôi?” Cuộc gọi nhỡ duy nhất mà tôi nhận được là từ nhà Donaldson.

“Vụ việc cũng không có gì nên không đáng để gọi cho cô” - Anh ta nói. “Thành thật mà nói, tôi cũng không dám chắc. Tôi không thấy bất kỳ bằng chứng nào cho thấy có dấu hiệu đột nhập.”

“Chà!” - Tôi thốt lên rồi thả lỏng vai. “Chúng tôi cũng sẽ không nộp đơn khiếu nại đâu. Những người thuê nhà đã quyết định rời đi. Anh cũng khỏi phải viết báo cáo.”

Anh ta chăm chú nhìn tôi một hồi rồi nói. “Tôi tự biết việc của mình, Avery.”

Tôi nhìn đi chỗ khác, cái cảm giác đó lại được gợi lên, giống như anh ta đang cố tìm một lời nói dối ẩn dưới những câu nói của tôi.

“Ồ, Parker tới rồi kìa!” - Tôi nói và quan sát anh bước vào phòng với Justine McCann và một người phụ nữ khác. Khi họ đến gần hơn, tôi nhận ra người thứ ba, nhưng không thể nhớ ra tên. Người phụ nữ nhìn bằng tuổi tôi,

mái tóc nâu nhạt và được tết đơn giản, cặp kính gọng đỏ rất hợp với màu son.

Parker cúi xuống và hôn chào hỏi tôi, đây là lần đầu tiên anh làm vậy. “Xin lỗi vì đã để em phải chờ lâu.” - Anh nói.

“Không có gì.”

Anh bắt tay vị thám tử và bắt đầu giới thiệu mọi người. “Justine, cô biết Avery Greer rồi chứ?”

“Tất nhiên.” - Justine trả lời và nở một nụ cười lịch sự. Bà ấy già hơn những người ngồi ở cái bàn này ít nhất hai thập kỷ, và bà ấy muốn tất cả mọi người phải nhớ kỹ điều đó. “Thật vui khi cô tham gia cùng với chúng tôi, Avery. Đây là trợ lý của tôi, Erica Hopkins.”

“Thật ra, chúng tôi đã gặp nhau trước đó.” - Eric nói, hai tay cô cuộn tròn trên lưng ghế. “Cậu và bà ngoại từng sống trong ngôi nhà bên cạnh nhà của dì tôi. Evelyn, cậu nhớ không?”

“Đúng rồi. Vâng, xin chào.” Và thế là tôi nhận ra cô ấy. Erica Hopkins không học cùng trường với tôi, nhưng cô thường hay đến thăm dì vào mùa hè. Mặc dù vậy, tôi đã không gặp lại cô ấy trong nhiều năm.

Cô mỉm cười. “Rất vui được gặp lại cậu.”

“Bố mẹ cậu dạo này thế nào, Parker?” - Thám tử Collins hỏi khi mọi người ngồi xung quanh chiếc bàn tròn.

“Cũng bình thường.” - Parker vừa trả lời vừa đưa tay vuốt tóc, rồi vuốt xuống mặt. Tay anh gãi nhẹ phần râu đã cạo, một thói quen mỗi khi anh hồi hộp. “Họ sẽ tới vào Lễ tưởng niệm.”

“Thật là tuyệt vời!” - Justine nói, hai bàn tay vỗ vào nhau như thể vừa tìm thấy một điểm tích cực từ toàn bộ chuyện này. Một Lễ tưởng niệm dành

cho một cô gái xấu số. Một chuyến thăm từ người bố, người mẹ đau buồn của cô, những người ngay từ đầu đã muốn đổ lỗi cho người dân trong thị trấn. Tôi thậm chí còn không nhận ra mình đang lắc đầu cho đến khi nhận thấy vị thám tử đang nhìn tôi bằng cặp mắt tò mò.

“Mặc dù vậy, tôi có một vài yêu cầu.” - Parker nói thêm khi dụi tay vào quần dưới bàn. Tôi nhìn anh khoác lên vẻ mặt của doanh nhân Parker, anh điều chỉnh lại tay áo, giống như một lời cảnh báo về những gì sẽ xảy đến. Thật dễ để nghĩ rằng anh có được vị trí của ngày hôm nay là nhờ vào gia đình, nhưng tôi phải thừa nhận rằng anh làm việc hiệu quả đến kinh ngạc, anh có khả năng khiến tất cả chúng tôi tin rằng chúng tôi ở cùng một phe, muốn cùng một điều và anh biết những gì chúng tôi cần.

Tôi dần mất tập trung khi mọi người bàn về quỹ từ thiện mới của nhà Loman. Một chương trình tiếp cận cộng đồng với mục đích giảm tỉ lệ tự sát, chuyên cung cấp các dịch vụ khám và chẩn đoán sức khỏe tâm thần. Tôi đã biết tất cả về quỹ đó, đã đọc những thông tin quảng cáo và câu chuyện hướng tới cộng đồng. Cái chết Sadie bằng cách nào đó chỉ làm cho người nhà Loman trở nên thú vị hơn, xứng đáng hơn. Giống như họ đã được nhân hóa bởi bi kịch. Giống như họ đã bị đánh gục bởi cái chết của Sadie và dần hồi sinh từ tro bụi giống như loài Phượng hoàng vậy. Toàn bộ chuyện này khiến tôi cảm thấy khó chịu, ghê tởm.

Thay vào đó, tôi tập trung vào món salad tôm hùm đã được phục vụ cho mọi người - vị của món ăn nhẹ nhàng và ngon lành - trong khi cố gắng nhớ lại lần cuối tôi đến đây với nhà Loman.

Tôi nhớ về khoảnh khắc đó một cách đột ngột: Sinh nhật Sadie, cuối tháng 7 năm ngoái. Bố mẹ cô ấy, Parker, Luce và tôi. Tôi nhớ lúc đó cô hay lơ đãng và dễ cáu giận. Cô ấy lúc đó mới được giao một công việc mới ở

chỗ làm và tôi đã nghĩ rằng cô ấy đang chịu áp lực từ nơi làm mới. *Xa cách và thờ ơ* - Đó là những gì cảnh sát đã mô tả sau đó. Như thể đây là dấu hiệu đầu tiên chúng tôi đã bỏ lỡ.

“Avery?” - Parker nhìn tôi giống như vừa đặt một câu hỏi. “Em lo liệu các bài báo được không? Tìm một bức ảnh phù hợp?”

“Tất nhiên!” - Tôi trả lời. Và rồi tôi hiểu vai trò của mình. Justine đã mang theo trợ lý, và Parker cũng vậy. Tôi là một nhân viên của nhà Loman, một vật trưng bày, một sự phô trương quyền lực. Và tôi thậm chí còn ăn mặc rất phù hợp cho vai trò đó.

“Tôi sẽ liên lạc với mọi người sớm nhất có thể!” - Erica nói sau khi chúng tôi bước ra khỏi nhà hàng, tay đưa cho tôi tấm danh thiếp. Cô bước xuống những bậc thang gỗ nhanh hơn tất cả chúng tôi. Khi đến xe, cô quay lại và nhìn hồi lâu, tôi không thể đoán được biểu cảm trên gương mặt của cô.

Tôi chỉ có thể tưởng tượng những gì Evelyn đã nói với cô.

Parker đứng cạnh tôi khi những người khác lái xe đi. Anh chạm vào vai tôi làm tôi giật mình.

“Anh có làm em khó chịu không, Avery? Anh xin lỗi. Bố mẹ anh bảo anh xuống đây giải quyết việc này nhưng anh không thể làm nổi. Anh thực sự cần sự giúp đỡ của em.”

Tôi băng qua đường tiến về phía chiếc xe của mình, nằm giữa hai chiếc SUV đắt tiền và anh sải bước đi theo tôi. “Lạy Chúa, Parker. Lần sau anh có

thể báo trước với em một tiếng được không? Em không hề biết thám tử Collins cũng sẽ tham gia sự kiện này."

Anh đặt tay lên nóc xe của tôi và cúi người nói chuyện với tôi. "Anh biết chuyện này đối với em không hề dễ dàng gì."

Nhưng tôi đoán là anh không nghĩ đến điều đó. Vào thời điểm Parker đưa ra lời khai của mình, luật sư của gia đình anh đã có mặt. Bố của anh có lẽ cũng ở trong phòng và giám sát mọi thứ. Parker là anh trai của nạn nhân và được đối xử đúng như vậy. Tôi chỉ là người của Littleport, một mảnh ghép không đúng chỗ, và thám tử Collins đã không tin tưởng tôi ngay từ đầu.

Có ai làm chứng cho cô không, Avery?

Có Parker, Luce và mọi người trong nhà. Họ đã nhìn thấy tôi. Tôi đã ở đó.

Cô hoàn toàn có thể rời đi, trong hoàn cảnh đông người như vậy thì họ có thể không để ý.

Nhưng tôi không hề rời đi. Và tôi đã khai với anh rồi, cô ấy đã định trả lời tin nhắn của tôi, lúc đó cô ấy vẫn ổn.

Connor Harlow thì sao?

Anh ấy thì sao?

Cô có biết trạng thái tâm lý của anh ta đêm qua ?

Tôi không biết gì cả. Tôi và Connor không nói chuyện với nhau lâu rồi.

"Chuyện em chịu giúp anh sẽ có ý nghĩa rất lớn với anh." - Parker nói và thay đổi chiến thuật để tôi đứng về phía anh.

"Em tưởng anh nói rằng bố mẹ anh sẽ không tới dự Lễ tưởng niệm?" - Tôi nói với giọng thể hiện sự không hài lòng.

Anh nhìn xuống điện thoại và gõ tin nhắn. “Họ cũng không hẳn nói rằng họ sẽ không tham dự, chỉ là rất có thể sẽ không tham dự thôi.” Anh nói với một nửa sự chú ý và quan tâm. “Nhưng vẫn tốt hơn nếu những người khác nghĩ rằng họ sẽ tới. Điều đó sẽ khiến mọi chuyện dễ dàng hơn.” Parker luôn nói những điều mà đối phương muốn nghe, và tôi không thể biết chắc lúc đó anh nói vậy để chiều theo ý ai.

Từ xưa đến nay, anh luôn có thể nói dối một cách dễ dàng.

Và tôi cũng tin rằng cuộc sống của cả gia đình anh cũng được xây dựng từ những lời nói dối.

CHƯƠNG 5

Khi tôi bước vào khách sạn Bed and Breakfast, ông Sylva mỉm cười lịch sự. Vào mùa hè, bất kỳ biểu hiện nào trên khuôn mặt của chúng tôi đều dễ nhận ra. Ông không tỏ vẻ khó chịu hay thân thiện mặc dù ngày xưa khi còn là những đứa trẻ, Faith và tôi đã từng chạy đua trên những hành lang này, tiếng cười của chúng tôi hòa lẫn với những bước chạy chân trần, ông sẽ bảo chúng tôi rằng: *Các con! Chạy cẩn thận!* Hoặc nhiều năm sau đó, chính ông đã phải gọi cảnh sát hộ tống tôi ra khỏi nơi này.

"Chào buổi chiều." - Ông nói. Bố của Faith có dáng dấp của một ngư dân, với làn da rám nắng và đôi tay chai cứng không phải vì bê những thùng tôm hùm mà vì làm nghề mộc, nhưng không phải ai cũng có thể nhận ra sự khác biệt. Tất cả các thành viên của nhà Sylva đều trông giống như những người tới từ vùng Maine. Mặc dù lần cuối tôi gặp thì mái tóc của bà Sylva đã điểm bạc ở hai bên thái dương, nhưng phần còn lại vẫn là một màu đỏ rực. Và những nếp nhăn đã hằn sâu trên gương mặt bà, giống như bà đã dành nhiều năm đứng trên ban công, ngắm nhìn đại dương, đối mặt với gió. Tóc của Faith có màu gần như nâu đỏ, mái tóc của cô xoăn và hoang dại, cô giữ nguyên vẻ tự nhiên của mái tóc, tạo nên một vẻ ngoài độc nhất. Nếu nhìn vào tình hình làm ăn ở đây thì cho dù chiến lược quảng cáo của họ là gì, có vẻ chiến lược đó cũng rất được lòng khách hàng.

Tôi đi thẳng đến bàn tiếp tân bằng gỗ sồi lớn ở tiền sảnh tầng 2, đặt phong bì lên bàn và nguệch ngoạc viết vài chữ lên đó: *Kevin Donaldson.* "Xin chào chú Sylva. Cháu tin rằng gia đình Donaldson đã được lên kế

hoạch để check-in vào ngày hôm nay? Chú có thể chuyển bức thư này cho họ giúp cháu được không?”

Ở phía sau quầy tiếp tân, cánh cửa dẫn vào nhà bếp mở ra, Faith đứng sững lại, những cánh cửa vẫn chuyển động sau lưng cô. “Oh! Tôi không biết ngoài này có người.” - Cô hắng giọng, rõ ràng ý ám chỉ tôi.

“Chào, Faith. Chào mừng trở lại.” Chiếc áo thun rộng cổ trượt khỏi một bên vai cô một cách cố ý, để người khác có thể nhìn thấy xương quai xanh của cô. Quần legging đen đi kèm giày lười màu đen và tóc cô ấy được buộc theo kiểu đuôi ngựa. Trong chớp mắt, cô vẫn có thể là cô gái đã lẻn vào bếp để ăn vụng vào nửa đêm trong một buổi ngủ qua đêm cuối tuần, người chạy chân trần cả trong và ngoài nhà giống như đang chờ một tiếng súng hiệu. Nhưng cô ấy đã gầy hơn so với lần cuối tôi gặp cô. Từ cách cô nhìn tôi, có lẽ cô cũng đang đánh giá những thay đổi nơi tôi.

“Cảm ơn.” - Cô xoay người thật nhanh về phía quầy lễ tân. “Khi nào bố rảnh thì báo cho mẹ số lượng khách đặt ăn trưa nhé!”

Ông Sylva gật đầu và Faith biến mất sau cánh cửa một lần nữa. Tôi nghe nói cô đã hoàn thành chương trình sau đại học, quay trở lại đây và sẵn sàng tiếp quản khách sạn ngay khi bố mẹ cô nghỉ hưu.

“Chắc chú vui lắm khi bạn ấy về phụ giúp?” - Tôi hỏi.

“Đúng vậy. Khi nào rảnh cháu nhớ qua ăn tối và trò chuyện nhé!”

“Chắc chắn ạ!” Tôi biết đây chỉ là những câu nói xã giao giữa tôi và ông.

Tiếng bước chân vang vọng từ hành lang phía trên, tôi nhìn lên theo bản năng, không thấy gì ngoài cái bóng ở bậc cầu thang xoắn.

Chái nhà chính rất lớn và đã được mở rộng dần theo thời gian; tôi đã từng nghĩ ngôi nhà này là một tòa lâu đài. Với những ô cửa hình vòm, ghế ngồi bên cửa sổ, các ngăn tủ nhỏ bên trong những cái tủ lớn. Một đường ray dọc theo vách đá phía sau nhà được làm từ gỗ nguyên khối. Ban công thấp thoáng ngay gần sát đài quan sát, sương mù từ biển luôn che phủ đường ray. Faith cũng đã từng sống ở đó, trên tầng cao nhất, một không gian gác mái nơi chúng tôi đã truyền tay nhau chai rượu đầu tiên vào những năm trung học.

Trong một giây, tôi cũng nhớ đến hình ảnh của Connor trước kia, không bao giờ chịu đứng yên. Rằng anh có thể biến mất ngay khi bạn quay đi, và chỉ khi bạn bắt đầu bước đi thì mới phát hiện rằng anh đã biến mất. Giống như anh đang sống một cuộc đời thứ hai, trong khi những người còn lại bị mắc kẹt trong lòng luẩn quẩn của cuộc đời thứ nhất vậy đó.

Ông Sylva cũng nhìn lên hành lang giống tôi và khi bước chân đi xa dần, ông cúi người gần hơn, hạ giọng: "Nhà Donaldson đã chuyển tới đây rồi. Thành thật mà nói thì trông họ có vẻ khá hoảng sợ. Chuyện gì đã xảy ra vậy, Avery?" Ông hất cằm về phía những ngôi nhà cho thuê. Dù không thể nhìn rõ nhưng từ B&B có thể đi bộ ra các ngôi nhà cho thuê.

Tôi nhìn lên các hành lang lần nữa rồi nói: "Cháu cũng không biết, cháu chuẩn bị qua đó để xem thế nào đây."

Nhà Donaldson đã thuê ngôi nhà Blue Robin, địa điểm tổ chức bữa tiệc Cuối Mùa năm trước đó. Đây không phải lần đầu tiên tôi trở lại sau cái chết

của Sadie, nhưng tôi không bao giờ nán lại lâu. Tôi luôn đưa khách đi tham quan thật nhanh và hiệu quả. Nơi đây có quá nhiều thứ khiến tôi nhớ lại.

Đây không phải là hiện trường nên cảnh sát đã không lục soát nơi này. Nhưng nó là nơi tôi nghĩ rằng cô còn sống. Nơi tôi đang đợi tin nhắn cuối cùng của cô, điều cuối cùng cô ấy muốn nói với tôi:

Không ai hiểu tớ cả.

Tớ sẽ nhớ cậu.

Tha thứ cho tớ!

Tôi sẽ không bao giờ biết chính xác những điều cô muốn nói. Mặc dù cảnh sát đã cố gắng tìm điện thoại của cô ấy, nhưng GPS trong điện thoại của cô đã bị vô hiệu hóa từ lâu, một sự nghi ngờ còn sót lại từ những năm thiếu niên rằng bố mẹ cô đang theo mọi nhất cử nhất động của cô. Điện thoại của cô đã tắt hoàn toàn khi cảnh sát cố gắng tìm kiếm, có thể đã bị cuốn trôi ra biển khi cô nhảy xuống.

Có một con đường len lỏi qua những tán cây từ B&B đến đài quan sát, dẫn đến phía cửa sau của ngôi nhà Blue Robin. Tôi có thể lái xe tới đó một cách dễ dàng, chỉ cần vòng xe ở lối rẽ tiếp theo, nhưng tôi không muốn bất cứ ai biết rằng tôi sẽ đến. Tôi không muốn có người nhìn thấy chiếc xe của mình và thắc mắc chuyện gì đang xảy ra.

Tôi đi trên con đường ngày xưa mình đã từng chạy đuổi theo Parker và Luce một năm về trước. Chạy tới một thứ chẳng ai trong chúng tôi có khả năng ngăn lại. Sau này nghĩ lại, tôi nhận ra rằng đáng lẽ ra đêm đó Parker không nên lái xe, tất cả chúng tôi đều đã uống say đêm đó. Mọi ký ức về đêm đó đều nhạt nhòa, đó là điều thường xảy ra với tôi sau khi uống vài ly. Các mảnh ghép ký ức trở lại với tôi một cách chớp nhoáng trong cuộc thẩm

vấn, biến thành một dòng thời gian cứng nhắc về những điều tôi đã nói hoặc làm, nhìn thấy hoặc nghe thấy.

Giờ đây khi đứng ở hiên trước, tôi gần như có thể cảm nhận được ký ức của đêm đó, căn phòng nóng với tiếng cười trước khi mọi thứ thay đổi.

Nhà Donaldson đã làm đúng theo hợp đồng, họ cho chìa khóa vào trong một phong bì và để vào trong hòm thư bên cạnh cửa ra vào. Tôi biết đó không phải là phương pháp an toàn nhất, nhưng đó cũng là một phần của vở kịch. Một phần của câu chuyện chúng tôi kể về nơi này. Ở Littleport có rất nhiều mối nguy hiểm, bất chấp những câu chuyện mà chúng tôi kể với khách du lịch. Đây là một nơi an toàn, chúng tôi sẽ nói, tất nhiên, nếu bạn nhìn vào số liệu thống kê tội phạm, thì điều đó không sai. Nhưng có những mối nguy hiểm khác. Những chiếc xe đi trên một con đường tối, quanh co. Một vệt băng tuyết trên vỉa hè. Các vách đá, sống dữ, các tảng đá. Những ngọn núi và đại dương; cái lạnh vào mùa đông; sự thỏa mãn của mùa hè.

Những vụ "suýt" mất tích không bao giờ được báo cáo: những người đi bộ bị mất tích (được tìm thấy hai ngày sau đó), người phụ nữ rơi xuống một hẻm núi (cô ấy may mắn thoát chết vì mang theo điện thoại và gọi được cứu hộ), những người chèo thuyền kayak bị mắc phải lưới của những người đánh bắt tôm hùm, hết lần này đến lần khác suốt cả mùa chỉ vì quá hoảng sợ và nhận định sai dòng nước.

Và còn nhiều sự vụ khác mà chúng tôi giả vờ như không biết.

Căn nhà vẫn còn mùi của bữa sáng khi tôi bước vào trong. Họ để bát đĩa bẩn trong bồn rửa và ngâm trong nước, mặc dù họ có nhiệm vụ cho bát đĩa

bẩn vào máy rửa bát trước khi công ty vệ sinh đến dọn dẹp.

Lúc đầu tôi không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu nào của sự đột nhập, giống như thám tử Collins đã nói. Những chiếc ghế bị xê dịch trong phòng ăn có lẽ là của nhà Donaldson. Tương tự với dấu vân tay bẩn trên mặt bàn và góc thảm trong phòng khách bị lật ngược.

Nhưng sau đó, các chi tiết nhỏ hơn bắt đầu xuất hiện: chiếc đệm gối bị lật ngược trên ghế, giống như ai đó đã bỏ chúng ra và xếp lại sai cách. Chân của bàn ăn không còn khớp với vết lõm của tấm thảm bên dưới. Tôi không nghĩ nhà Donaldson có bất kỳ lý do gì để sắp xếp lại đồ đạc.

Tôi đi vòng quanh nhà, kiểm tra bụi ở các khung cửa sổ, khung cửa, ổ khóa. Mọi thứ dường như được khóa rất an toàn. Tôi dừng lại ở ô cửa sổ thứ hai nhìn ra cửa sau, nhìn nó bóng hơn tất cả những cái khác. Nó đã được thay thế một thời gian sau bữa tiệc Cuối Mùa vì bị nứt rạn. Một tai nạn nhỏ thường thấy trong đêm tiệc với phần lớn dân cư trong thị trấn.

Chính tôi là người đã gọi thợ đến thay thế khung cửa sổ này. Tôi dùng ngón tay để quét xung quanh các cạnh, khung mỏng hơn một chút với khóa đẹp hơn. Tuy đang được khóa nhưng vì có thiết kế mới so với các khung cửa sổ khác, nó khiến tôi cảm thấy không chắc về độ an toàn vì khóa quá nhỏ. Tôi nhấc khung cửa sổ lên và kính trượt một cách dễ dàng, dù đang khóa hay không.

Tôi chửi thầm, nhưng ít nhất bây giờ tôi không còn phải lo rằng có người lấy cắp một bộ chìa khóa nữa.

Bây giờ, tôi cần xác nhận không có gì trong nhà đã bị lấy mất. Với cách các tấm đệm được lật lên, có vẻ như ai đó đã tìm kiếm những vật có giá trị bị giấu. Ở một nơi không có két sắt, các vị khách có tiếng là hay giấu đồ quanh nhà. Máy tính xách tay giấu giữa các tấm đệm. Đồ trang sức ở dưới

cùng của ngăn kéo, xếp dưới quần áo. Các món đồ trang trí trong nhà cho thuê hầu như không có giá trị, nhưng tốt nhất vẫn nên kiểm tra nhanh.

Cánh cửa phòng ngủ chính ở cuối hành lang đã bị đóng, nhưng tôi ngờ rằng đó sẽ là nơi người ta thường dùng để giấu đồ, nơi các tên trộm sẽ tìm đến đầu tiên. Ngay khi mở cửa, tôi ngửi thấy mùi muối biển và hoa oải hương. Một ngọn nến vẫn đang cháy trên tủ gỗ trắng. Chắc nhà Donaldson đã quên khi trả phòng. Không hề có quy tắc rõ ràng về việc này, nhưng nó luôn khiến tôi cảm thấy không an tâm. Tôi thổi tắt ngọn lửa, làn khói đen cuộn tròn trước gương rồi biến mất.

Các ngăn kéo đều được dọn sạch quần áo bên trong, không có gì bị bỏ lại trong phòng tắm. Chiếc giường cỡ vừa vẫn chưa được dọn, với chiếc chăn trắng bị vo tròn ở cuối giường. Tôi mở chiếc rương dưới chân giường, đây là nơi chúng tôi cất chăn thừa cho khách, nó có mùi hương khiến tôi nhớ đến bà ngoại của tôi, gác mái cũ với mùi ẩm mốc và mùi của đất. Một con nhện chạy ngang qua tấm chăn trên cùng khiến tôi giật mình và nổi da gà.

Những chiếc chăn này có lẽ chưa hề được đụng tới suốt cả mùa hè. Chúng cần được giặt giũ sạch sẽ, toàn bộ chiếc rương cần phải được đánh bóng và hút bụi - có một gia đình sẽ đến ở vào tuần tới. Tôi lôi toàn bộ đống chăn ra khỏi rương và nín thở, rồi thứ gì đó ở đáy rương lọt vào tầm mắt của tôi.

Đó là một chiếc điện thoại. Lúc đầu, tôi cho rằng nhà Donaldson đã quên món đồ họ giấu vào đây, nếu là tôi thì tôi cũng sẽ giấu vào đây. Nhưng màn hình đã bị nứt ở góc bên trái phía trên và dường như đã hết pin, có lẽ đã bị lãng quên bởi một gia đình đã ở đây từ đầu mùa. Tôi định nhét chiếc

điện thoại vào túi, nhưng một vệt đỏ trên góc của chiếc điện thoại khiến tôi chú ý. Tôi nhận ra màu sơn móng tay đó.

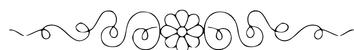
Từ đầu mùa hè năm ngoái, cô vẫn thường nhắn tin trước khi móng tay khô hoàn toàn.

Nếu cố gắng lau đi bằng nước tẩy thì chỉ khiến cho vết màu loang thêm ra. *Cho nó cá tính vậy!* - Cô nói.

Tôi ngồi trên mép giường, tay run run.

Tôi biết mình đang cầm trên tay chiếc điện thoại Sadie Loman.

MÙA HÈ
NĂM 2017

BỮA TIỆC CUỐI MÙA

21 giờ tối

Đây là một sai lầm.

Tôi đứng trên hiên trước của ngôi nhà Blue Robin, quan sát mọi người xuất hiện sau những lùm cây theo nhóm hai và ba, tay mang theo đồ uống, cười đùa. Đi bộ qua những khu rừng rậm sau khi đỗ xe ở nơi an toàn, một số người thậm chí còn không vào bằng cửa trước mà thay vào đó đi vào bằng lối cửa sau. Tôi hy vọng biển sẽ nuốt chửng những tiếng ồn mà chúng tôi gây ra.

Bữa tiệc đáng lẽ ra sẽ được tổ chức ở nhà Loman, nhưng Sadie đã kịch liệt chống đối quyết định này. Cô và Parker đã cãi nhau về chuyện đó. Là một người đã quen sống với nguyên tắc, Parker nói rằng như vậy là công bằng. Và Sadie đã chống đối sự kiểm soát của anh: *Anh có thực sự muốn từng đó người vào nhà chúng ta không? Lục lọi đồ đạc của chúng ta? Vào phòng của chúng ta? Anh biết những bữa tiệc như thế này sẽ hỗn loạn ra sao mà.*

Parker đã cố gắng lý giải từng câu hỏi của Sadie, đó là cách anh vẫn thường làm trong kinh doanh và trong cuộc sống: *Avery có thể giúp theo dõi mọi thứ. Chúng ta có thể cấm họ không được vào phòng ngủ.*

Ồ, vậy ư? - Cô nói, mắt mở to với thái độ chế giễu. *Các phòng làm gì có khóa, anh định cấm họ vào bằng cách nào? Với một tấm rào chắn làm từ gỗ hay đồ trong nhà ? Anh sẽ đánh nhau với họ nếu họ không làm theo ý anh ư?*

Em vô lý quá đấy Sadie. - Parker nói và quay đi, đó là hành động sai lầm.

Tôi cảm thấy vai mình căng cứng khi Sadie hít vào một hơi và nghiêng người về phía anh. *Được thôi, anh là người sẽ phải giải thích với bố tại sao bàn làm việc của bố lại bị phá hỏng bởi những người dân bản địa say xỉn, và nói với Bee ai là người đã nôn ọe trong nhà bếp của bà ấy.*

Anh cười. *Chúa ơi, sẽ không có ai đi phá nát một chiếc bàn đâu, Sadie. Đừng cư xử như thể tất cả mọi người đều thiếu ý thức như thế. Và thực sự mà nói...* - Anh nói, mắt nhìn cô: *Chẳng có gì có thể tệ hơn điều em đã làm đâu.*

Đến lúc đó thì tôi nhảy vào để can hai người họ. *Chúng ta có thể tổ chức ở một trong những ngôi nhà cho thuê.* - Tôi nói. *Có hai ngôi nhà trống lịch trong tuần đó.*

Sadie gật đầu, khuôn mặt và nắm tay cô dần thư giãn. Tôi có thể thấy Parker cân nhắc ý tưởng đó, quai hàm của anh siết lại khi anh ngẫm nghĩ. *Sunset Retreat.* - Anh nói: *Nó có không gian lớn hơn.*

Nhưng tôi lắc đầu, không ai biết rõ các ngôi nhà cho thuê hơn tôi. *Không!* - Tôi nói: *Ngôi nhà Blue Robin riêng tư hơn, sẽ không có ai biết chúng ta tổ chức tiệc ở đó.*

Nhưng bây giờ, khi đứng ở hiên lúc bữa tiệc bắt đầu trở nên sôi nổi, tôi không chắc về điều đó nữa. Ô tô xếp dọc hai bên đường, như vậy sẽ vi phạm luật phòng cháy chữa cháy vì không còn chỗ trống trên đường phố.

Tôi rướn cổ để tìm xe của mình, tôi đã đậu xe ở rìa phần đường dành cho lái xe trên đoạn đường ngắn của Sunset Retreat, hướng ra ngoài để ngăn không cho những chiếc xe khác đậu ở đó. Ai đó đã chặn đầu xe của tôi bằng cách đỗ xe ở ngay đầu lối vào đường lái xe.

Che khuất bởi những tán cây và bóng tối, tôi không thể biết chắc dòng xe kéo dài tới đâu. Ở đây không có đèn đường, chỉ có ánh đèn hắt ra từ hiên trước, và những ánh đèn pha thi thoảng lại chiếu sáng các vỉa hè khi có xe đi ngang qua.

"Mọi chuyện ổn chứ?" - Parker đứng ngay sau lưng tôi. Anh cau mày, nhìn qua vai tôi vào bóng tối.

"Mọi thứ vẫn ổn." Trong đầu tôi có một danh sách những điều khiến tôi lo lắng: số người đến dự tiệc, số lượng rượu, rằng tôi đã quên không cất những món đồ dễ vỡ, quên không cuộn tấm thảm bên dưới đồ đạc quanh nhà, nếu bị dây bẩn thì chúng sẽ khó để thay thế.

Nhưng tối nay tôi sẽ không phải lo những vấn đề đó nữa, đêm nay tôi có thể quên đi những mối lo lắng.

Tôi đi theo Parker vào trong, nhưng bị lạc mất anh trong đám đông ở nhà bếp. Một lần nữa tôi bị anh "dắt mũi".

Nhạc đã chuyển sang một thể loại mới, cuồng loạn hơn và không ai nhảy hay lắc lư theo nhịp nữa. Có một nhóm đang tụ tập ở quầy bếp với hàng loạt các ly rượu xếp vương vãi trên bàn.

Tôi hòa vào nhóm. “Nâng ly nào!” - Tôi sẽ nói với một ly trên tay và mỉm cười.

“Đúng lúc lắm!” - Chàng trai ngồi cạnh tôi nói. Tôi nhận ra anh ta một cách mơ hồ, nhưng anh ta trẻ hơn một chút, và tôi đã từ bỏ việc ghi nhớ tên của những vị khách mới. “Tôi vừa kể với mọi người về Greg và Carys Fontaine.” - Anh ta nói tiếp.

Greg đập mạnh cái ly xuống, miệng há hốc.

“Đừng có mà chối.” - Chàng trai ngồi cạnh tôi nói rồi cười lớn. “Tôi đã nhìn thấy cậu ở bãi đá”. Greg lắc đầu và mỉm cười trước khi uống thêm một ly rượu nữa và chuyển sang chuyện khác.

Đó là trò chơi bắt người chơi phải nói ra những bí mật, những cuộc hẹn hò và sự hối tiếc. Một trò chơi không có quy tắc và không có lối thoát ngoài việc bắt người chơi phải uống thêm nhiều hơn. Nếu một bí mật được nói ra, hoặc bị tiết lộ, bạn sẽ phải uống. Và sau đó sẽ đến lượt bạn làm điều tương tự. Từng người, từng người tham gia trò chơi và đến nay thì tôi đã quên hoàn toàn tên bọn họ.

Sáu năm trước, tôi và Sadie đã đứng cạnh nhau tham gia vào một trò chơi gần giống như thế này. Chúng tôi cảm thấy thoải mái khi ở cạnh nhau sau ngày định mệnh ở bãi biển, cùng nhau tận hưởng những tháng mùa hè một cách không có kế hoạch và không thể cưỡng lại, bữa tiệc Cuối Mùa là một sự kiện giúp chúng tôi gắn bó với nhau hơn.

Một trong những người bạn của Parker đã chỉ ngón tay vào Sadie và nói: *Em đã đến nhà tôi với anh trai của tôi.* Màu đỏ đã bắt đầu nổi rõ trên cổ cô, nhưng thay vì chùn bước, cô đã đảo ngược tình thế. *Anh nói đúng,*

em đã đến nhà anh. Nhưng anh có thể trách em sao? Ý em là nhìn này, nhắc đến chuyện đó thôi cũng đủ khiến em đỏ mặt.

Cái cách cô chấp nhận những chuyện xấu hổ một cách tự tin khiến cô trở nên táo bạo hơn. Cô đã từng nói với tôi rằng giấu cũng chẳng ích gì nếu mọi thứ đều hiển hiện trên mặt. Tôi để ý ánh mắt của anh chàng đó đi theo cô suốt cả buổi tối. Vào thời điểm đó cô vẫn còn khá gầy, người nhỏ nhắn gần giống một đứa trẻ con, rất dễ bị bỏ qua nếu chụp chung với những cô gái khác. Nhưng kể cả vậy, cô vẫn có thể nhanh chóng thu hút sự chú ý của bạn.

Nhìn lại, đó có lẽ là điều hay nhất tôi học được từ cô, ý nghĩ rằng bạn không cần phải xin lỗi vì những gì bạn đã làm, hay vì con người bạn. Trong tất cả những điều tôi nhận được trong mùa hè đầu tiên thì đây là lời hứa có sức quyến rũ nhất.

"Này!" - Greg nói. Mắt anh ta nhìn quanh căn phòng, rồi uể oải quay về phía tôi. "Sadie đâu?"

Greg Randolph. Sau sáu năm tham gia bữa tiệc, tôi đã ghi nhớ tên của anh ta. Từ những bí mật mà Sadie chia sẻ, cách cô nhận xét mọi người trong một câu nói. Nhà của anh ta nằm trên một vùng núi có tên là Hawks Ridge, với độ xa hoa gần bằng ngôi nhà của nhà Loman. Nhưng điều tôi nhớ rõ nhất về Greg Randolph là lời đánh giá đầu tiên của Sadie về anh ta: Một kẻ nát rượu, giống như cha anh ta. Trước kia anh ta khá cơ bắp với bờ vai rộng, nhưng giờ đang dần chuyển sang mập mạp, nét góc cạnh của khuôn mặt dần biến mất; mái tóc đen chải ngược, một vết rám nắng gần như chạy dọc theo khuôn mũi. Trong những năm qua, anh ta không hề giấu chuyện theo đuổi Sadie, và cô cũng thể hiện rõ sự từ chối thẳng thừng của mình.

Và vì chúng tôi đang nói sự thật nên tôi cũng không nói thẳng: "Cô ấy đang trên đường tới nhưng vẫn không có hứng thú muốn gặp anh đâu."

Mọi người quanh bàn bếp đều cố nén cười nhưng không ai uống, Greg rướn lông mày trong giận dữ. Nhưng anh ta lấy lại bình tĩnh rất nhanh và nở một nụ cười điềm tĩnh. "Ồ, tôi biết điều đó. Lần cuối tôi nhìn thấy cô bạn Sadie của cô thì cô ta đang chèo thuyền với một anh chàng." Anh ta hất cằm về phía hiên nhà, nhưng tôi không biết anh ta đang ám chỉ ai." Bọn họ đi cùng nhau vào lúc hoàng hôn. Tôi không nghĩ là cô ấy thích mấy thứ lãng mạn như thế nhưng tôi thì biết gì chứ? Tôi chỉ muốn chia sẻ một chút vậy thôi, tiếc là cô ấy không có mặt ở đây."

Tôi cau mày, và chàng trai đứng bên cạnh Greg nói: "Cái cậu từ câu lạc bộ du thuyền à?"

Greg cười. "Không, không, không phải kiểu nhà giàu đâu. Cái anh chàng điều hành trại đánh bắt cá ấy."

Connor, chắc chắn anh ta đang nói về Connor. Thực tế, Connor còn làm nhiều hơn thế. Anh điều hành công ty phân phối của bố mẹ, xử lý sổ sách, nhận hàng từ bến cảng, đảm bảo những lô cá mới đánh bắt được giao đến tất cả các nhà hàng lớn nhỏ trong thị trấn và đưa du khách đi tham quan bãi đánh cá vào cuối ngày. Nhưng đó không phải công việc chính của anh.

"Tôi ngạc nhiên là cô không biết đấy!" - Greg nói, và tôi ghét nhất là việc anh ta có thể nhìn thấy điều đó trên mặt tôi. Anh ta mỉm cười, nhưng đầu tôi vẫn đang quay cuồng suy nghĩ. Connor. Sadie và Connor. Thật vô lý, nhưng đó có lẽ là lý do anh có mặt tại bữa tiệc tối nay. Greg vẫy tay để bảo ai đó rót thêm một ly rượu: "Cô có định uống thay cho Sadie ly này không?"

Tôi đẩy chiếc ly về phía anh ta: “Bỏ qua.” - Tôi nói một cách thờ ơ, giống như cách Sadie sẽ nói để từ chối anh ta.

“Sẵn tiện...” - Greg nói, tựa khuỷu tay lên bàn đá, người nồng nặc mùi rượu. “Tôi thắc mắc, mà đúng hơn là tất cả chúng tôi đều thắc mắc, chính xác thì cậu làm việc gì cho nhà Loman?”

Anh ta đứng sát lại gần, đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi trong hơi thở của anh ra, nồng và chua. Tôi giật mình trước mùi đó, anh ta cười lớn vì tưởng đã nắm được thóp của tôi. Tôi cũng đã nghe được vài lời đồn, rằng tôi là người tình của Grant. Hoặc Bianca. Rằng tôi đang phục vụ cho một kế hoạch đen tối và bí mật, một điều gì đó họ đang cố gắng che đậy bằng cách thu nạp tôi một cách công khai. Giống như ý tưởng về sự hào phóng, về tình bạn, từ một gia đình vượt quá hoàn cảnh của bạn, là một điều gì đó quá khó để hiểu.

Ghen tuông! - Sadie sẽ nói: *Là một điều vô cùng, vô cùng xấu xí.* Sau đó cô sẽ nói tiếp: *Đừng lo, nhà tớ là “Những kẻ phá hoại”,** *họ ghét nhà tớ là chuyện đương nhiên thôi.*

Ở đây Sadie chơi chữ với biệt danh mà người dân đặt cho nhà cô.

“Đấy không phải là luật của trò chơi.” - Tôi nói. Bởi vì tôi biết rằng phòng thủ chỉ làm tăng sự tò mò của họ. Greg nghiêng người về phía tôi, gần như mất thăng bằng. Bữa tiệc mới chỉ diễn ra được hai tiếng mà anh ta đã bắt đầu say xỉn rồi. “Luật có thể thay đổi theo ý tôi, bạn hiền ạ.”

Lúc này tôi nhận ra anh ta chưa từng gọi tên tôi. Tôi tự hỏi liệu anh ta có biết tên của tôi không, hay đây là một phần của trò chơi quyền lực đối với anh ta. Tôi lùi lại và va phải Luce, đôi mắt nâu của chị mở to một cách

bất thường. Chị đặt tay lên cánh tay tôi, lạnh hơn tôi nghĩ. “Chị đi tìm em khắp nơi, có chuyện đã xảy ra?” - Chị nói.

“Chuyện gì đã xảy ra?” - Đầu tôi vẫn đang luẩn quẩn trong cuộc trò chuyện trước đó, nên vẫn mơ hồ chưa hiểu ý chị muốn nói.

“Em nhìn cái cửa sổ kìa.”

Chị kéo tôi ra khỏi nhà bếp tiến về phía phòng khách. Một trong những cửa sổ hướng ra sân sau đã bị đập vỡ. Không, là gần vỡ. Ô cửa kính chưa bị vỡ thành từng mảnh nhưng chắc chắn tôi sẽ phải gọi người tới thay thế. Trông giống như ai đó đã lấy một cái gậy bóng chày để đập vỡ nó vậy. Tôi cúi xuống để ước lượng điểm va chạm, lướt những ngón tay trên các rãnh vỡ, tỏa ra từ điểm trung tâm.

Qua tấm kính, tôi thấy Connor đang cãi nhau với ai đó trong bóng tối. Tôi cố gắng nhìn, nhưng hình ảnh của anh nhòa đi trong bóng đêm qua lớp kính vỡ. Anh nhìn về phía tôi rồi bước đi, ra khỏi khung hình. Tôi nhắm mắt, thở chậm.

“Chúng ta nên che nó lại, để không ai bị thương.” - Tôi nói.

Tôi nhớ trong nhà có một bộ dụng cụ sơ cứu trong phòng tắm ở dưới sảnh, cùng với băng keo thể thao. Băng keo là sự lựa chọn tốt hơn, vừa như một biện pháp ngăn chặn, vừa là để giữ cho lớp kính không vỡ cho đến ngày mai.

Nhưng cánh cửa phòng ngủ chính đã bị khóa. “Chết tiệt!” - Tôi buột miệng, tay đập mạnh vào cánh cửa gỗ, tiếng động vang vọng khắp hành lang, tôi hy vọng sẽ làm những người đang ở trong phòng hoảng sợ.

“Sadie đã đúng khi không tổ chức bữa tiệc tại nhà nhỉ?” - Luce nói.

Tôi thở dài. “Không sao đâu.” - Tôi nói, mặc dù trước đó khi kiểm tra tôi biết tấm kính gần như sắp rơi ra rồi, chỉ cần một cái chạm nhẹ là nó sẽ vỡ tan và khiến người khác bị thương. Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý có người sẽ nhảy xuống bể bơi, một vài thứ sẽ bị vỡ, một vài vết bẩn trên thảm cần đội chuyên nghiệp đến giặt rửa. Nhưng tôi không nghĩ sẽ có thiệt hại về vật chất như vậy.

Một người phụ nữ nâng ly vang đỏ lên không trung. “Uống vì mùa hè!” - Cô ta nói.

Luce cũng nâng ly đáp lại, rồi như nhìn thấy ai đó ở phía bên kia phòng, tôi đoán là Parker, chị liền bỏ tôi lại đó, một mình ở hành lang cùng bóng tối.

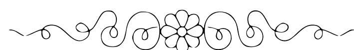
Không ai nhận thấy khi tôi trốn ra ngoài, vòng qua bên hông nhà, đứng một mình để bình tâm. Không có gì ngoài cây cối và âm thanh lúc nghe được lúc không của những người bên trong.

Nhưng tôi không phải người duy nhất ở đây. Một cành cây gãy, một chiếc lá khô vỡ giòn tan, tiếng sột soạt phát ra từ những lớp vải va vào nhau tiến đến gần hơn. “Ai vậy? Sadie phải không?”

Tiếng bước chân của cô thường nhẹ, tự tin và không dừng lại vì bất kỳ ai.

Nhưng rồi mọi âm thanh im bặt, tôi giơ đèn pin từ điện thoại lên nhưng xung quanh tôi không có gì ngoài bóng tối vây quanh.

MÙA HÈ
NĂM 2018

CHƯƠNG 6

Tôi ngồi trên mép giường trong vài phút, nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại trên tay.

Chiếc điện thoại của Sadie, chiếc điện thoại mà cảnh sát không thể tìm thấy. Điện thoại của Sadie vốn được cho là đã bị trôi dạt ra biển, bị rơi khỏi tay cô khi cô nhảy xuống vực, hoặc bị ném xuống vực trước khi cô nhảy.

Nếu Sadie đã ở một mình đêm đó, thì tại sao điện thoại của cô lại ở đây?

Đầu tôi hình dung các chấm hằng thể hiện có người đang trả lời tin nhắn của tôi, tưởng tượng tin nhắn cuối cùng của cô ấy:

Cứu tớ...

Có tiếng động vang từ bên ngoài phòng ngủ, và tôi bật dậy rất nhanh, tim đập thình thịch.

"Avery? Em có ở đây không?"

Tôi nhét chiếc điện thoại vào túi quần sau rồi bước ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang. Connor đang đứng ở sảnh trước và nhìn về phía cầu thang. "Oh!" - Anh nói.

"Chào anh." Tôi cảm thấy luống cuống, với chiếc điện thoại trong túi quần sau, và Connor đứng ngay trước mặt tôi trong ngôi nhà mà tất cả chúng tôi đã được gọi đến để thẩm vấn khi Sadie chết.

Tôi gần như đã bước hụt một bậc cầu thang vì Connor và tôi đã không còn đủ thân thiết để nói chuyện hay tìm gặp nhau thế này nữa. Và bây giờ

anh đang đứng trong phòng với tôi, trông anh dường như cũng không hiểu tại sao mình lại có mặt ở đây.

Anh mặc quần áo đi làm, quần jean và áo polo đỏ có logo gia đình Harlow ở ngực. Nhưng dù vậy, Connor luôn khiến tôi nhớ về đại dương. Đôi mắt xanh của anh sáng rực, giống như anh đã nheo mắt nhìn mặt trời quá lâu. Những hạt muối li ti từ biển in hằn trong lòng bàn tay. Da anh rám nắng gấp hai lần so với bất kỳ ai khác vì đi thuyền đến vùng biển ngoài khơi nơi mặt trời chiếu rọi: một lần từ ánh mặt trời trên cao, và một lần nữa từ sự phản chiếu xuống mặt nước. Mái tóc nâu được nuôi dài từ những tháng mùa hè, những lọn tóc mọc lởm chởm, lấp ló dưới vành mũ. Anh ấy luôn gầy gò, cứng cáp hơn là mạnh mẽ, nhưng các đường nét gương mặt của anh đã rất sắc kể từ thời học trung học.

"Anh đến đây có việc gì à?" - Tôi hỏi.

Ban đầu anh không mở lời, chỉ đứng đó và nhìn tôi. Tôi biết anh đang nhìn gì: anh nhìn tôi trong chiếc quần ống đứng, giày công sở, áo không tay, một con người khác, với một vai trò khác. Hoặc có thể là vì cách tôi đang đứng, bất động tại chỗ, không biết nên di chuyển ra sao - giống như đang cố giấu giếm một điều gì đó. Và trong một khoảnh khắc, tôi có thể nghe thấy những câu hỏi của vị thám tử: *Thế còn Connor Harlow thì sao? Cô có biết trạng thái tâm lý của anh ta đêm qua ra sao không?*

Anh cau mày, như thể nghe thấy những điều tôi vừa nghĩ. "Xin lỗi!" - Anh nói. "Lúc anh đi vào thì cửa đã mở sẵn. Khi anh tới giao hàng ở B&B thì anh nhìn thấy xe của em. Chú Sylva kể với anh chuyện đã xảy ra ở đây."

Anh nhìn quanh, kiểm tra mọi thứ ở tầng dưới.

"Không có gì bị lấy cắp cả." - Tôi nói.

"Còn bọn trẻ?"

Tôi khẽ gật đầu, nhưng tôi không chắc chắn. Tôi nghĩ chúng tôi đã luôn tự huyễn hoặc với bản thân ý nghĩ như vậy. Đó là lời giải thích hợp lý nhất. Một điều chúng tôi đã quá quen thuộc ở đây.

Khi hết mùa du lịch, chúng tôi có những vấn đề tuổi dậy thì. Chúng tôi thử các loại thuốc có chất kích thích, chúng tôi buồn chán và khủng hoảng khi nghĩ về tương lai phía trước, chúng tôi sẽ làm đủ thứ để vượt qua sự buồn chán của mùa đông. Những vấn đề đó sẽ trở nên đáng ngại hơn nếu chúng tôi không giải tỏa hết trước khi mùa hè tới.

Tất cả chúng tôi đều đã đột nhập vào các ngôi nhà cho thuê khi hết mùa du lịch vì sự tò mò, buồn chán và cám dỗ đưa đẩy. Chỉ để xem chúng tôi có thể làm điều đó bao nhiêu lần trước khi bị bắt hay bị nhắc nhở.

Connor và tôi, cũng như tất cả những người khác trong thị trấn, đều biết về nhà Loman. Vào một mùa đông nhiều năm về trước, anh ấy, Fath và tôi đã đứng trước cửa nhà Loman, tôi trèo lên vai của Connor để trèo lên ban công tầng hai và chui người vào ô cửa sổ ai đó quên không đóng ở phòng ngủ chính. Chúng tôi không lấy bất cứ thứ gì, chỉ tò mò nhìn xung quanh. Faith đã mở tủ đông, tủ lạnh, tủ phòng tắm, các ngăn kéo trống, ngón tay lướt qua mọi bề mặt khi cô bước đi. Connor đã bước vào các căn phòng trống của họ, không chạm vào bất cứ thứ gì mà chỉ nhìn và ghi nhớ.

Còn tôi đứng trong phòng khách, trước bức tranh treo trên tường đằng sau ghế sofa. Tôi nhìn vào bức ảnh gia đình. Người mẹ và cô con gái, tóc vàng và dáng người thanh mảnh; cha và con trai, tóc sẫm màu hơn, đôi mắt cùng màu. Một bàn tay của người bố và người mẹ đặt lên vai mỗi đứa trẻ. Bốn mảnh ghép của một gia đình hoàn hảo, mỉm cười, với những đụn cát của Bãi biển Breaker ở phía sau họ. Đây là thời điểm tôi được nhìn thấy

Sadie Loman thật gần. Tôi bước lại gần hơn để nhìn các chi tiết rõ hơn: Kính mắt bị vẹo vẫn chưa được sửa lại. Tôi hình dung mẹ cô ấy đã phải uốn mái tóc thẳng của cô để có được bức ảnh này. Các nhiếp ảnh gia đã xóa đi mọi dấu vết thiếu hoàn hảo, khiến các đốm tàn nhang của cô mờ đi và tiệp với màu da.

Cuối cùng, Connor cũng quay lại và thấy tôi đang đứng trước bức chân dung gia đình được treo trong phòng khách. Anh lúng túng huých vai tôi, và thì thầm: *Chúng mình đi thôi, ngôi nhà này khiến anh thấy rờn rợn.*

Bây giờ, khi anh đang đứng đối diện tôi, tôi vẫn không biết anh đang làm gì ở đây. Tại sao anh lại quan tâm đến một cuộc đột nhập vào một ngôi nhà cho thuê còn nguyên vẹn và không bị lấy cắp đồ?

"Dù là ai thì họ cũng đã vào nhà bằng lối này." - Tôi vừa nói vừa lay khung cửa sổ. "Khóa không khớp." Mắt anh chạm mắt tôi trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, giống như anh cũng đang nhớ lại những ký ức ngày xưa.

"Em có cần số của đội sửa chữa cửa kính không?"

"Không, em có rồi." Tôi nhìn chằm chằm vào kính, hình dung khuôn mặt Connor vào tối hôm đó, vỡ vụn trong trí nhớ của tôi. "Anh có nhớ tại sao khung cửa sổ này bị vỡ không? Vào đêm Sadie chết ấy?"

Anh đưa tay lên xoa mặt. "Không chắc. Anh chỉ nhớ nhìn thấy một cô gái ở phía bên kia, kiểm tra vết kính vỡ. Chắc là bạn gái của Parker."

"Luce." - Tôi nói. Cả mùa hè năm đó dường như chị ấy đã theo dõi mọi nhất cử nhất động của tôi.

Anh nhún vai. "Cô ấy trông có vẻ buồn bực, anh đã nghĩ chính cô ấy là người làm vỡ cửa kính. Sao em hỏi vậy?"

“Không có gì, tự dưng câu hỏi bật ra vậy thôi.” *Vì điện thoại của Sadie đang ở túi quần sau của em và mọi thứ đều đảo lộn hết cả.*

Tôi nín thở, mong chờ anh sẽ rời đi trước khi anh ấy chú ý đến tay tôi. Lúc này tôi đang phải bấu tay vào hai bên hông của mình để giữ cho chúng không bị run. Nhưng Connor chậm rãi bước vào phòng, mắt đảo qua cửa sổ, đồ đạc và các bức tường.

“Anh nhớ bức tranh đó.” - Anh chỉ vào bức tranh treo trên tường và nói.

Đó là một trong những bức tranh của mẹ tôi, bức tranh vẽ chiếc thuyền của bố Connor vào một mùa thu trước khi vụ tai nạn xe hơi xảy ra. Lúc đó chúng tôi đang học cấp hai, khoảng 13 tuổi. Mẹ tôi thường đi ra bến cảng và chụp hàng tá những bức ảnh của bờ biển khi trời chuyển từ chiều tà về đêm. Những ngôi nhà dọc theo bờ biển không còn được thắp sáng và mất đi vẻ thân thiện, thay vào đó, nó trông thật quái dị, như những cái bóng đứng gác trong đêm. Nhưng mẹ tôi vẫn tiếp tục chụp ảnh, cho đến khi trời tối đen và tôi không còn nhìn thấy những cái bóng nữa, biển và bầu trời hòa làm một, tôi sẽ dần cảm thấy mất phương hướng và cảm giác buồn nôn xuất hiện khi tôi ở một góc thuyền.

“Tôi nghĩ nên đưa bọn trẻ về bờ thôi, Lena!” - Bố của Connor sẽ vừa cười vừa nói.

Mẹ tôi vẫn cố gắng bắt được cái thần của nơi đây trong những bức tranh và hàng ngàn những bản vẽ nháp trong xưởng vẽ. Sản phẩm cuối cùng là các sắc thái của màu xanh và màu xám, một thời điểm giữa hoàng hôn và đêm. Màu xám của nước hòa dần vào bóng tối của những vách đá, biến mất trong màu xanh của màn đêm. Bạn sẽ có cảm giác muốn cầm bức ảnh trên tay và lắc để bức ảnh trở nên rõ nét hơn.

Nhiều năm sau, tôi đã in lại bức tranh và treo nó lên các bức tường phòng khách của mọi ngôi nhà tôi trông coi. Một phần của mẹ tôi trong tất cả các ngôi nhà Loman và không ai biết điều đó ngoài tôi.

Nhìn vào bức tranh của mẹ, tôi đã vượt qua được sự thôi thúc làm điều đó - vươn tay ra và giữ lấy bức tranh. Tôi muốn lắc cho bức tranh trở nên rõ nét hơn, vươn bàn tay xuyên qua thời gian và nắm lấy tay của Sadie.

Trước khi tìm thấy tờ ghi chú của Sadie, các câu hỏi của thám tử Collins liên tục quay trở lại với Connor Harlow, mặc dù chứng cứ ngoại phạm của anh đã được xác nhận. Anh đã có mặt tại bữa tiệc, không ai thấy anh rời đi. Dù vậy, đầu tuần đó có người đã nhìn thấy anh ở chung với Sadie. Sadie đã không nói với ai về điều đó và theo như tôi biết thì Connor cũng vậy.

"Anh có nhìn thấy cô ấy tối hôm đó không, Connor?" - Tôi hỏi khi anh vẫn đang quay mặt đi.

Anh sững người, lưng anh cứng đờ. "Không!" - Anh nói và biết chính xác điều tôi đang muốn hỏi. "Anh không nhìn thấy cô ấy tối hôm đó, và anh không hề hẹn hò với cô ấy. Anh đã nói như vậy với cảnh sát, hết lần này đến lần khác."

Khi Connor tức giận, giọng anh sẽ hạ xuống. Hơi thở của anh chậm lại. Giống như cơ thể anh đang đi vào một trạng thái nguyên thủy nào đó, cố kìm chế trước khi bùng phát.

"Có người đã nhìn thấy hai người đi với nhau." Tôi nhớ những gì Greg Randolph đã nói, về Sadie và Connor cùng nhau trên thuyền. "Đừng nói dối em." - Tôi nói, giống như giữa chúng tôi vẫn còn một chút gì đó, 7 năm sau mà anh vẫn cần phải tôn trọng.

Anh từ từ quay lại. "Anh không dám đâu. Làm vậy thì có ích gì chứ?"

Tôi có thể thấy vai anh căng lên, hàm của anh siết lại. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nhớ là danh sách mà thám tử Collins đã đặt trước mặt tôi. Tên. Thời gian. Và thực tế là tôi không thể trả lời thay cho Connor. "Tối đó anh đến bữa tiệc lúc mấy giờ?"

Anh thay đổi tư thế. "Tại sao em lại đặt những câu hỏi này?"

Tôi lắc đầu. "Đó không phải là một câu hỏi khó. Em đoán chắc anh cũng đã khai với cảnh sát rồi."

Anh nhìn tôi, mắt sáng bừng tỏ thái độ tức giận. "Vào khoảng sau 20 giờ." - Anh trả lời bằng giọng đều đều. "Lúc đó em đang mải nhìn điện thoại và bước qua anh."

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận anh trong trí nhớ của tôi. Với chiếc điện thoại giữ sát bên tai, lắng nghe những hồi chuông đổ bất tận. Tôi chỉ thực hiện một cuộc gọi tối hôm đó, cuộc gọi tới Sadie khi cô ấy không chịu nghe máy.

"Em biết không?" - Anh tiếp tục nói, mắt nheo lại. "Anh đã trả lời những câu hỏi này từ cảnh sát và nhà Loman, nhưng em..giọng anh nhỏ dần. "Avery, cô ấy đã tự sát."

Có lẽ thời gian trôi qua chúng tôi không nên nhắc lại chuyện cũ vẫn sẽ tốt hơn, bởi những điều chúng tôi muốn nói đều sẽ làm tổn thương đối phương.

Anh lắc đầu, giống như đã nhận ra điều tương tự. "Thôi thì, rất vui được gặp lại em."

Hai tay tôi khoanh trước ngực khi anh bước ra ngoài, đi về chiếc xe tải giao hàng đang đỗ ở đường lái xe. Từ cửa trước, tôi nhìn thấy tấm rèm trắng tuyệt đẹp trong ngôi nhà bên kia đường, Sunset Reheat, được hạ xuống. Tôi

vẫn có thể thấy rất rõ một cái bóng. Một bóng hình người duy nhất, không di chuyển, quan sát khi tôi khóa cửa trước và đi vòng ra sau nhà về phía con đường mòn, biến mất trong rừng.

Mối nguy hiểm lớn nhất tại Littleport là cho rằng bạn là người vô hình, rằng không ai có thể nhìn thấy bạn.

CHƯƠNG 7

Tôi không biết Parker đã về nhà chưa, nhưng tôi không muốn anh nhìn thấy tôi, ngăn tôi lại hay đi theo tôi. Tôi thực sự đã chạy thẳng từ xe vào nhà và khóa cửa. Tay tôi run rẩy vì adrenaline*.

Adrenaline là một loại hoóc môn đặc biệt được sản sinh khi cơ thể rơi vào trạng thái sợ hãi, giận dữ hoặc phấn khích. Adrenaline có khả năng làm tăng nhịp tim, tốc độ hô hấp, lượng glucose tới cơ bắp và lưu lượng máu tới các cơ khiến các giác quan trở nên nhạy bén.

Sadie và tôi có cùng một mẫu điện thoại. Bộ sạc của tôi có thể sẽ tích hợp được với điện thoại của cô. Tôi kết nối điện thoại của cô với dây sạc trên bàn và nhìn chằm chằm vào màn hình đen, chờ đợi, đi qua đi lại trước cửa sổ phòng khách. Nhớ lại điều cuối cùng cô nói với tôi: *Cậu nghĩ sao về bộ váy này?*

Lúc này ký ức đó lại mang một ẩn ý khác: Giống như cô ấy đang chuẩn bị để gặp ai đó. Màu da nhợt nhạt trên vai cô, sự hồi hộp lo lắng, mà lúc đó tôi đã nhầm là sự hồi hộp, phấn khích trước bữa tiệc tối hôm đó.

Bây giờ, tôi nhìn lại sự kiện đó theo một góc khác.

Ở đâu đó trong điện thoại của tôi có một bản sao của bản danh sách thám tử Collins đã viết vào mùa hè năm ngoái. Tôi lướt qua các hình ảnh cũ cho đến khi tìm thấy bức ảnh chụp bản danh sách, bức ảnh hơi mờ vì tôi rụt tay lại quá nhanh khi vị thám tử quay lại. Tôi phải phóng to, xoay màn hình để nhìn cho rõ. Danh sách gồm những cái tên: Avery Greer, Luciana Suarez,

Parker Loman, Connor Harlow. Thời gian đến của chúng tôi được viết bằng chữ viết tay của tôi.

Cảnh sát đã tìm chi tiết gì đó trong bản danh sách này. Một chi tiết nào đó không khớp. Tôi xé một tờ giấy từ tập giấy nhớ trên bàn và viết lại bản danh sách hiện tại cộng với thông tin mà Connor đã đưa cho tôi:

Tôi -18 giờ 40 phút

Luce - 20 giờ

Connor - 20 giờ 10 phút

Parker -20 giờ 30 phút

Tôi gõ nhẹ đầu bút xuống bàn làm việc, cho đến khi nhịp điệu gõ bút khiến tôi cảm thấy lo lắng. Có lẽ Sadie và Connor đã có kế hoạch gặp nhau. Có lẽ khi cô bảo Parker đừng đợi vì Connor sẽ chở cô tới bữa tiệc.

Tôi không biết cô ấy đã làm gì trước đó khi tôi đang làm việc. Cô ấy đã mặc quần áo và sẵn sàng vào đầu giờ chiều, trong khi tôi đang tính toán tiền thuê nhà cả ngày hôm đó, hoàn toàn cuốn vào công việc của Cuối Mùa du lịch. Luce nói cô nghĩ Sadie vẫn đang đóng hành lý. Parker nói Sadie bảo anh đừng đợi cô. Nhưng bằng cách nào đó, điện thoại của cô lại được giấu ở trong một ngôi nhà cho thuê ở đầu kia thị trấn, trong khi cơ thể cô dạt vào Bãi biển Breaker. Có thể gần đây ai đó đã giấu nó trong rương? Hay nó đã ở đó kể từ đêm cô ấy chết?

Ngay khi màn hình điện thoại của cô ấy sáng lên, màn hình hiện phải nhập mật mã, tôi gõ mật mã lên màn hình. Màn hình lóe lên một thông báo thử lại và tim tôi chùng xuống.

Sadie và tôi vừa làm lành sau một cuộc cãi vã vài tuần trước khi cô chết. Cho đến thời điểm đó, chúng tôi toàn quyền truy cập vào điện thoại của

nhau trong nhiều năm. Chúng tôi có thể kiểm tra tin nhắn, xem thời tiết, chụp ảnh. Đó là một sự biểu hiện của niềm tin, là một lời hứa.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cô ấy sẽ thay mật mã mà không cho tôi biết chỉ vì một cuộc cãi vã. Tôi lau tay vào áo sơ mi, cố gắng giữ chiếc điện thoại thật chặt trên tay, cảm nhận nhịp đập mạnh của tim lan đến từng đầu ngón tay. Tôi nín thở và cố gắng một lần nữa.

Màn hình mật mã biến mất và tôi đã vào được điện thoại của cô.

Hình nền của màn hình chính là một hình ảnh dòng nước. Tôi chưa từng nhìn thấy nó trước đây, nhưng có vẻ như nó được chụp từ rìa của con dốc lúc mặt trời mọc, bầu trời pha lẫn hai màu xanh lam và mặt trời rực rỡ màu hổ phách trên đường chân trời. Dường như cô đã từng đứng đó, suy nghĩ về những khoảnh khắc sẽ xảy ra sau đó. Lần cuối tôi dùng điện thoại của cô thì hình nền của cô là một dải màu tím.

Điều đầu tiên tôi làm là mở mục tin nhắn, để xem cô có gửi cho tôi tin nhắn nào không. Nhưng tin nhắn duy nhất trong hộp thư đến của cô là những tin nhắn từ tôi. Tin nhắn đầu tiên hỏi cô đang ở đâu. Tin nhắn thứ hai là một chuỗi ba dấu hỏi.

Tên của tôi được cô lưu trong điện thoại là *Avie.* Đó là cái tên mà cô vẫn thường gọi tôi mỗi khi chúng tôi lạc nhau trong đám đông và có chút chuếnh choáng vì rượu. *Avie, cậu đâu rồi?* - Giống như cô muốn mọi người biết rằng tôi thuộc về cô.

Bộ nhớ của chiếc điện thoại trống trơn. Không có tin nhắn từ bất cứ ai khác, tin nhắn trước kia của chúng tôi đã bị xóa hoàn toàn. Tôi không chắc cảnh sát có thể truy cập những tin nhắn cũ của cô ấy, dù có hay không có điện thoại, nhưng tôi chẳng thể tìm thấy thứ gì. Nhật ký cuộc gọi của cô đã bị xóa sạch.

Không có cuộc gọi hay tin nhắn nào đến sau những tin nhắn tôi đã gửi. Tôi đã cho rằng điện thoại của cô ấy bị biển cuốn trôi và đó là lý do tại sao khi cảnh sát cố gắng định vị nó thì điện thoại đã ở chế độ ngoại tuyến. Nhưng tôi nhìn lại vết nứt ở góc một lần nữa, tự hỏi liệu điện thoại của cô ấy có bị rơi hay bị ném hay không - và liệu có phải vì thế mà chiếc điện thoại đã bị sập nguồn hay không.

Cô ấy có cảm thấy sợ không, khi cô ấy đứng ở lối vào phòng tôi? Mặt cô ấy có biến sắc không, giống như muốn báo hiệu rằng tôi hãy đi cùng cô? Để hỏi cô liệu có chuyện gì không ổn?

Tôi nhấp vào biểu tượng email, nhưng tài khoản công việc của cô ấy đã bị vô hiệu hóa vào năm cô ấy qua đời. Cô có một tài khoản cá nhân thứ hai, chứa đầy thư rác, thông báo bán hàng, những lời nhắc cuộc hẹn định kỳ mà cô không bao giờ có cơ hội để hủy bỏ. Tài khoản này tràn ngập những thư rác không liên quan, bất cứ những email trước đó đều đã bị vô hiệu hóa. Tôi đã cố không để lại những dấu vết vĩnh viễn hoặc có thể theo dõi trên điện thoại của cô, như nhấp vào bất kỳ email chưa đọc nào đang mở. Nhưng chỉ nhìn qua các mục thôi thì cũng đâu gây hại gì.

Tiếp theo tôi kiểm tra ảnh của cô, một trang hình thu nhỏ chưa bị xóa. Tôi ngồi trên ghế, lướt qua những bức ảnh trong khi điện thoại vẫn đang sạc. Hình ảnh phong cảnh được chụp xung quanh Littleport: một con đường núi quanh co trong một đường hầm cây xanh, bến cảng, những triền dốc, Bãi biển Breaker vào lúc hoàng hôn. Tôi chưa từng nghĩ rằng cô là kiểu người thích chụp ảnh, nhưng Littleport có một vẻ đẹp rất cuốn hút. Nó có cách khiến các du khách muốn được khám phá nơi đây nhiều hơn, mở rộng tâm hồn bạn và khiến bạn muốn quay lại lần nữa.

Khi kéo tiếp tôi nhìn thấy những bức ảnh cá nhân: Sadie với đại dương phía sau; Sadie và Luce tại hồ bơi; Parker và Luce ngồi đối diện với cô, đang cụng ly và cười, chắc bọn họ đã đi ăn tối ở cửa hàng sang trọng nào đó.

Tay tôi chợt dừng lại trước hình ảnh của một người đàn ông, quen thuộc theo cách khiến trái tim tôi ngừng đập.

Đeo kính râm, tay đặt sau đầu, nằm ngửa, không mặc áo và làn da rám nắng. Đó là Connor đang nằm trên thuyền của anh ấy và Sadie đang đứng để chụp bức ảnh. Có lẽ những bức ảnh này đã được cảnh sát truy cập từ nơi khác. Có lẽ đây là lý do tại sao cảnh sát cứ hỏi về Connor, về hai người họ. Anh có thể chối thế nào tùy ý nhưng bằng chứng ở ngay đây.

Sadie biết đến tên Connor cũng gần cùng lúc khi cô biết tên tôi. Nhưng theo như tôi biết, họ chưa từng nói chuyện với nhau. Mùa hè đầu tiên đó, trong khi thế giới Sadie đang được mở ra với tôi, cô ấy cũng đã được chào đón vào thế giới của tôi với một sự tò mò tột độ. Đôi mắt cô sáng lên khi nghe những câu chuyện của tôi - càng liều lĩnh thì cô càng thích thú. Điều đó mang lại một cảm giác lôi cuốn, khiến tôi biến những mùa đông cô đơn lạnh lẽo trở thành những câu chuyện để kể lại cho cô.

Làm thế nào tôi đã trải qua mùa đông trong sự thờ ơ, giống như thời gian đã đóng băng, uống nhiều rượu như đang tìm kiếm thứ gì đó và càng uống nhiều hơn vì tin rằng chắc chắn tôi sẽ tìm được điều đó. Tôi đã cãi nhau với bạn bè thế nào, khiến tình cảm giữa chúng tôi rạn nứt, những điều ngu ngốc, liều lĩnh mà tôi đã làm. Không tin ai và mất tất cả niềm tin từ mọi người.

Trong một thời gian dài, mọi lỗi lầm của tôi đã được tha thứ, đó không biết có phải là do họ thấy tôi đau buồn, hay vì hoàn cảnh sầu thảm của tôi

hay không? Mắc kẹt trong vòng luẩn quẩn của giận dữ và cay đắng của bản thân? Nhưng cuối cùng mọi người cũng phải nhận ra điều mà tôi đã sớm hiểu: nỗi đau buồn đó không tạo ra bất cứ thứ gì chưa từng tồn tại trước đó. Rằng nó chỉ khiến những thứ vốn đã tồn tại trở nên rõ ràng hơn và loại bỏ tất cả những ràng buộc kìm nén những thứ đó trong tôi.

Đây mới là Avery Greer thực sự.

Nhưng Sadie đã không nhìn nhận câu chuyện của tôi theo hướng đó, hoặc cô đã hiểu như vậy nhưng không hề bận tâm, cô không hề cảm thấy tôi là kiểu người nên phải tránh xa.

Chúng tôi dành những buổi chiều muộn ngồi bên hiên của Harbor Club để nhìn ra bến cảng và đường phố, gọi nước chanh và ngắm nhìn mọi người vào ra các cửa hàng bên dưới. Sadie luôn cho thêm đường khi cô uống, mặc dù tôi có thể thấy các hạt đường vẫn chưa tan trong cốc của cô.

Cô ấy sẽ chỉ ra một ai đó bên dưới, bất cứ người nào lọt vào mắt cô: *Stella Bryant. Bố mẹ cô ấy với bố mẹ tớ là bạn bè nên cô ấy qua chơi suốt.* Đó là kiểu người khiến người khác không thể chịu nổi. Và một người khác: *Olsen, một trong những người bạn của Parker. Tớ hôn anh ấy năm tớ 14 tuổi và đến tận bây giờ anh ấy vẫn không dám nói chuyện với tớ. Nghĩ lại, đến giờ tớ vẫn không biết tên của anh ấy là gì.*

Cô cầm ống hút của mình chỉ qua mép lan can, về phía bến tàu. *Ai kia?*

Ai cơ?

Cô đảo tròn mắt. *Cái anh chàng mà cậu cứ nhìn nãy giờ ấy.*

Cô nhìn tôi không chớp mắt, và tôi cũng vậy, cho đến khi tôi thở dài, ngả người ra sau ghế. Connor Harlow. *Bạn bè rồi chuyển thành một cuộc tình chớp nhoáng và rồi chia tay trong đau thương.*

Ôi! Cô nói, mắt cô sáng lên khi cô tiến lại gần, tay chống lên cằm. *Thôi nào, đừng dừng lại ở đó. Kể cho tớ nghe đi mà.*

Tôi đã bỏ qua phần tồi tệ nhất, về con người mà tôi đã trở thành trong mùa đông vừa qua. Những điều về bản thân tôi mà tôi ước gì mình không biết. Tôi bỏ qua đoạn anh ấy trước kia là người bạn lâu năm nhất của tôi, người bạn thân nhất của tôi, vai trò mà cô hiện đang thay thế. *Câu chuyện điển hình thôi. Ngủ với anh ấy một lần, rồi nhận ra rằng đó là một ý tưởng tồi.* Tôi co người giả vẻ ghê tởm. *Và sau đó, một lần nữa sau khi tôi đã biết đó là một ý tưởng tồi.* Cô cười lớn một cách đáng ngạc nhiên. *Và sau đó...* - Tôi nói tiếp: *Sự tự hủy hoại của tôi không có giới hạn nên anh ấy đã tìm thấy tôi trên bãi biển với bạn của anh ấy một tuần sau đó.*

Cô chớp mắt hai lần, đôi mắt sáng lên. *Ồ xin chào. Rất vui được gặp cậu, tớ là Sadie.*

Tôi bật cười. Và sau đó, cô giục tôi kể tiếp. *Tớ đã đến nhà một người bạn chung của cả hai trong tình trạng say xỉn. Khách sạn B&B, cậu biết chứ? Ý tớ là, tớ say đến mức không biết gì, để tìm anh ấy. Lúc đó tớ tin rằng anh ấy và bạn tớ, Faith, đã trở nên thân thiết hơn trước tình trạng tệ hại của tớ lúc đó. Và khi Faith cố gắng khiến tớ bình tĩnh lại, tớ đã làm một trận ra trò, bố mẹ cậu ấy đã phải gọi cảnh sát.*

Sadie với đôi mắt to tròn thể hiện sự ngạc nhiên đến sững sờ. Cô ấy nghe tôi kể trong sự thích thú.

Và tôi chốt hạ với một câu kết kinh điển: *cảnh sát đến kịp lúc để thấy tớ đẩy Faith. Cậu ấy vấp phải một trong những cái vòi nước ở bể bơi, cậu biết không? Tay của cậu ấy bị gãy và mọi chuyện trở nên rối tinh lên.*

Chỉ riêng phản ứng của cô ấy lúc đó cũng đáng để kể câu chuyện. *Thế cậu có bị bắt không?* - Cô nhìn tôi và hỏi.

Không. Thị trấn nhỏ và Faith không muốn khởi kiện. Một lời cảnh báo. Một tai nạn. Tôi đã thêm động tác giả vờ khi nói đến từ *tai nạn,* mặc dù đó thực sự là một vụ tai nạn. Tôi không cố ý làm tổn thương Faith, dù không thể nhớ rõ các chi tiết. Tuy nhiên, hóa ra phần lớn người dân ở đây không tha thứ cho những hành động gây hại người khác.

Cô nhấp một ngụm nước chanh nữa mà không hề rời mắt khỏi tôi. *Cuộc sống của cậu thú vị hơn tớ rất nhiều, Avery.*

Tớ thực sự nghi ngờ điều đó đấy! - Tôi nói. Sau này, Faith đã nói rằng tôi *bị điên, thần kinh và cần sự giúp đỡ.* Ngay cả khi những người bạn thân nhất cũng từ bỏ bạn thì bạn thực sự phải xem lại bản thân mình. Nhưng tôi thích phản ứng của Sadie. Vì vậy, tôi tiếp tục chia sẻ những câu chuyện mùa đông năm ấy về sự liều lĩnh, sự hoang dã mà không hề sợ hãi. Tôi cảm thấy sức nặng dần biến mất khi được trút bầu tâm sự với người khác. Khi chúng tôi đứng lên, cô phải chống tay lên bàn để đứng vững. *Tớ hơi chóng mặt một chút.* - Cô nói: *Tớ nghĩ là tớ bị choáng bởi câu chuyện cuộc đời cậu.*

Tôi trả lời cộc lốc. *Tớ đã nghĩ sẽ công bằng hơn nếu chuẩn bị tâm lý trước cho cậu.*

Tất cả những điều khiến mọi người rời xa tôi, lại kéo cô lại gần hơn và tôi muốn có thật nhiều thứ khác để kể cho cô, để làm cô cười và lắc đầu biểu lộ thái độ gì đó với tôi. Khiến cô phải ngắm nhìn khi tôi lao xuống một vách đá vô định, trở thành con người mà tôi những muốn quên đi cho đến khi mùa du lịch kết thúc và cô phải về nhà ở Connecticut trước khi trở lại trường đại học ở Boston.

Chúng tôi tiếp tục giữ liên lạc qua tin nhắn và các cuộc gọi điện thoại.

Tháng 5 sau đó, khi cô ấy trở lại, tôi đã chờ sẵn ở con dốc đi lên nhà cô, khi cô hỏi: *Cậu có tin tớ không?* Tôi đã tin mà không hề băn khoăn, suy nghĩ. Cô chở chúng tôi thẳng đến tiệm xăm cách bờ biển hai thị trấn và nói: *Nhắm mắt lại.*

Connor là của tôi. Anh là câu chuyện của tôi, quá khứ của tôi. Nhưng qua nhiều năm, cuộc sống của tôi và Sadie bắt đầu hòa quyện vào nhau. Nhà cô ấy trở thành nhà của tôi. Quần áo của cô trong tủ quần áo của tôi. Chìa khóa xe dùng chung của nhau. Chúng tôi cùng nhau trải qua những kỷ niệm. Tôi ngưỡng mộ Grant vì cô ngưỡng mộ ông; không hài lòng với Bianca vì cô cũng cảm thấy như vậy. Chúng tôi cùng nhau yêu và ghét cùng một thứ. Tôi nhìn thế giới qua đôi mắt của cô và tưởng rằng mình đã nhìn mọi thứ qua một lăng kính mới.

Nhưng cô không hề kể với tôi về Connor và tôi cũng không hề nhận ra rằng họ từng hẹn hò. Tôi đã bị phân tâm bởi số tiền bị lấy cắp tại công ty và bận bịu giải quyết hậu quả sau đó. Cái cảm giác bị cô bỏ mặc và lảng tránh, thực sự là điều tôi không muốn nhớ lại. Và giờ đây, tôi đang xem danh bạ của cô theo thứ tự bảng chữ cái. *Bee, bố, Junior.* Tôi biết cái tên cuối cùng chính là Parker, một trò đùa, một cái tên cô bắt đầu dùng để gọi anh, để trêu tức anh khi anh bỏ qua hoàn toàn giai đoạn nổi loạn của tuổi trẻ.

Một ngày nào đó, anh ấy sẽ tiếp quản công ty. - Cô ấy đã giải thích khi tôi hỏi. *Một hậu duệ tài năng, một phiên bản nhỏ không tốt của bố tớ.*

Thế còn cậu thì sao? Tôi biết cô ấy đang học tài chính, thực tập tại công ty gia đình và trực tiếp học cách kinh doanh của gia đình. Tôi đã nghĩ cô hoàn toàn có thể tiếp quản công ty.

Tớ sẽ không bao giờ được chọn. Tớ không đủ chiều cao.

Tôi đã lướt qua vần C và H mà không hề tìm thấy bất cứ dấu hiệu gì liên quan đến Connor. Nhưng khi kéo đến cuối danh sách, tôi đã tìm thấy tên anh được lưu là *Connor, để tên nằm ở cuối danh bạ.

Tôi chưa bao giờ biết tờ ghi chú của Sadie viết gì. Tôi chỉ biết rằng nó tồn tại, và rằng chính tờ ghi chú đó đã khép lại vụ án. Nhưng trước khi họ tìm thấy bức thư, có một lý do cảnh sát liên tục hỏi tôi về Connor Harlow, và đó chắc chắn là về mối quan hệ bí mật này, một điều đáng để che giấu. Và bây giờ: Hình ảnh của anh trong điện thoại của cô, tên anh với dấu hoa thị, như thể cô đang chỉ tôi hướng về phía anh.

Thực sự thì, Connor vẫn luôn là một người không giỏi nói dối.

Tôi cắm điện thoại Sadie vào máy tính xách tay và sao chép ảnh của cô ấy. Khi những bức ảnh vẫn đang được sao chép, một chiếc xe từ từ tiến tới. Tôi nhìn qua cửa sổ bên cạnh cửa trước đúng lúc Parker bước ra khỏi xe, vẫn đang nổ máy để mở cửa gara. Tôi gấp tờ giấy ghi danh sách tên lại và nhét nó cẩn thận vào ví.

Tôi cần nói chuyện với anh. Đã có hai cuộc đột nhập được xác nhận tại các ngôi nhà cho thuê của họ. Những tiếng động trong đêm, tiếng bước chân trên cát.

Và bây giờ tôi bắt đầu nghi ngờ rằng có một người khác đã ở với Sadie, sau khi tôi gửi tin nhắn cho cô ấy. Có ai đó đã ở trên con dốc với cô. Có thể họ đã cãi nhau, xảy ra xô xát và cô bị đẩy ngã. Chiếc điện thoại bị rơi xuống vách đá, vỡ tan. Người kia nhặt nó lên, đến bữa tiệc và giấu điện thoại của cô khi cảnh sát đến. Một người đã từng ở bữa tiệc. Một người nào đó có thể bỏ đi và quay lại mà không ai biết.

CHƯƠNG 8

Cửa gara mở, nhưng Parker đứng quay lưng về phía tôi, cúi đầu để lấy đồ trong cốp xe màu đen của anh.

"Anh có rảnh để nói chuyện không?" - Tôi hỏi làm anh giật mình.

Anh đóng cốp xe và quay lại, tay đặt lên tim và lắc đầu. "Giờ thì đến lượt em làm anh sợ chết điếng."

Nhà để xe được xây khép kín giống như chái nhà chính: một cánh cửa trượt, giống như một nhà kho, với cùng một kiến trúc trần nghiêng. Mọi thứ ở bên trong được sắp xếp một cách ngăn nắp, các thùng chứa xăng để ở góc cho máy phát điện; các dụng cụ treo dọc theo các bức tường, có lẽ chỉ được sử dụng bởi các công ty cảnh quan; thùng sơn được để lại trên kệ bởi các thợ sơn hai năm trước đó. Nhưng mọi thứ bị bao phủ bởi một lớp bụi và nó có mùi của khí thải lẫn hóa chất. Một phần mở rộng bị lãng quên của nhà Loman.

Tôi thay đổi tư thế và hỏi: "Từ khi quay về anh có thấy điều gì lạ không?"

Anh cau mày, những nếp xuất hiện quanh miệng mà trước đó tôi chưa từng nhìn thấy. "Ý em là sao?"

"Tối qua nhà cho khách bị mất điện. Chuyện đó đã xảy ra một vài lần. Anh cũng đã thấy thùng rác bị lật đổ, phải không?" Tôi lắc đầu, như đang cố gắng để anh thấy rằng chính tôi cũng không tin chuyện này.

Những nếp nhăn quen thuộc xuất hiện giữa đôi mắt anh. “Có lẽ là gió. Anh có thể cảm nhận được gió khi lái xe đêm qua.”

“Có lẽ anh nói đúng. Em chỉ đang băn khoăn vớ vẩn thôi. Ở chái nhà chính vẫn ổn chứ?”

“Anh đoán vậy. Nhà anh cũng không để lại nhiều đồ.”

“Thôi nào!” - Anh nói rồi ra hiệu cho tôi ra khỏi gara. “Anh muốn đóng cửa gara.” Cho dù lời nói của anh có vẻ cứng cỏi, dường như những suy nghĩ lo ngại đã bắt dẫu nhen nhóm trong đầu anh. Tay anh run nhẹ khi anh đóng cửa nhà để xe và khóa cửa. Parker mà tôi từng biết không hề biết sợ, nhưng sự đau buồn có thể biểu hiện theo những cách khác nhau. Dấu hiệu tuổi tác, bệnh tật, đau đớn. Một sự run nhẹ ở các ngón tay, sự lo sợ thái quá. Một vết thương khó lành.

Mùa hè sau khi bố mẹ tôi qua đời, chân tôi bị đau mỗi đêm, mặc dù lúc đó tôi đã quá tuổi nhức xương vì lớn quá nhanh rồi. Tuy nhiên, mỗi đêm, bà tôi sẽ phải xoa bắp chân, gót chân, gập đầu gối, trong khi tôi lấy tay bám chặt vào đầu giường, cho đến khi cơn đau giảm đi. Nếu tôi nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể tưởng tượng được cảm giác những đầu ngón tay thô ráp của bà, sự tập trung tuyệt đối vào điều duy nhất bà có thể làm cho tôi. Vì vậy, khi cơn đau biến mất nhiều tháng sau, tôi tin rằng mình đã giành được vị trí của mình trên thế giới, trong cơ thể này.

Có lẽ cái chết của Sadie đã khiến Parker trưởng thành hơn. Mang đến cho anh sự suy nghĩ chín chắn và biết thông cảm với người khác. Những điều mà anh vẫn luôn thiếu.

Anh đi về phía nhà và tôi đi ngay cạnh anh. Anh dừng lại trên bậc thềm, với chìa khóa cầm sẵn trên tay. “Còn việc gì nữa không, Avery? Anh có

việc phải làm trong tuần. Có một vài cuộc gọi anh phải gọi sớm.”

“Vẫn còn chuyện này em muốn nói với anh.” - Tôi hắng giọng, ước gì chúng tôi đang ngồi trên chiếc ghế dài bên trong nhà, rằng anh đã uống rượu giống như đêm hôm trước, khi anh ấy thành thật và cởi mở hơn. “Em muốn biết về về cuộc điều tra. Về tờ ghi chú của Sadie.”

Parker quay người, gót giày của anh nghiến xuống lớp gỗ và những tiếng lách tách vang lên dưới chân chúng tôi.

“Em muốn biết bức thư đó được gửi cho ai.” Tôi không thể dừng được, tôi muốn được biết. Sadie đã soạn dở tin nhắn và định gửi cho tôi. Vậy ai là người được cô để lại lời nói cuối cùng?

Nhưng những nếp nhăn trên khuôn mặt của Parker lại trở nên hằn sâu hơn. “Anh không biết. Ý anh là, nó không được gửi đến bất cứ ai nói riêng. Người ta tìm thấy nó trong *thùng rác.”*

“Anh không nghĩ là cậu ấy để lại thư cho anh sao?”

Anh lấy tay xoa mặt, rồi bỏ chìa khóa vào túi và ngồi trên bậc thềm. “Anh không biết. Nhiều lúc anh cũng không hiểu tại sao Sadie lại làm những điều như vậy nữa.”

Trong nhiều năm quen biết, trong mắt tôi, Sadie và Parker dường như chưa bao giờ thân nhau. Mặc dù họ là anh em, họ đều hiểu biết cả về chuyên môn và cuộc sống cá nhân, nhưng dường như họ không hề quan tâm đến cuộc sống của đối phương.

Tôi cau mày, ngồi bên anh, suy nghĩ thật kỹ trước khi nói vì tôi sợ nếu không cẩn thận sẽ làm anh tổn thương hay nổi giận mà phá vỡ khoảnh khắc này. “Cô ấy đã viết gì?”

“Bây giờ thì có ý nghĩa gì nữa? Anh cũng không biết nữa, con bé muốn làm hòa hay gì đó. Anh đoán nó để lại bức thư cho bố và Bee.”

“Làm hòa để làm gì?” - Tôi vội vàng hỏi, nhưng anh không còn muốn trả lời nữa. Anh đặt tay lên bậc thềm, đẩy người đứng thẳng dậy nhưng tôi nắm lấy cổ tay anh và làm cả hai chúng tôi ngạc nhiên. “Làm ơn đi, Parker. Cô ấy đã nói gì? Chuyện này rất quan trọng.”

Anh nhìn chằm chằm vào tay tôi trên cổ tay anh, và tôi từ từ gỡ ngón tay ra. “Không, Avery, nó không quan trọng. Chuyện đã qua rồi và anh không nhớ nữa.”

Và đó là lúc tôi biết anh đang nói dối. Sao anh có thể quên? Những lời cuối cùng của cô mà tôi cố gắng mường tượng, những dấu chấm trên điện thoại của tôi, anh là người duy nhất được đọc. Nhưng có lẽ anh không thực sự quan tâm. Không hề nhìn thấy con người thật của cô như tôi. Không ghi nhớ mọi lời cô nói và rồi sau đó nghĩ lại từng lời.

“Anh có còn giữ tờ ghi chú đó không?”

Anh nhún vai, rồi thở dài. “Anh đoán vậy, cảnh sát vẫn còn giữ làm bằng chứng.” Chúng tôi ngồi đủ gần để thấy cơ hàm anh cứng lại.

“Nhưng nếu nội dung bức thư mơ hồ như vậy, như anh nói *làm hòa hay gì đó,* thì như vậy không đủ để cảnh sát kết luận rằng cô ấy đã tự tử. Không chắc chắn 100%.”

Anh nhìn tôi. “Con bé bị ám ảnh bởi cái chết, Avery. Em cũng biết điều đó mà.”

Tôi khẽ chớp mắt, nhớ lại. Đúng là cô ấy vẫn luôn nói đến những thứ có thể khiến chúng tôi bị thương, nhưng tôi chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ về những điều đó. Đó là cách chúng tôi gặp nhau - một lời cảnh báo về uốn

ván, nhiễm trùng máu. Và những câu nói đó cứ thế tiếp tục vào những thời điểm bất ngờ nhất. Một lời cảnh báo, một trò đùa hài hước đen tối. Một vở kịch công phu. Nhưng đôi khi, tôi cũng không dám chắc liệu đó có phải một vở kịch hay không. Liệu có phải tôi đang trong một trò chơi hay chỉ là một người qua đường không ai để ý tới.

Tôi bỗng nhớ lại ký ức khi ngủ quên trên ghế ngoài hồ bơi, ánh nắng chiều làm ấm làn da tôi. Tôi bỗng cảm thấy bàn tay của cô đặt trên cổ tôi, ngón tay của cô ngay dưới hàm của tôi, tôi tỉnh dậy ngay lập tức.

Tớ tưởng cậu chết rồi? - Cô nói và không hề bỏ tay ra khỏi cổ tôi.

Tớ đang ngủ.

Chuyện như vậy có thể xảy ra đấy, cậu biết không? Não khiến cho phổi của cậu ngừng hoạt động, khiến cậu không thở nữa. Thường thì cậu sẽ tỉnh dậy và thở gấp để lấy hơi. Nhưng đôi khi cậu sẽ bất tỉnh.

Tôi lúng túng ngồi dậy và chỉ khi đó cô mới bỏ tay ra khỏi cổ tôi. Theo bản năng tôi tự đặt tay lên cổ cho đến khi tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của mình. *Cậu có vẻ biết rõ nhỉ?* - Tôi nói đùa.

Thì tớ cảm thấy khá buồn khi không thể tập luyện kỹ năng Hồi sức tim, phổi nên tớ nghĩ biết đâu tớ có thể cứu cậu và khiến cậu nợ tớ cả đời.

Sau đó tôi mỉm cười theo cô.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy mối đe dọa của cái chết trong những thứ thực sự có thể gây hại cho chúng tôi: uống quá nhiều rượu khi ở gần bờ biển, những chiếc xe chúng tôi đã chui vào, với những người chúng tôi không hề quen biết. Cách chúng tôi trêu đùa lẫn nhau cho đến khi cả hai đều không thể chịu nổi và mùa đông lại tới, cô ấy sẽ quay về, mùa đông lạnh giá làm chậm mọi thứ: nhịp tim, nhịp thở, thời gian. Cho đến khi nó phát triển sang

một thái cực hoàn toàn khác khi mỗi ngày chúng tôi sẽ chờ đợi tia sáng của mùa xuân, lời hứa về mùa hè lại đến một lần nữa.

Parker gọi đó là nỗi ám ảnh, nhưng không phải.

Tôi đã tận mắt chứng kiến sự ám ảnh qua những bức tranh trong xưởng vẽ của mẹ tôi; trên những chiếc thuyền ra khơi trước bình minh, ngày qua ngày. Nỗi ám ảnh là lực hấp dẫn giữ bạn trên quỹ đạo, một thứ lôi kéo bạn đi về phía nó, ngay cả khi bạn đang nhìn đi chỗ khác.

"Chỉ vì một người hay nói về chuyện đó, đâu có nghĩa họ thực sự muốn *chết."* - Cuối cùng tôi trả lời. Tôi không dám nghĩ đến các khả năng khác vì nó quá đau đớn: rằng cô ấy đã mong chúng tôi giúp đỡ, và chúng tôi chỉ đơn giản là đứng và nhìn cô đi tới chỗ chết.

Parker hít một hơi thật sâu. "Đôi khi, con bé sẽ nhìn chằm chằm vào tĩnh mạch của mình." - Anh co người, và tôi có thể cảm thấy máu của mình ở dưới tĩnh mạch. "Chúng ta không hề biết con bé đang nghĩ gì." Anh lắc đầu. "Khi em nghĩ đến mọi trường hợp thì đó là thứ hợp lý nhất."

"Nhưng làm sao họ chắc chắn đó là thư tuyệt mệnh của cô ấy?

"Họ đã so sánh mẫu chữ viết tay của con bé." Anh đứng dậy khỏi bậc thềm ở hiên nhà và lôi chìa khóa ra khỏi túi.

Vậy là tôi đã nhầm khi nghĩ chiếc điện thoại ám chỉ một dấu hiệu nguy hiểm. Chiếc điện thoại không hề ở cạnh Sadie, nhưng có rất nhiều cách để mang chiếc điện thoại đó vào nhà trong 11 tháng qua. Có lẽ Sadie đã đánh rơi nó khi đi đến vách đá, hoặc cô đã để nó lại, bên cạnh đôi xăng đan vàng. Có lẽ đã có người quay lại đón cô thay tôi. Có thể ai đó đã tìm thấy chiếc điện thoại và lấy nó. Có một thứ gì đó trong chiếc điện thoại cần phải được bảo vệ và giấu kín.

Với những điều tôi biết, về bức ảnh Connor, tên anh trong điện thoại của cô, tôi tự hỏi liệu chuyện này có liên quan tới anh ngay từ đầu. Rằng bằng cách nào đó anh có trong tay điện thoại của cô, và hoảng loạn vì biết bên trong chiếc điện thoại có gì. Có thể anh đã đánh mất hoặc để lại nó trong nhà vì sự hỗn loạn của bữa tiệc khi cảnh sát đến. Biết đâu đó là lý do anh có mặt tại ngôi nhà Blue Robin ngày hôm nay khi thấy xe của tôi. Có thể anh đã nghe tin về vụ đột nhập và cảm thấy lo lắng.

Có rất nhiều cách để bắt một người mà không cần phải cầm tù họ. Một vụ án dân sự cho cái chết oan uổng. Tôi đã nghe về điều đó trên tin tức - những người khiến ai đó tự tử, thuyết phục họ làm điều đó hoặc ép buộc họ, khiến họ cảm thấy không còn lựa chọn nào khác, rồi lấy đi tất cả tài sản mà gia đình người đó để lại.

Có rất nhiều hình thức để đòi lại công lý. Một cái gì đó thỏa mãn hơn việc im lặng và để lại một bức thư tuyệt mệnh - tất cả những điều đó đều khác xa với con người của Sadie. Tôi hình dung cô vội vàng viết một ghi chú. Khóc nấc lên và nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt cô thất thần.

Sadie rất ít khi viết tay. Cô giữ ghi chú trên điện thoại, gửi tin nhắn và email. Máy tính xách tay của cô luôn mở trên bàn.

“Parker!” - Tôi gọi khi anh đưa chìa vào ổ khóa. “Họ đã so sánh chữ của cô ấy từ cái gì?”

Tay anh sững lại. “Nhật ký của con bé.”

Nhưng tôi lắc đầu. Thật vô lý. “Sadie không viết nhật ký.”

Cánh cửa mở toang, anh bước vào trong nhà và quay lại. “Vậy mà con bé có đấy. Rõ ràng có rất nhiều thứ về con bé mà em không biết. Em thực sự ngạc nhiên khi biết rằng con bé giấu em chuyện đó ư? Nó không kể với

em tất cả mọi thứ đâu, Avery. Và nếu em nghĩ con bé thực sự đã làm gì đều kể hết với em thì em đánh giá quá cao về bản thân rồi!"

Anh đóng cửa lại và cố tình khóa cửa để tôi có thể nghe thấy tiếng vang phát ra bên trong cánh cửa.

Vậy mà tôi đã nghĩ sẽ cho anh xem điện thoại Sadie.

Parker chưa từng muốn tôi ở đây. Anh đã nêu rất rõ quan điểm về chuyện đó, bằng lời hay không, sau khi quyết định đã được đưa ra. Grant muốn mua lại ngôi nhà của bà tôi và tôi thì đang có nguy cơ bị tịch thu nhà. Khoản thế chấp nhà đã được trả hết với khoản thanh toán bảo hiểm nhân thọ ít ỏi của bố mẹ tôi, không đủ để nuôi sống tôi nhưng đủ để có một ngôi nhà của riêng tôi. Vì vậy, các khoản thanh toán hàng tháng không phải là vấn đề chính. Vấn đề là tất cả các khoản chi phí đi kèm với ngôi nhà, bảo hiểm, thuế, thiết bị. Tôi phải chi trả hóa đơn tiền viện phí cho bà tôi và rồi toàn bộ trách nhiệm chi trả các chi phí đều thuộc về tôi. Nhưng đó vẫn là nhà của tôi và tôi không còn nơi nào khác để đi. Với lượng khách du lịch đông đảo, hầu hết các ngôi nhà của chúng tôi đều đã bị mua lại, do đó tôi chỉ có thể hy vọng một căn hộ dành cho mình tôi, chỉ cách bờ biển vài dặm.

Những người khác cũng đã đề nghị mua căn nhà, các cư dân khác của Stone Hollow không muốn có người thuê mảnh đất đó, nhưng nhà Loman đã cung cấp cho tôi một thứ khác. Một cơ hội được bước vào thế giới của họ, sống trong nhà của họ, trở thành một phần trong mối quan hệ của họ. Vì vậy, tôi đã bán ngôi nhà của mình, và cả linh hồn của tôi, cho nhà Loman.

Khi Grant đề nghị cho tôi sử dụng chái nhà cho khách của họ, tôi đã yêu cầu ông viết điều đó vào hợp đồng - sau những điều tôi đã trải qua, tôi dần không tin tưởng những lời nói suông của người khác, cho dù người đó có ý tốt hay không - và ông ngửa đầu ra sau cười lớn, giống như Sadie. *Cháu sẽ*

sống tốt thôi, nhóc ạ! Đó là những gì ông đã nói với tôi. Đó là một lời khen nhỏ, nhưng tôi vẫn nhớ hơi ấm thoáng qua trái tim tôi. Niềm tin rằng tôi sẽ sống tốt, và rằng ông nhìn thấy những tiềm năng trong tôi.

Nhưng tôi có thể nghe thấy bố con họ tranh luận sau đó, sau khi Grant soạn hợp đồng. Giọng nói của Parker quá trầm để nghe, nhưng tôi nghe anh gọi bố anh là kẻ ích kỷ, Grant bình tĩnh giải thích những gì sẽ xảy ra cho Parker và anh không được phép nêu ý kiến. *Như vậy là công bằng và là một điều đúng đắn, đáng làm. Ngôi nhà đó cũng đâu có ai sử dụng. Suy nghĩ chín chắn lên đi, Parker.*

Sau đó, Parker đã không tranh luận nữa, nhưng anh là người duy nhất không giúp tôi mang đồ đạc vào nhà.

Bianca đã xử lý các vấn đề thực tế - giúp tôi thiết lập Hòm thư bưu điện, viết địa chỉ nhà họ là địa điểm thực tế tại bưu điện, do đó sự tồn tại của tôi chính thức liên quan đến họ: Avery Greer, c/o 1 Landing Lane.

Chính Grant đã giúp tôi dọn khỏi nhà của bà, thuê một vài người đến vận chuyển thùng đồ khi ông tới khảo sát lô đất, khung của ngôi nhà, các phòng. Đánh giá tất cả mọi thứ, định mức cho nó một giá trị, quyết định xem nó có giá trị hơn khi giữ nguyên hay phá bỏ và xây lại.

Sadie cũng đến, nói rằng không ai nên tự mình đối phó với Grant Loman, nhưng tôi đánh giá cao cách làm việc hiệu quả của ông, cho dù có tàn bạo hay vô tình ra sao. Tôi cảm thấy mình trở thành một món đồ nằm trong tay của ông. Một mảnh ở đây, một mảnh ở kia bị coi là không cần thiết và ném sang một bên. Cho đến khi bạn là tập hợp của những thứ đáng để giữ. Một sự hiệu quả tàn bạo mà ông áp dụng cho các dự án cũng như con người.

Cuối cùng, tôi chỉ sở hữu vài thùng đồ, được dán nhãn bởi bút dạ màu đỏ của Sadie. B ám chỉ đồ để bán, chữ *G* cho thùng đồ giữ lại. Cuộc sống của tôi, được sắp xếp bởi bàn tay của cô. Chỉ có bốn hộp của riêng tôi đáng để giữ và một thùng nữa chất đầy những thứ của bố mẹ tôi, những thứ của ông bà tôi - Album cưới và vật lưu niệm. Album ảnh gia đình và một cuốn sách công thức nấu ăn của bà tôi, một hộp đựng những lá thư viết cho ông tôi khi ông ở nước ngoài. Một tập giấy tờ chuyển mọi thứ họ từng sở hữu sang cho tôi.

Giống như không chỉ mình tôi được chuyển đi, mà toàn bộ lịch sử của tôi. Tất cả những người đã đưa tôi đến thời điểm này.

Bây giờ, tôi hình dung Sadie với bút đánh dấu trong tay và nắp bút được cô cắn trên miệng của mình. Khoảnh khắc khi cô ấy ngồi lại và nhìn xung quanh ngôi nhà trống rỗng của tôi. Sự tồn tại cô đơn mà tôi đã để lại cho một cái gì đó mới. Grant đứng ngoài cửa sổ, quay mặt đi, một tay chống hông, một tay khác đưa điện thoại lên tai. Bên trong ngôi nhà hoàn toàn tĩnh lặng. Cô thoáng chốc sững sờ, đôi môi mím lại, như cảm xúc có thể trào dâng bất cứ lúc nào, và lần đầu tiên cô ấy nhìn tôi như một người khác. *Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Avery.*

Ngay lúc đó, với ngôi nhà suýt chút nữa tôi đã bị tước mất, giờ đây sẽ bị phá hủy hoàn toàn, tôi cảm thấy như được giải thoát và tôi tin lời cô nói.

Lúc đó tôi cảm thấy họ thật hào phóng. Nhưng tôi đã trải qua một năm sống một mình ở nơi đây, không có gì, không có ai khác đến chung vui ngoài những bóng ma. Lần cuối tôi nhìn thấy Sadie, cô chỉ dừng lại ở ngưỡng cửa nhà tôi. Những giấc mơ về mẹ tôi, thì thầm vào tai tôi, hỏi tôi nhìn thấy gì. Vì vậy, tôi đã tiếp tục nhìn lại, cố gắng tìm ra thời điểm khi mọi thứ đi lạc hướng. Và lúc nào tôi cũng bắt đầu từ ký ức đầu tiên:

Tôi thấy Grant và Bianca, nhìn Sadie đưa tôi về nhà. Tôi tưởng tượng họ hỏi quanh thị trấn, nhắc đến tên tôi, nghe những câu chuyện, biết mọi thứ cần biết. Chứng kiến sợi dây kết nối tôi và Sadie, trở nên căng thẳng và mạnh mẽ. Tôi tự hỏi liệu họ có sợ con gái mình sẽ bị kéo xuống thế giới của tôi không, giống như tôi cảm thấy mình bị kéo vào thế giới của họ không.

Có lẽ họ đã hiểu rằng cách duy nhất để giữ con gái họ đi đúng hướng, trong tầm kiểm soát, là đưa tôi về ở cùng họ.

Đó là những gì mọi người đã bỏ lỡ khi họ tự hỏi tôi đang làm gì trong nhà của nhà Loman. Những lời đồn của họ đều sai, nhưng lời bào chữa của tôi cũng vậy. Ban đầu tôi coi đó là sự tốt bụng, nhưng sau đó tôi nhận ra đó là một hành động kiểm soát. Cuộc sống thực sự của Sadie Loman. Một con rối đẹp đẽ bị người khác điều khiển. Có thể chính điều đó đã khiến cô muốn tự sát.

Mua nhà của bạn, và giữ bạn ở đây. Tài trợ cho việc học hành của bạn và dẫn bạn đi theo hướng họ muốn. Sử dụng bạn, theo dõi bạn, nhào nặn cuộc đời của bạn.

Nhà của tôi là nhà của bạn. Cuộc sống của bạn là cuộc sống của tôi.

Sẽ không có bí mật ở đây.

CHƯƠNG 9

Tôi đã thay đổi một thứ trên điện thoại của Sadie trước khi rời đi. Loại bỏ một thứ mà tôi nghĩ rằng sẽ không ai để ý. Trong cài đặt, tôi đã xóa dấu vân tay phụ của tôi trước khi tắt nguồn điện thoại.

Lái xe đến đồn cảnh sát mang lại cảm giác gần giống như lái xe đến bến cảng. Cuộc chiến chống lại sự tắc nghẽn giao thông và người đi bộ trong khu vực trung tâm thành phố, bạn chỉ có thể nhìn chăm chú về phía đại dương và cây xanh trong thành phố. Tôi phải cố gắng vượt qua sự tắc nghẽn để đến tòa nhà trên ngọn đồi ở rìa bến cảng.

Tôi đỗ xe vào bãi gửi xe, nhìn ra bến cảng bên dưới với tất cả các ô cửa sổ bằng kính và đá trắng mịn.

Tôi hỏi gặp thám tử Collins tại quầy lễ tân ở sảnh, quầy lễ tân này được thiết kế trông có vẻ phù hợp cho khách sạn hơn là đồn cảnh sát. Người phụ nữ ngồi sau bàn nhấc điện thoại, nhắc đến tên tôi và yêu cầu tôi ngồi chờ, tay ra hiệu bảo tôi đi về phía hàng ghế gần cửa sổ. Tất cả mọi thứ ở đây toát lên một vẻ giả tạo, không gian mở, ánh sáng rực rỡ của đồn cảnh sát khiến bạn nghĩ rằng mình không có gì để che giấu.

Khi tôi vừa ngồi xuống lớp đệm cứng, tôi nhận ra rằng cô ấy biết tôi là ai mà không cần hỏi. Tôi không hề ngạc nhiên.

Tên tôi đã được biết đến ở đây từ khi tôi 14 tuổi, bằng cách này hay cách khác.

Có một vụ tai nạn đã xảy ra.

Một cụm từ đơn giản như vậy, nhưng lại biến đổi toàn bộ cuộc sống của tôi.

Một con đường tối, một khúc cua trên núi và toàn bộ cuộc sống của tôi đã thay đổi hoàn toàn trong khi tôi vẫn đang ngủ. Tôi đã được đưa đến bệnh viện và được bảo ngồi chờ tại phòng chờ. Người ta đưa đồ ăn cho tôi nhưng tôi không hề động vào, soda khiến cổ họng tôi bỏng rát. Sau đó, tôi đã ngồi đó, nửa tin nửa ngờ, cố gắng trong tuyệt vọng để nhớ lại lần tương tác cuối cùng giữa tôi và bố mẹ:

Tiếng bố gọi tôi vọng lại từ sảnh: Có pizza còn sót lại trong tủ lạnh nhé; Mẹ tôi chui vào phòng tôi, một chân đi giày, chiếc còn lại cầm trên tay: *Đừng thức quá khuya nhé!* Tôi đưa ngón tay cái lên mà không thèm bỏ tai nghe ra. Faith đang nói ở đầu bên kia, mẹ nhận ra chúng tôi đang gọi điện cho nhau nên chỉ thì thầm nói: *Tạm biệt nhé!* Đó là điều cuối cùng tôi có thể nhớ về họ. Lúc đó họ đang chuẩn bị lái xe tới một phòng trưng bày cách một vài thị trấn cùng với bà tôi.

Tôi ngủ thiếp đi khi xem ti vi. Tôi thậm chí còn nhận thấy có gì đó không ổn.

Một nữ cảnh sát đặt một tay lên vai tôi trong khi tôi ngồi ở phòng chờ bệnh viện, nhìn chằm chằm vào ly soda sủi bọt.

Có ai khác chúng tôi có thể gọi không? Họ đã thử gọi cho nhà Harlow trước, nhưng cuối cùng cô Sylva đã đến đón tôi. Tôi đã ở trong một căn phòng trống tại B&B cho đến khi bà tôi được xuất viện vào đêm hôm sau.

Bà tôi sống sót mà không hề có vết thương nào, nhưng cổ của bà bị nẹp vì chiếc xe đâm phải cây, phần phía trước của chiếc xe bị nghiền nát hoàn toàn. Ban đầu họ tưởng rằng bà tôi đã chết. Đó là những gì vị sĩ quan có

mặt tại hiện trường đầu tiên đã nói. Tất cả đều được thuật lại trong một bài báo, anh ấy tình cờ thấy vụ tai nạn xảy ra, vì mới vào nghề nên anh ta đã bị chấn động bởi sự kinh hoàng của vụ tai nạn, thực sự là một trải nghiệm khốc liệt.

Tôi chỉ đọc bài báo đó một lần. Một lần là quá đủ.

Báo cáo của cảnh sát cho biết bố tôi đã không nhấn phanh cho đến khi bị lạc tay lái khỏi đường chính, có lẽ bố tôi đã ngủ gật và bà tôi ở ghế sau cũng thế. Tôi vẫn thường nghĩ về điều đó vào ban đêm, rằng tất cả chúng tôi đều đã ngủ thiếp đi khi vụ tai nạn xảy ra. Làm thế nào bạn có thể vượt qua bóng tối một mình, mà không hề có chút ý niệm nào và cũng chẳng có ai chứng kiến? Bốn năm sau, tôi đã được đưa đến đồn cảnh sát sau cuộc cãi vã với Faith. Đến lúc đó, người duy nhất còn lại để gọi là hàng xóm của bà ngoại tôi, Evelyn.

"Avery?" - Thám tử Collins chờ tôi ở lối vào hội trường phía sau. Anh gật đầu khi tôi đứng lên. "Rất vui được gặp lại cô. Đi ra phía sau cùng tôi nào." Anh ta dẫn tôi đến một văn phòng nhỏ ở giữa sảnh và ngồi xuống chiếc ghế ở sau bàn làm việc, ra hiệu cho tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ta. Văn phòng của anh ta có ít đồ đạc, không có gì trên bàn làm việc cũng như trên các cửa sổ kính nhìn ra đại sảnh phía sau tôi. Chẳng có thứ gì khác để nhìn ngoài anh ta. "Cô đến đây vì Lễ tưởng niệm phải không?" - Anh ta hỏi rồi ngả người ra ghế cho đến khi chiếc ghế kêu lên kẽo kẹt.

Tôi nuốt khan. "Có và không." Tôi đã nắm chặt tay để giữ cho chúng không bị run. "Tôi muốn hỏi anh về bức thư của Sadie."

Anh đung đưa chiếc ghế.

"Bức thư tuyệt mệnh của Sadie!" - Tôi khẳng định một lần nữa.

“Tôi nhớ.” - Anh ta nói.

Anh không nói gì thêm, chờ tôi hỏi tiếp. “Cô ấy đã viết gì?”

Sau một hồi, anh ta ngồi thẳng dậy và kéo ghế về gần bàn. “Tôi e rằng đó là việc riêng của gia đình họ, Avery à. Có lẽ cô nên hỏi họ thì hơn.” Dường như anh ta biết tôi đã cố gắng tìm hiểu và thất bại.

Tôi nhìn lên tường, nhìn xuống bàn làm việc của anh ta, bất cứ nơi nào khác ngoài mặt anh ta. “Tôi đã nghĩ về đêm đó một lần nữa. Các anh có chắc đó là bức thư của cô ấy không? Ý tôi là hoàn toàn, hoàn toàn chắc chắn ấy?”

Căn phòng yên tĩnh đến mức tôi có thể nghe thấy tiếng anh ta thở, tiếng tích tắc rất nhỏ phát ra từ đồng hồ của anh ta. Cuối cùng, anh ta hít một hơi thật sâu, thở đều rồi nói: “Chắc chắn đó là thư của cô ấy, Avery à. Chúng tôi đã so sánh mẫu chữ viết tay.”

Tôi giơ tay xua đi. “Một cuốn nhật ký, tôi đã được kể lại. Nhưng thám tử à, cô ấy không hề viết nhật ký.”

Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt tôi - trước kia tôi chưa từng nhận ra mắt anh ta màu xanh lá. Biểu hiện của anh ta có vẻ gì đó gần như tốt bụng, gần như là cảm thông. “Có lẽ cô không hiểu rõ cô ấy như cô nghĩ.”

“Hoặc...” - Tôi do dự: “Có thể bức thư đó nói về một vấn đề khác. Luciana Suarez cũng ở trong nhà. Hoặc có thể là công ty dọn vệ sinh. Một người nào đó đã để lại.” Biết đâu họ đã so sánh mẫu chữ của cô quá nhanh chỉ vì muốn cho xong việc. Khiến mọi bằng chứng họ tìm được trở nên hợp lý, thay vì điều tra theo hướng khác.

Tôi đã không đặt câu hỏi do vẫn còn sốc vì những gì xảy ra năm ngoái. Thay vì bị mù quáng bởi thực tế là tôi đã hiểu lầm mọi thứ, tôi nghĩ rằng có

điều gì đó mà tôi đã bỏ lỡ, một lần nữa.

Vị thám tử chống tay lên bàn, các ngón tay đan vào nhau, từng ngón một. Móng tay của anh ta đã được cắt ngắn. “Nghe này. Không chỉ mẫu chữ trùng khớp thôi đâu.” Anh ta lắc đầu. “Nó giống như một cuốn sổ ghi lại những ý nghĩ của cô ấy. Và nó rất, rất đáng sợ.”

“Không!” - Tôi khẳng định. “Cô ấy không có ý vậy đâu.” Tôi đã nói điều tương tự với Parker. Nhưng liệu đó có phải sự thật không? Cái cách cô ấy nói về những mối nguy hiểm với tôi vào ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau, giống như cô có thể nhìn thấy những mối nguy ở bề ngoài, sẵn sàng nuốt trọn chúng tôi. Sự giản dị của cái chết; một thứ vô cùng lôi cuốn đối với cô. *Cẩn thận không bị thương!,* cô đã nói vậy khi tôi đứng quá gần vách đá trong bóng tối. Giống như ngay cả khi đó, cô đã có thể tưởng tượng mọi mối nguy hiểm quanh chúng tôi.

Anh lắc đầu buồn bã. “Avery, cô không phải người duy nhất mất người thân, được chứ? Vụ án đã khép lại, hôm nay chúng tôi đã đưa cho Parker toàn bộ đồ đạc cá nhân của Sadie.” Chắc đó là thứ Parker đã nhìn khi tôi khiến anh giật mình trong gara - đồ đạc của Sadie được cảnh sát trả lại. “Mọi chứng cứ đều khớp. Cô hãy viết bài báo, tới dự Lễ tưởng niệm và sống tiếp đi.”

“Nhưng mọi thứ đều không khớp.” - Tôi nói. “Đáng lẽ ra cô ấy sẽ gặp chúng tôi tại bữa tiệc. Chuyện gì đó đã xảy ra.” Tôi lấy chiếc điện thoại ra khỏi túi và đặt lên bàn làm việc của anh ta.

Thay vì xem xét chiếc điện thoại, anh ta chỉ nhìn chằm chằm vào nó. Một bằng chứng anh ta không hề lường trước. “Đây là thứ gì?”

“Điện thoại của Sadie. Tôi tìm thấy nó hôm nay, trong một ngôi nhà cho thuê, Blue Robin, nơi tất cả chúng tôi đều có mặt vào đêm cô ấy chết.”

Mắt anh không di chuyển khỏi chiếc điện thoại. “Cô vừa tìm thấy nó hôm nay?”

“Đúng!”

“Một năm sau?” - Giọng anh ta toát lên vẻ ngờ vực, đôi mắt nheo lại, giống như tôi đang đùa giỡn anh ta. Anh ta thay đổi thái độ nhanh đến bất ngờ, hoặc có thể anh ta đã tự điều chỉnh để phù hợp với sự thay đổi từ tôi.

“Nó ở trong chiếc rương ở phòng ngủ chính. Tôi tìm thấy nó khi tôi lấy chăn ra để giặt. Tôi không biết nó đã ở đó bao lâu, nhưng cô ấy không hề đánh mất nó khi chết.” Tôi nuốt khan, chờ đợi anh ta nhận ra, thừa nhận rằng họ đã sai về chiếc điện thoại, thậm chí là toàn bộ cuộc điều tra.

Anh ta lắc đầu, vẫn không chạm vào chiếc điện thoại.

Vào một mùa hè cách đây vài năm, Sadie đã cố để bị bắt. Ít nhất đó là điều tôi nghĩ vào thời điểm đó. Tôi đã đưa cô xuống bến cảng vào ban đêm để chỉ cho cô xem một thứ. Một thế giới cô chưa từng được thấy, một cách để tôi chứng minh giá trị của bản thân. Tôi biết cách đột nhập vào bên trong văn phòng ở bến tàu, vì trước kia Connor thường làm việc đó - anh sẽ nhấc cánh cửa lên và chỉnh nó về một góc thuận tiện để lấy chìa khóa của bố anh từ văn phòng phía sau, tháo dây buộc thuyền và đẩy nó ra biển trước khi nổ động cơ.

Nhưng chắc chắn ai đó đã nhìn thấy chúng tôi lẻn vào trong. Tôi chỉ kịp đi đến phòng ngoài thì một ánh đèn pin đã lia qua cửa sổ, và tôi đã né người về phía cửa sau, hiếm khi được sử dụng. Sadie chết lặng và nhìn chằm chằm vào ánh sáng phía cửa sổ. Tôi kéo cánh tay cô ấy, nhưng lúc đó vị sĩ quan cảnh sát đã vào được bên trong, tôi biết anh ta nhưng không nhớ tên. Nhưng chẳng hề gì vì anh ta biết tên tôi.

Anh ta dẫn chúng tôi ra ngoài, về phía xe của anh ta. Anh ta không hề hỏi tôi những câu hỏi quen thuộc, về việc nên gọi cho ai, bởi vì lúc đó anh ta đã biết câu trả lời.

"Tên cô là gì?" - Anh ta hỏi Sadie, nhưng cô không trả lời. Đôi mắt cô mở to và cô mím môi lại, lắc đầu. Vị sĩ quan yêu cầu cô giao nộp chiếc túi xách mà cô khoác lên vai. Anh ta rút ví của cô ra và chĩa đèn pin vào bằng lái xe của cô. Sau đó, thái độ của anh ta đã thay đổi. Anh ta hắng giọng, nhét bằng lái xe của cô vào chiếc ví và trả lại cho cô.

"Nghe này cô gái, hãy coi đây là một lời cảnh cáo. Như thế này là đột nhập bất hợp pháp, và nếu tái phạm cô sẽ bị bắt và ngồi tù, hiểu chứ?"

"Vâng, thưa ngài sĩ quan cảnh sát!" - Tôi nói. Cảm giác nhẹ nhõm như vừa nhấp một ngụm rượu đầu tiên, làm ấm cơ thể tôi.

Anh ta trở lại xe, và Sadie đứng đó, ở giữa bãi đậu xe, nhìn anh ta bỏ đi. "Rốt cuộc thì tớ phải làm gì để bị bắt?" - Cô nói

"Thay đổi tên của cậu!" - Tôi trả lời.

Tên cô có một sức ảnh hưởng nhất định. Nhưng cô không hề dùng nó bừa bãi, cô không cần phải làm thế. Và tôi nhận ra rằng, nếu tôi ở bên cô, có thể tôi cũng sẽ được hưởng quyền lợi đó.

Bây giờ, tên của cô vẫn mang nguyên sức ảnh hưởng đó, chiếc điện thoại của cô được đặt trên bàn của vị thám tử, tuy vậy anh ta vẫn không muốn chạm vào nó. Dù chết hay không, có những thứ bạn phải đề phòng khi sống ở đây. Anh ta cầm chiếc điện thoại trên bàn một cách do dự.

"Tôi xin lỗi. Tôi ước gì mọi chuyện không diễn ra theo cách này!" - Thám tử Collins cuối cùng cũng nói, trước khi đuổi tôi ra khỏi phòng.

"Cách này? Ý anh là sao?"

Anh ta lắc đầu. “Đó là nội dung của bức thư tuyệt mệnh.”

CHƯƠNG 10

Tôi xin lỗi. Tôi ước gì mọi chuyện không diễn ra theo cách này.

Tôi đạp phanh đột ngột ở giữa Harbor Drive vì một người phụ nữ đi qua đường mà không nhìn. Cô ta đứng trước xe tôi và nhìn chằm chằm qua kính chắn gió. Tay tôi run lên khi vẫn đang nắm tay lái. Chỉ thiếu chút nữa là tôi đã đâm phải cô ta.

Qua gương chiếu hậu, tôi vẫn có thể nhìn thấy đồn cảnh sát ở phía trên đỉnh đồi. Người phụ nữ trước mặt tôi giơ tay lên như để tạo khoảng cách giữa cô ta và xe của tôi, miệng lầm bầm nói: *Đi cẩn thận chứ!,* trước khi đi tiếp. Như thể nghĩ rằng, tôi không biết đã đi sát cô ta ra sao. Như thể cô ta không hề biết rằng cô ta đi sát xe tôi thế nào.

Bây giờ tôi có thể nhìn thấy Sadie, đứng trên bờ vực. Chiếc váy màu xanh của cô bay về phía sau theo làn gió, một bên quai váy tuột xuống vai, mascara nhem nhuốc, chảy theo nước mắt cô, đôi tay run rẩy. Thấy cô quay lại và nhìn tôi, đôi mắt cô mở to.

Dừng lại!

Tôi phải gọi cho ai đó.

Không phải thám tử, người vừa nhìn chằm chằm vào điện thoại của cô với sự hoài nghi. Không phải Parker, người không nói với tôi rằng anh đã nhận lại các vật dụng cá nhân của Sadie từ cảnh sát. Không phải Connor, người đã giữ kín mọi thứ với sự im lặng của anh.

Điện thoại của tôi reo lên khi tôi đang nghĩ. Một số lạ không có trong danh bạ của tôi. Tôi tự hỏi không biết liệu đó có phải thám tử Collins, bảo tôi hãy quay lại. Rằng họ phát hiện ra một thứ khác trong điện thoại của cô ấy, hoặc họ cần sự giúp đỡ của tôi, mong tôi giải thích mọi chuyện. Tôi nhấn chế độ loa ngoài.

“Đây có phải là số của Avery không?” Đó là giọng của một cô gái trẻ hoặc của một người phụ nữ. Có thể là cả hai.

“Đúng, ai vậy?”

“Erica Hopkins. Từ bữa trưa.”

“À phải rồi, xin chào.”

Cô hắng giọng. “Justine muốn tôi gọi lại cho cậu. Chúng tôi sẽ viết một bài báo cho Sadie vào ngày mai, muộn nhất là vào buổi chiều.”

Ngày hôm qua cảm giác như nghìn năm về trước. “Tôi có thể gửi email cho cậu vào tối nay, nhưng tôi chỉ có một bức ảnh thật vì tôi không có máy scan.” Tôi không thể liên lạc với Grant hoặc Bianca để hỏi xin một bức ảnh chất lượng cao của người con gái đã chết của họ được. Tôi không muốn nhận công lao cho bức ảnh. Điều đó phải thuộc về gia đình họ, thứ gì đó đã từng được trưng trên tường của The Breakers. Tôi chẳng thể nghĩ ra thứ gì phù hợp hơn.

“Chúng ta có một cuộc họp nữa tại địa điểm tổ chức Lễ tưởng niệm với Parker Loman vào ngày mai khoảng 11 giờ. Ngay tại lối vào của bãi biển Breaker. Cậu muốn gặp chúng tôi ở đó với bức ảnh không?”

Đâu đó trong nhà có những vật dụng cá nhân của Sadie Loman, vừa được Parker mang về từ đồn cảnh sát. Parker nói anh ấy sẽ làm việc tại nhà hôm nay và tôi có thể thấy ánh đèn từ văn phòng ở tầng trên.

Ngày mai, khoảng 11 giờ, anh sẽ ra ngoài. Ngôi nhà sẽ trống rỗng.

“Sao cậu không qua nhà tôi sau khi họp xong?” - Tôi hỏi rồi lái chiếc xe sang phía bên kia của nhà để xe. “Tôi sẽ gặp cậu ở chái nhà cho khách. Hãy gửi tin nhắn cho tôi trước khi cậu tới.”

Bên trong ngôi nhà của họ có cuốn nhật ký của cô, được trả lại cho Parker. Vật phẩm họ dùng để xác định những lời cuối cùng được cho là của Sadie Loman. Bằng chứng duy nhất họ dùng để khép lại vụ án.

Và tôi cần phải nhìn thấy nó.

Một thứ gì đó đã len lỏi vào tâm trí tôi, đen tối và tội lỗi. Giống như tôi vừa đưa một kế hoạch vào hoạt động mà tôi không còn sức mạnh để ngăn nó lại.

#

Quay trở lại phòng ngủ của chái nhà khách, tôi mở cửa tủ quần áo và rút ra chiếc hộp duy nhất chưa bao giờ được gỡ ra với chữ *G* cho hộp giữ lại, được viết bởi Sadie. Các hộp còn lại tôi đã gỡ ra từ lâu - vài món đồ thuộc về mình tôi. Nhưng đây là cái thùng đựng đồ của bố mẹ tôi, đồ của bà tôi. Mặc dù ngôi nhà không thuộc về tôi, tôi biết không ai dám chạm vào thứ này. Trong tất cả những lần Sadie thò tay vào tủ quần áo của tôi, cô ấy không bao giờ đặt tay lên thứ này.

Tôi lấy ra album cưới của bố mẹ tôi, những lá thư của bà tôi, đặt chúng cẩn thận sang một bên. Cho đến khi tôi tìm thấy hộp giày nhỏ bên dưới. Bên trong là những bức ảnh của Sadie, nằm rải rác quanh nhà Loman. Được thay thế mỗi năm với một bức ảnh mới. Nhưng vì không muốn mất công tháo ra, Bianca đã xếp chúng chồng lên nhau, vì vậy chúng được xếp thành

một tệp dày. Giống như các lớp sơn, tăng dần về độ dày, cho đến khi tôi lấy ra những bức ảnh cũ hơn để giữ lại cho riêng tôi.

Các bức ảnh bị hư hại nhẹ do bị dán đè lên bởi các bức ảnh mới hơn, các góc bị uốn cong và xỉn màu. Nơi từng treo những bức chân dung thời thơ ấu, giờ đây đã được thay thành những bức ảnh tốt nghiệp. Sau đó, những bức ảnh tốt nghiệp lại được thay thành những bức ảnh kỳ nghỉ, Sadie tại Tháp Eiffel, Sadie trong bộ đồ trượt tuyết màu đỏ với những ngọn núi phía sau, Sadie ngồi bên cạnh Parker ở một nơi nào đó với đại dương phía sau họ.

Tôi nhìn qua một lượt những bức ảnh bị lãng quên, cố gắng tìm ra một bức ảnh phù hợp. Chúa ơi, cô chắc chắn rất ghét những bức ảnh này. Trong mỗi bức ảnh, cô ấy trông hoặc là quá trẻ, hoặc quá hạnh phúc. Như thế sẽ không hợp với nội dung của bài báo. Họ sẽ muốn một thứ gì đó thu hút tất cả mọi người, cả người trong cuộc và người ngoài cuộc. Cô phải mang dáng vẻ vừa dễ gần và vừa khó gần.

Cuối cùng, tôi quyết định chọn bức ảnh tốt nghiệp đại học của cô. Cô cầm tấm bằng tốt nghiệp trong tay, nhưng đầu hơi nghiêng về phía sau giống như đang chuẩn bị cười lớn. Bức ảnh khắc họa Sadie một cách hoàn hảo và cũng gợi lên vẻ bi kịch một cách hoàn hảo.

Bức ảnh đã lưu lại khoảnh khắc của một sự khởi đầu. Nó đánh đúng vào bi kịch của cô và sẽ khiến mọi người thương cảm. Sự khởi đầu của những niềm vui, của cuộc sống. Một thứ mà giờ đây cô đã bị tước mất.

Và sau đó tôi đặt những bức ảnh còn lại vào trong hộp, giấu trong tủ quần áo, nơi chúng sẽ ở cùng với tất cả những người thân mà tôi đã mất.

Sadie Janette Loman sẽ được tưởng niệm tại Đài tưởng niệm Littleport.

Những ngón tay của tôi gõ nhẹ lên bàn phím, chờ đợi những con chữ nhảy ra. Tôi nhìn chằm chằm vào bức ảnh của cô trong bộ váy tốt nghiệp, bầu trời xanh phủ trên mái vòm của tòa nhà.

Sadie Loman có thể đã dành chín tháng trong năm ở Connecticut, nhưng Littleport là nơi cô yêu thích nhất trên thế giới.

Cô đã nói với tôi điều đó vào lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Và giờ đây cô sắp trở thành một phần lịch sử của thị trấn.

Đối với một thị trấn nhỏ, chúng tôi cùng nhau chia sẻ những ký ức chung. Đây là một nơi chứa đầy những bóng ma, từ những truyền thuyết cũ và những câu chuyện trước khi đi ngủ. Những ngư dân bị lạc trên biển, chuyện về người giữ ngọn hải đăng đầu tiên - tiếng khóc của họ vẫn vang vọng mỗi đêm trong tiếng gió hú. Những hàng ghế đá để tưởng nhớ, để vinh danh; những chiếc hộp chứa vật dụng của người đã khuất chuyển từ nhà này sang nhà khác. Ở đây chúng tôi thường giữ lại những gì đã mất.

Đây là nơi dành cho những người thích sự mạo hiểm, táo bạo.

Tôi đã cố gắng tìm một nơi cho Sadie trong lịch sử của thị trấn. Một sự liên tưởng.

Cô ấy táo bạo. Nhưng đó không phải thứ mọi người muốn nghe. Họ muốn nghe rằng cô yêu biển, gia đình và thị trấn này.

Nếu được nói thật có lẽ tôi sẽ nói thế này:

Sadie sẽ ghét mọi thứ về nơi này. Từ tiếng chuông, đến các biển quảng cáo, đến những lời dành tặng. Cô sẽ ngồi trên những tảng đá, nhìn xuống bãi biển nơi tất cả mọi người tụ tập, cầm một ly đồ uống trên tay và cười. Ở Littleport không hề có sự thông cảm hay biện hộ, và cô cũng vậy. Cô dường như được sinh ra để thuộc về nơi đây. Nhưng chắc chắn cô sẽ yêu cầu được

tha thứ. Cô chắc chắn sẽ phản biện những nhận định sai về cô bằng những lập luận sắc bén. Và trong thâm tâm, cô biết khi nào mình đã quá gay gắt. Nhưng Sadie Loman sẽ không bao giờ xin lỗi. Không phải vì con người cô, và không phải vì những gì cô đã làm.

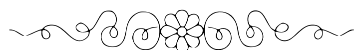
Tôi xin lỗi. Tôi ước gì mọi chuyện không diễn ra theo cách này.

Chỉ hai câu đơn giản như vậy trong bức thư họ tìm thấy, bị vò nát và ném vào thùng rác.

Biết đâu tất cả những chứng cứ đều sai? Rằng cảnh sát, và gia đình cô, đã nhìn thấy một thứ và nhìn nó theo một cách khác?

Sẽ thế nào nếu Sadie đã dùng chính câu nói tôi đã dùng vào mùa hè năm trước đó. Lấy từ bức thư tôi đã viết, gập đôi và để lại trên bàn cho cô?

MÙA HÈ
NĂM 2017

BỮA TIỆC CUỐI MÙA

21 giờ 30 phút

Mọi thứ xảy ra cùng một lúc. Ánh sáng, âm thanh, không khí của bữa tiệc.

Vì mất điện nên tiếng nhạc, ánh đèn nhà, ánh sáng xanh từ dưới nước hồ bơi đều tắt ngóm. Mọi thứ chìm trong bóng tối.

Bên trong nhà có quá nhiều người. Tai tôi vẫn ù vì tiếng nhạc. Ai đó đã giẫm lên chân tôi. Tôi nghe thấy tiếng kính vỡ, và tôi hy vọng không phải là cửa sổ. Tôi chỉ cảm nhận được âm thanh và mùi hương xung quanh tôi. Những tiếng thì thầm nho nhỏ, tiếng cười bất an, mồ hôi và mùi mỹ phẩm trên tóc của ai đó đi ngang qua, và sau đó là một loại nước hoa có mùi đậm đặc.

Tôi cảm thấy một bàn tay trên vai tôi, một hơi thở trên cổ tôi. Tôi sững người và hoang mang. Sau đó, tôi nghe thấy một tiếng hét. Mọi thứ đều im bặt - những tiếng thì thầm, tiếng cười, những tiếng cọ xát. Ánh sáng từ điện thoại bắt đầu được bật lên từng cái một, cho đến khi tôi rút điện thoại ra khỏi túi sau và làm điều tương tự.

“Cô ấy không sao cả.” - Tiếng ai đó hét lên ở phía ngoài. Mọi người chuyển hướng về phía sau nhà.

Tôi lách qua đám đông, mắt mở to trong bóng tối. Bên ngoài, những đám mây che phủ những ngôi sao và ánh trăng. Chỉ có ánh sáng của ngọn hải đăng cắt ngang qua bầu trời, bị nuốt chửng bởi đám mây.

Không có gì ngạc nhiên, chính Parker đã chạy tới và kiểm tra cô gái đó, những người xem đã vây quanh anh. Lúc đầu, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bóng người, cuộn tròn trong vòng tay của Parker. Anh xoa lưng cô khi cô ho sặc sụa. "Không sao, cô ổn rồi!" - Anh nói với cô gái và cô ngẩng lên nhìn anh. Ellie Arnold.

Sadie đã biết cô từ nhỏ và luôn nói rằng cô ta rất phiền phức. Nói rằng cô ta sẽ làm bất cứ điều gì để được chú ý, và vì vậy suy nghĩ đầu tiên của tôi là không hề bày tỏ sự tiếc thương hay thông cảm.

Nhưng khi tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cô ấy run rẩy và trông sợ hãi đến mức tôi biết cô ấy không hề cố tình làm điều đó.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" - Tôi hỏi.

Toàn thân cô ướt sũng, quần áo bám vào da, run rẩy.

"Cô ấy không nhìn rõ." - Parker trả lời thay cho cô. "Cô ấy bị trượt chân."

"Một người nào đó đã đẩy tôi." - Ellie nói rồi lấy tay ôm lấy cơ thể mình để giữ ấm. "Khi đèn hồ bơi tắt." Cô ho và khóc nức nở. Mái tóc dài của cô dính cả vào mặt và cổ.

"Không sao. Cậu ổn rồi." - Tôi lặp lại những lời của Parker và tự mỉm cười, mừng vì trời quá tối nên không ai có thể nhìn thấy. Bể bơi sâu 1 mét 3 nên cô không thực sự gặp nguy hiểm, bất chấp tình hình hiện tại của cô. Tất cả những gì cô phải làm là đứng thẳng lên.

Tôi lo lắng về tiếng hét của cô ấy hơn.

Một trong những người bạn Ellie cuối cùng cũng đã vượt qua đám đông. "Chúa ơi!" - Cô thốt lên rồi đưa tay lên miệng. Cô cúi xuống để cầm tay Ellie.

“Hãy đưa cô ấy vào trong!” - Parker nói trong khi giúp cô đứng lên. Ellie chao đảo một chút, rồi dựa vào bạn của mình khi đám đông đã tản dần ra.

“Có rất nhiều khăn trong phòng tắm, ở dưới bồn rửa tay.” -Tôi nói. “Hình như là có một chiếc áo choàng nữa.”

Parker nhìn lại về phía ngôi nhà. Một ánh sáng màu hổ phách lóe lên sau cửa sổ. Một người nào đó đã dùng bật lửa để thắp nến.

“Em sẽ đi xem thử.” - Tôi nói. Tại đây, chúng tôi không thể biết điện bị mất toàn thị trấn hay chỉ khu phố của chúng tôi. Nếu điện chỉ mất tại khu phố của chúng tôi, tôi sẽ phải đưa ra quyết định và bữa tiệc này sẽ kết thúc. Sẽ tốt hơn nếu là mất điện toàn thị trấn. Nếu chỉ ngôi nhà bị mất điện, thì có lẽ do loa và đèn chạy cùng một lúc đã khiến lưới điện bị quá tải.

Bên trong, ai đó đã tìm thấy những cây nến còn lại và xếp chúng dọc bệ cửa sổ, một cục nến trụ lớn được đặt ở bàn bếp. Anh chàng nào đó với chiếc bật lửa đã làm một vòng ở tầng dưới, và bây giờ mọi thứ đã được thắp sáng bởi ánh sáng mờ. Những khuôn mặt vẫn chìm trong bóng tối, nhưng tôi có thể thấy đường đến bảng điều khiển.

Cánh cửa phòng ngủ chính ở dưới sảnh bị mở toang - nhưng ít nhất sự hỗn loạn đã khiến những người ở bên trong tìm cách ra ngoài hết.

Bảng điều khiển nằm trong hộc tủ ở hành lang và tôi sử dụng điện thoại của mình để bật cầu giao. Tôi thở phào nhẹ nhõm vì đây là điều tôi có thể sửa được. Mọi cầu dao đều bị ngắt. Tôi bật chúng lên, từng cái một và quan sát đèn được bật lại, mọi người nhìn quanh phòng, thoáng chốc mất phương hướng khi nhận ra mình đang đứng đâu.

Khi cầu dao cuối cùng được bật lên, âm thanh từ loa bất ngờ phát ra khiến tôi giật nảy mình.

"Bảo ai đó tắt nhạc đi!" - Tôi đã nói với anh chàng đứng cạnh tôi. Đây cũng chính người đã buộc tội Greg Randolph có mối quan hệ với Carys Fontaine. "Và tắt bớt một số cái đèn đi!"

"Được thôi, thưa quý cô!" - Anh chàng nói và giơ tay lên chào một cách vụng về.

Tôi đi vào phòng tắm chính, nơi hai người bạn Ellie đang bên cạnh cô. Ellie Arnold rõ ràng đã rất sợ hãi, và lần đầu tiên trong đời tôi nghi ngờ ấn tượng của Sadie về cô ấy.

"Này, mọi thứ trong này đều ổn cả chứ?" - Tôi hỏi. Một người nào đó đã tìm thấy những chiếc khăn, một nửa trong số đó được chất đống trên sàn nhà bên cạnh quần áo ướt của Ellie. Cô được quấn trong một chiếc áo choàng màu ngà sang trọng, làm khô tóc bằng một chiếc khăn cùng màu. Có những vết sẫm màu dưới mắt cô, dấu tích của lớp trang điểm. Sàn nhà trơn bóng, nước đọng ở dưới sàn, gương mờ đi vì hơi nước. Có lẽ cô đã tắm qua để làm ấm cơ thể.

Ellie lắc đầu, không nhìn vào mắt tôi. "Đúng là một trò đùa độc ác." Cô nghiêng người về phía cánh cửa đang mở. "Đồ chết giẫm!"

"Chúa ơi!" - Tôi tự nói với mình. Trong phòng ngủ cũng không có ai để nghe tiếng hét mắng chửi của cô. Bạn của cô ấy trợn tròn mắt, và cô ấy nhìn tôi ái ngại. "Bình tĩnh lại đi, Ellie!"

"Điện bị ngắt. Không ai nhìn thấy gì cả. Tôi chắc đó là một tai nạn thôi!" - Tôi cố gắng giải thích dù biết đối phương đã uống một lượng rượu

kha khá. Nhưng Ellie mím môi lại. Vai cô chùng xuống, sự tức giận của cô cũng lắng xuống. “Tôi chỉ muốn về nhà thôi.”

Tôi nhìn từng người trong phòng, lo lắng không biết liệu có ai trong căn phòng này đủ tỉnh táo để đưa cô ấy về hay không, rồi sau đó quyết định: “Tôi sẽ ra ngoài và xem có ai đủ tỉnh táo để đưa cô về không?”

Nhưng khuôn mặt của cô không thay đổi. Cô nhìn chằm chằm vào tường, đôi mắt mơ màng, cho đến khi tôi nhận ra rằng *nhà* mà cô nói nghĩa là một nơi nào đó bên ngoài Littleport, bất cứ nơi nào cô sẽ đến vào ngày mai.

“Thôi nào!” - Bạn cô nói và vòng tay lên vai cô vỗ về. “Cậu sẽ cảm thấy khá hơn khi mặc quần áo khô. Tớ và Liv vẫn để một nửa hành lý trong cốp xe. Để bọn tớ đi xem có quần áo nào vừa cậu không nhé?”

Câu nói đó đã khiến cô gượng cười và ba người họ cùng nhau bước ra khỏi phòng tắm, cho dù trên người Ellie không có gì hơn một chiếc áo choàng tắm.

Chà, có lẽ Sadie đã đúng.

Tôi vội lấy vài túi dùng để đựng rác từ trong bếp, dùng một cái để đựng quần áo ướt của Ellie, thứ mà cô đã bỏ lại. Tôi nhét những chiếc khăn đã sử dụng, vấy đầy bụi bẩn vào cái túi khác, lau bồn rửa để thấm sạch nước và dấu chân bẩn.

“Đừng làm nữa, Avie.” Ngay lập tức, tôi đã quay lại và thấy Parker đang đứng ở cửa phòng tắm, nhìn tôi. Anh nuốt khan và nói: “Cứ để nguyên vậy đi.”

Đôi mắt anh tối sầm lại, khuôn mặt anh ướt đẫm mồ hôi, lọn tóc nâu rơi xuống trán anh. Anh có mùi của clo và chiếc áo sơ mi bám vào ngực anh vì

Ellie đã dựa vào anh để đi.

“Phải có người dọn chỗ này.” - Tôi nói rồi chờ anh rời đi. Nhưng thay vào đó tôi nghe tiếng cửa đóng sập lại.

Anh lấy túi rác từ tay tôi và nhét đồ bẩn còn lại vào trong. Chúng tôi đứng quá gần nhau. Với độ ẩm của căn phòng, thật khó để hít một hơi thật sâu và suy nghĩ rõ ràng.

“Em có nghĩ anh là một người tốt không?” - Anh hỏi, mặt anh ấy thật gần, tôi chỉ có thể nhìn thấy từng phần trên khuôn mặt anh - mắt của anh, vết sẹo nơi lông mày, xương gò má, miệng của anh.

Tất cả mọi thứ về Parker đều giả tạo chỉ trừ những khoảnh khắc như thế này, khi lớp mặt nạ của anh được gỡ xuống. Anh chỉ việc cư xử tử tế và tôi sẽ cảm thấy xao xuyến. Tôi chưa từng nhìn thấy ở anh khuyết điểm gì khiến tôi không thích. Sự bất an tiềm ẩn, sự bất an thoáng qua. Sự chần chừ đằng sau sự kiêu ngạo.

Sự thật là: Ban đầu tôi không hề hứng thú với anh. Không hề trong tất cả những năm tôi biết anh ấy là ai trước khi chúng tôi gặp nhau, ngay cả khi tôi nhìn thấy anh lần đầu tiên trong ngôi nhà đó. Nhưng tất cả đã thay đổi khi Sadie nói tôi không được hẹn hò với anh. Tôi biết thật sáo rỗng khi nói tôi khác những cô gái khác. Nhưng có một điều gì đó, một sự hấp dẫn đối với thứ mà bạn không thể có. Một điểm gì đó chỉ có ở một số người, khiến cho sự ham muốn tăng lên gấp đôi.

Nhưng chính những khoảnh khắc như thế này khiến tôi cảm thấy như đang nhìn thấy thứ gì đó mà anh đã giấu kín trước mọi người. Một thứ gì đó anh chỉ cho mình tôi thấy.

Tôi vén tóc ra khỏi mặt anh, anh đưa tay lên nắm lấy tay tôi.

“Xin lỗi!” - Tôi nói. Nhưng anh ấy không hề bỏ tay ra. Chúng tôi cứ như vậy, chỉ cách nhau vài centimet, căn phòng quá ẩm ướt và tầm nhìn của tôi cũng dần mờ đi.

Ai đó gõ cửa làm tôi giật mình, nghĩ rằng Luce thấy chúng tôi ở đây. “Phòng có người!” - Tôi vừa nói lớn vừa đứng dậy.

Ai đó rên rỉ ở phía bên kia, nhưng đó là một người đàn ông. Tuy nhiên, nó đã đủ để khiến cả hai chúng tôi giật mình lo sợ.

Những ngón tay của Parker vẫn vòng quanh cổ tay tôi và anh thở dài. “Một ngày nào đó, có lẽ anh sẽ kết hôn với Luciana Suarez và có những đứa con xinh đẹp, đôi khi chúng sẽ cư xử tệ hại nhưng chúng sẽ lớn lên trở thành những người tốt.”

“Ừ, được thôi, Parker.” - Tôi lùi lại, tầm nhìn của tôi dần trở nên rõ ràng.

Tôi nghĩ anh không nên thảo luận việc trở thành một người tốt khi đứng quá gần tôi trong phòng tắm, trong khi người phụ nữ anh vừa nói muốn cưới đang chờ anh ở đâu đó phía bên kia, nhưng đó cũng là một trong những điều quyến rũ ở anh.

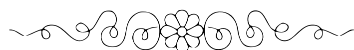
Anh chợt nói. “À, anh vào đây để nói với em một chuyện. Có vài anh chàng đang tìm em ở ngoài kia.”

Anh hất đầu về phía cửa. “Em đi trước đi. Anh sẽ dọn nốt trong này.”

Tôi mở toang cánh cửa, đảm bảo không có ai nghe lén ở phía bên kia và thêu dệt những lời đồn. Khi tôi thấy căn phòng trống rỗng, tôi đi ra ngoài.

Nhưng trước khi tôi đóng cửa lại, Parker gọi với theo tôi. “Cẩn thận nhé, Avery.”

MÙA HÈ
NĂM 2018

CHƯƠNG 11

Sáng thứ Sáu, 10 giờ 45 phút, xe của Parker vẫn ở trong gara. Tôi cho là như vậy, vì tôi không thấy anh lái xe ra khỏi gara và tôi đã theo dõi chiếc xe ngay khi thức dậy.

Có thể anh đi chạy bộ, dọc theo Landing Lane đến lối vào của bãi biển Breaker. Tôi không nhìn thấy anh rời đi từ chái nhà cho khách. Tôi phải mở các cửa sổ phòng khách xung quanh bàn làm việc của mình và cố gắng lắng nghe tiếng đóng cửa, hoặc tiếng bước chân của anh trên sỏi.

Tôi đã lùi một cuộc họp với nhà thầu của một trong những ngôi nhà mới ở Stone Hollow sang thứ Hai. Tôi đã hủy việc thay cửa sổ cho ngôi nhà Blue Robin, nói với nhà cung cấp rằng chúng tôi phải hẹn lại vào ngày khác. Những bức email và những cuộc gọi nằm đó chờ được tôi xử lý. Tôi không muốn bị phân tâm và bỏ lỡ cơ hội của mình.

Đến 11 giờ, tôi vẫn chưa nghe thấy anh đi ra khỏi nhà, và tôi bắt đầu tự hỏi liệu anh ấy thậm chí có ở nhà hay không. Nhưng vào lúc 11 giờ 5 phút, cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng cửa gara trượt mở, tiếng động cơ khởi động, bánh xe từ từ lăn xuống đường trước khi mờ dần ở phía xa.

Và sau đó tôi đợi thêm năm phút, để chắc chắn rằng anh đã đi.

Tôi vẫn còn chìa khóa từ hộp khóa. Tôi có thể lẻn vào bất kỳ cánh cửa nào dù là cửa trước, cửa sau hoặc cửa bên cạnh nhà - nhưng tôi nghĩ để không bị người khác khả nghi thì mình nên đi bằng cửa trước. Tôi đã nghĩ ra một cái cớ nếu bị bắt gặp: Vì gần đây thường mất điện nên tôi đang kiểm tra đường điện trước khi gọi thợ đến xem xét. Sau khi bước vào nhà, tôi

khóa cửa. Ngôi nhà trông vẫn y như khi Parker đến - như một ngôi nhà không người ở. Một người ở duy nhất không để lại nhiều dấu ấn ở nơi đây. Có lẽ với anh ngôi nhà là tổng thể của không gian rộng lớn, thoáng đãng. Nơi để ngồi thư giãn và ngắm đại dương.

Tôi nghĩ mình có thể dễ dàng phát hiện ra một hộp đựng những món đồ của Sadie. Thoạt nhìn, có vẻ Parker đã không bỏ lại những món đồ của cô trong bất kỳ phòng chung nào ở tầng dưới. Cốc cà phê của anh vẫn còn trên quầy và có một thùng trứng rỗng được đặt bên cạnh chiếc cốc.

Một chồng thư được xếp ngay ngắn trên góc bàn bếp, phần lớn được ghi gửi tới Quỹ từ thiện của gia đình Loman. Parker chắc hẳn đã đi lấy thư từ sớm - thư của nhà họ luôn được giữ tại bưu điện cho đến khi họ quay lại thị trấn. Các phong bì đã được mở, với các biên lai và thư cảm ơn *vì sự hỗ trợ liên tục của bạn* được chia thành các chồng khác nhau. Mỗi bức thư được gửi đến các quỹ địa phương khác nhau - từ Quỹ xây dựng cho bên cảnh sát; dự án Cải tạo trung tâm thành phố Littleport; sáng kiến Bảo tồn thiên nhiên. Tất cả sự hào phóng của họ chỉ gói gọn trong một chồng giấy sáng bóng.

Sự xáo trộn duy nhất của ngôi nhà với cách sắp xếp mọi thứ đều hoàn hảo này là những chiếc gối trên đi văng, nơi Parker đã ngồi khi chúng tôi ở đây cùng nhau đêm đầu tiên.

Tôi bước lên cầu thang xoắn ốc để đi lên tầng tiếp theo. Ở phía bên phải hành lang là phòng ngủ của Parker, tôi kiểm tra căn phòng đó đầu tiên. Tất cả các phòng ngủ trên tầng đều có cửa sổ hướng ra biển, với những cánh cửa kéo cao đến trần nhà dẫn ra ban công riêng.

Phòng của Parker trông vẫn y như vậy - giường ngủ chưa được dọn, trong tủ không có hành lý, ngăn kéo đóng hờ. Trong tủ quần áo không hề có cái hộp nào, chỉ có một vài đôi giày và những chiếc móc treo va vào nhau

phát ra âm thanh yếu ớt, hình như chúng cảm thấy bị làm phiền bởi sự hiện diện của tôi. Dưới gầm giường và tủ đầu giường cũng vậy, tôi mở một vài ngăn kéo để kiểm tra, nhưng trong đó chỉ có một vài bộ quần áo mùa hè mà anh mang theo.

Phòng tiếp theo là phòng ngủ chính, và đúng như tôi dự đoán, căn phòng vẫn y nguyên chưa có ai động vào. Tuy nhiên, tôi đã cẩn thận kiểm tra tất cả mọi nơi và tìm kiếm bất cứ thứ gì. Nhưng căn phòng vẫn nguyên vẹn như vậy, với một khu vực ngồi riêng biệt, một chiếc ghế màu xanh bên cạnh một chồng sách dường như được chọn vì hình thức hơn là vì niềm yêu thích đọc sách, tất cả đều có màu ngà và màu xanh.

Phòng Sadie nằm ở phía bên kia của hành lang. Cánh cửa phòng cô không khóa, điều đó khiến tôi nghĩ rằng gần đây ai đó đã vào phòng của cô. Nhưng trông căn phòng vẫn gọn gàng. Tôi biết cảnh sát đã lục soát căn phòng này và tự hỏi họ đã lấy đi những thứ gì? Thật khó để biết căn phòng thiếu những thứ gì khi bạn không biết những thứ gì đã bị lấy đi. Tấm ga trải giường của cô phẳng mịn và dường như không bị ai chạm vào, góc đầu giường gỗ sồi nơi cô thường treo túi giờ đây trống rỗng.

Tôi đã giả định rằng gia đình cô đã lấy toàn bộ đồ cá nhân, cùng quần áo của cô trở về Connecticut. Gáy tôi nóng ran. Dấu ấn của Sadie vẫn còn nguyên vẹn ở nơi đây, tôi cảm thấy Sadie như đang hiện diện trước mặt tôi. Tôi nhìn qua vai mình và tưởng tượng cô tìm thấy tôi ở đây. Nhẹ nhàng bước tới sau lưng tôi để đưa tay bịt mắt tôi - Đoán xem là ai nào? Tôi giật nảy mình còn cô thì cười sảng khoái.

Tôi quay người lại như xé tan màng không khí đang vây quanh mình khiến chúng di chuyển xa tôi hơn. Thiết kế của căn nhà là như vậy, chỉ cần một âm thanh rất nhỏ phát ra cũng đủ vọng xuống các căn phòng khác. Một

thiết kế cho thấy mỗi đường nét của ngôi nhà đều lưu lại sự hiện diện của bạn.

Lần đầu tiên ngủ lại đây, tôi đã bị đánh thức bởi âm thanh của một cánh cửa đóng lại ở đâu đó dưới sảnh. Sadie vẫn ngủ say bên cạnh tôi, một cánh tay đặt lên trán thật bình yên. Nhưng tôi nghĩ mình đã nhìn thấy một tia sáng xuyên qua cửa kính ban công của cô. Tôi bước ra khỏi giường, và cảm thấy tấm ván sàn bật dưới chân mình.

Tôi đứng bên cửa sổ, gần đến mức mũi tôi như chạm vào kính, nhìn ra ngoài. Tôi đưa mắt nhìn xuyên vào bóng tối bên ngoài, cố gắng tìm một hình bóng. Lúc đó tôi thấy một bóng người nhợt nhạt, một giây trước khi tôi có thể cảm nhận được sự hiện diện của cô.

Cậu đang nhìn gì đấy? Sadie đứng sau lưng tôi, cái bóng của cô lồng lên bóng của tôi.

Tớ cũng không rõ. Tớ tưởng mình đã thấy một cái gì đó.

Không thể đâu. - Cô ấy vừa lắc đầu vừa nói.

Tôi hiểu ý của cô ấy khi tôi quay trở lại giường. Điều duy nhất bạn có thể nhìn thấy trong các cửa sổ vào ban đêm chỉ là cái bóng của chính bạn.

Bây giờ, khi tôi nhìn ra những ô cửa sổ đó, tôi vẫn cảm thấy hình bóng của cô đang dõi theo tôi.

Phòng tắm của cô vẫn có các loại mỹ phẩm, dầu gội, dầu xả. Một cái lược. Một hộp đựng kem đánh răng. Một loại lọ thủy tinh, mục đích chỉ để trang trí là chính. Bàn làm việc của cô đã được sắp xếp lại trong vài năm qua, nó được kê vào một góc mà trước đó là khu vực để ngồi ngắm cảnh. Cô đã bắt đầu làm việc toàn thời gian từ xa vào mùa hè năm ngoái, và bàn của cô giờ đã đẹp hơn cho máy tính xách tay và máy in được đặt gọn gàng.

Đó là nơi tôi đã từng để lại tờ giấy nhắn, cùng với hộp kẹo mềm yêu thích của cô mà tôi đã phải lái một giờ xuống bờ biển để lấy. Một lời xin lỗi và một sự hòa giải.

Vào đầu mùa hè năm ngoái, về cơ bản, Sadie đã trở thành chủ của tôi. Người mà tôi phải báo cáo mọi công việc. Trước khi Grant quyết định tôi có thể tự mình xử lý tất cả các hoạt động hậu cần của các ngôi nhà cho thuê tại Littleport và cô ấy được chuyển sang làm một công việc mới. Bây giờ, trên mặt bàn của cô hoàn toàn trống không. Không có gì lạ được đặt ở đây.

Căn phòng cuối cùng tôi kiểm tra là văn phòng của Grant, giờ đây đã trở thành văn phòng của Parker. Đó là căn phòng duy nhất ở tầng trên nằm đối diện với mặt trước của ngôi nhà, ngoài phòng giặt ủi và phòng tắm. Căn phòng có tấm rèm che để tránh ánh nắng chiếu vào màn hình máy tính đặt trên bàn, lúc này nó vẫn đang ở được mở.

Tôi có thể thấy Parker tiếp quản công việc một cách tinh tế, mọi thứ đều khác một chút so với tôi nhớ. *Một phiên bản nhỏ nhưng không tốt của bố tớ,* Sadie đã gọi anh như vậy. Bàn làm việc vẫn vậy, nằm trên một tấm thảm trang trí màu đỏ, nhưng cách bố trí trên mặt bàn thì khác. Một tờ giấy nhớ màu vàng ở bên cạnh máy tính xách tay, một cây bút, một danh sách được viết nguệch ngoạc, một nửa các mục đã được gạch bỏ. Grant thường giữ mọi thứ bên trong ngăn kéo khi ông ra ngoài, ông thu dọn rất tỉ mỉ bàn làm việc của mình mỗi khi ông rời khỏi nhà.

Parker cất chiếc túi da dưới bàn. Tôi nhìn vào trong, nhưng chỉ thấy một vài tệp tài liệu công việc mà anh đang làm. Màn hình máy tính xách tay màu đen, nhưng rõ ràng Parker đã rời đi vội vàng, có thể vì mải làm việc mà quên mất thời gian. Tôi cẩn thận mở các ngăn kéo bên cạnh, nhưng

chúng hầu như trống rỗng, ngoại trừ những vật phẩm chắc hẳn đã bị bỏ lại từ mùa hè năm ngoái: một chồng giấy nhớ mới và một hộp đựng bút.

Ngăn kéo bên phải phía dưới đã bị khóa, nhưng dường như trong đó chỉ đựng tài liệu, không phải là nơi tôi mong đợi sẽ giấu một hộp chứa những món đồ cá nhân của Sadie. Tuy nhiên, tôi đã mở ngăn kéo trên cùng để tìm chìa khóa và thấy một cái được giấu trong một đống ổ usb, tất cả đều mang logo của Công ty bất động sản Loman. Họ đã từng phát những thứ này làm quà tặng, thay cho móc khóa. Một thứ gì đó nhiều khả năng sẽ được sử dụng và đánh giá cao.

Nhưng chiếc chìa khóa này quá lớn cho ổ khóa ngăn bàn. Quá nhỏ cho một chìa khóa nhà.

Tôi ngồi trên ghế của anh và nhìn quanh căn phòng. Có một chiếc tủ nằm cạnh cửa sổ, sâu trong góc. Tôi chưa bao giờ nhìn kỹ chiếc tủ đó vì chưa từng có lý do để đi vào căn phòng này, nhưng đây là chiếc tủ duy nhất không có các núm cầm trên cánh với vẻ ngoài cổ kính đơn giản không trang trí hoa văn. Ngay dưới núm cầm có một ổ khóa. Dường như đây là nơi duy nhất dành cho sự riêng tư.

Chiếc chìa khóa vừa một cách hoàn hảo, khóa mở ra ngay lập tức.

Khi mở cửa tủ, tôi mong mình sẽ nhìn thấy hộp đồ cá nhân của Sadie. Một bí mật đáng để giữ. Một chi tiết đáng để giấu. Nhưng các kệ được xếp kín với các tệp tài liệu, mỗi thư mục được dán nhãn rõ ràng - mỗi tập tài liệu cho các ngôi nhà cho thuê, hợp đồng và bản thiết kế bên trong; một tập tài liệu khác được đánh dấu là *Biên lai từ các Quỹ từ thiện,* mà chắc chắn sẽ được nhét thêm các bức thư ở bàn bếp; một tập khác đánh dấu *Hồ sơ y tế.*

Không có gì thuộc về Sadie. Chỉ là các tài liệu bình thường được giữ an toàn, tránh xa tầm nhìn. Không có gì bí mật về họ.

Rất có thể chiếc hộp đựng những món đồ cá nhân của Sadie có lẽ vẫn nằm trong cốp xe của Parker. Tôi đã làm anh ấy ngạc nhiên, và có thể anh ấy đã quên mất sự tồn tại của nó và cẩn thận khóa cửa gara.

Tôi vừa chuẩn bị xếp các tệp tài liệu trở lại vào tủ thì nghe thấy tiếng lốp xe lăn trên sỏi. Tôi xoay người đột ngột và bị chói mắt bởi ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tấm rèm. Tôi bước lại gần để quan sát. Có một chiếc ô tô tối màu tiến về phía nhà để xe. Một chiếc thứ hai đi ngay sát phía sau, nhưng dừng lại trước khi đến nhà để xe. Ai đó bước ra khỏi cửa phụ tài xế. Mái tóc nâu buông xuống ngang vai, áo len màu be nhạt. Kính đỏ. Erica.

Chết tiệt! Cô ta đưa tay lên che mắt, nhìn về phía ngôi nhà và tôi né sang một bên, hy vọng cô ấy không nhìn thấy bóng của tôi. Cô ấy đáng lẽ phải nhắn tin cho tôi trước, để ít nhất tôi cũng được báo trước.

Tôi khóa tủ, bỏ chìa khóa vào ngăn kéo trên cùng, xáo trộn các ổ đĩa usb xung quanh, hy vọng trông nó thật tự nhiên. Tôi nhìn nhanh căn phòng để đảm bảo mọi thứ trông vẫn y như khi tôi bước vào. Tôi kéo thẳng ghế, đảm bảo túi của Parker ở dưới bàn được đóng lại. Rồi tôi chạy xuống cầu thang, nín thở, lắng nghe tiếng trò chuyện của họ. Giọng nói của Parker vọng lại đâu đó từ phía trước, anh đang nói dở một câu chuyện mà tôi không thể nghe rõ.

Tôi có thể lẻn ra ngoài bằng cửa hiên ở phía sau nhà, nhưng tôi sợ họ sẽ nhìn thấy mình khi cố gắng mở cánh cổng sắt màu đen. Thay vào đó, tôi chọn cửa phụ, nằm ngay ngoài bếp, qua tiền sảnh. Tôi đóng cửa khi bước ra ngoài, rồi lặng lẽ nhét chìa khóa vào ổ khóa, đảm bảo rằng căn nhà đã được khóa. Tôi nghe thấy sự trầm bổng trong giọng nói của Erica, Parker cười để đáp lại. Tôi trốn sau thùng rác và hàng rào lưới, đợi cho đến khi nghe thấy

tiếng cười một lần nữa, và rồi tôi chạy đến phía gara, nấp sau các lùm cây, hy vọng không ai để ý.

Tôi dừng lại 10 giây để thở chậm lại và rồi bước ra từ phía bên kia của nhà để xe, tôi vẫy tay: “Erica phải không? Tôi nghĩ là mình đã nghe thấy tiếng của mọi người.”

Cả hai người họ quay lại nhìn tôi, khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc. Erica mỉm cười đầu tiên. “Xin lỗi, tôi vừa định nhắn tin cho cậu.”

“Không sao!” - Tôi nói. “Mọi người sẵn sàng chưa? Vào nhà thôi!”

Erica đứng giữa phòng khách, cô ta quan sát một lượt khắp ngôi nhà như để đánh giá về ngôi nhà.

Tim tôi vẫn đập rất mạnh, tôi phải mở tủ lạnh để mong những làn gió mát từ trong phả ra sẽ làm dịu đi sức nóng đang lan tỏa trên mặt mình. “Tôi có thể lấy cho Cậu có muốn uống một thứ gì đó không?” - Tôi hỏi.

“Không, cảm ơn!” - Cô ấy làm bộ chỉ lên đồng hồ khi tôi lấy đồ uống ra. “Tôi phải sớm quay trở lại văn phòng.”

Tôi lấy bức ảnh từ bàn làm việc, đưa nó cho cô ấy mà không nhìn. “Bức ảnh này ổn chứ?”

Erica nhìn chằm chằm vào bức ảnh trong tay, đôi mắt cô không chớp, tôi có thể thấy màu sắc của bức ảnh phản chiếu lên cặp kính của cô. Tôi hy vọng cô hài lòng về bức ảnh. “Bức ảnh ổn lắm.” Cô cất bức ảnh vào túi, sau đó nghiêng qua bàn của tôi và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Tôi phải thú nhận một điều là ở đây có khung cảnh thật đẹp!” - Cô ấy nói. Giống như cô ấy đang nói tiếp một cuộc trò chuyện mà tôi đã bỏ lỡ.

“Đúng vậy. Bây giờ cậu chuyển hẳn tới Littleport à?”

Cô ấy gật đầu trong lúc vẫn nhìn ra cửa sổ. “Tôi đã chuyển hẳn tới đây sau khi lấy bằng vào tháng Năm. Tôi ở cùng với dì của mình đến lúc tôi có thể tự lập. Công việc này cũng là dì tìm cho tôi.”

“Cậu nên nhìn khung cảnh từ chái nhà chính.” - Tôi nói.

“Tôi đã nhìn rồi!” - Cô trả lời rồi quay sang đối mặt với tôi, tay chống bên hông. “Cậu thực sự không nhớ đúng không?”

Tôi lắc đầu, đôi mắt mở to, cố gắng nhớ lại khuôn mặt của cô trong căn nhà của nhà Loman.

“Tôi đoán là cậu không nhớ. Tôi đã làm việc cùng cậu trong bữa tiệc năm đó. Ngay sau khi cậu tốt nghiệp trung học, nhớ không?”

“Ôi...” - Tôi thốt lên đầy ngạc nhiên rồi đưa tay lên che miệng để âm thanh đó không phát ra lần nữa. Tôi đã nhớ ra, không phải bản thân cô ấy mà là nhiệm vụ Everlyn đã giao cho chúng tôi. *Erica, hiên nhà. Avery, bếp.* Nhưng những khoảnh khắc đó đã bị lu mờ bởi những phần ký ức hằn sâu trong tâm trí tôi: Máu, phòng tắm, Sadie. “Tôi xin lỗi, đã lâu quá rồi!”

Không sao, dì đã kể với tôi những gì đã xảy ra. Dì cảnh báo tôi phải giữ khoảng cách với cậu, không có ý xúc phạm đâu.” Cô hắng giọng, mắt nhìn sang hướng khác. “Nhưng có vẻ cậu đã sống khá tốt.”

Tôi gật đầu. Một người biết nói gì khi phải đối mặt với quá khứ xấu hổ của chính mình đây? Tôi muốn gạt nó đi, nói với cô ấy rằng đã lâu lắm rồi, tôi cũng không còn nhớ nữa. Dì của cô để bảo vệ cô nên đã thổi phồng mọi chuyện lên thôi.

Tôi không chối bỏ quá khứ mà thay vào đó tôi dùng nó làm động lực để cố gắng, giống như tôi đã học được từ Sadie, bởi như cô ấy đã dạy tôi,

không việc gì phải giấu mình cả. Đặc biệt là ở đây. “Đó là một khoảng thời gian tồi tệ.” - Tôi nói.

Cô chớp mắt, rồi gật đầu: “Phải, tất cả chúng ta đều đã lớn lên, tôi đoán vậy.”

“Dì của cậu đã rất tốt với tôi vào khoảng thời gian tồi tệ nhất của tôi. Tôi không thể tưởng tượng ra rằng sẽ có người thuê tôi làm việc vào khoảng thời gian đó.”

Cô mỉm cười, giống như đang nhớ ra một điều gì đó: “Cậu đừng đánh giá dì của tôi quá cao như vậy. Bà ấy sẽ làm bất cứ điều gì người nhà Loman yêu cầu. Có lẽ đến giờ vẫn vậy.”

Tôi lắc đầu, không hiểu gì.

Erica chỉ ngón tay về phía ngôi nhà chính. “Sadie Loman là bạn của cậu, phải không? Cô ấy đã gọi trước khi bữa tiệc được tổ chức và hỏi về cậu. Tôi tưởng cậu đã biết điều đó?”

“Không!” - Tôi đã nói. Điều đó không đúng. Cô ấy đã hiểu sai rồi. “Tôi đã gặp cô ấy ngày hôm đó. Tại bữa tiệc.”

Erica nghiêng đầu, giống như cô ấy đang cố đọc điều gì đó trong lời nói của tôi. “Không, tôi nhớ. Tôi nhớ vì dì tôi không hài lòng về điều đó. Dì tôi bảo tôi phải theo sát cậu, đảm bảo rằng cậu theo kịp công việc.” Cô ấy nhún vai. “Giống như cậu đã nói, chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi.” Cứ như cô ấy đang tha thứ cho tôi vì đã không nhớ ra vậy.

Nhưng không. Khoảnh khắc đó đã trở nên sâu đậm hơn theo năm tháng. Erica đã sai. Sadie không hề biết tôi. Chúng tôi tình cờ gặp nhau. Sadie đã bắt gặp tôi trong phòng tắm, khi tôi trốn vào đó để cố gắng cầm máu.

Một cuộc gặp gỡ tình cờ, và thế giới của tôi đã thay đổi theo chiều hướng tốt hơn.

“Chà, tôi nên đi thôi.” Erica vỗ nhẹ vào nơi cất bức ảnh: “Cảm ơn vì bức ảnh, Avery.”

Cô ấy bước xuống con đường đi về phía xe của mình, còn tôi đứng ở trước cửa, nhìn cô ấy lái xe đi. Cô ấy chắc chắn đã nhầm hoặc nhớ sai rồi. Dường như cô ấy đã tráo đổi một ký ức này với một ký ức khác trong các chuyến đến thăm Littleport.

Tôi chuẩn bị đóng cửa thì vô tình mắt tôi bắt gặp một điều gì đó khiến tôi chú ý. Parker, đứng ở rìa nhà để xe, nhìn tôi.

Tôi giật mình. Tay đặt lên giữ chặt tim và nở một cười gượng gạo. “Chuyện này sắp sửa trở thành một thói quen rồi đấy!” - Tôi giả vờ trách. Tôi không biết anh ấy đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Nhưng anh ấy không cười mà đáp lại: “Em có vào trong nhà không?”

Tim tôi đập nhanh hơn và tôi cảm thấy hai má mình đang đỏ ửng lên, tôi mừng thầm vì khoảng cách giữa chúng tôi. “Sao cơ?” - Tôi hỏi để cố gắng kéo dài thời gian đủ để nghĩ ra một lý do phù hợp. Liệu tôi có bỏ lỡ thứ gì không? Hay họ đã lắp thêm một hệ thống bảo mật mới? Có phải máy tính xách tay của anh đã chụp tôi trong văn phòng khi tôi lọt vào khung hình?

“Cánh cửa phía sau đi ra hiên đã mở.” - Anh nói rồi tiến lại gần hơn.

Tôi lắc đầu. Không phải là tôi, tôi không hề chạm vào cánh cửa đó. “Có lẽ anh đã quên không khóa cửa!” - Tôi nói.

Anh mím môi lại. “Ý anh là cánh cửa đó thực sự đã bị mở toang ra.”

Một cảm giác ớn lạnh chạy qua tôi. Khi tôi tìm đồ ở tầng dưới, mọi thứ đều không có gì bị đảo lộn. “Nếu anh không khóa kỹ thì đôi khi chốt của

cánh cửa sẽ có thể bật ra. Gió sẽ khiến nó mở tung ra." - Tôi nói. Nhưng có một chút chần chừ trong giọng nói của tôi, và tôi chắc chắn anh ấy cũng đã nghe thấy nó.

Anh lắc đầu, như thể xua tan đi ý nghĩ. "Anh biết điều đó. Anh nghĩ mình đã khóa cửa. Chỉ là, anh không nhớ lần cuối anh ra ngoài này là khi nào. Có ai khác có chìa khóa không? Ý anh là, ngoài em ra?"

Tôi đan những ngón tay của mình lên mái tóc kiểu đang cố gắng suy nghĩ để làm sáng tỏ lời nói của anh - một sự buộc tội tinh tế nhưng cũng là sự thật. "Công ty vệ sinh có mã số của hộp khóa. Nhưng em đang giữ chìa khóa từ đêm trước, để đề phòng trường hợp khẩn cấp. Để em lấy cho anh." Tôi có diễn như vậy để anh tin cũng như để chứng minh rằng tôi không hề lạm dụng vị trí của mình, và tôi cũng sẽ không làm vậy trong tương lai.

Anh xua đi. "Không cần đâu. Anh chỉ muốn kiểm tra thôi. Nếu em có vào thì anh cũng không giận đâu."

Nhưng qua ánh mắt của anh lúc đấy thì tôi không nghĩ đó là sự thật.

Và bây giờ tôi nghĩ rằng có một người khác đã ở đây, với chúng tôi. Từng ở trong ngôi nhà này, giống như tôi đã từng. Một sự hiện diện mà tôi đã cảm thấy, khi đứng trong phòng của Sadie. Ai đó suýt nữa đã bị phát hiện và không kịp đóng cửa khi vội vã rời đi.

Một người đang tìm kiếm một thứ gì đó.

CHƯƠNG 12

Ai đó đã theo dõi quanh khu nhà Loman. Không, phải là vẫn đang theo dõi mới đúng. Từ những tiếng ồn phát ra vào ban đêm, sự cố mất điện, đến việc hôm nay Parker về nhà và thấy một cánh cửa bị mở toang.

Bất kể thứ họ đang tìm kiếm là gì thì tôi phải tìm thấy nó trước. Và bây giờ, tôi đã biết rõ nơi mình nên tìm.

Nhà để xe luôn được khóa kín với chìa khóa riêng, chỉ dành cho khu nhà chính, để nhà Loman có thể rời khỏi nhà mà không phải lo lắng về ngôi nhà của họ. Tôi không có cách nào để tự lẻn vào trong đó, vì vậy cách hợp lý nhất để có thể lục cốp xe của Parker là tìm cách đưa chiếc xe ra ngoài.

"Parker!" - Tôi gọi anh khi anh về gần đến chái nhà chính. Tôi chạy bộ đến gần anh hơn. "Hay tối nay em đưa anh đi đâu đó cho khuây khỏa nhé." Tôi cố gắng nói sao cho giống như một lời xin lỗi. Một lời chào mừng anh về nhà. Một tối thứ Sáu đáng để đi chơi. "Anh cũng nên ra ngoài một chút."

Anh từ từ nhìn tôi. "Anh cũng định lên kế hoạch đi chơi. Ở trên này yên tĩnh quá."

Tôi nhận ra anh chưa từng phải ở đây một mình. Bianca thường ở Littleport suốt mùa hè và quay trở về vào Cuối Mùa, Sadie thường ở lại đây với anh.

"Vậy hẹn anh vào lúc 8 giờ tối nhé? Em sẽ lái xe qua đón anh."

"Không, để anh lái xe qua." - Anh nói. Tôi biết anh sẽ nói vậy. Anh không bao giờ muốn mọi người trong thị trấn nhìn thấy đang ngồi trong

chiếc xe cũ kỹ của tôi. Chiếc xe đã bị bạc màu theo thời gian bởi băng tuyết và gió biển. "Đến quán The Fold nhé?"

Tôi đã không đến The Fold gần một năm nay. Đó từng là nơi yêu thích của tôi với Sadie. Đó là một phần trong thế giới của cô, một nơi chỉ hoạt động trong những tháng mùa hè giống như các cửa hàng kem.

Bây giờ, các quán bar tôi ghé thăm chủ yếu là những quán địa phương. Những người quen biết nhất của tôi hầu hết đều là những người tôi từng làm việc cùng. Người đánh giá tài sản, Jillian. Tổng thầu, Wes, tuy nhiên vì tôi là đại diện của nhà Loman, nên tôi cũng không chắc chắn về địa vị giữa tôi và anh ta. Điều duy nhất tôi biết là bất cứ khi nào tôi nhắn tin hẹn gặp anh ta, thì anh ta sẽ có mặt. Và một lần tôi hỏi anh ta liệu tôi có thể qua nhà anh ta không, anh ta đồng ý. Tôi không bao giờ ngỏ lời như vậy lần nữa và anh ta cũng vậy.

Ngoài ra còn có các mối quan hệ của tôi từ các nhà cung cấp khác nhau xung quanh thị trấn, những người luôn thân thiện mỗi khi tiễn tôi, nhưng thật ra là họ mừng vì cuối cùng tôi cũng rời đi.

Còn những tình bạn khác thì không kéo dài theo năm tháng. Tôi không bao giờ hòa giải với Connor và Faith. Và tôi cũng đã rời khỏi nhóm bạn mà tôi đã có khi bắt đầu khóa học kinh doanh tại trường cao đẳng cộng đồng, tôi luôn từ chối những lời đề nghị ở chung tại một căn hộ cho thuê ở một thị trấn khác. Tôi đã sắp xếp để làm việc tại Littleport. Và không nơi nào có cảnh đẹp như nơi đây, tôi nhìn quanh và thấy mọi thứ thật thân thuộc. Và tất nhiên, không có nơi nào có Sadie ngoài nơi đây.

#

Vào khoảng sau 18 giờ, tôi nhận được một cuộc gọi từ một người phụ nữ tự giới thiệu mình là Kinda Appleton, ở tại ngôi nhà Sea Rose, một căn

nhà nhỏ ở Bãi biển Breaker cách nhà tôi không xa. Cô ấy nói rằng, bố cô ấy đã thuê nơi này cho cô ở. Tôi không thích mỗi khi có người thuê nhà dưới danh nghĩa của người khác. Nhưng nếu họ không làm gì quá đáng thì tôi thường bỏ qua. Miễn đó không phải một nhóm sinh viên đại học không tôn trọng tài sản của người khác và rời khỏi nhà với những đồ đạc bị hư hại nghiêm trọng. Nhà Loman có một quy tắc rõ ràng chống lại điều này, nhưng tôi thường chỉ thực thi một phần. Tôi quan tâm nhiều hơn đến việc các tuần đều có người đặt thuê nhà; một dạng hoàn thành chỉ tiêu của riêng tôi. Mọi chuyện sau đó đều tùy thuộc vào cách tôi xử lý.

Tôi luôn luôn nhận điện thoại, bất kể đó là một đêm thứ Sáu trong tuần cuối cùng của tháng Tám.

“Tôi tìm thấy số của cô trong hợp đồng cho thuê nhà.” - Cô ấy nói. Cách nói chuyện của cô lịch sự đến bất thường.

“Phải, tôi là người quản lý tài sản của ngôi nhà. Tôi có thể giúp gì cho cô, Katherine?” Tôi nói và lấy tay day thái dương, hy vọng đây là một việc có thể giải quyết sau.

“Một người nào đó đã thắp nến trong nhà của chúng tôi.” - Cô ấy trả lời.

“Cô nói gì cơ?”

“Một-người-nào-đó-đã-thắp-nến-trong-nhà-của-chúng-tôi.” - Cô ấy lặp lại, nhấn mạnh từng từ một. “Và không ai trong nhà nhận họ đã làm việc đó cả.”

Họ say rượu và đang lãng phí thời gian của tôi. Cố tình gọi cho tôi vì chẳng ai chịu nhận lỗi, có lẽ chỉ để dọa nạt - *khai thật đi không tôi sẽ gọi báo chủ nhà.* Nhưng sau đó tôi nhớ đến những ngọn nến còn sót lại ở Blue Robin, mùi hương của muối biển và hoa oải hương.

"Được rồi, Katherine, chờ đã. Có bất kỳ dấu hiệu đột nhập nào không?"

"Tôi cũng không chắc là chúng tôi có khóa cửa khi rời khỏi nhà hay không. Xin lỗi." Có những tiếng nói ở đầu bên kia, có người nào đó đang yêu cầu được nói chuyện điện thoại với tôi.

"Có thứ gì trong nhà bị lấy đi không?"

"Tôi nghĩ là không. Mọi thứ vẫn như vậy. Chỉ là tôi thấy hơi rờn rợn, với việc những ngọn nến tự thắp sáng lên thôi."

Tôi không rõ họ muốn gì từ tôi. Tại sao họ lại gọi vào tối thứ Sáu; tại sao đến giờ họ vẫn chưa dập máy?

"Chúng tôi chỉ là..., chúng tôi đang tự hỏi..- Cô ấy tiếp tục. Một tiếng cười phát ra từ phía bên kia đầu dây. "Liệu có câu chuyện ma kỳ bí gì đó về ngôi nhà này không?"

Tôi khẽ chớp mắt, cố gắng để hiểu điều cô đang nói. "Cô gọi để hỏi có câu chuyện ma nào về ngôi nhà không ư?" Đây không phải cuộc gọi nực cười nhất mà tôi từng nhận được vào tối thứ Sáu, nhưng nó cũng gần như vậy. Tôi không thể hiểu nổi tại sao mỗi khi có chuyện như vậy xảy ra, họ lại luôn nghĩ đến ma quỷ đầu tiên thay vì có người đột nhập. Dù vậy, có lẽ tôi nên thấy biết ơn vì họ không dọa sẽ rời đi, yêu cầu hoàn lại tiền hoặc yêu cầu tôi phải qua giải quyết ngay.

Tiếng cười vọng vào điện thoại khiến tôi nghĩ có lẽ đó là một trò đùa của một trong những người ở đó. Rằng nếu tôi qua đó ngay, tôi sẽ nhìn thấy quá nhiều người trong nhà, những tấm nệm được trải la liệt dưới sàn và một thùng rác ngập rác.

"Tôi sẽ qua nhà cô vào sáng mai. Để kiểm tra ổ khóa." - Tôi nói trước khi dập máy.

Sau khi gác máy, tôi rút ra các hợp đồng cho thuê hiện tại. Ngày mai, tôi phải kiểm tra tất cả các ngôi nhà cho thuê, để đảm bảo không có chuyện tương tự như trên. Đã có hai vụ đột nhập xảy ra và giờ thêm cả ngôi nhà này nữa là ba.

Thứ Bảy là thời điểm thu về doanh thu nhiều nhất, trừ khi có một gia đình nào đó định ở lại hơn một tuần. Hầu hết những người thuê nhà đều sẽ rời đi vào lúc 10 giờ. Tôi sẽ sắp xếp gọi công ty vệ sinh tới dọn dẹp các ngôi nhà để đón khách vào tuần tiếp theo. Thứ Bảy khách đến thuê thường rất nhộn nhịp. Chúng tôi có sáu tiếng để hoàn tất việc dọn dẹp và chuyển giao nhà, đảm bảo rằng nó đã sẵn sàng cho đợt khách khác.

Tôi kiểm tra danh sách các ngôi nhà, lập một lịch trình cho chính mình. Tôi giám sát 22 ngôi nhà ở Littleport, và 18 căn hiện tại đang được cho thuê. Mười sáu ngôi nhà sẽ tiếp tục cho thuê vào tuần sau. Tôi lướt qua danh sách một lần nữa để chắc rằng mình không bỏ lỡ điều gì. Tôi nhận thấy không hề có người thuê ngôi nhà Sunset Retreat. Dù là tuần tới hay tuần kế tiếp.

Sunset Retreat, ngôi nhà đối diện với Blue Robin, nơi tôi đã thấy tấm rèm được kéo xuống, ai đó đã theo dõi tôi khi tôi tìm thấy chiếc điện thoại.

Đáng lẽ ngôi nhà đó không hề có người.

Bụng tôi quặn thắt. Ai đó đang theo dõi, không phải nhà Loman, không phải các ngôi nhà cho thuê, mà chính là tôi.

CHƯƠNG 13

Một cảm giác phấn khích chạy dọc cơ thể tôi khi chúng tôi đi bộ từ bãi đậu xe vào quán The Fold. Có thể là do bóng tối, lời hứa và người đàn ông đi cạnh tôi lúc này. Cũng có thể vì tôi được quay trở về chốn thân quen. Hoặc cũng có thể vì đây là đêm thứ Sáu, tấp nập người qua lại. Hay đúng hơn là sự hồi hộp về điều mà tôi sắp tìm thấy, tôi có thể cảm nhận được nó đang ở rất gần.

Quán bar này mang lại cảm giác của một quán bar địa phương, những dầm gỗ bản to, những chiếc bàn gỗ cao dày, những tấm nhựa nhiều lớp. Nhưng đó chỉ là để đánh lừa, toàn bộ giá cả, người pha chế, cảnh quan đều được thiết kế dành cho khách tham quan. Một nơi mà họ có thể làm ra vẻ mình thuộc về thị trấn này. Các chủ sở hữu biết rất rõ thị trường của họ. Một viên đá quý ẩn sau những bậc thang bằng gỗ và tấm biển đã bị thời tiết khắc nghiệt bào mòn. Một ban công ngoài trời nhìn ra bờ biển với những vách đá, bãi đá, một lời hứa rằng đây mới là khung cảnh thực sự của Littleport, được tạo ra để dành riêng cho họ.

Quán bar được marketing theo cách này. Nó giúp cho các chủ sở hữu tích lũy đủ doanh thu chỉ trong bốn tháng, sau đó cửa sổ và ban công ngoài trời được đóng kín cho đến hết tháng Mười, và chuyển sang hoạt động tại địa bàn chính - một quán bán bánh burger và bia cách hai dặm vào trung tâm thị trấn.

Quán bar ồn ào và náo nhiệt, nhưng mọi thứ trở nên im ắng ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng chúng tôi. Đó là một phản ứng quen thuộc trước

sự có mặt của Parker. Họ đã không nhìn thấy anh ở đây suốt mùa hè, và bây giờ họ đến bên anh để tỏ lòng kính trọng. Các cô gái mặc quần jean kết hợp cùng áo bó. Các chàng trai trong quần short kaki với áo polo. Người nối tiếp người, lần lượt đặt tay lên vai anh, những ngón tay nắm lấy cánh tay anh. Một nụ cười thông cảm. Một sự vỗ về.

Tôi ổn.

Cảm ơn vì đã nghĩ tới chúng tôi.

Vâng, tôi ở đây để dự Lễ tưởng niệm.

Sau một khoảng lặng, một người đàn ông nâng ly rượu lên và nói: "Nâng ly vì Sadie."

Parker bị kéo vào một nhóm ngồi ở góc bàn. Anh nhìn tôi rồi giơ hai ngón tay lên, tôi tự hiểu và đi đến quầy bar. Người phục vụ ngước mắt lên rất nhanh nhìn tôi trong khi vẫn đang lau bàn. "Cô muốn gọi đồ uống gì?" - Anh ta hỏi với thái độ hờ hững, như thể anh ta biết tôi không phải khách du lịch.

Một người đàn ông ngồi xuống cạnh tôi khi tôi gọi đồ uống, tôi cảm thấy anh ta đang nhìn chằm chằm vào mặt tôi.

Tôi không có tâm trạng nói chuyện phiếm, nhưng anh ta gõ xuống quầy để thu hút sự chú ý của tôi. "Cốc cốc!" - Anh ta nói như sợ tôi không nhận ra sự hiện diện của anh ta. "Chào đằng ấy." - Anh ta nói, khi tôi quay sang đối mặt nhìn anh. Greg Randolph, người đã rất vui mừng kể cho tôi nghe về Sadie và Connor tại bữa tiệc năm ngoái. "Còn nhớ tôi không?"

Tôi gật đầu chào, dù mỉm cười nhưng tôi đang rất căng thẳng.

Anh ta hỏi câu đó như thể anh ta không gặp tôi bảy năm qua vậy. Như thể anh ta không hề nhìn thấy tôi đứng gần bể bơi ở nhà Loman mùa hè

trước. Tại một bữa tiệc gây quỹ do Bianca tổ chức, tôi đã mặc đồ của Sadie và cố gắng kéo chân váy xuống vì cảm thấy nó quá ngắn, đúng lúc đó, Greg Randolph đứng chen vào giữa hai chúng tôi và kể với Sadie vài câu chuyện tầm phào mà cô ấy dường như hoàn toàn không quan tâm. Thi thoảng anh ta sẽ dừng lại để chào hỏi những người đi ngang qua.

Đừng để bị lừa bởi vẻ ngoài tốt bụng của anh ta. Anh ta thực chất là một kẻ say xỉn, nát rượu y như bố anh ta vậy! - Cô nói ngay khi anh ta quay đi.

Cô ấy không hề hạ giọng khi nói điều đó và mắt tôi mở to, lo sợ nhỡ ai đó có thể nghe thấy. Như bố của Greg chẳng hạn, người đang đứng ở một nhóm phía sau chúng tôi, hoặc cũng có thể là Greg. Nhưng Sadie đã mỉm cười trước biểu hiện của tôi. *Không ai có đôi tai thính vậy đâu, Avie. Chỉ có cậu thôi.*

Cô vẫy vẫy tay, theo phong thái lãng đãng thường ngày, như thể tất cả đều không quan trọng. *Tất cả những thứ này, đều vô nghĩa .*

Tôi chưa bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra giữa Sadie và Greg.

Người pha chế đặt đồ uống lên quầy, và tôi để lại thẻ tín dụng của mình để tiện quay lại gọi đồ nhiều lần.

“Cốc đó cho tôi đấy à?” - Greg hất cằm về phía ly thứ hai hỏi.

“Không đâu!” - Tôi trả lời và quay đi.

Anh ta nắm lấy cánh tay tôi làm cho rượu trong ly sánh ra ngoài làm ướt cả tay của tôi. “Đợi chút. Đừng bỏ đi sớm như thế. Tôi đã không thấy cô suốt mùa hè giống như trước kia.”

Tôi có thể cảm nhận được người phục vụ đang theo dõi tôi, nhưng khi tôi nhìn qua thì anh ta đã bỏ đi và lau quầy ở phía đầu bên kia.

Tôi nhìn chằm chằm vào tay Greg và nhẹ nhàng đặt đồ uống trở lại quầy để tránh làm to chuyện. "Xin lỗi, nhưng anh có nhớ tên tôi là gì không?"

Anh ta cười to và nói với giọng tự tin. "Tất nhiên rồi, cô là con quái vật của Sadie."

Anh ta nói bằng giọng khiêu khích. Từ cách anh ta sử dụng tên cô, đến sự gian trá trong cách anh ta thì thầm. "Anh vừa nói gì cơ?"

Anh ta cười toe toét, không trả lời tôi. Tôi có thể thấy rằng anh ta đang rất hả hê vì điều này. "Cô ấy đã tạo ra cô. Một phiên bản Sadie thu nhỏ. Một con quái vật được nhào nặn theo hình ảnh của cô ấy. Và bây giờ khi cô ấy đã chết, con quái vật vẫn sống tiếp."

Parker đứng cách đó chỉ vài bước chân. Tôi hạ giọng và nói: "Đi chết đi!"

Nhưng Greg cười khi thấy tôi cầm đồ uống lên. "Ly đó cho Parker à?" - Anh ta nói khi tôi quay đi. "Giờ thì tôi hiểu rồi, cô chuyển từ người này sang người khác."

Tôi tiếp tục bước đi, giả vờ như không nghe thấy gì.

Parker mỉm cười khi tôi đặt ly rượu lên quầy nơi anh ngồi. "Đây quả là một ý tưởng hay." - Anh nói. "Cảm ơn em."

Tôi thưởng thức ly rượu và rùng mình, cố gắng rũ bỏ cuộc nói chuyện ở quầy bar vừa rồi. Parker vừa mới nâng ly lên môi thì ba người phụ nữ tiến tới.

"Parker, thật vui khi gặp anh ở đây."

Ellie Arnold. Lần cuối cùng tôi thấy cô ấy là bữa tiệc năm ngoái, sợ khiếp vía vì rơi xuống hồ bơi. Bây giờ cô ấy xuất hiện với cách trang điểm

cuốn hút, mái tóc vàng dài gợn sóng và bóng. Cô khoác tay Parker, móng tay được sơn một màu hồng tinh tế và cắt tỉa gọn gàng. Hai người bạn khác của cô ấy đứng giữa chúng tôi, gửi lời chia buồn trong khi kể với anh tất cả những gì anh đã bỏ lỡ.

Thời khắc quan trọng đã đến. Tôi giả vờ vỗ vào túi và cố tình làm gián đoạn cuộc nói chuyện. “Parker, em xin lỗi nhưng em nghĩ là em đã để quên điện thoại trong xe mất rồi. Em có thể mượn chìa khóa của anh vài giây được không?”

Anh đưa cho tôi chiếc chìa khóa và tôi len qua đám đông, đẩy cửa ra bên ngoài. Màn đêm xung quanh tôi tĩnh lặng khi tôi sải bước tới chiếc xe của anh trong bãi đỗ xe chật cứng, cánh cửa quán bar mở toang, mang theo âm thanh và ánh sáng khi có người đi vào.

Tôi mở khóa xe, tiếng bíp lớn vang vọng trong đêm và tôi mở cửa ghế hành khách để với lấy chiếc điện thoại tôi để trong ngăn giữ cốc. Tôi đã để nó ở đây phòng trường hợp anh khăng khăng muốn đi cùng tôi. Sau đó, tôi quan sát phía sau và mở cốp xe, bị giật mình vì ánh sáng tỏa ra từ bên trong.

Tôi nhìn nhanh xung quanh, nhưng cốp xe trống không. Rồi tôi chui vào để tìm kỹ hơn, tay tôi run lên vì hồi hộp. Cố một cái thùng duy nhất, bị kẹt trong góc. Nó được bao phủ bởi một tấm chăn nỉ, giống như một cái thùng được cất giữ trong xe đề phòng trường hợp khẩn cấp. Đây chắc chắn là hộp vật dụng cá nhân được trả về từ đồn cảnh sát.

Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy khi kéo tấm chăn ra là đôi xăng đan của Sadie - chính đôi xăng đan tôi đã nhìn thấy ở con dốc. Tôi nhẹ nhàng chạm vào đôi xăng đan, đây hẳn là đôi dép ưa thích của cô. Vàng bóng, nhưng trên mũi dép có vết trầy xước. Các mũi khâu lộ ra cho thấy quai dép đã bị sờn. Lỗ khóa đã bị kéo dãn, chiếc dép bên trái bị thiếu một cái khóa cài. Một đôi

xăng đan gót thấp nhưng tiếng bước chân của cô ấy vang vọng trong trí nhớ của tôi.

Cánh cửa quán bar lại mở ra sau lưng tôi, một âm thanh bùng nổ vọng ra trong giây lát. Tôi xoay người lại để quan sát, nhưng không nhận ra ai. Tôi nhìn chăm chú vào bóng tối, đề phòng bất kỳ dấu hiệu nào xuất hiện.

Cuối cùng, tôi quay trở lại cốp xe, đẩy đôi xăng đan sang một bên - và tôi đã thấy nó. Một cuốn sổ. Bìa màu tím, chữ được viết bằng mực đen trên nền giấy trắng xoáy ở mặt trước. Một góc của bìa đã bị mất, vì vậy các trang giấy bị sờn rách ở bên dưới.

Tim tôi thắt lại, mắt tôi mờ đi. Nhưng sự tò mò trong tôi thì không ngừng tăng lên. Tại sao chữ viết trên tờ ghi chú lại khớp với nhật ký của cô? Tại sao cuốn nhật ký lại khiến cảnh sát dừng điều tra? Tôi đã không nhìn thấy cuốn sổ này nhiều năm nay. Những nét bút quen thuộc, sự giận dữ thể hiện ngay ở trên bìa, các góc sổ bị sờn rách, các cạnh bị đen.

Tôi cất nó vào túi thật nhanh, rồi đóng cốp xe lại, chạy bộ trở vào bên trong, tôi cảm thấy ruột gan mình đang cồn cào, tâm trạng bồn chồn giống như đêm định mệnh đó.

Chữ viết tay của bức thư tuyệt mệnh và cuốn nhật ký khớp nhau hoàn toàn, tất nhiên rồi, vì cả hai đều được viết bởi tôi.

CHƯƠNG 14

Parker đứng đợi tôi quay lại. Ellie và những người bạn của cô cuối cùng cũng đã để anh yên. "Em tìm thấy điện thoại chưa?"

Tôi đưa chìa khóa lại cho anh và giơ điện thoại lên. "Em tìm thấy đây rồi. Cảm ơn anh."

Greg tiến đến bàn của chúng tôi, trên tay cầm ba ly rượu: "Rượu đến đây rồi!" - Anh ta nói, giống như cả hai người họ đều đợi tôi vậy.

"Không, tôi không uống nữa đâu!" - Tôi từ chối. "Tôi còn phải lái xe về nhà."

Dường như Parker hiểu ra chúng tôi đến đây không phải để thư giãn hay hồi tưởng lại ký ức, anh nói: "Em cứ uống một ly đi!" - Anh đẩy ly rượu về phía tôi, mắt vẫn chăm chú nhìn tôi.

Tôi giơ ly rượu lên không trung, giống như họ đã làm. "Nâng ly nào!" - Parker nói rồi nhìn thẳng vào mắt tôi khi chúng tôi cụng ly.

Khi tôi uống, ly rượu vô tình va vào răng tôi. Vị của rượu khiến tôi rùng mình, mặc dù căn phòng rất ấm.

Tôi nhìn vào mắt anh, tự hỏi anh đã biết những gì. "Nâng ly nào!" - Tôi đáp.

Ba tiếng sau, chúng tôi lên đường trở về nhà. Mặc dù sau đó, tôi không uống thêm ly nào nhưng cổ họng vẫn cảm thấy khát khô vì phải cố cười nói để anh không phát hiện ra điều bất ổn từ tôi.

"Chuyện gì đã xảy ra trong đó vậy?" - Parker tựa đầu vào ghế, hỏi.

"Chuyện gì cơ?" - Tôi hỏi lại trong lo lắng vì túi của tôi ở hàng ghế sau bên trong có cuốn nhật ký, liệu có phải anh đã biết tất cả mọi thứ không.

"Anh cũng không rõ nữa, từ khi chúng ta đến đây em cư xử lạ lắm."

"Cái gã đó, Greg...- Tôi nói khi chui vào trong xe.

"Hắn làm sao?"

"Hắn là một kẻ đê tiện!" - Tôi nghiến chặt hàm răng và nói với thái độ khó chịu.

Parker bật cười. "Thì Greg Randolph đúng là một kẻ đê tiện mà. Vậy thì sao chứ?"

"Sadie rất ghét anh ta."

"Sadie ghét nhiều người lắm!" - Anh lầm bầm.

Con quái vật của Sadie. Tôi vặn mình trên ghế. "Anh ta luôn thầm thích cô ấy." - Tôi nói, và Parker cau mày. Tôi có thể thấy anh đang nghĩ về chuyện đó. Có rất nhiều người thích cô, nhưng tất cả bọn họ đều không còn cơ hội nữa.

Đèn hiên đã tắt khi tôi lái xe về phía gara. Cả con dốc chìm trong bóng tối. Tôi giữ cho đèn pha bật sáng trong khi Parker mở cửa nhà để xe. Có thể

anh đã say, nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo để khóa cửa nhà xe. Tôi đợi trong khi anh khóa cửa và chúng tôi cùng đi bộ bên nhau, bóng tối bao phủ toàn bộ không gian xung quanh chúng tôi.

"Chúc ngủ ngon, Parker!"

"Em không vào nhà cùng anh sao?" - Anh hỏi rồi rảo bước nhanh hơn.

"Cũng muộn rồi!" - Tôi nói. "Có thể anh không tin, tuy hôm nay là một tối cuối tuần đối với anh, nhưng sáng mai em vẫn phải đi làm sớm."

Nhưng đó không phải là điều anh đã hỏi, và cả hai chúng tôi đều biết điều đó. "Sadie đã không còn trên cõi đời này nữa rồi, Avery à." Chắc anh đã biết sắc lệnh của Sadie đối với tôi. Có lẽ cô ấy cũng đã nói điều tương tự với anh. Khi Sadie nói với tôi: Đừng hẹn hò với Parker, anh ấy trở thành tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến. Bất cứ khi nào tôi đi qua phòng anh, bất cứ khi nào tôi thấy bóng anh đằng sau tấm kính cửa sổ.

Tôi phải học cách tự kiềm chế bản thân trước mọi việc và dồn toàn bộ sự tập trung cho việc mình làm. Đó là một loại trò chơi mới, khác với việc hành động theo bản năng trước đây của tôi. Tôi đã rèn luyện sự kiềm chế, và tôi đã biết để sự căng thẳng vào đúng hoàn cảnh của nó.

Nhưng bây giờ khi Sadie đã chết, Luce không có ở đây và Parker đang đứng ngay trước mặt tôi, còn thứ gì mà tôi có thể hủy hoại đây? Khi không có những người khác ở đây, có một thứ gì đó sôi sục và không được thỏa mãn trong tôi, lúc này không có gì có thể ngăn cản tôi. Một thứ gì đó trong tầm với của tôi nhưng tôi lại chưa thể gọi thành tên.

Anh đứng đó với thái độ chần chừ nửa muốn bước, nửa không muốn bước khiến tôi mềm lòng. Anh luôn khiến tôi mềm lòng bằng những hành động như vậy đó. Cái cách anh để lộ sự bất an, khiến tôi cảm thấy anh đang

cần một chỗ dựa là tôi và chỉ trong giây lát nhưng tôi lại thấy mình như được tôn trọng.

Tôi bước lại gần, anh đưa bàn tay của mình lên vuốt mái tóc tôi. Tôi đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt anh, ngón tay cái lướt qua vết sẹo ở lông mày. Bất chợt anh nắm lấy cổ tay tôi. Sự không hoàn hảo ở anh có thể khiến bạn tin rằng anh đã phải đấu tranh để có được cuộc sống như ngày hôm nay.

Trong bóng tối đôi mắt anh đen thẫm. Khi anh hôn tôi, các ngón tay trên bàn tay của anh như đang vuốt ve, vỗ về trên cổ tôi. Bàn tay ấy giữ chặt lấy tôi như sợ chỉ cần buông nhẹ ra thôi là tôi sẽ biến mất trong một tích tắc vậy.

Tôi không biết có phải do tiềm thức trỗi dậy hay không. Với anh, thật khó để nói. Nhưng trong đầu tôi hiện lên những hình ảnh sau đó, sẽ thế nào nếu anh đẩy tôi áp sát vào bên cạnh nhà để xe, hai tay siết chặt lấy cơ thể tôi, ký ức về giọng nói của Sadie từ đâu đó về: *Những chuyện như vậy có thể xảy ra đấy. Cậu sẽ không nuốt được, không thể thở được. Cậu sẽ chết một cách từ từ, tớ nói chỉ để cậu biết vậy thôi.*

Tôi thở hổn hển và đẩy anh ra. Tôi đưa tay lên cổ theo phản xạ, Parker nhìn tôi như không hiểu chuyện gì xảy ra. Tôi tự hỏi, liệu mình có bỏ lỡ điều gì về những thành viên trong gia đình đó không - liệu Parker có khả năng làm hại tôi, hay tệ hơn là làm hại Sadie không?

Tôi là con một nên tôi không biết những cặp anh em bình thường cư xử với nhau như thế nào? Tôi tưởng với những mâu thuẫn mỗi ngày, những cạnh tranh hàng ngày thì các cặp anh em luôn mong đợi sẽ chiến đấu để thoát khỏi cái bóng của đối phương. Nhưng có lẽ Sadie biết điều gì đó mà tôi không biết. Có lẽ khi cô nói: *Đừng hẹn hò với Parker,* cô có ý muốn cứu tôi chăng?

Càng ngày, tôi càng tin rằng đã có ai đó ám hại Sadie. Bức thư tuyệt mệnh không phải của cô và cuốn nhật ký cũng vậy. Không có những thứ đó, cảnh sát vẫn sẽ phỏng vấn tất cả chúng tôi, hết lần này đến lần khác, cho đến khi một người nào đó chịu khai. Ai đó trong chúng tôi đã nói dối.

Hơi thở của Parker nóng và mang theo chút gấp gáp hay giận dữ gì đó, không có ai ở đây ngoài chúng tôi. “Chuyện gì vậy?”

Tôi hắng giọng, hít một hơi thật sâu để cảm nhận không khí mát mẻ của buổi đêm. “Anh say rồi!” - Tôi nói.

“Đúng vậy.” - Anh đáp.

“Nhưng em thì tỉnh táo!” - Tôi nói tiếp.

Anh nghiêng đầu sang một bên, khóe miệng nhếch lên. “Thì ra là vậy?”

Tôi không bao giờ biết cách từ chối anh, hay với bất kỳ thành viên nào trong gia đình anh. Tôi chẳng thể nào thích nghi với cung cách cư xử và nói chuyện của họ. Nhưng chuyện này quá mạo hiểm. Quá nhiều thứ trước đây tôi đã không biết, không hiểu hay chưa được biết.

“Hãy quay trở lại 30 giây trước nhé. Chúc ngủ ngon, Parker. Hẹn gặp lại vào buổi sáng.”

Ngay cả trong bóng tối, tôi cũng có thể thấy nụ cười của anh. Tôi cảm thấy anh ấy nhìn tôi khi tôi rời đi.

Tôi khóa cửa, bật công tắc đèn, nhưng không có gì xảy ra. Tôi thử lại lần nữa, nhưng chỉ có bóng tối.

Chết tiệt. Tôi không thể quay trở lại để gạt cầu chì. Không phải vì Parker vẫn đang đứng đó quan sát và nhất là khi các ngôi nhà cho thuê đã bị đột nhập mấy ngày gần đây.

Tôi hình dung ra bóng người bên trong Sunset Retreat rồi rùng mình. Chỉ sử dụng điện thoại để thắp sáng, tôi đi quanh ngôi nhà, kéo tất cả rèm cửa lại. Sau đó, tôi đi lấy những chiếc đèn vốn được đặt ở góc bồn tắm và thắp sáng chúng xung quanh phòng ngủ. Để cẩn thận, tôi khóa cả cửa phòng. Tôi lấy cuốn nhật ký từ trong túi xách ra. Cảm nhận những cái rãnh quen thuộc ở trên bìa, và mở cuốn sổ.

Những vách đá, nó bắt đầu.

Con đường.

Các lọ thuốc trong tủ thuốc.

Lưỡi dao.

Những dòng chữ đong đầy sự tức giận, các nét chữ để lại những vết hằn sâu vào trang giấy, tôi có thể cảm nhận được cảm xúc trong từng lời khi lướt các ngón tay qua những dòng chữ trong bóng tối. Tôi lật từng trang, tay run run. Có rất nhiều trang giống như thế này. Sự chết chóc hiện hữu, trong tầm tay. Thời điểm chết dường như đã rất gần.

Đi đến rìa đá, giữ thăng bằng.

Đỉnh ngọn hải đăng, nghiêng về phía trước.

Tỉnh dậy trên bãi biển thở hổn hển, mơ thấy thủy triều đã dâng lên.

Lưỡi dao lướt qua. Máu trong huyết quản tôi.

Tôi đã cố gắng đọc những trang này dưới con mắt của cảnh sát. Họ nghĩ rằng chính Sadie đã làm những việc này, viết những dòng này. Ngồi nhìn

chằm chằm vào mạch máu, giống như Parker đã kể với tôi, và liệt kê những cách mọi người có thể chết.

Tôi đã không nhìn thấy cuốn nhật ký trong nhiều năm. Kể từ mùa đông năm đó. Khi ánh sáng của mùa xuân không còn mang lại niềm vui, và mùa hè cũng giống như mùa đông, trống rỗng và vô tận. Đó là một câu chuyện về sự đau buồn, thất vọng, về một tâm hồn trống rỗng.

Nó kể câu chuyện về con người cũ của tôi cho đến khi tôi gặp Sadie Loman, và tôi đã chọn cô ấy. Cuộc sống của tôi nằm gọn trong tay cô, được cô điều khiển và thay đổi theo định hướng của cô, tôi không còn trôi dạt hay cô đơn nữa.

Đây là cuốn nhật ký về một khoảng thời gian trong cuộc đời tôi - khoảng thời gian tôi muốn quên đi nhưng nó lại giúp tôi định hình những sự kiện diễn ra sau đó. Khi đó tôi đã chìm sâu trong sự tuyệt vọng và tất cả những gì tôi muốn làm là chìm sâu hơn nữa, giống như đang cố đuổi theo một điều gì đó chực chờ ở thế giới bên kia. Tất cả những suy nghĩ đó của tôi đều được bộc lộ rõ rệt. Khi nhìn những trang này, tôi có thể thấy chính xác thời điểm tôi đánh mất Connor, nơi tôi đánh mất niềm tin và nơi tôi đã đánh mất chính mình.

Sadie tìm thấy cuốn nhật ký này khi nào chứ? Tôi không thể nhớ được nơi tôi đã cất nó. Nó có thể đã ở trong tủ quần áo của tôi, tại ngôi nhà của bà ngoại tôi. Nó đã bị lãng quên sau khi tôi gặp Sadie và bước vào một thế giới mới. Một thế giới qua đôi mắt của cô.

Tôi tự hỏi liệu có phải Sadie đã tìm thấy thứ này khi cô và Grant giúp tôi chuyển nhà hay không? Mặc dù vậy, tôi không hiểu tại sao cô ấy lại giữ nó. Nhưng cảnh sát đã tìm thấy thứ này trong phòng của cô và đưa ra nhận định rằng một người có thể viết ra những thứ này, chắc chắn sẽ có ý nghĩ tự

sát. *Lúc đó trời tối, rất tối.* Đó là những gì vị thám tử nói với tôi. Bọn họ tin rằng, một cô gái viết ra những thứ này chắc chắn đã mất đi ý chí sống. Cô chìm trong bóng tối, và sẽ nhảy khỏi vách đá.

Cuốn nhật ký buồn và viết ra trong lúc đầy tức giận này chỉ là một lát cắt của thời gian. Bây giờ nhìn lại những trang này, tôi biết tôi đã cố gắng tìm cách vượt qua nó. Và khi đã vượt qua khoảng thời gian đó, tôi mới thấy mình đã thực sự gần như đánh mất mình. Những khoảng tối trong tâm trí mà tôi đã sẵn sàng lao đầu vào.

Tôi cứ nhìn vào tất cả những trang có dấu hiệu của sự chết chóc rình rập. Trong rất nhiều trang, tôi đã kết thúc với lưỡi dao. Tôi nhớ cảm giác lúc đó, cảm giác máu chảy dưới da tôi. Hình ảnh của một vụ tai nạn xe hơi, những cơ thể va đập vào kim loại và gỗ. Áp lực của máu trong hộp sọ của bà ngoại tôi. Tôi nhìn chằm chằm vào tĩnh mạch của tôi, vào sự yếu đuối của chúng, thật gần với da.

Lưỡi dao, lưỡi dao, tôi viết đi viết lại từ đó.

Ánh sáng sắc nét của bạc. Nhà bếp trống rỗng. Sự thúc đẩy và hỗn loạn của một khoảnh khắc đều lần lượt hiện hữu.

Tôi đã không dự đoán trước lượng máu sẽ chảy ra. Tiếng bước chân. Tôi không thể làm cho máu ngừng chảy.

Tôi trốn trong phòng tắm, ấn giấy vệ sinh vào cổ tay.

Tôi nhớ lúc đó mình đã nghĩ, *Không, không.* Cho đến khi Sadie trốn vào trong phòng tắm.

Cậu may mắn là vết cắt đó không trúng động mạch đấy! - Cô nói

Tôi hầu như không chợp mắt được chút nào. Cảm giác này thật giống như năm tôi 18 tuổi, lúc đó các dây thần kinh của tôi có cảm giác như đang bốc cháy.

Ngay khi trời vừa sáng, tôi đã lái xe xuống thị trấn, vào thời điểm đó chỉ có những ngư dân ở bến cảng và những chiếc xe tải giao hàng trong các con hẻm. Tôi lái xe lên đồi, qua đồn cảnh sát, qua khách sạn Bed and Breakfast, đến nơi tôi có thể nhìn thấy ánh đèn của ngọn hải đăng vẫy gọi, ngay cả trong ánh sáng ban ngày. Sau đó, tôi rẽ xuống ngã ba đường, hướng về những ngôi nhà ở phía bên kia.

Hầu hết các tài sản cho thuê của nhà Loman đều nằm dọc theo bờ biển. Đây là yếu tố đã khiến chi phí thuê nhà tăng gần gấp đôi, và thậm chí còn cao hơn nữa nếu bạn muốn có thể đi bộ đến trung tâm thành phố. Để bù đắp chi phí, những ngôi nhà nhìn ra biển có không gian rộng rãi hơn và thường dành cho các gia đình có nhiều thành viên thuê. Và với việc nhập học sớm, đây thường là những ngôi nhà đầu tiên bị bỏ trống.

Tôi cầm trong tay tất cả các chìa khóa, mỗi khóa được gắn nhãn, đánh số tương ứng với một ngôi nhà cụ thể. Đến thời điểm này thì tôi đã thuộc nằm lòng con số nào thuộc về nhà nào.

Ai đó đã đột nhập vào một ngôi nhà nằm ở rìa trung tâm thị trấn có tên Trail End và đập vỡ một chiếc tivi. Ai đó đã lẻn vào Blue Robin để tìm kiếm thứ gì đó. Và ai đó đã thắp những ngọn nến ở Sea Rose, ngôi nhà ở gần Bãi biển Breaker.

Tôi bắt đầu thấy đây không phải là một lời đe dọa dành cho nhà Loman, mà là một thông điệp. Ai đó biết sự thật về đêm đó. Ai đó đã ở bữa tiệc đấy và biết chuyện gì đã xảy ra với Sadie Loman.

Khi tôi lái xe ra đài quan sát, tôi thấy một chiếc ô tô tối màu đậu trước Blue Robin ở bên kia đường.

Một bóng người ngồi bên trong. Mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

Tôi đậu xe ngay sau chiếc xe đó và chờ đợi, tiếng động cơ của tôi kêu lên như một lời thách thức. Một lúc sau thì thám tử Ben Collins bước ra khỏi xe. Anh ta đi về phía tôi, cau mày.

"Tôi không nghĩ sẽ gặp cô ở đây?" - Anh ta nói khi tôi ra khỏi xe.

"Tôi phải kiểm tra các ngôi nhà vào mỗi cuối tuần. Trước khi các gia đình mới đến thuê." - Tôi trả lời.

"Có người sẽ tới đây vào tuần tới à?" - Anh ta vừa hỏi vừa đưa tay chỉ về phía Blue Robin.

"Đúng!" - Tôi đáp.

"Không được đâu." - Anh ta lắc đầu. "Chuyển họ sang ngôi nhà khác đi. Chúng tôi sẽ lục soát toàn bộ bên trong ngôi nhà này." Tim tôi đập mạnh hơn khi nghe những lời anh ta vừa nói.

"Anh sẽ điều tra lại vụ án sao?" Có lẽ sau tất cả thì cuối cùng anh ta cũng đã tin tôi.

Thám tử Collins đứng lại, đánh giá ngôi nhà - đẹp và yên bình một cách kỳ lạ, giống như một ngôi nhà tổ chim đang ẩn mình giữa những tán cây. "Tôi muốn biết làm thế nào một người lẻn ra ngoài mà không ai để ý. Có một con đường phía sau nhà, phải không?" Anh ta không trả lời câu hỏi của tôi, nhưng cũng không phủ nhận. Anh ta tin rằng chuyện đó là có thể, và rằng một chuyện khác đã xảy ra đêm đó.

"Đúng. Hướng đến khách sạn Bed and Breakfast. Chỉ việc đi bộ trong vòng năm đến mười phút. Nếu chạy thì thời gian sẽ ngắn hơn."

“Cô có thể dẫn tôi đi xem quanh ngôi nhà được không?” - Anh ta đề nghị.

Tôi dẫn anh ta vào cửa trước, quan sát khi anh ta nhìn xung quanh ngôi nhà trống. Anh ta không phải là một trong những sĩ quan đến đón Parker tối hôm đó. Nhưng anh ta là người đã nhận được cuộc gọi từ Donaldson về vụ đột nhập vào đầu tuần.

“Hãy chỉ cho tôi nơi cô tìm thấy chiếc điện thoại.” - Anh ta nói.

Tôi mở cửa bước vào phòng ngủ chính, chỉ vào cái rương đang đóng ở chân giường. Cả đống chăn vẫn được đặt ở cạnh giường, chưa được dọn dẹp hay giặt lại sạch sẽ. “Ở đó.” - Tôi nói. “Tôi tìm thấy nó ở góc rương. Có vẻ như nó đã ở đó một thời gian dài.”

“Thì ra là vậy?” - Anh ta nói. Anh ta mở nắp rương quan sát. Anh ta nhìn chăm chú vào bóng tối trống rỗng, rồi đóng lại. “Nghe tôi nói này, Avery!” - Anh nói rồi xoay gót chân 180 độ. “Chúng tôi đã kiểm tra điện thoại của cô ấy, và nó thực sự không có thứ gì chúng tôi không biết.”

“Ngoài việc tại sao nó lại được giấu ở đây phải không?” - Tôi hỏi lại.

Anh ta dừng lại rồi gật đầu. “Chính xác.” Anh ta bước vào phòng, nhìn vào phòng tắm nơi tôi đã từng lau sàn nhà với Parker.

“Tuy nhiên, có một điều tôi nhận thấy là trong tất cả những bức ảnh trong điện thoại của cô ấy, không hề có tấm nào có mặt cô.”

Tôi đứng im bất động. Sadie và Luce; Sadie và Parker; Connor; những bức ảnh phong cảnh. Tất cả mọi người trừ tôi.

“Tôi tưởng cô là bạn tốt nhất của cô ấy?” - Anh ta dò hỏi. “Đó là những gì cô đã khai với tôi phải không?”

“Đúng.”

"Tuy nhiên, trong máy cô ấy không có bức ảnh nào của cô. Cô ấy đã không trả lời tin nhắn của cô tối hôm đó. Và, chúng tôi đã nhận được rất nhiều thông tin mâu thuẫn trong các cuộc thẩm vấn."

Tôi cảm thấy máu trong người tôi như đang sôi lên, tôi siết chặt nắm đấm. "Cô ấy không trả lời tin nhắn của tôi vì có chuyện gì đó đã xảy ra với cô ấy. Và tôi không có trong các bức ảnh vì mùa hè đó tôi bận rất nhiều công việc." Nhưng tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình, tự hỏi liệu có tin đồn nào về sự rạn nứt, về tôi, về cô ấy không? Tôi đã nghĩ sẽ không ai biết chuyện, nghĩ rằng Grant sẽ giữ kín chuyện đó.

"Về chuyện đó. Công việc của cô..." - Anh ta tiếp tục nói trong khi ruột gan tôi như đang nóng bừng lên. "Luciana Suarez đã cung cấp cho chúng tôi một số chi tiết thú vị. Đây là mùa hè đầu tiên của cô ấy trong thị trấn, phải không?"

"Đúng. Cô ấy đã bắt đầu hẹn hò với Parker vào mùa thu trước đó."

"Có đúng là cô đã tiếp quản công việc của Sadie không?" Vậy người để lộ chuyện đó ra là Luce. Đáng lẽ ra tôi nên đoán ra.

"Luce nói vậy sao?" - Tôi hỏi, nhưng anh ta không trả lời. Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi thay cho câu trả lời. Tôi đưa tay lên làm động tác như gạt lời bình luận đó, động tác này giống như Sadie đã làm. "Họ không cần hai người làm công việc đó. Cô ấy được điều chuyển sang công việc khác." Chứ không phải bị sa thải.

"Nhưng rõ ràng, cô đã lấy mất công việc của cô ấy."

Tôi mím môi lại. "Về cơ bản thì là vậy."

"Cô có biết Luciana nói gì nữa không?" - Anh ta dừng lại, nhưng rồi tiếp tục nói như thể không mong tôi sẽ trả lời. "Cô ấy nói cô ấy chưa bao

giờ nghe về cô trước đây. Rằng cô ấy không biết gì về cô cho đến khi cô ấy đến đây. Không ai nhắc đến sự tồn tại của cô. Thậm chí cả Sadie.”

“Vì cô ấy là bạn gái của Parker!” - Tôi nói bằng giọng thể hiện sự tức giận. “Không có lý do gì để nhắc đến tôi cả.” Một lần nữa tôi lại bị nghi ngờ. Đây là một cuộc thẩm vấn, và tôi đã bị đưa vào tròng.

“Cô ấy nói với chúng tôi rằng cô ấy là người bạn của gia đình.”

“Vậy thì sao? Điều đó không có nghĩa là cô ấy và Sadie thân thiết với nhau.”

Anh ta nhìn tôi chăm chú. “Tôi có nghe lời đồn rằng, cô và Sadie đã xảy ra cãi vã.”

“Những tin đồn ở đây đều không đáng tin, anh biết vậy mà.”

Anh ta mỉm cười như muốn nói: Đây rồi! Cô gái mà tất cả những người trong thị trấn đều nhớ.

“Tôi chỉ nghĩ rằng thật kỳ lạ khi Sadie không bao giờ nhắc đến cô.”

Luce. Chị ta đã khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Luôn luôn nhìn tôi với một ánh mắt khó hiểu - như thể tôi là một mối nguy hiểm, điều đó thường khiến tôi cảm thấy mặc cảm. Luce đã trở thành một yếu tố thêm vào của mùa hè năm đó, khiến mọi thứ mất cân bằng. Nếu có ai hiểu chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà đó, thì đó là chị ta. Chị ta luôn luôn ở đó, khi tôi nghĩ rằng chúng tôi chỉ có một mình. Tôi không biết chị ta đã nói gì với cảnh sát trong cuộc thẩm vấn. Vào thời điểm đó lời khai của chị ta không quan trọng vì cảnh sát đã tìm thấy bức thư tuyệt mệnh.

Thám tử Collins đi kiểm tra lại căn phòng một lần nữa, sàn nhà kêu lên dưới chân anh ta. “Nếu tôi đánh giá một cách chuyên nghiệp, tôi sẽ nói rằng

tình bạn của hai người có vẻ hơi một phía. Thành thật mà nói thì có vẻ như cô bị ám ảnh bởi cô ấy."

"Không!" - Tôi nói to hơn dự tính và hạ giọng trước khi nói tiếp. "Chúng tôi lúc đó đã trưởng thành. Chúng tôi có những trách nhiệm người lớn cần phải hoàn thành."

"Cô sống trong nhà của họ, làm việc cho gia đình họ, giao du với những người quen của cô ấy." - Anh ta vừa liệt kê vừa giơ tay lên, mặc dù tôi không hề nói gì. "Cô coi họ là gia đình, tôi biết. Nhưng...- Anh ta tiếp tục, hạ giọng và nói: "Nhưng liệu họ có nghĩ như vậy về cô không?"

"Có!" - Tôi trả lời dứt khoát, vì tôi muốn vậy. Tôi tin rằng họ đã chọn tôi. Đưa tôi về sống cùng họ, chào đón tôi vào nhà của họ, vào cuộc sống của họ. Họ đâu còn sự lựa chọn nào khác? Lúc đó tôi đang lang bạt và cần một nơi để ở...

"Tôi biết con người ngày xưa của cô, Avery. Những gì cô đã trải qua." - Giọng nói của anh nhỏ dần, anh ta thay đổi dáng đứng. "Có thể là một kết luận tồi nhưng chẳng lẽ cô chưa từng ước rằng mình có thể thay thế Sadie hay sao?"

Tôi lắc đầu, nhưng không trả lời. Bởi vì, tôi đã từng nghĩ như vậy, đó là sự thật. Hồi đó, khi tôi gặp cô ấy, tôi đã muốn mình có thể đọc được suy nghĩ trong đầu người khác, xỏ vào lớp da của họ. Co duỗi ngón tay của họ. Cảm thấy máu chảy trong tĩnh mạch của họ. Chỉ để xem, liệu họ có cảm nhận thấy nó, và để xem trái tim của mình với của họ có đồng điệu với nhau hay không. Hoặc liệu họ có nhận ra một thứ gì đó khác đang hình thành bên trong xương của họ không?

Tôi muốn cảm thấy một cái gì đó ngoài việc chỉ biết đau buồn với hối tiếc, và tôi thực sự đã có được điều đó.

“Tuy nhiên, chiếc điện thoại này lại dấy lên những câu hỏi mới theo nhiều cách. Tất nhiên, dấu vân tay của cô có trên đó vì cô là người đã tìm thấy nó đúng chứ?”

Tôi giật mình. Anh ta nghĩ rằng tôi nói dối sao?

Tôi muốn nói với anh ta về bức thư tuyệt mệnh, về cuốn nhật ký của cô ấy. Nhưng tôi biết họ sẽ hỏi gì tiếp theo: *“Tôi xin lỗi. Tôi ước gì mọi chuyện không diễn ra theo cách này. Chính xác thì cô xin lỗi vì điều gì, Avery?”*

Tôi biết ngay lúc này mình không nên nói gì thêm nữa.

“Chà, cuộc nói chuyện này đã sáng tỏ nhiều thứ. Tôi sẽ liên lạc với cô sau.” - Anh ta nói và gõ tay vào đầu giường khi bước ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 15

Toàn thân tôi vẫn đang run lên bần bật nhìn vị thám tử lái xe đi, khi chiếc xe của anh ta đi qua khúc cua ngang qua Sunset Retreat và xuống phố.

Họ sẽ quay lại điều tra. Đó là những gì anh ta đã ngụ ý. Điều tra những người có thể đã rời khỏi bữa tiệc tối hôm đó. Tôi đã ở bữa tiệc cả tối, tôi có đủ chứng cứ ngoại phạm. Nhưng chiếc điện thoại của Sadie đã mang đến một ý nghĩa mới, việc chúng tôi có mặt ở bữa tiệc không có nghĩa chúng tôi không phải thủ phạm. Rất có thể, nếu điện thoại của Sadie bị bỏ lại ở ngôi nhà vào đêm cô chết, thì có lẽ cô ấy đã bị giết bởi một người nào đó tại bữa tiệc.

Danh sách thám tử Collins đã đưa cho tôi, những chi tiết tôi đã khai với anh ta:

Tôi -18 giờ 40 phút

Luce - 20 giờ

Connor -20 giờ 10 phút

Parker - 20 giờ 30 phút

Những gì đã từng là chứng cứ ngoại phạm của chúng tôi, bây giờ đã biến chúng tôi thành những nghi phạm.

Việc tôi đến đó trước mọi người quá lâu và chỉ có một mình đã trở thành điểm bất lợi. Việc tôi là người đã tìm thấy chiếc điện thoại cũng vậy.

Thám tử Collins đã ấn định trong đầu vai trò của tôi trong cuộc sống của nhà Loman, thông qua những tin đồn trong thị trấn.

Không hề có cuộc cãi vã nào, chẳng ai trong thị trấn biết rõ hay nhìn thấy tận mắt bất cứ thứ gì. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc cơ thể tôi. Một cảm giác, nếu bạn biết đúng nơi mình cần tìm kiếm. Một sự thờ ơ công khai trong bữa trưa sinh nhật của Sadie, khi tôi đã cố gắng đuổi theo cô ấy - *Bây giờ tớ không muốn nói chuyện với cậu!* - Cô nói khi không nhìn vào mắt tôi mà cô nhìn vào bàn tay tôi đang cố kéo tay cô lại. Và một khoảnh khắc xấu hổ vào đêm hôm sau, khi tôi nghĩ rằng chúng tôi chỉ có một mình.

Lúc đó, tôi đang đi về phía quán The Fold thì tôi thấy cô bước ra với Luce - thời điểm này, cô ấy đã không trả lời các cuộc gọi hay tin nhắn của tôi được vài ngày. Họ đứng sát nhau, Sadie thấp hơn Luce một cái đầu, Luce đang hăng say kể cho Sadie nghe một câu chuyện nào đó bằng chất giọng trầm và nhanh của mình, nhưng vẫn đủ để người bên cạnh có thể nghe rõ. Sau đó, họ chia tay nhau ở góc phố, Luce đi về phía đỗ xe, Sadie đi về phía trung tâm thành phố.

Tôi đợi cho đến khi Luce đi khuất thì mới dám gọi: "Sadie!" - Tôi gọi lớn, tiếng gọi của tôi vang lên và vọng xuống con đường vắng. Cô dừng bước ngay dưới ánh đèn đường mờ tối.

Làn da cô trông nhợt nhạt, mái tóc của vàng rực trong vầng hào quang của ánh đèn. Cô đưa tay lên vuốt tóc khi quay lại, mắt nhìn nhanh sang bên đường, rồi lướt qua tôi, cô giả vờ như không hề thấy tôi đứng đó. Đây là một hành động mà cô thường xuyên làm với Parker. Giống như tôi là người vô hình và sự tồn tại của tôi ở đó không làm cô để tâm tới. Một cái gì đó cô ấy có thể vừa được tạo ra rồi lại bị hủy hoại theo ý thích của chính mình.

Cô quay người bỏ đi mà không hề đắn đo.

Tôi tự hỏi, liệu từ lúc đó Greg Randolph hay thậm chí những người trong thị trấn đã lan truyền những lời đồn thổi về tôi chưa? *Con quái vật của Sadie.*

Liệu những lời đồn thổi đó có khiến vị thám tử hiểu lầm.

Tôi cần phải tìm được bằng chứng xác định thời gian của mình và cả những người khác nữa trước khi mọi chuyện đi quá xa.

Nhưng trước tiên, tôi cần phải dọn sạch ngôi nhà này. Tôi đã nghĩ về việc chuyển gia đình định ở tại Blue Robin sang Sunset Retreat ở phía bên kia đường - ở đó rộng rãi hơn và họ sẽ không có gì để phàn nàn. Nhưng tôi cần phải kiểm tra ngôi nhà đó, nhất là khi tôi chắc chắn rằng mình đã nhìn thấy một cái bóng theo dõi tôi vào ngày tôi tìm thấy chiếc điện thoại.

Chìa khóa của ngôi nhà nằm trong xe của tôi. Ngay khi bước qua ngưỡng cửa, tôi biết có gì đó không ổn. Không khí dường như dày hơn, một thứ gì đó khác lạ trong ngôi nhà mà tôi không thể xác định, cho đến khi tôi hít một hơi thật sâu.

Tôi đưa lên che miệng, ngay cả khi tôi đã lùi về phía sau theo bản năng. Mùi của khí gas, dày đến mức nó tràn cả vào miệng tôi. Căn phòng tràn đầy mùi gas. Tôi đóng cửa phía sau lại, chạy xuống lối đi phía trước. Tôi quay số gọi 9-1-1 từ phòng trước của Blue Robin bên kia đường, an toàn sau một lớp gỗ và bê tông.

Tôi đang nhìn ra ngoài cửa sổ thì xe cứu hỏa đến - tôi tưởng một vụ nổ sẽ xảy ra và mọi thứ chỉ còn là một đống đổ nát. Nhưng dòng người mặc đồng phục bước vào nhà, từng người một. Cuối cùng, một chiếc xe tải khác đến, chở theo một đám công nhân bảo trì.

Sau khi họ trở ra, gỡ bỏ thiết bị và trao đổi với nhau, tôi bước ra và gặp họ ở con đường nằm giữa hai ngôi nhà. “Mọi thứ trong đó ổn cả chứ?”

“Cô có phải là người đã gọi báo không?” - Một lính cứu hỏa đứng gần tôi hỏi. Anh ta vẫn mặc quần đồng phục, nhưng đã cởi bỏ phần áo trên và thiết bị, bây giờ anh ta chỉ mặc áo phông và đội mũ lưỡi trai. Anh ta trông chững chạc hơn người còn lại, và có dáng vẻ của người đội trưởng.

“Phải, tôi là Avery Greer. Tôi quản lý những ngôi nhà này.”

Anh ta gật đầu. “Một đường ống ở đằng sau bếp lò bị hở. Có lẽ khí gas đã rò ra một cách từ từ trong khoảng thời gian dài, nhưng không ai phát hiện ra.”

“Ra là vậy.” - Tôi nói. Tôi thấy buồn nôn và choáng váng. Cái bóng bên trong ngôi nhà, có phải kẻ đó đã đợi tôi bước vào bên trong không?

Anh ta lắc đầu. “May mắn là trong nhà không có gì tạo ra tia lửa.” Sau đó, anh ra hiệu cho đội bảo trì rằng ngôi nhà đã an toàn để vào. “Tuy nhiên, tôi khuyên cô là nên để khí gas bay hết trước đã.” - Anh ta nói. Sau đó, dường như anh ta đã thấy sự hoang mang, sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt tôi, anh ta đặt một tay lên vai tôi trấn an: “Này, không sao đâu. Cô đã đưa ra quyết định đúng, chúng tôi đã phát hiện kịp thời. Mọi thứ đều ổn.”

Tôi đã suy nghĩ về việc gọi Grant trên đường về nhà. Tôi ghét phải làm như vậy trừ khi là chuyện vô cùng khẩn cấp, tôi không muốn ông ấy nghĩ rằng tôi không thể tự mình xử lý mọi việc.

Cuối cùng, khi tôi đi qua Bãi biển Breaker, tôi quyết định mình cần phải gọi cho ông. Grant sẽ biết cần phải liên lạc với ai, và tên của ông có quyền lực hơn tôi. Tôi được dạy phải luôn hỏi ý kiến luật sư của công ty trước khi

làm việc với cảnh sát. Tôi đã thất bại khi tôi để thám tử Collins vào trong và khám xét nhà.

Nếu vụ rò rỉ khí gas là một tội ác, tôi cần ý kiến của Grant cách tiến hành trước khi làm việc kỹ hơn với cảnh sát.

Điện thoại của ông đổ chuông cho đến khi chuyển sang hộp thư thoại. Tôi lái xe lên con dốc để đến Landing Lane và để lại cho ông một tin nhắn thoại. "Grant, xin chào, Avery đây. Xin lỗi vì đã làm phiền ông, nhưng có vấn đề đã xảy ra với các ngôi nhà cho thuê. Tôi nghĩ rằng sẽ cần phải làm việc với cảnh sát. Hãy gọi lại cho tôi." Khi tôi lái đến gần vách đá, tôi dừng xe lại. Có một chiếc xe khác trên đường lái xe, một chiếc xe tối màu trông đắt tiền và quen thuộc.

Tôi lái xe vòng qua nhà để xe, đậu đúng vị trí, khuất tầm mắt của những người ngoài. Tôi có thể nghe thấy những giọng nói phát ra từ sân sau - Parker, và một người nào khác với chất giọng trầm và rất mạnh mẽ.

Tôi di chuyển nhẹ nhàng hết mức có thể, hy vọng không ai nhận thấy tôi đã về, trong khi hoàn toàn không chú ý đến chuyện đã xảy ra lúc tôi đến gần cửa ngôi nhà cho khách.

Cửa trước được mở toang. Một tia sáng thoát ra từ bên trong. Tôi nín thở, đẩy cánh cửa từ từ để vào nhà. Phòng khách đã bị xáo trộn. Hộp đồ của tôi ở giữa phòng. Quần áo của tôi bị lôi ra khỏi tủ, chất đống trên chiếc ghế dài. Và Bianca đứng đó, chờ đợi.

"Xin chào!" - Bà nói. Mái tóc vàng của bà được chải ngược sát đến nỗi nó dường như hòa quyện với da đầu.

Ở bà toát lên một vẻ oai nghiêm, cho dù bà chỉ cao bằng Sadie. "Chào bà, Bianca!" - Tôi nói. Tôi đã chờ đợi Bianca và Grant trở lại kể từ đầu mùa

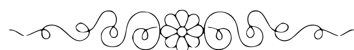
hè.

Không ai nói gì đến công việc của tôi, trong suốt khoảng thời gian kể từ sau cái chết của Sadie. Tiền vẫn được chuyển vào tài khoản của tôi. Tôi tưởng họ đã quên đi khoảnh khắc khi cả hai bên nói ra những lời đáng hối hận, và rồi có thể làm hòa với nhau.

Nhưng nhìn vào tình trạng của phòng khách, tôi nhận ra rằng chuyện không đơn giản như vậy.

Khuôn mặt của Bianca vô cảm, và tôi biết mình đã lầm. “Tôi tưởng là tôi đã bảo cô dọn ra khỏi đây rồi?” - Bà hỏi.

MÙA HÈ
NĂM 2017

BỮA TIỆC CUỐI MÙA

22 giờ

Cảnh sát đang trên đường đến. Đó là những gì mọi người thì thầm khi tôi bước ra ngoài phòng ngủ chính, hòa cùng mọi người tại bữa tiệc ở đầu kia của hành lang trong bóng tối.

Sự cố mất điện. Ellie hét lên khi cô rơi xuống hồ bơi. Ai đó đã biết chuyện và gọi cho cảnh sát. Chỉ trong vòng hai phút đã có ba người nói với tôi chuyện đó. Tôi không nhớ tên họ, nhưng tôi đoán một trong số họ là người mà Parker nói đang tìm tôi. Tôi cảm thấy một niềm vui nho nhỏ khi họ biết tôi là ai, rằng tôi là người mà họ phải tìm tới. Rằng tôi là người phụ trách ở đây.

Có rất nhiều luồng tin khác nhau, có một chiếc xe cảnh sát ở bên ngoài, hoặc một sĩ quan ở cửa trước, hoặc một trong những vị khách đã nhận được một cuộc gọi cảnh báo. Nhưng có một thông điệp đã rõ ràng: Ai đó đang đến!

Được rồi, được rồi. Tôi nhắm mắt, cố gắng tập trung, cố gắng suy nghĩ. Gia đình của Parker sở hữu ngôi nhà; Ellie Arnold vẫn ổn. Tôi nhìn qua biển người cho đến khi nhìn thấy cô ấy ở bên kia phòng, đứng giữa phòng khách và bếp. Mái tóc ướt đã được tết lại, cô để mặt mộc, cô mặc chiếc áo rộng và quần jean hơi trễ trên hông. Trang phục của cô đủ để nhận ra cô đang mặc đồ của người khác, nhưng cô ấy vẫn ở đây, cô ấy vẫn ổn và đang cười bởi một điều gì đó Greg Randolph nói.

Tôi đi về phía cửa trước, âm thanh phát ra từ bản lề khô dầu mỡ kêu lên khi tôi đóng cửa lại, hy vọng mình sẽ thuyết phục được các sĩ quan cảnh sát trước khi họ vào nhà. Tôi sẽ giải thích những gì đã xảy ra, chỉ cho họ thấy một Ellie Arnold an toàn và không hề hấn gì, kéo theo một hoặc hai nhân chứng và giữ họ ở bên ngoài.

Đêm tĩnh mịch, nhiệt độ dường như đã giảm ít nhất năm độ trong giờ vừa qua cũng có thể nhiều hơn, những chiếc lá xào xạc trong gió. Tôi không thấy xe cảnh sát hay đèn hiệu nào và cũng không có vị sĩ quan nào ở cửa trước. Chỉ có tiếng côn trùng rỉ rả trong đêm, ánh sáng dịu nhẹ của hiên nhà và không có gì ngoài bóng tối khi tôi nhìn chăm chú vào những cái cây.

Tôi bước xuống bậc thềm, chờ cho mắt nghỉ trong giây lát để tôi có thể nhìn xa hơn xuống đường. Những ngôi sao chiếu sáng qua những đám mây. Ở thị trấn này, đèn đường được quy định không để quá sáng, điều đó sẽ tạo cảm giác một thị trấn hoang sơ, thơ mộng, cảnh vật thiên nhiên được hòa quyện cùng mây trời. Đó là lý do tại sao chúng tôi có những con đường quanh co không một chút ánh sáng trên núi. Các bãi biển chỉ được thắp sáng bởi lửa trại. Ngọn hải đăng là ánh đèn chỉ đường duy nhất trong đêm.

Từ rìa của bãi cỏ sân trước, tôi thấy một tia sáng màu đỏ nhấp nháy ở cuối con đường. Đèn phanh lùi dần, rồi lại biến mất. Tôi tập trung xác định khoảng cách của chiếc xe chỉ để chắc chắn rằng nó không quay đầu lại và dừng ở đây. Tôi nhìn không chớp mắt trong vài phút, chờ từng khoảnh khắc trôi qua nhưng chiếc xe không xuất hiện trở lại.

Điều tôi hy vọng là: có lẽ cảnh sát đã đến. Có lẽ họ nhận được cuộc gọi và lái xe lên đây, sau đó họ nhận ra rằng đây chỉ là một bữa tiệc, chỉ là một ngôi nhà. Có thể họ sẽ nhận ra đây chỉ là một bữa tiệc Cuối Mùa. Và khi họ

nhìn thấy đường phố rồi nhận ra ngôi nhà thuộc về nhà Loman, họ sẽ bỏ qua mọi chuyện.

Trong trường hợp xấu nhất, tôi có chìa khóa của Sunset Retreat. Tôi có thể đưa tất cả mọi người ra khỏi nhà nếu cần.

Tôi biết chính xác những gì cần phải làm, có thể thấy mọi thứ diễn ra, dự đoán trước được mọi việc. Rượu chỉ giúp làm tăng cảm giác kiểm soát trong tôi. Tôi có thể giải quyết chuyện này. Mọi thứ đều ổn.

"Này, anh có thể nói chuyện với em một chút không?" - Connor bước tới một bước và chặn đường tôi. Hơi thở của anh thật gần khiến tôi rùng mình. Tay của anh đang ở rất gần cánh tay của tôi, giống như anh đã định chạm vào tôi trước khi nghĩ không nên làm vậy.

Việc Connor đứng trước tôi có thể dẫn tới hai tình huống. Có thể những ký ức sẽ sống dậy trong tôi, anh quay dẫu và tôi thoáng thấy hình bóng anh, hình bóng chúng tôi của ngày xưa; hoặc có thể sẽ cảm thấy khó chịu - cái cảm giác rằng anh có những bí mật mà tôi không thể hiểu được, một bề ngoài mà tôi không thể giải mã. Một cuộc sống thứ hai mà anh đang giấu.

Anh nhìn vào mắt tôi như thể anh đọc được suy nghĩ của tôi.

Tôi nhìn vào mắt anh và hình dung ra Sadie. Những đường nét quyến rũ trên cơ thể của cô, nụ cười của cô, mùi hương tỏa ra từ mái tóc của cô khi nó rơi xuống mặt anh. Và anh sẽ nhìn cô ấy bằng ánh mắt đắm đuối, si mê. Nụ cười của anh khi cố che giấu những gì anh đang nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn không thể giấu được khi cô tiến lại gần hơn.

Tôi quay người định bước đi và cảm thấy bàn tay anh đặt lên vai tôi. Tôi hất vai, mạnh hơn mức cần thiết. "Đừng chạm vào em!" - Tôi nói. Đây là lần đầu tiên chúng tôi chạm vào nhau sau hơn sáu năm, nhưng có một

điều gì đó gợi lên một cảm giác rất quen thuộc - những mâu thuẫn trong cảm xúc giữa hai chúng tôi.

Anh đứng đó, mắt mở to và hai tay giơ lên đầu hàng.

Sáu năm trước, Connor đã nhìn thấy tôi hôn một chàng trai khác tại Bãi biển Breaker. Tôi vấp ngã sau lưng anh, quần áo và làn da phủ đầy cát ướt, lòng bàn chân tôi tê cứng vì cái lạnh của màn đêm. Tôi đưa tay bám lấy vai anh, mong anh dừng lại và chờ tôi. Nhưng khi anh quay lại, tôi bất ngờ hước biểu hiện của anh. Giọng anh trầm xuống khiến tôi rùng mình: "Nếu em muốn anh thấy cảnh này..." - Anh nói tiếp: "Thì em làm được rồi đấy. Nhưng đáng lẽ em chỉ cần nói với anh rằng: *Connor à, em nghĩ chúng mình không hợp nhau."*

Tôi mím chặt môi, nước muối và sự xấu hổ hòa quyện vào nhau, đầu tôi vẫn choáng váng, tôi nói: "Connor à, em nghĩ chúng mình không hợp nhau." Tôi chỉ muốn làm anh cười và nhận ra rằng toàn bộ sự việc thật lố bịch.

Nhưng tất cả những gì anh nghe được từ tôi là sự tàn nhẫn, anh gật đầu và bỏ tôi lại một mình.

Lần đầu tiên tôi gặp lại anh là sau đêm tại nhà Faith, khi cô ấy bị gãy tay. Lần thứ hai là tại đống lửa ở Bãi biển Breaker, nơi Sadie tìm thấy tôi và tình bạn giữa chúng tôi nảy nở. Sau đó, chúng tôi tránh mặt nhau. Tôi tránh xa bến cảng và rìa thị trấn nơi anh sống. Anh tránh xa nhà của bà ngoại tôi ở Stone Hollow và tránh xa thế giới của nhà Loman, nơi sau này giúp tôi tìm lại chính mình.

Sau một thời gian, chuyện tránh mặt nhau không còn mang tính chủ động nữa. Chúng tôi ngừng gọi điện và tìm gặp nhau, vì vậy cuối cùng, chúng tôi thậm chí còn không gật đầu chào nhau khi thấy nhau trên đường.

Giống như một vết thương dày lên khi lành da. Không có gì ngoài làn da sần sùi nơi vết thương từng tồn tại.

Nhưng vào đêm đó, tại bữa tiệc Cuối Mùa, khi tôi vừa mới biết anh ấy đã gặp Sadie hồi đầu tuần, tôi cảm thấy khó chịu hơn khi tay anh ấy đặt lên vai tôi. Sự quan tâm của anh với Sadie giống như một sự trả thù dành cho tôi. Và có lẽ chuyện đúng là như vậy. Nhưng có một sự thật là Sadie biết chính xác Connor là ai. Chúng tôi tình cờ chạm mặt nhau một vài lần trong những năm qua. Tôi sẽ nhìn về phía anh, rồi quay đi và cô ấy cũng làm như vậy; khi tôi im lặng, cô ấy cũng sẽ im lặng để bày tỏ sự thông cảm. Mặc dù tôi đã cố tình giảm tầm quan trọng của anh trong cuộc đời tôi. Có thể cô ấy vẫn nhận ra qua biểu cảm của tôi, hiểu rõ tôi giống như tôi hiểu rõ cô. Tôi cảm nhận răng mình nghiến lại, chắc chắn cô đã biết rõ, chắc chắn là vậy. Nhưng cô vẫn hẹn hò với anh và không hề xấu hổ về chuyện đó, giống như mọi lần.

Connor nhìn quanh và lắc đầu. "Có lẽ anh nên đi. Anh không thuộc về nơi này!" - Anh nói, nhưng tôi phải nghiêng người về phía anh để nghe thấy điều anh nói. Tôi có thể cảm thấy một cơn đau thắt ở xương sườn khi tôi tiến lại gần hơn.

Vậy thì anh cứ đi đi, tôi sẽ ở lại. Trước khi Sadie đến, trước khi em phải nhìn thấy anh bên cô ấy.

"Em xin lỗi!" - Tôi nói. Đó là điều đáng lẽ tôi nên nói trước kia, nhưng lúc đó tôi không đủ dũng khí để nói.

Connor cau mày, nhưng không trả lời.

Tôi nghe thấy giọng nói từ tầng hai, âm thanh của thứ gì đó vọng xuống. "Em phải đi..." - Tôi quay người về phía khu vực hành lang.

“Anh...- Tiếng của tôi bị át bởi tiếng ồn của đám đông, khi tôi quay lại lần nữa thì anh đã biến mất.

Trên tầng có ba căn phòng hải dọc hành lang. Cánh cửa phòng ngủ bên trái mở toang nhưng đèn đã tắt. Bên trong, áo khoác và túi được chất đống trên giường. Cánh cửa phòng ngủ thứ hai đã đóng, tuy nhiên có ánh sáng hắt ra từ khe hở giữa cánh cửa và sàn nhà. Ở giữa hai căn phòng, cánh cửa phòng tắm mở hé và tôi nghe thấy một tiếng thì thầm: “Chết tiệt thật!”

Tôi đẩy cửa vào và một người phụ nữ trẻ giật mình hoảng sợ. “Ôi trời!” - Cô thốt lên.

“Xin lỗi, cô có sao không?”

Cô đưa tay lên mắt và nghiêng người về phía bồn rửa, cô tỏ vẻ không quan tâm đến sự hiện diện của tôi. Phải mất một giây tôi mới nhận ra cô ấy đang cố tháo kính áp tròng.

“Kính áp tròng bị kẹt trong mắt tôi, tôi có thể cảm nhận được nó.” Cô nói chuyện với tôi như thể tôi là người mà cô ấy quen biết. Có lẽ cô ấy đang chờ một trong những người bạn của cô.

“Được rồi, được rồi!” - Tôi nói và nắm lấy cổ tay cô ấy vỗ về. “Để tôi xem cho nào!” Tôi đã làm điều này một lần trước đây, với Faith khi cô bắt đầu đeo kính áp tròng vào năm nhất ở trường trung học. Khi đó chúng tôi tin tưởng lẫn nhau tuyệt đối, kể cả đối với những việc như thế này. *Cậu chọc vào mắt tớ rồi. Không, tại cậu di chuyển mà. Để tớ thử lại.* Và Faith để tôi thử lại hết lần này đến lần khác.

Cô gái này đã đứng yên cho đến khi mọi chuyện kết thúc, sau đó chớp mắt rất nhanh và bất ngờ ôm tôi, điều này khiến tôi nhận ra cô say tới mức nào.

“Cảm ơn, Avery!” - Cô nói, nhưng tôi không biết cô là ai. Tôi chớp mắt, và cô ấy lại trở thành Faith. Nhưng sau đó khi nhìn lại, cô có mái tóc màu nâu sẫm, đôi mắt to màu nâu, có lẽ tầm tuổi đôi mươi, tôi không dám chắc. Tôi không biết cô là cư dân ở đây hay khách du lịch, hay làm thế nào cô biết tên tôi. Tôi không thể nào biết chính xác điều đó. Không phải tối nay, không phải khi tất cả mọi người ở đây đều hóa trang thành người khác.

Có lẽ là vì tôi đã gặp lại Connor. Quá khứ và hiện tại của tôi đang hòa lẫn vào nhau. Tôi của quá khứ và tôi của hiện tại đang đấu tranh trong con người tôi.

“Cô có..."- Tôi đang định nói thì nghe thấy một âm thanh vang lên giống như tiếng một thứ gì đó đập vào tường, đủ mạnh để làm rung cả chiếc gương. Cô gái nhìn về phía phát ra tiếng động. “Đó là lần thứ hai tôi nghe thấy tiếng đó.” - Cô nói. Chúng tôi giữ im lặng, lắng nghe. Giọng nói trầm, ngày càng to hơn.

Tôi nhận ra đó là tiếng tôi đã nghe thấy ở tầng dưới, không phải âm thanh của thứ gì đó vọng xuống, mà là thứ gì đó khác. Một cánh cửa đóng sầm lại; một nắm đấm mạnh vào tường.

Tôi bước ra hành lang, lắng nghe trong khi cô gái tiếp tục đi xuống cầu thang. Ánh sáng dưới đôi chân cô, khiến cô trông như một bóng ma hoàn toàn không quan tâm đến những bí mật ẩn sau cánh cửa đóng kín.

Một thứ gì đó cào vào cửa sổ gác xép khiến tôi giật mình và nhìn vào bóng tối. Nhưng chỉ là một cành cây cọ vào sườn nhà. Tôi bước tới cánh cửa phòng ngủ đóng kín, lấy hết dũng khí để gõ cửa. Tôi không hề biết thứ gì đang chờ tôi phía bên trong. Khi tôi đến gần, cánh cửa bật mở và một người phụ nữ bước thẳng ra khỏi phòng.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra đó là Luce, nhìn chị giận dữ và khác với thường ngày. Nhìn gần, đôi mắt của chị tối và không long lanh, lớp trang điểm đã phai đi; son của chị lấm lem, và dây quai áo đã tuột xuống vai.

Chị đóng sầm cửa khi chỉnh lại áo và lùi lại khi thấy tôi đứng ở trước mặt. Sau đó, khuôn mặt chị thay đổi và chị cười khi tiến về phía tôi. "Cái nơi này thật là kỳ quái!" - Chị nói, tôi ngửi thấy một mùi khác lạ phủ trên người chị. Một thứ gì đó đã lột bỏ lớp mặt nạ thường ngày và biến chị thành một con người khác hòa vào trong số chúng tôi. Chị nhìn tôi không chớp mắt.

Ngay lúc đó, tôi tưởng chị có thể nhìn thấy mọi thứ: tôi và Parker trong phòng tắm; tôi và Connor ở cầu thang; mọi suy nghĩ của tôi suốt mùa hè dài. Tôi không biết ý chị nói bữa tiệc, hay toàn bộ Littleport, nhưng tại thời điểm đó, dường như chị đã ám chỉ cả hai.

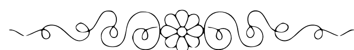
"Chị có ổn không?" - Tôi hỏi và chị cười, một nụ cười sắc sảo.

Chị lùi lại một bước, giống như mọi chuyện chưa từng xảy ra, chị quay trở lại là Luciana Suarez. "Có lẽ em biết rõ hơn chị đấy, Avery."

Tôi nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể cảm thấy Parker đang đứng cạnh tôi trong phòng tắm, quan sát. "Hãy để em giải thích..."

Đôi mắt chị sắc lẹm, giống như chị vừa nhận ra một chuyện gì đó. "Cả em nữa sao? Chúa ơi!" - Chị tiến gần về phía tôi gần hơn, đôi môi mím lại: "Tôi chưa thấy nơi nào có nhiều người nói dối như nơi này."

MÙA HÈ
NĂM 2018

CHƯƠNG 16

Cuối cùng, tôi lùi ra khỏi đường lái xe của One Landing Lane với những món đồ mà tôi đã mang theo bảy năm trước: một chiếc máy tính xách tay trên ghế bên cạnh tôi; hộp đựng những món đồ của người thân và hành lý của tôi ném vào ghế sau; các vật dụng còn lại từ nhà bếp, phòng tắm và bàn làm việc được nhét vội vã vào một vài chiếc túi đựng rác để vừa vặn ở sàn xe. Tôi thậm chí còn không phải mở cốp xe để đựng đồ.

Tang lễ của Sadie được tổ chức năm trước đó ở Connecticut, một ngày ấm áp với bầu trời trong xanh đẹp đến nhức nhối.

Tôi đã chọn một bộ đồ của cô để mặc, bởi vì tôi muốn cảm thấy cô luôn bên mình khi tôi luồn tay vào chiếc váy, tưởng tượng lớp vải màu xám sẫm cọ vào chân cô. Tôi đã nghĩ bộ đồ của cô sẽ giúp tôi hòa nhập với thế giới của cô. Nhưng tôi cảm thấy bộ đồ của cô quá chật, dây kéo thít lại thắt lưng tôi, đường viền của chiếc váy phù hợp cho đi dự tiệc hơn là một buổi lễ trang trọng. Tôi cảm thấy ánh mắt liếc qua từ cặp vợ chồng bên cạnh, và lớp vải chiếc váy dường như trở nên chật hơn.

Tôi đã từng nghe một câu nói: bạn có thể mơ thấy một khuôn mặt cho đến khi bạn nhìn thấy nó, trong cuộc sống thực.

Rằng những hình bóng trong mơ là người thật, những hình bóng mập mờ không rõ hình dạng, những thứ bạn chẳng thể nhớ nổi khi thức dậy. Nhưng hôm đó tôi cảm thấy như mình đã mơ thấy cả thị trấn. Những hình bóng nối tiếp nhau, không có cảm xúc. Ở mọi nơi tôi nhìn, tôi đều thấy một

cảm giác xa lạ. Những con người tôi chỉ nhớ mang máng tên. Những con người tôi mường tượng ra qua những câu chuyện kể của Sadie.

Khi tất cả mọi người quay trở lại ngôi nhà chính của nhà Loman, sau khi lễ tang kết thúc, tôi chợt cảm thấy ngôi nhà quen thuộc đến kỳ lạ, giống như một cái gì đó tôi gần như biết rõ. Có lẽ đó là do cách Bianca trang trí nhà, gần giống với các ngôi nhà của họ ở Littleport. Hoặc do một mùi hương quen thuộc. Những bức ảnh chụp theo năm tháng đã hằn sâu trong tiềm thức của tôi. Giống như tôi có thể mở một cánh cửa và biết thứ gì sẽ ở đó ngay trước cả khi tôi đặt chân vào phòng. Bên phải tôi là tủ áo. Cánh cửa thứ ba bên trái xuống sảnh sẽ là phòng tắm, và nó sẽ được sơn một màu xanh nhạt.

Tôi tin rằng một người có thể bị chiếm hữu bởi người khác, ít nhất là một phần. Cuộc sống của người này có thể trộn lẫn với cuộc sống của người khác, định hình nó. Chính vì vậy, tôi có thể nhận biết phản ứng của Sadie hước khi nó xảy ra, hình dung một biểu hiện trước khi cô thực sự làm điều đó. Đó là cách tôi dự đoán những gì cô sẽ làm trước khi cô làm điều đó, bởi vì tôi tin rằng mình hiểu cách cô suy nghĩ và đưa ra quyết định, ngoại trừ quyết định cuối cùng của cô.

Khi tôi đi quanh nhà, tôi tin rằng người duy nhất có thể thấy sự chiếm hữu đó trong tôi là Luce, người đang đứng bên cạnh Parker ở phía bên kia phòng khách, chị cầm ly nước trên tay và quan sát tôi thật kỹ. Kể từ khi Parker giới thiệu chúng tôi vào mùa hè năm đó, chị ấy đã luôn theo dõi tôi. Lúc đầu, tôi nghĩ là do chị không biết chuyện giữa tôi và nhà Loman, cũng như với Parker. Nhưng gần đây, tôi tin rằng đó là vì một điều khác: rằng chị ấy có thể nhìn thấy những điều bí mật được giấu kín. Như thể có thứ gì đó tôi đã bỏ qua và chỉ có chị mới thấy rõ.

Parker cúi xuống thì thầm điều gì đó vào tai chị, chị giật mình và mất tập trung. Khuôn mặt của chị không hề biểu lộ cảm xúc khi chị quay sang đối mặt với Parker, tôi đã tận dụng khoảnh khắc đó để trốn lên tầng 2. Cho dù sàn gỗ tối màu, các cánh cửa đều đóng kín thì hành lang vẫn rất sáng sủa và thoáng mát. Ngay khi đặt tay lên nắm cầm của cửa, cái thứ hai ở cuối hành lang, tôi biết đây là phòng của cô.

Bên trong phòng khác rất nhiều so với tưởng tượng của tôi. Có nhiều kỉ vật thời thơ ấu, như những bức tượng ngựa trên kệ cao. Những bức ảnh chụp cùng một nhóm các cô bạn mà có thể tôi đã gặp ở tầng dưới được nhét vào một góc gương của tủ quần áo. Sadie đã trải qua những năm học cấp ba tại một trường nội trú và mùa hè ở Littleport. Căn phòng của cô chỉ là một nơi ở tạm thời giống như bất kỳ nơi nào, chứa đầy những thứ không dùng đến, mọi thứ không còn phù hợp với vị chủ nhân trưởng thành sau mỗi lần quay lại.

Tấm chăn của cô sặc sỡ đủ sắc màu: từ tím, xanh lam đến xanh lá cây, nó hoàn toàn trái ngược với chiếc giường của cô ở Littleport, tất cả đều có màu ngà. Cô ấy đã không ở đây từ trước khi mùa hè bắt đầu, nhưng tôi tiếp tục tìm kiếm những dấu hiệu của cô; một thứ gì đó đã bị bỏ lại phía sau, với ước mong có thể lấp đầy khoảng trống mà cô đã từng chiếm giữ.

Tôi lướt tay trên những vệt gỗ ở bề mặt tủ quần áo của cô. Sau đó là hộp trang sức, sơn màu trắng của hoa đào và được khắc chữ cái đầu của tên cô. Bên cạnh chiếc hộp là một cái cây giả bằng thiếc được đặt trước gương, cành cây trơ trụi và lởm chởm, có lẽ là để trưng bày đồ trang sức trong một căn phòng dành cho trẻ con. Một chiếc vòng cổ duy nhất được treo trên đó. Một mặt dây chuyền màu vàng ánh hồng, hình chữ S, tinh tế và được chạm

kim cương tinh xảo. Tôi cầm mặt dây chuyền trong tay, và cảm thấy các cạnh của nó chọc vào da thịt của tôi.

"Tôi vẫn luôn biết cô là một tên trộm."

Tôi nhìn thấy bà ấy trong gương, tái nhợt và không động đậy, như một con ma. Tôi quay lại, thả chiếc vòng cổ khỏi tay và đối mặt với Bianca. Bà đứng ở ngưỡng cửa, với chiếc váy đen ngắn ngang đầu gối và đi chân trần. Ngón chân bà bám chặt mặt sàn khi thấy tôi đang cúi xuống nhìn.

"Cháu chỉ đang xem qua thôi!" - Tôi hoảng hốt nói. Tôi đang cố gắng giữ lấy thứ gì đó đang dần tuột ra khỏi tay tôi.

Bà di chuyển rất nhẹ, gương mặt bà thất thần, giống như đang cố để vượt qua sự đau khổ - bà bước vào phòng với ý nghĩ sẽ thấy hình ảnh của con gái mình ở đây, nhưng thay vào đó bà lại nhìn thấy tôi, trong phòng con gái của bà và mặc bộ váy của con gái bà. Nhưng khi đó, tôi không chắc mình là người bước đi hay bà ấy nữa. Nhìn bà ấy xanh xao đến mức tôi nghĩ nếu chớp mắt, bà ấy có thể sẽ biến mất vào những bức tường màu ngà.

"Tôi tự hỏi là tiền của gia đình tôi đã đi đâu mất?" - Bianca vừa nói vừa bước đi, âm thanh của sàn gỗ phát ra dưới gót chân bà. Tôi có thể cảm nhận không khí trong căn phòng dần thay đổi, Bianca đã trút hết sự đau buồn mà bà đã chất chứa bao lâu nay lên tôi: "Cô kiếm sống nhờ lương được trả từ chúng tôi. Không phải trả hóa đơn, chi phí sinh hoạt và tôi biết chính xác khoản tiền mà chúng tôi đã bỏ ra để mua nhà của bà ngoại cô." Từng bước một, bà tiến sâu hơn vào căn phòng và tôi cảm thấy lưng tôi đã chạm vào cánh tủ quần áo. "Cô có thể lừa được chồng tôi, nhưng tôi thì không đâu. Ngay từ ngày đầu tiên tôi đã nhìn thấu con người cô."

"Bianca, cháu xin lỗi, nhưng..."

Bianca giơ tay ra để ngăn tôi nói: “Không. Cô không được quyền nói nữa. Cô không được phép đi quanh nhà của tôi, *của tôi,* như thể đây là nhà của cô.” Sau đó, bà nhìn thấy một bức ảnh của Sadie ở góc gương tủ quần áo. Ngón tay bà lướt trên nụ cười của cô. “Cô có biết là con bé đã nói đỡ cho cô không? Nó nói rằng lấy cắp tiền là ý tưởng của nó, rằng nó là người duy nhất phải chịu trách nhiệm. Nhưng không đời nào tôi tin chuyện đó.” Ngón tay bà lướt sang sợi dây chuyền hình chữ S tinh xảo và cầm nó trong tay giống như tôi đã làm.

Tôi nghiến chặt răng. Bianca đã sai. Bà ấy tin rằng tôi đã lấy cắp tiền từ công ty của họ, giành mất công việc của Sadie và ép cô ấy nhận tội thay, nhưng đó không phải là sự thật.

Vào giữa tháng 7, hơn một tháng trước cái chết của Sadie, tôi đang cân bằng tài chính cho một ngôi nhà cho thuê khi tôi nhận ra rằng những con số không hề khớp nhau. Có một khoản tiền đã bị lấy mất, một cách có hệ thống và lặng lẽ, mà không hề bị phát giác.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi đã cân nhắc việc hỏi Sadie về vấn đề này. Nhưng tôi lo sợ mình sẽ bị đổ tội, suốt mùa hè tôi cảm thấy cô ấy đang giữ khoảng cách với tôi. Đó là lời nhắc nhở rằng mọi thứ trong cuộc sống của tôi đều thoáng qua và thật mong manh. Chẳng có điều gì tốt đẹp kéo dài mãi mãi.

Vì vậy, tôi đã tóm tắt các chi tiết và gửi chúng cho Grant trong khi không nói ra điều tôi biết là đúng: Nếu không phải là tôi thì sẽ là Sadie, người về bản chất đóng vai trò phụ trách. Tôi có thể đã phạm nhiều tội, nhưng tôi không phải là một tên trộm. Tôi sẽ không đánh mất tất cả những gì tôi đã cố gây dựng chỉ vì một sự nổi loạn nhất thời của cô ấy.

Hậu quả của chuyện đó được xử lý kín trong nội bộ gia đình, và tôi chưa bao giờ dám hỏi trực tiếp Sadie về chuyện đó. Cô ấy im lặng khi tôi cố gắng đề cập đến nó. Hồi đó, tôi nghĩ đó chỉ là sự liều lĩnh của cô ấy. Giống như sự ám ảnh của cô về cái chết, một thứ gì đó để thu hút sự chú ý. Cô luôn muốn tìm kiếm một lợi thế, khám phá xem mình sẽ được bỏ qua những lợi gì mà không bao giờ dừng lại để xem xét thiệt hại về sau.

Trong một tháng sau đó, cô ấy tránh mặt tôi, không trả lời các tin nhắn của tôi, hoặc các cuộc gọi của tôi. Thay vào đó, tình bạn của cô với Luce thân thiết hơn. Cùng với Parker họ tạo thành một bộ ba không thể tách rời. Chỉ trong vòng một tháng và tôi đã bị tước đi mọi thứ mà tôi biết, giống như tôi đã từng. Nhưng lần này tôi đã trưởng thành hơn. Tôi có thể dự đoán trước mọi thứ và tôi biết chính xác Sadie sẽ làm gì.

Vì vậy, tôi đã để lại cho cô ấy một lời nhắn, một lời xin lỗi tặng kèm hộp kẹo mềm mà cô yêu thích. Tôi đặt chúng ở giữa bàn làm việc của cô, để chắc chắn rằng cô ấy đã nhìn thấy chúng.

Tớ xin lỗi. Tớ ước gì mọi chuyện không diễn ra theo cách này.

Như vậy cô sẽ biết tôi không hề giận hay nghĩ xấu về cô. Tôi hiểu cô ấy, tất nhiên là vậy. Lời xin lỗi sẽ phải đến từ phía tôi. Tôi thậm chí không chắc liệu cô có biết cách xin lỗi hay có khả năng cảm thấy hối lỗi hay không. Nhưng khi bạn yêu một người, tấm chân tình của bạn sẽ chỉ được công nhận khi bạn biết những khuyết điểm của họ nhưng bạn vẫn chấp nhận chúng.

Ngay tối hôm sau, cô ấy gửi cho tôi một tin nhắn: *Avie, bọn tớ sẽ đi chơi, đi cùng bọn tớ nhé!* - Cô không hề nhắc lại chuyện đó và tôi đã trở lại; mọi thứ đều ổn.

Cô ấy gõ cửa sổ phòng khách của tôi. Mặt cô ấy áp lên kính, má và đôi mắt màu hạt dẻ, nhăn lại vì cười. Cô ấy làm tôi nhớ đến Sadie lúc 18 tuổi, và có lẽ đó là dụng ý của cô. Tôi nghe thấy tiếng của Luce và Parker trên đường lái xe.

Cô ấy cầm sẵn một chai rượu trong tay khi tôi mở cửa và tự lấy một vài ly rượu từ tủ của tôi, mỗi ly được rót lượng vừa đủ. "Anh tưởng là chúng mình sẽ đi chơi?" - Parker nói khi đứng ở ngưỡng cửa.

"Chúng ta sẽ đi chơi, trong một vài phút nữa. Bởi vậy, anh không nên đứng ở đó như thế nữa!" - Cô vừa nói vừa đảo mắt để tôi chỉ có thể nhìn thấy. Luce đi qua phòng, nghe theo lệnh của Sadie và nâng ly lên.

"Chờ đã!" - Sadie nói rồi đưa tay ra và Luce dừng lại, chờ đợi. "Chờ đủ mọi người đã!" Mỗi người chúng tôi cầm một ly. "Nâng ly nào!" - Cô nói. Cô cụng ly với tôi, đôi mắt của cô mở to và không chớp, tôi tin rằng mình có thể nhìn thấy mọi thứ được phản chiếu bên trong nó, những thứ cô ấy không bao giờ nói.

"Uống vì chúng ta," Luce nói và Parker lặp lại, tạo thành một tiếng vang. Tôi có thể cảm nhận được nhịp tim của tôi ở ngón chân, ngón tay và đầu của tôi. Sadie nhìn tôi, chờ đợi. Sự im lặng kéo dài, khoảnh khắc dần trở nên ngộp thở.

"Nâng ly nào!" - Tôi nói, và cô nở nụ cười.

Vào đêm cô chết, cô đã bước vào phòng tôi mà không suy nghĩ gì, hoặc trông có vẻ như vậy vào lúc đó. Chúng tôi đã trở lại bình thường khoảng hai

tuần và tôi không muốn phá hỏng mọi thứ. Nếu có gì đó không ổn, thì có lẽ tôi đã không nhận ra vì quá tập trung vào công việc.

Nhưng với Bianca, tôi là người đã gây ra mọi chuyện. Tôi là người đã khiến Sadie bị sa thải. Tôi đã hủy hoại cô ấy. Cướp công việc của cô ấy. Vạch mặt cô ấy trước cha mẹ cô ấy. Đẩy cô đến kết cục tất yếu này.

Khi đứng đối diện với Bianca, cuối cùng tôi cũng biết lý do thực sự khiến Sadie lấy số tiền đó - đây hoàn toàn không phải một hành động nổi loạn liều lĩnh. Tôi chợt nhớ lại những gì cô ấy đã nói sau khi tôi được chào đón trở lại cuộc sống của cô, khi tất cả chúng tôi đều ở The Fold. Parker lúc đó đang tham gia một cuộc họp trực tuyến qua Skype với hội đồng quản trị mà anh ấy đã quên mất ở một góc của quán bar, với một ly rượu trong tay và cười ngượng ngùng.

Dù Parker làm gì sai thì anh ấy vẫn được bỏ qua, còn tớ thì chẳng bao giờ thoát nổi! - Cô chia sẻ. Đó là lần duy nhất cô gần như đã nói tới hậu quả từ sai lầm của cô.

Nghĩ lại, có lẽ đó là điều tôi đã bỏ lỡ. Cô muốn bỏ trốn. Thoát khỏi sự kìm kẹp của nhà Loman, bằng mọi cách có thể. Bỏ trốn đến một nơi thật xa mà gia đình cô không thể tìm thấy. Vì vậy, cô đã dự trữ tiền. Và đó không phải là lỗi của tôi. Không, lỗi lầm có thể được truy ngược sang người khác.

"Chính *bà* mới là người khiến chuyện này xảy ra!" - Tôi bước về phía Bianca và nói như hét lên. "Tôi chẳng thể tưởng tượng cảm nghĩ của cô ấy như thế nào khi phải lớn lên trong ngôi nhà này." Giống như cách sự đau buồn đã chiếm lấy tôi nhiều năm trước đó - ngoại trừ lần này tôi không để bản thân chìm trong nỗi đau, mà thay vào đó tôi dùng nó để làm mình mạnh mẽ hơn, không còn đuổi theo thứ gì đó mông lung, mơ hồ trong quá khứ, một thứ gì đó trong tôi đã được giải thoát.

Tôi đã được trang bị để tấn công với tất cả những điều Sadie từng nói với tôi. Cô ấy thì thầm vào tai tôi, một trong những điều đầu tiên cô ấy nói về mẹ mình: *Tất cả đều phải cung phụng Bianca Loman.* "Bà thử nghĩ xem tại sao cậu ấy lại tự vẫn tại nơi đó?" - Tôi hỏi. "Tại nơi bà muốn được sống bằng mọi giá? Chẳng phải chính Grant đã từng nghĩ ở đó không an toàn sao? Sống quá gần vách đá như vậy? Nhưng bà vẫn không chịu từ bỏ." Mọi cảm xúc dồn nén trong tôi đã bật ra theo mỗi lời tôi nói.

"Bây giờ, bà nhìn xem." - Tôi run rẩy, vẻ mặt giận dữ phản chiếu trong gương. Liệu bố mẹ của Sadie đã từng nhìn thấy con người thật của cô thay vì con người mà họ muốn cô ấy phải trở thành chưa?

Khuôn mặt Bianca không thay đổi. Bà đang cố kìm chế sự sự giận dữ. "Cút ra ngoài!" - Bà nói. "Tôi muốn cô đi ngay."

"Đằng nào thì cháu cũng đi!" - Tôi bước qua mặt Bianca nhưng bà đưa tay nắm lấy cổ tay tôi, những ngón tay lạnh lẽo nắm chặt cổ tay tôi, móng tay của bà ấy sượt qua da tôi, như thể để tôi biết rằng bà ấy không muốn có tranh cãi.

"Không!" - Bà nói: "Ý tôi là, ra khỏi gia đình này. Ra khỏi nhà của chúng tôi. Cô không còn được chào đón tại căn nhà số 1 đường Landing Lane nữa."

Tôi vẫn nhớ những lời đó của Bianca. Nhưng khi tôi trở lại Littleport tối hôm đó, không có ai ở đây để đuổi tôi đi. Khoảng cách khiến mọi thứ trở nên mơ hồ và không chắc chắn.

Không ai gọi điện hay kiểm tra. Và thời gian cũng như khoảng cách thường là những yếu tố xoa dịu mọi tình hình.

Tôi vẫn tiếp tục giám sát các ngôi nhà và tiền tiếp tục được chuyển vào tài khoản của tôi.

Đó chỉ là một sai lầm. Một cuộc cãi vã giống như trong bất kỳ gia đình nào khác. Lời nói thoáng qua, theo thời gian cảm xúc sẽ lắng xuống.

Trong gần một năm, tôi đã tự hỏi liệu Bianca thực sự có ý đó hay không. Và bây giờ tôi đã biết.

Tôi đi xe xuống đồi, băng qua Bãi biển Breaker và đi vào trung tâm thành phố. Giống như mẹ tôi, lái xe qua thị trấn, tìm kiếm một lý do để dừng lại với tất cả những gì tôi sở hữu trong xe.

Khi tôi đạp phanh ở lối băng qua đường, tôi nghe thấy tiếng kim loại dưới ghế dành cho khách. Tôi cúi xuống và cảm nhận các cạnh của hộp kim loại, chìa khóa của những căn nhà mà tôi vẫn chưa trả lại.

Giống như một dấu hiệu. Giống như Sadie đang gọi tên tôi. Tất cả những bóng ma, nhắc nhở tôi rằng đây là nhà của tôi. Nhắc nhở tôi về những lý do tôi vẫn phải ở lại.

Ngôi nhà Sea Rose được xây cách biển ba dãy nhà, trong đó dãy nhà một tầng được xây liền kề với đường và được rải đá cuội thay cho sân cỏ. Tại một thời điểm, cụm nhà này đã từng là nơi quy tụ của những nghệ sĩ, nhưng giờ đây chúng chủ yếu là những ngôi nhà độc quyền, chỉ có người đến ở vào mùa hè, hoặc những ngày nghỉ cuối tuần kéo dài vào mùa xuân và mùa thu - đặc biệt là chúng cũng hiếm khi được rao bán.

Đây là nơi mà tôi có thể tưởng tượng rằng mẹ tôi sẽ chọn để ở nếu được sống một kiếp khác. Ở đây bà có thể mang dụng cụ vẽ xuống Bãi biển Breaker một cách dễ dàng, và làm việc không ngừng nghỉ tại nhà - cuộc sống mà ắt hẳn bà đã hình dung khi chu du trên chiếc xe của mình. Thay vì

một cuộc sống bận rộn mà bà đã sống, làm việc tại xưởng vẽ, nuôi nấng tôi và chỉ vẽ tranh vào ban đêm, trong sự im lặng tĩnh mịch. Bị giằng xé giữa hai cuộc đời, một ở ngay trước mặt bà và cái còn lại bà vẫn đang cố gắng lý giải trong tâm trí.

Tuy nhiên, có lẽ bà sẽ chẳng bao giờ có đủ tiền để mua một căn ở đây.

Nhà Loman đã trả giá cao hơn gấp ba lần so với những lời đề nghị gần nhất cho dù chỉ định xây những ngôi nhà cho thuê ở đây, nhưng cho đến nay, họ đã được đền đáp. Việc nằm rất gần trung tâm thành phố, trên một con đường lịch sử, ở một nơi mà những người nghệ sĩ đã từng sáng tác những bài thơ và các tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng, đã đánh bại những ngôi nhà cho thuê nhỏ và không có góc nhìn ra biển.

Không có đường lái xe ở đây, chỉ có những ngôi nhà với vỉa hè hình bán nguyệt và bãi đậu xe tự do, ai đến trước thì được đỗ trước. Chúng tôi gọi chúng là nhà gỗ hạng sang, vì chẳng ai muốn trả nhiều tiền đến vậy cho một cabin.

Không giống như nhà Donaldson, Katherine Appleton và bạn bè của cô ta đã không tuân thủ theo đúng hợp đồng thuê nhà. Không có chìa khóa trong hộp thư và cửa trước vẫn được mở khóa. Không có gì ngạc nhiên khi có người đột nhập được vào nhà đêm trước đó. Tôi bắt đầu nghĩ rằng bất kể người nào đang cố phá hoại các ngôi nhà, thì người đó đều chọn các mục tiêu dễ dàng: Cửa sổ bị vỡ chốt ở Blue Robin. Hộp điện bên ngoài tại The Breakers. Và Katherine Appleton, người đã quên không khóa cửa. Ngôi nhà duy nhất tôi không thể tìm ra cách họ vào được trong nhà là Sunset Retreat.

Những người dọn dẹp đã được đặt lịch vào cuối ngày, không có khách nào được lên kế hoạch cho tuần tiếp theo - thế nhưng bên trong căn nhà còn tệ hơn tôi dự đoán.

Mặc dù là giữa trưa, nhưng có một ánh sáng mờ ảo bao phủ ngôi nhà, rèm cửa được kéo kín, những túi rác ở các góc. Và cảnh tượng bị bỏ lại trong phòng khách thật là đáng sợ. “Chúa ơi!” - Tôi thốt lên rồi quét ngón tay dọc theo quầy bếp và cảm thấy ghê sợ, tôi lau những chất bẩn dính trên tay vào chiếc quần jean mình đang mặc. Chìa khóa nằm ở giữa quầy, bên cạnh một tập tài liệu dính đầy chất bẩn có chứa số điện thoại của tôi. Một điều bí ẩn ở đây là họ đã tìm ra tập tài liệu đó nhưng không hoàn thành thủ tục trả phòng.

Tôi bắt gặp ánh nến được nhắc đến trong cuộc gọi, vẫn còn một ngọn nến đang cháy trên bệ cửa sổ nhà bếp. Tôi cúi xuống và thổi tắt nó. Phần còn lại của những ngọn nến đã được tập trung trong phòng khách, dồn lại ở cuối bàn và lò sưởi giống như một nghi thức huyền bí nào đó. Không đời nào tôi trả lại cho họ phí dọn vệ sinh.

Tôi tìm thông tin liên lạc trên điện thoại của mình để gửi email cho người đàn ông đã thuê địa điểm, kèm theo một ghi chú về tình trạng của ngôi nhà sau khi con gái của ông ta tới ở, nhưng rồi tôi nhìn thấy một chồng 20 đô la trên bàn cà phê. Tôi hình dung mỗi người đã mở ví, rút ra một tờ tiền và dần cảm thấy hết có lỗi khi đã phá nát căn nhà. Như thể tiền có thể xóa bỏ mọi chuyện vậy.

Tuy nhiên, khi cầm những tờ tiền trên tay, tôi nhận ra rằng khoản tiền này còn nhiều hơn khoản tiền bồi thường mà tôi muốn đòi. Tôi xóa email và thay vào đó là gọi cho công ty vệ sinh. “Hủy bỏ lịch dọn vệ sinh ở ngôi nhà Sea Rose hôm nay nhé!” - Tôi nói.

Sau đó, tôi đi đến tủ quần áo trong phòng giặt ủi và lấy ra các vật dụng cần thiết. Tôi lột sạch ga giường, ném chúng vào máy giặt, bấm nút giặt rồi bắt đầu đi chà rửa quầy.

Nếu xét tình trạng lúc đó thì ngôi nhà cũng không tốn quá nhiều thời gian để dọn sạch.

Tuy không có nhà để xe, nhưng xe ô tô xếp chật kín đường phố kéo dài từ đây đến trung tâm thành phố. Sẽ chẳng có ai nhận ra một chiếc xe khác được đỗ vào đây. Tôi tự gật đầu với chính mình và đi lấy những hộp đồ cá nhân ở trong xe.

Ngôi nhà này sẽ là nơi trú chân của tôi.

Đặt máy tính xách tay lên bàn bếp, tôi đăng nhập vào mạng wi-fi và gửi cho Grant một email nhắc tới tin nhắn thoại tôi đã để lại trước đó. Tôi giữ cho bức email mang tính chất kinh doanh và vào thẳng vấn đề, không có gì ngoài sự thật và số liệu khi tôi liệt kê những vấn đề tại các ngôi nhà. Tôi nói về ô cửa sổ bị hỏng chốt ở Blue Robin, vụ rò rỉ khí gas ở Sunset Retreat, thiệt hại về tài sản ở Trail End vào tuần trước và nhà Donaldson đã báo rằng có người đột nhập vào nhà. Tôi hỏi liệu ông có muốn tôi gọi thợ thay khóa không, và liệu ông có muốn tôi nộp đơn khuyến cáo hay không?

Tôi thậm chí còn báo ông về sự cố mất điện tại ngôi nhà chính của gia đình ông. Nói rằng có lẽ ông nên gọi thợ tới xem xét, và để ông tự đưa ra quyết định cho mọi việc.

Sau đó, tôi kéo rèm và mở thư mục trên màn hình của mình, nơi tôi đã sao chép hình ảnh của Sadie. Tôi xem qua chúng, từng cái một. Tìm kiếm thứ gì đó tôi đã bỏ lỡ trước đây. Tôi tin chắc rằng điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra với cô. Tôi nhấp vào các bức ảnh, từng cái một, cố gắng dò lại các bước cô ấy đã thực hiện trong những tuần dẫn đến cái chết của cô.

Cảnh sát cũng đã truy cập vào những thứ này, nhưng thám tử Collins dường như chỉ tập trung vào thứ không có ở đó. Trong khi Sadie luôn cho

chúng tôi thấy một thứ gì đó ở *ngay đây,* trong thế giới thực, qua đôi mắt của cô ấy.

Ảnh cô đứng bên cạnh Luce và cười. Có Parker ngồi bên bể bơi. Cảnh chụp ở con dốc, nơi cô đã từng đứng nhiều lần trước đây. Con đường núi rợp bóng mát, với ánh sáng xuyên qua những chiếc lá phía trên. Bãi biển Breaker lúc bình minh, với bầu trời màu hồng pha sắc xanh.

Tiếp theo, một bức ảnh của Grant và Bianca đứng cạnh nhau trong bếp, giữa hàng loạt những chiếc bánh mì nướng. Bianca ngước nhìn Grant, khuôn mặt tươi vui và hạnh phúc. Những nếp nhăn ở mắt Grant khi ông cười và nhìn chằm chằm vào những vị khách giấu mặt.

Và rồi tôi thấy ảnh của Connor. Connor đang ở trên thuyền, không mặc áo với làn da rám nắng. Tấm ảnh duy nhất không hề phù hợp. Tôi liên tục nhìn lại bức ảnh này. Bóng của cô ở ngang ngực anh. Một sợi tóc vàng, thổi qua ống kính khi cô cúi xuống chụp ảnh.

Tôi phóng to vào kính râm của Connor, cho đến khi tôi có thể nhìn thấy Sadie trong hình ảnh phản chiếu. Đôi vai trần của cô, dây quai áo màu đen của bộ đồ tắm, mái tóc xõa xuống phía trước và điện thoại trước mặt cô, khi cô chụp ảnh anh mà anh không hề hay biết.

CHƯƠNG 17

Tôi biết mình sẽ tìm thấy Connor ở bến cảng, cho dù công việc trong ngày của anh đã hoàn thành - các thùng hàng đã được cân và đang chuyển đi, những chiếc thuyền được neo buộc chắc chắn. Connor là kiểu người sẽ giúp đỡ bất kỳ ai khi mà họ vẫn đang làm việc ở dưới bến cảng.

Anh đang lau sạch chiếc thuyền của mình, được buộc ở cột neo xa nhất. Ngay cả khi đã quay mặt đi, anh vẫn trông rất dễ nhận ra. Tôi có thể nhìn thấy đường gân ở lưng của anh khi anh đang làm việc, ánh nắng chiều muộn chiếu lên bờ vai anh, nơi rám nắng hơn những phần còn lại trên cơ thể .

Bước chân của tôi vang vọng trên bến cảng và Connor quay lại khi tôi đến gần, hất tóc ra khỏi trán.

"Anh có bận không?" - Tôi hỏi.

"Có, một chút." - Anh nói, trong khi tay vẫn đang cầm giẻ lau.

"Em cần nói chuyện với anh về Sadie!" - Tôi nói, giọng tôi vang lên hòa trong không khí của bến cảng.

Anh cau mày, mắt nhìn thứ gì đó phía sau vai tôi. Anh thả miếng giẻ lau xuống rồi bắt đầu tháo dây buộc thuyền.

"Lên thuyền đi, Avery!" - Anh đề nghị, giọng anh trầm và có đôi chút khó chịu. Giống như anh sắp nổi giận. Tôi rùng mình.

Tôi bước lên tấm ván cuối cùng và nói: "Không, em cần anh trả lời câu hỏi của em. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

Anh vẫn tiếp tục khởi động động cơ, thậm chí không dừng lại để nhìn tôi. “Hãy hỏi ở trên thuyền, hay em muốn nói chuyện với thám tử Collins hơn?”

Tim tôi thắt lại, và tôi bắt đầu xoay người.

“Đừng nhìn!” - Anh nói. “Anh ta đang đi về hướng này đấy.”

Tôi có thể cảm thấy anh ta đang tiến tới qua sự chuyển động của tấm ván gỗ dưới chân tôi. Năm ngoái khi tôi bị thẩm vấn, tôi đã nói với thám tử Collins rằng Connor và tôi đã không còn nói chuyện nữa, và đó là sự thật. Thế nhưng giờ tôi đang ở đây, mặt đối mặt với anh, tìm anh để nói chuyện, rất có thể vị thám tử đã nhìn thấy chúng tôi.

Tôi không chắc anh ta đến vì tôi hay Connor, nhưng sau cuộc trò chuyện gần nhất của chúng tôi, tôi không muốn chờ đợi để tìm hiểu. Đúng là anh ta đang mở lại vụ điều tra, nhưng anh ta có vẻ muốn biết làm thế nào tôi đã tìm thấy chiếc điện thoại của Sadie, giống như tôi đã giấu thông tin khi không khai báo với anh ta vậy.

Danh sách tên anh ta đưa cho tôi, nó có ý nghĩa gì đó. Và trong danh sách đó có tên của Connor. Anh ấy đã nói với tôi thời điểm anh đến bữa tiệc, nhưng đó là lời của anh ấy và anh ấy đã nói dối tôi một lần trước đây.

Tôi nuốt nước bọt và bước xuống thuyền. Connor đưa tay ra mà không nhìn, nhưng thay vì cầm tay anh, tôi đã bám vào tay vịn để giữ thăng bằng rồi sau đó ngồi xuống ghế sau tay lái, ngay khi anh kéo dây. Anh đẩy thuyền ra khỏi bến, không vội vã, như thể chúng tôi có đủ tất cả thời gian trên thế giới. Nhưng quai hàm của anh rắn đanh và anh vẫn nhìn chằm chằm vào bến cảng.

Tôi đã không nhìn lại cho đến khi chúng tôi được che chắn bởi những tảng đá ở ngay dưới khách sạn Bed & Breakfast, phía bên phải chúng tôi. Và khi tôi làm vậy, thám tử Collins đang đứng đó, chỉ là một bóng đen trên rìa bến tàu, tay chống hông nhìn chúng tôi ra khơi.

Đã lâu lắm rồi tôi mới ra thuyền vì công việc thay vì để thư giãn. Connor thường cam đoan các chuyến tour của anh mang lại sự chân thật. Không có gì được thay đổi để làm hài lòng khách hàng, nhưng đó chính là điều khiến các khách hàng yêu thích. Đây không phải chiếc thuyền chúng tôi đã từng đi khi còn trẻ, chiếc thuyền đó là của bố anh, chiếc này mới hơn, lớn hơn một chút và được chăm sóc tỉ mỉ.

Anh tắt động cơ khi chúng tôi vẫn được che chắn bởi bến cảng, sóng biển dập dềnh lên xuống và tất cả những gì bạn có thể nghe thấy là tiếng thuyền bập bềnh trên mặt nước, nước nhẹ nhàng vỗ vào thành của nó. “Thích quá!” - Tôi nói, ý chỉ chiếc thuyền.

“Thời tiết sắp chuyển mưa rồi!” - Anh nói khi nhìn lên bầu trời, rồi lại nhìn xuống nước. Cả hai đều có màu xanh lam đậm, gió thổi từ ngoài khơi mang tới một khí lạnh bất ngờ. Bão mùa thu đều xuất hiện như vậy, cái lạnh từ cả bầu trời và biển. “Em muốn hỏi anh điều gì, Avery?” Anh ngồi đối diện với tôi, chân trần và quần short kaki, tay quàng trên lưng ghế, từng lời nói và cách cư xử được hành động một cách cẩn thận. Giống như anh đang giả vờ là người mà tôi nghĩ rằng mình hiểu rõ.

Tôi biết những mối nguy hiểm khi ở gần nước, vì đã sống ở đây hơn nửa đời người. Nhưng tôi đã không nghĩ đến những mối nguy hiểm ẩn giấu bên trong mỗi người. Nó khiến tôi không tin vào chính mình và tự hỏi mình còn hiểu sai những gì.

“Trong điện thoại của Sadie có ảnh của anh.” - Tôi quyết định hỏi vòng vo thay vì hỏi thẳng.

Mắt anh nheo lại, nhưng anh không di chuyển. “Điện thoại nào?”

“Điện thoại của Sadie. Cảnh sát đã tìm thấy nó. Thật ra thì em đã tìm thấy nó, tại Blue Robin.” Tôi quan sát anh cẩn thận khi nói, tìm kiếm một biểu hiện khác thường từ anh.

Khuôn mặt anh vẫn không thay đổi, nhưng tôi có thể thấy là anh đang nín thở. “Khi nào?”

“Khi em đi kiểm tra ngôi nhà sau vụ đột nhập.”

Anh nhướn lông mày. “Ý em là, khi anh ở đó với em?” Giọng nói của anh trầm hơn, và tôi biết mình đã khiến anh tức giận.

Tôi không trả lời, anh nhắm mắt lại, lắc đầu. “Anh không chắc là anh biết em muốn câu trả lời gì từ anh.”

“Em mong anh... em muốn anh nói cho em biết sự thật.” -Tôi nói, giọng ngày càng to hơn. Đối với bất kỳ ai ở gần, nó sẽ nghe như một cuộc trò chuyện một chiều: tôi, nói ngày càng to hơn còn Connor, nói nhẹ nhàng hơn. Cả hai chúng tôi đều tức giận. “Anh đã nói với em rằng anh và cô ấy không hề hẹn hò. Nhưng trong điện thoại của cô ấy có ảnh của anh. Và hai người đã ở trên chiếc thuyền này cùng nhau. Ai đó đã nhìn thấy hai người vào năm ngoái, em đoán có thể anh chối nhưng Sadie đã chụp ảnh anh. Tại sao cô ấy lại chụp ảnh của anh, nếu cô ấy và anh không...” - Tôi thở sâu và nói những gì đã khiến tôi đến đây để nói. “Anh đã nói dối, Connor. Anh nói dối cảnh sát, và anh nói dối em.”

“Đừng có nói giọng đó với anh, Avery. Em không có quyền làm vậy đâu.” Môi anh cong lên và anh bất ngờ đứng dậy, bước đi trên sàn tàu nhỏ.

Chúng tôi đang ở một mình trên một chiếc tàu lênh đênh giữa bến cảng. Tôi nhìn quanh tìm các tàu khác, nhưng Connor đã chọn một khu vực hẻo lánh. Đối với bất kỳ ai khác, chúng tôi chỉ là một vệt mờ ở phía xa. "Anh đã khai với cảnh sát." - Anh nói: "Cô ấy đã trả tiền cho anh để anh đưa cô ấy ra khơi, một tour du lịch. Chỉ có vậy thôi."

"Trong điện thoại của cô ấy có số của anh. Với một dấu sao. Anh đừng nói dối nữa."

Anh dừng bước, nhìn chằm chằm vào tôi. "Chỉ một lần duy nhất vậy thôi!" - Anh trả lời dứt khoát. "Một lần duy nhất!" - Anh nhắc lại lần nữa giống như đang cầu xin tôi hiểu một chuyện gì đó mà tôi không bắt kịp.

Anh đưa tay vuốt tóc, nheo mắt nhìn ánh mặt trời chói lọi. "Cô ấy tìm gặp anh trên bến cảng. Gọi thẳng tên anh, như thể cô ấy biết anh là ai."

"Đúng là cô ấy đã biết anh là ai!" - Tôi lặng lẽ nói.

Anh gật đầu. "Cô ấy hỏi phải trả bao nhiêu tiền cho một tour đi riêng. Thật lòng thì anh không thích dẫn tour riêng. Nhất là với một người như cô ấy."

"Ý anh là sao?"

Anh mở to mắt, ý như muốn nói rằng tôi hiểu rõ ý của anh, và đúng là như vậy. "Nhưng..." - Anh nói tiếp: "Cô ấy nói với anh rằng cô ấy biết tên anh qua một người bạn. Anh đoán người bạn đó là em."

Ánh mắt anh nhìn tôi, chờ đợi và tôi khẽ lắc đầu.

"Anh không hề cho cô ấy số điện thoại của anh sao?"

"Không hề!" - Anh trả lời và nhìn ra biển một lần nữa, giống như đang suy nghĩ một chuyện gì đó. "Anh vẫn lái thuyền đưa cô ấy đi tour sao?" - Tôi hỏi, kéo sự chú ý của anh trở lại với tôi.

“Đúng vậy. Cô ấy trả bằng tiền mặt, cao hơn phí anh sẽ lấy rất nhiều, nên anh đã đồng ý. Cô ấy yêu cầu anh kể cho cô ấy nghe về những hòn đảo, tất cả những câu chuyện từ các tour du lịch, em biết đấy!” - Anh nhún vai. “Anh chỉ nghĩ chắc vì muốn biết những câu chuyện đó nên cô ấy đã tìm tới anh.”

Đây là những hòn đảo mà người dân địa phương thường lui tới khi muốn nghỉ ngơi. Neo thuyền ra khơi và bơi vài mét cuối cùng đến đảo. Một trong số những hòn đảo đó có một cabin cũ, lần cuối tôi nhìn thấy nó trông đã xuống cấp vì mục nát, chỉ còn lại những bức tường. Nhưng vào một thời điểm nào đó, ai đó đã mang theo đá và gỗ đến rồi biến cabin thành một ngôi nhà bí mật. Connor, Faith và tôi đã từng dành một buổi tối ở đó, chờ đợi một cơn bão đi qua.

“Anh đã đưa cô ấy đi đâu?”

“Anh đưa cô ấy đi thăm ba hòn đảo. Hai hòn đảo ở Ship Bottom Cove trước, vì thường khách du lịch rất thích được đi thăm hai hòn đảo đó. Nhưng cô ấy muốn tới một hòn đảo mà cô ấy có thể tự khám phá khi xuống thuyền, cô ấy nói đã được nghe kể về một hòn đảo có rất nhiều chỗ giấu đồ.” Vì vậy, anh đã đưa cô ấy tới đảo Horseshoe. Tôi cảm thấy quai hàm của mình nghiến lại khi anh nói. “Anh đã ở lại trên thuyền.” - Anh nói, như thể anh cảm thấy phải tự bảo vệ mình khỏi sự nghi ngờ.

Đảo Horseshoe được người dân địa phương đặt tên như vậy vì đó là một dải đá và có rừng cây tạo thành hình móng ngựa đã từng nối với đất liền bởi một dải đất chỉ hiện ra khi thủy triều xuống. Những con sóng đã che đi dải đất, tạo ra một vịnh nhỏ có mái che, khiến nó trở thành nơi yêu thích của những người chèo thuyền kayak và người dân địa phương. Bất kỳ dải đất

kết nối nào cũng đã biến mất từ lâu, nhưng chúng tôi thường kể những câu chuyện về các du khách bị mắc kẹt ở đó khi thủy triều lên.

"Cô ấy đã bơi ra đó sao?" - Tôi hỏi. Sadie không thích nước lạnh. Hay nắng gay gắt. Hoặc dòng nước quá biến động. Cô không thích ở một mình.

"Phải, cô ấy đã bơi ra đó, chỉ với một chiếc ba lô nhỏ bên mình, có lẽ để đựng điện thoại hoặc một chiếc khăn. Khi đó thủy triều chưa dâng cao và anh đã thả neo, cũng không quá khó. Nhưng cô ấy đi rất lâu nên anh đã ngủ một lát. Nếu không phải vì đã ngủ thiếp đi, có lẽ anh sẽ thấy lo. Anh bị đánh thức bởi tiếng chụp ảnh. Lúc đó cô ấy đang đứng phía trước mặt anh, trong bộ đồ tắm, run rẩy vì lạnh." Anh đưa tay lên không trung, như để mô tả đường cong cơ thể của cô. Giống như anh đã khắc ghi trong tâm trí.

Nhưng những điều này thật khó tin. Tại sao Sadie cần phải ra đây, với Connor? Tôi có thể nói với cô ấy bất cứ điều gì cô ấy muốn biết về những hòn đảo này. Bản thân tôi cũng có thể đưa cô ra đây. Kể cho cô nghe những câu chuyện, không chỉ về lịch sử của thị trấn, mà còn về chính tôi. Nghe cô ấy cười khi tôi kể chuyện tôi bị mắc kẹt ở đảo; nhìn đôi mắt cô mở to khi chúng tôi cố gắng lén đưa chiếc thuyền trở lại bến cảng lúc bình minh. Có những phần của Littleport chỉ tôi mới có thể cho cô ấy thấy, như một sự chứng minh giá trị của riêng tôi. *Cậu có gặp rắc rối gì không?* Tôi có thể tưởng tượng cô ấy sẽ hỏi tôi như vậy. Cảm nhận được rằng tôi đang mỉm cười khi trả lời cô ấy, rằng chúng tôi không gặp phải rắc rối nào hết. Chúng tôi là những đứa trẻ của Littleport và chúng tôi bảo vệ lẫn nhau.

Sadie có thể đã tha thứ cho tôi chuyện tôi giao nộp những tài liệu đó cho bố của cô, nhưng cô vẫn không tin tưởng tôi. Thay vào đó, cô đã đến đây một mình mà không nói với bất cứ ai trong chúng tôi bí mật cô ấy đang giữ.

Một điều có lẽ sẽ vẫn được giấu kín nếu Greg Randolp không tình cờ nhìn thấy cô và Connor.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi!” - Anh nói, khuôn mặt anh trông có vẻ nghiêm nghị. Nhưng tôi không nghĩ anh sẽ nói với tôi sự thật, nhất là sau ngần đó thời gian trôi qua. “Anh không biết tại sao cô ấy lại chụp ảnh anh.” - Anh mím môi. “Anh biết mình không nên dính dáng đến gia đình đó.” - Anh nhìn tôi, giống như muốn nói rằng lẽ ra tôi cũng nên như thế. “Đây là lý do tại sao anh không nói gì với cảnh sát. Bởi vì, anh có thể bị lôi vào đủ thứ rắc rối chỉ vì một tour đi riêng nhỏ nhặt này.

“Đủ thứ rắc rối? Cô ấy đã chết, Connor.” - Giọng nói của tôi vỡ òa khi đang nói dở.

Anh nao núng. “Anh xin lỗi, Avery.”

“Nhưng cô ấy có số của anh.”

“Sau đó cô ấy đã gọi cho anh. Anh không nghe máy, anh không thích... Anh thấy mọi chuyện thật kỳ lạ, được chứ? Tại sao cô ấy lại ở đây, cô ấy muốn gì ở anh? Tại sao cô ấy chụp ảnh của anh? Anh không thể hiểu nổi. Ban đầu anh tưởng là em đã bảo cô ấy đến đây, nhưng…”

Anh có một câu trả lời thích đáng cho mọi câu hỏi của tôi, nhanh chóng đưa ra lời giải thích, nhưng Sadie đã ở đây, một tuần trước khi chết. Nếu Connor nói sự thật, thì lúc đó cô đang tìm kiếm điều gì?

“Anh có thể đưa em tới đó không?”

Anh nheo mắt, không hiểu điều tôi nói.

“Đến hòn đảo. Làm ơn, hãy đưa em tới đó!”

Bên ngoài sự bảo vệ của bến cảng, những con sóng trở nên cao hơn, nước bắn vào tay tôi, rồi vào gáy, khi anh rẽ thuyền hướng đến dải đất hình móng ngựa ở đằng xa.

Không có nơi nào khác để trốn tránh quá khứ khi chúng tôi tiến gần đến đảo. Ký ức dần hiện về khi hòn đảo dần trở nên gần hơn. Đó là nơi chúng tôi đã đến bảy năm trước, ngay trước khi bắt đầu mùa hè.

Connor đã xuất hiện tại nhà bà ngoại của tôi. “Đi nào!” - Anh nói. Tôi đã không rời khỏi nhà được hai ngày. Tôi không thể ngủ, tay run rẩy, nhà cửa bừa bộn.

Khi chúng tôi đi xuống bến tàu và bước xuống chiếc thuyền của bố anh, tôi hỏi: “Faith có đi cùng không?”

“Không!” - Anh trả lời: “Chỉ có hai chúng mình thôi!” Và cái cách anh mỉm cười, giữ cho đôi mắt nhìn xuống đã nói lên tất cả.

Mọi thứ bắt đầu giữa Connor và tôi trước khi bà tôi qua đời. Một điều không thể tránh khỏi mà mọi người đều thấy ngoại trừ chúng tôi. Một sự hiểu biết mà chúng tôi đã cưỡng lại trong suốt cuộc đời. Khi chúng tôi lớn hơn, những cú huých tinh nghịch bằng vai hoặc hông, một trò đùa gượng gạo, một tiếng cười giả tạo và những cái đảo mắt. Và rồi một ngày, anh chớp mắt hai lần, tập trung ánh nhìn, giống như anh đang nhìn thấy một thứ gì đó mới. Tôi nhìn thấy thứ gì đó phản chiếu trong mắt anh - những điều có thể xảy ra.

Sự đụng chạm của anh dần trở nên táo bạo hơn. Một nụ hôn trước mặt mọi người vào Cuối Mùa thu năm ngoái, khi chúng tôi đang uống rượu tại

bãi biển Breaker, anh đỡ tôi dậy sau khi hôn và đôi mắt anh lấp lánh ánh lửa khi anh cười. Tôi đã nói: *Chỉ có vậy thôi à? Đây là điều em nhận được sau bao năm chờ đợi à?* Và chạy xuống bãi biển, trước khi anh có thể bắt kịp tôi, tim tôi đập thình thịch.

Anh đã nói hàng tiếng trời sau đó: *Em đã chờ mong anh hôn em sao?*

Vì vậy, chúng tôi đã tới đây với một chai bia mát lạnh, đồ ăn nhanh và một tấm chăn, cùng nhau lội ra đảo với đống đồ được đội trên đầu để giữ cho khô ráo. Đồ ăn thức uống chưa kịp động tới vì tôi biết chính xác chúng tôi tới đây để làm gì, và đã có rất nhiều điều xảy ra. Nhưng lúc đó tôi chẳng thể cảm thấy gì, chỉ có thể cảm thấy một sự cay đắng nào đó trong tâm hồn. Một sự thất vọng rằng, ngay cả khi đó, anh ấy vẫn muốn thứ gì đó từ tôi. Anh ấy không hiểu rằng sâu thẳm trong tôi khác xa những gì bên ngoài, rằng dù tôi ở với ai thì cũng vậy.

Thời điểm đó tôi đang mang trong mình một sự oán hận thì hai ngày sau anh xuất hiện với một nụ cười, nghĩ rằng bằng cách nào đó, điều này sẽ giải quyết được mọi thứ: không chỉ tôi, mà cả chuyện của chúng tôi. Tệ hơn nữa là nỗi sợ hãi mà tôi chỉ mới phát hiện ra, rằng có lẽ anh ấy thích tôi theo cách này, trượt dần về bóng tối, để anh có thể cứu tôi và biến tôi trở thành người như anh mong muốn. Đó là sự khởi đầu, và cũng là kết thúc.

Connor của hôm nay đã thả neo ngoài khơi và tắt động cơ. Cả hai chúng tôi nhìn vào sự hòa quyện của cây, đá và bờ cát sỏi trước mặt chúng tôi, thay vì nhìn nhau.

Tôi hình dung Sadie đang đứng ở đây, với chiếc mũ rộng vành của cô, quyết định lội xuống và bơi về phía đảo. Các nốt da gà nổi lên trên da cô. Da của cô sẽ chuyển sang màu đỏ hồng vì cái lạnh. Sự mềm mại của đôi chân cô khi bước trên bờ cát sỏi. Sự quyết tâm đã đưa cô đến nơi này.

“Em sẽ quay lại ngay!” - Tôi nói.

“Thủy triều lên rồi. Em sẽ phải bơi vào bờ.” - Anh nói.

Tôi tiếp tục cởi quần áo và anh quay mặt đi, mở ghế băng rồi rút ra một chiếc phao bơi màu cam. Chúng tôi đã từng lột quần áo và mặc độc đồ lót trước mặt nhau hàng trăm lần kể từ khi chúng tôi chỉ là những đứa trẻ, bất cứ khi nào chúng tôi ra khơi. Tôi không bao giờ để ý quá nhiều về chuyện đó, cho đến khi anh nhìn đi chỗ khác. Tôi chưa bao giờ so sánh bản thân với Sadie, cho đến khi nhận ra cả hai chúng tôi đều đã được nhìn qua đôi mắt của Connor.

Tôi vội vàng chộp lấy phao bơi và nhảy thẳng xuống, đôi chân lướt trên lớp đá dưới biển, cú sốc từ làn nước lạnh khiến tôi thở gấp hơn.

“Em ổn chứ?” - Connor gọi với từ trên thuyền. Chắc do tôi thở gấp và anh đã nghe thấy.

Tôi phải thở chậm lại để thư giãn các cơ xung quanh phổi. “Em không sao!” - Tôi trả lời rồi sử dụng phao bơi như một ván bơi, để cho dòng nước đẩy tôi vào bờ.

Tôi đã không bước chân lên hòn đảo này suốt bảy năm qua, mặc dù tôi luôn có thể nhìn thấy nó từ xa vào những ngày trời quang. Địa hình của nó gồ ghề hơn khi đến gần. Một bãi biển đầy đá, những bãi đất cứng, màu xanh của cây cối. Một cái hang nhỏ trên đảo nơi thuyền kayak thường dừng lại để nghỉ. Nhưng lúc này ở đây không có chiếc thuyền nào khác.

Tuy nhiên, có dấu vết chỉ ra đã có người ở đây, những chai thủy tinh bị chôn một nửa giữa những tảng đá. Một khúc gỗ đã được kéo ra để làm thành một băng ghế dưới những tán cây. Một con đường mòn lớn ở phía sau hòn đảo dẫn đến một bến tàu cũ.

Tôi hơi rùng mình khi bước đi trên con đường mà tôi tưởng tượng Sadie đã đi. Những bước chân của cô đã từng ở đây. Những rễ gai, cạnh sắc nhọn của đá, những cành cây sượt qua chân. Tôi cảm thấy một cái gai nhói lên ở ống chân, nhìn xuống đã thấy máu chảy đến mắt cá chân. Một cành cây đã cứa vào ống chân khi tôi không để ý. Connor nói rằng Sadie chỉ mặc đồ tắm. Cô cứ thế đi với đôi chân trần sao? Làn da trắng không tỳ vết, thậm chí cô còn không thể đi chân trần trên vỉa hè nóng bỏng. Tôi không thể tưởng tượng được điều gì đã khiến cô phải đến đây một mình như vậy.

Có thứ gì đó quan trọng ở đây sao? Một bí mật cần phải cất giữ?

Địa hình nơi đây quá hiểm trở. Cô ấy sẽ không tiếp tục đi, trừ khi buộc phải làm thế, Connor thậm chí còn nói cô ấy đã đi một lúc rất lâu - trong bộ đồ tắm, với một chiếc ba lô nhỏ.

Tôi dừng bước. Hay cô ấy đã mang gì tới đây? *Rất nhiều chỗ để giấu đồ,* cô đã nói với Connor như vậy.

Phải chăng đó là điều cô ấy muốn? Một nơi an toàn để giấu một thứ gì đó của riêng cô.

Tôi lần theo những bước chân của mình để trở lại bãi đất trống, mắt nhìn khúc gỗ dùng làm băng ghế tạm thời một lần nữa.

Khúc gỗ bị rỗng một phần, tôi cúi xuống bên cạnh và nhìn vào trong. Rêu đã bắt đầu mọc ở mặt dưới, côn trùng và những thứ tôi không muốn

nghĩ quá nhiều. Nhưng nó gợi lên cho tôi một cảm giác tò mò, tôi đưa tay vào trong, rùng mình, tưởng tượng những gì ở bên trong khúc gỗ.

Tay tôi chạm vào một thứ gì đó, lạ lẫm. Tôi kéo nó ra, đó là một túi nhựa có khóa kéo, có một lớp bùn và bụi bẩn bao phủ bề mặt. Có thể là rác của một ai đó tiện tay nhét vào, nhưng cũng có thể là không.

Tôi dùng tay lau sạch bùn, kéo khóa để mở, bên trong có một hộp gỗ màu nâu, giống như một chiếc hộp đựng vòng cổ. Nó vẫn khô ráo. Tôi lau tay lên mép khúc gỗ, cố gắng làm sạch chúng. Sau đó, tôi mở nắp hộp. Nằm giữa lớp lót maroon là một ổ đĩa usb màu bạc, lạnh toát khi chạm vào.

Tiếng lá cây xào xạc trong gió, tôi cảm thấy lạnh buốt từ sau gáy.

Sadie đã ở đây. Tôi có thể cảm thấy cô ấy, ở chỗ này, mở ba lô và rút cái túi này ra. Cô đưa cánh tay vào trong khúc gỗ rỗng, mũi nhăn lại, đôi mắt nhắm nghiền và nín thở.

Tại sao, Sadie?

Tại sao lại là ở đây? Tại sao lại là hòn đảo ngoài khơi này và giấu bên trong một khúc gỗ? Rốt cuộc nỗi sợ điều gì đã khiến cô phải đến đây - để giữ bí mật tới mức này?

Tôi ước mình có một thứ gì đó để che giấu chiếc hộp này. Túi, quần áo, hay một thứ nào đó để giữ chiếc hộp cho bản thân mình. Nhưng không có cách nào khác để rời khỏi đây ngoài việc bơi trở lại thuyền, cũng không có cách nào để giấu thứ này mà không bị Connor nhìn thấy. Ít nhất anh ấy đã nói với tôi sự thật, có lẽ không phải là tất cả, nhưng đủ để đưa tôi đến đây. Đến với cô ấy.

Connor quan sát khi tôi lội về phía anh, đặt cái túi nhựa kéo trên tấm phao nổi khi bơi.

“Cái gì vậy?” - Anh hỏi trong khi đưa một tay ra để kéo tôi lên.

“Em cũng không biết.”

Tôi làm nước bắn lên thuyền khi trèo lên, rùng mình vì lạnh, Connor đã để sẵn một chiếc khăn trên băng ghế cho tôi.

“Thứ đó có phải là của cô ấy không?”

“Em cũng không chắc.” - Tôi lặp lại, cúi người để lấy chiếc khăn. “Bên trong có một ổ đĩa usb, em không thể hiểu được tại sao nó lại xuất hiện ở đây?”

Tay anh chạm vào bụng tôi làm tôi giật mình. Nhưng ngón tay của anh không di chuyển. Ánh mắt của anh dán chặt vào chỗ ngay phía trên quần lót của tôi, bên hông trái. Tôi lùi lại, gạt tay anh ra và anh cau mày. “Tại sao em lại có cái đó?”

Tôi nhìn xuống, nơi anh đang nhìn vào. “Chỉ là một hình xăm thôi mà Connor.”

“Nhìn nó giống hệt với hình xăm của Sadie.”

Bụng tôi quặn thắt, một lần nữa, tôi tự hỏi liệu anh có đang lừa tôi hay không? Làm thế nào mà anh có thể nhận ra hình đó, một cách rõ ràng, nếu anh chỉ nhìn thấy cô ấy một lần.

Một lần, chỉ một lần mà thôi, anh đã nói. “Em biết. Bọn em đã đi xăm chung với nhau.”

Sadie với làn da trắng hồng và thường nổi tàn nhang vào mùa hè. Cô đội mũ rộng vành, đeo kính râm quá khổ và trong mỗi loại kem dưỡng da cô ấy sử dụng luôn có SPF50-; một bộ sưu tập tàn nhang trên cẳng tay của cô trông gần giống như một làn da rám nắng nếu nhìn từ xa. Tôi có làn da rám nắng gần giống với màu ô liu ngay cả trong mùa đông, giống như mẹ

tôi. Tôi không bao giờ phải lo lắng về ánh mặt trời mùa hè ở phía Bắc xa xôi này. Điểm giống nhau duy nhất giữa tôi và Sadie là màu mắt của chúng tôi, cả hai đều có mắt màu lục nhạt. Và bây giờ, thêm một hình xăm để ràng buộc chúng tôi với nhau.

Connor lắc đầu. "Nhưng tại sao lại là hình đó?"

Sadie là người đã chọn nó. Khi cô trở lại vào mùa hè thứ hai, cô đã lái xe đưa chúng tôi ra cửa hàng xăm. "Hình vô cực không hoàn thiện!" - Tôi nói với anh. Bởi vì, không có gì là tồn tại mãi mãi cả. Phần đuôi của biểu tượng kéo dài về phía nhau, nhưng không bao giờ gặp nhau. Các đường cong, lặp đi lặp lại như một lời hứa, cắt ngắn tại một điểm khiến tôi không thể nhìn vào nó mà không cảm thấy nhung nhớ.

Đầu Connor nghiêng sang một bên khi anh cúi xuống gần hơn. "Anh chỉ nhìn thấy một chữ S mà thôi."

CHƯƠNG 18

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống khi chúng tôi quay trở về bờ. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ, với chiếc khăn mỏng đang quấn quanh người, là hình dáng của hình xăm. Hình dạng của chiếc vòng cổ hình chữ S của Sadie, bị bỏ lại trong phòng của cô ở Connecticut.

Cậu có tin tớ không? Cô hỏi khi thấy tôi đợi cô ở con dốc. Và lúc đó tôi đã thực sự tin tưởng cô ấy. Tôi đâu còn sự lựa chọn nào khác? Tôi đã sống một cách thờ ơ và đơn độc, và rồi tôi chọn một thứ khác. Tôi đã chọn cô ấy. Hôm đó, cô lái xe chở chúng tôi đi dọc bờ biển đến thẳng tiệm xăm. Cô ấy đã chuẩn bị sẵn mẫu hình xăm, chắc hẳn đây là điều cô đã nghĩ tới suốt mùa đông. Một thứ gì đó được khắc vĩnh viễn lên cả hai cơ thể của chúng tôi, gắn kết chúng tôi lại với nhau một cách vô tận, chừng nào cơ thể chúng tôi còn tồn tại.

Đã bao lần tôi cảm nhận bàn tay của người khác chạy dọc theo đường nét của hình xăm, và rồi nói với họ một cách tự tin: *Không có gì tồn tại mãi mãi.* Với ý nghĩa: Kể cả bạn, kể cả tôi, kể cả mối quan hệ này.

Tôi tin rằng hình xăm đó đã gắn kết tôi không chỉ với Sadie, mà còn với thế giới này, như một mục đích, một lời nhắc nhở về sự sống. Còn chiếc vòng cổ đó, tôi đã tìm thấy nó khi Bianca bắt gặp tôi trong phòng của Sadie nó có chữ S với các cạnh cong về phía nhau.

Connor cua mạnh con thuyền sang phải khiến tôi phải nắm chặt lan can. Tất cả những gì còn lại trong đầu tôi là lời cảnh báo của Connor, và nhận ra

rằng tôi đã bị đánh dấu không phải với lời hứa về con người tôi sẽ trở thành, mà là con người thật của *cô ấy* ngay từ đầu.

Tôi nắm chặt chiếc hộp gỗ trong tay khi chúng tôi chuẩn bị vào cảng. Nhưng thay vì đỗ vào cảng, Connor đã cho quay thuyền về phía đại dương.

"Anh đang làm gì vậy?" - Tôi hỏi lớn nhưng lời nói của tôi đã bị gió nuốt chửng.

Connor giữ chiếc thuyền đi theo đường chéo, và khi mặt trời lặn xuống dưới những triền dốc ở đằng xa, tôi biết chính xác điều anh đang làm. Anh ngắt động cơ đột ngột và tôi nghiêng về phía trước vì sự thay đổi của nó. Từ trước đến nay vẫn vậy, Connor không bao giờ vấp ngã khi sải bước trên thuyền để tới chiếc ghế bên cạnh tôi.

Tai tôi ù đi vì sự thay đổi của trạng thái cân bằng - sự tĩnh lặng đột ngột khi không còn những cơn gió dữ dội. Chúng tôi thả trôi con thuyền theo dòng chảy, thân thuyền bên dưới chúng tôi vang lên những tiếng ọp ẹp mỗi khi sóng vỗ. Ở đằng xa, trên những con dốc, một ngôi nhà ngày càng trở nên sáng hơn khi bầu trời chuyển sang màu xanh xám, rồi dần dần chuyển sang màu của đêm tối.

"Anh vẫn nhớ mỗi khi chúng ta ngồi với nhau ở đây vào buổi tối." - Connor nói, rồi nhấc chân này lên vắt chéo vào chân kia ở vị trí mắt cá chân. "Vì vậy, anh nghĩ nếu có ai đó nên đặt câu hỏi ở đây, thì đó phải là anh."

Tôi phẩy tay về phía anh, cố gắng giữ cho tay không bị run: "Đã lâu lắm rồi, Connor."

"Vậy..." - Anh nói: "Mọi chuyện có giống như em tưởng tượng không?"

Tôi lắc đầu. "Chuyện không đơn giản như vậy đâu."

"Vậy sao? Mọi chuyện không giống như em kỳ vọng à?

"Không, ý em là, *chuyện không phải như anh nghĩ đâu."*

Những mùa hè ngày xưa khi chúng tôi 15, 16, 17 tuổi, đôi khi vào ban đêm, chúng tôi lấy thuyền của bố anh ra khơi và đỗ ở ngay con dốc. Chúng tôi sẽ thả neo ở đây, xa bờ vừa đủ để nhìn ngắm nhà Loman từ xa mà không sợ bị ai phát hiện.

Tuy không đủ gần để chúng tôi có thể nhìn thấy rõ, nhưng vừa đủ để nhìn thấy một số thứ: Một cô gái đứng ở cửa sổ bên phải, nhìn chăm chú ra ngoài. Những hình bóng phía sau tấm rèm di chuyển theo một nhịp điệu mà chúng tôi không thể hiểu. Mỗi ánh đèn được thắp sáng và các tấm rèm được mở ra, những người ở phía bên kia trở thành một ngọn hải đăng trong đêm, mời gọi chúng tôi lại gần hơn.

Cô ấy nhìn thấy chúng ta rồi, tôi nói một cách chắc chắn từ cách cô ấy đứng đó, nhìn ra ngoài.

Không thể đâu, Connor trả lời. Ánh sáng từ thuyền đã tắt. Chúng tôi hoàn toàn vô hình.

Nếu em sống ở đó, em cũng sẽ dành cả ngày để nhìn ra biển.

Nếu anh sống ở đó, anh sẽ treo thêm rèm cửa, anh nói và cười.

Chúng tôi theo dõi cuộc sống của họ từ xa. Tưởng tượng những gì họ đang làm, những gì họ đang nghĩ. Họ đã thu hút sự chú ý của chúng tôi.

Vì vậy, khi Connor hỏi liệu mọi chuyện có đúng như tôi kỳ vọng không, tôi biết anh muốn nói đến điều gì - rằng tôi đã bước vào cuộc sống của họ, trở thành điều tôi từng tưởng tượng.

Tôi nghĩ mình có thể tha thứ cho điều anh ngụ ý. Hình xăm trên cơ thể tôi, cách tôi đã sống ở đó. Cách tôi dường như trượt vào cuộc sống của

Sadie. Thậm chí ngay cả bây giờ, tôi cũng đang đi theo bước chân của cô ấy. “Việc bọn em gặp nhau hoàn toàn là tình cờ.” - Tôi nói. “Khi em đang ở trong phòng tắm thì cô ấy mở cửa vào, lúc đó em đang làm việc ở đó. Evelyn đã thuê em.” Đó là điều tôi đã luôn tin tưởng, cho đến khi Erica nói với tôi rằng ai đó từ nhà Loman đã yêu cầu tôi làm việc cho bữa tiệc đó. Nhưng điều đó thật vô lý.

“Thế nhưng…” - Anh tỏ thái độ băn khoăn.

Vào lúc này đây, chúng tôi đã trở lại, nơi chúng tôi đã ở bên nhau trong nhiều năm.

“Anh có bao giờ thấy em trong ngôi nhà đó không?” - Tôi tự hỏi, rằng liệu anh có từng ở đây mà không có tôi.

Anh liếc nhìn tôi thật nhanh, nhưng không quay đầu. “Anh không còn theo dõi người khác nữa, Avery. Anh có những việc khác để làm.”

“Vậy thì bây giờ chúng ta đang làm cái quái gì ở đây?”

“Vì anh là nghi phạm cho đến khi họ tìm thấy một lá thư tuyệt mệnh và anh đã phải sống dưới một đám mây đen trong gần một năm. Anh không muốn sống như vậy nữa, anh không biết đâu mới là sự thật.”

Tôi khẽ chớp mắt, hít một hơi đều đặn. “Em cũng không biết gì nhiều hơn anh. Em là người nói với anh về chiếc điện thoại.”

Anh quay sang đối mặt với tôi, một chân gác lên ghế băng. “Em biết đấy, việc em không nói chuyện với anh nữa, không có nghĩa là mọi người ngừng bàn tán về em.”

“Em biết. Em đã nghe đủ cả rồi.”

Anh cúi đầu ra trước và từ từ ngửa ra sau như thể điều vừa rồi cũng cần phải tranh luận. “Hầu hết mọi người nghĩ em đã ngủ với người anh trai.

Hoặc ông bố?" - Anh nói điều đó một cách sắc bén và tàn nhẫn, giống như anh có ý định làm tổn thương tôi với điều anh vừa nói. "Anh đã nói là em thông minh hơn thế, nhưng anh thì biết gì chứ."

"Em chưa từng làm vậy, ngay cả bây giờ cũng không."

Anh giơ tay. "Faith luôn nghĩ là em muốn giống như Sadie." - Anh nói tiếp: "Nhưng anh nói rằng, em chỉ muốn cuộc sống của cô ấy, chứ không phải là cô ấy." Anh bất ngờ hạ tay xuống. "Dù sao thì phần lớn là vì Faith giận em, nên chẳng nghe lời anh nói."

Bụng tôi thắt lại khi nghe những lời anh nói. Mặc dù tôi đã tưởng tượng ra những lời bàn tán, những tiếng thì thầm, hiểu được hàm ý từ những lời bình luận ngớ ngẩn của Greg Randolph. Nhưng cảm giác thật khác khi nghe điều đó từ những người đã từng là bạn thân nhất của tôi. "Tất cả những điều đó đều sai sự thật."

Anh nheo mắt: "Anh đã từng bao che cho em, em biết đấy. Nói với cảnh sát rằng việc em đẩy Faith chỉ là một tai nạn."

Tôi giật mình mặc dù anh không hề di chuyển. "Đó là một tai nạn. Em không có ý làm tổn thương cô ấy."

"Anh đã ở đó, Avery. Anh đã thấy tất cả." Tôi không thể đọc được biểu cảm của anh ấy khi trời tối dần. Mọi thứ chìm sâu trong bóng tối.

Tôi nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh Faith ngã. Cảm thấy sự giận dữ đang lan dần khắp cơ thể khi tôi nhớ lại khoảnh khắc đó. Cơn thịnh nộ đấu tranh để thoát ra ngoài. "Chỉ là, em không nghĩ cô ấy sẽ ngã."

Đôi mắt anh mở to. "Lạy Chúa. Cô ấy đã phải phẫu thuật. Với hai chiếc đinh ghim ở khuỷu tay và Chúa ơi, anh đã bao che cho em, thậm chí sau tất cả mọi thứ."

"Em xin lỗi!" - Tôi nói, từng chữ nghẹn lại trong cổ họng. Đó là điều tôi cần phải nói, bây giờ và khi đó. "Anh có biết không, lúc đó em đã nghĩ đến cái chết. Mọi lúc." Tôi nghĩ về cuốn nhật ký, những điều tôi đã viết; cơn ác mộng của cuộc đời tôi. "Em đã mơ về nó. Tưởng tượng ra nó. Không còn chỗ cho bất cứ điều gì khác."

"Em đã từng muốn chết sao?" - Anh hỏi như thể đó là điều anh chưa từng nghĩ tới.

"Không, em cũng không biết nữa." Nhưng, lưỡi dao. Danh sách những điều tôi đã làm, ngả người về phía lan can ở ngọn hải đăng, ngủ thiếp đi ở rìa nước - khi đó anh đã tìm thấy tôi trên bãi biển Breaker, uống đến bất tỉnh để không phải nghĩ đến chuyện đó.

Nước muối trong phổi, trong máu của tôi. Một cái chết đẹp, tôi đã tin như vậy. Nhưng thay vào đó, lại là cái chết của Sadie và thực tế thật kinh khủng. Tất cả những gì tôi có thể cho anh biết là sự thật. "Đó là một khoảng thời gian tồi tệ."

Anh thở dài, đưa tay vuốt tóc. "Anh biết. Anh biết đó là khoảng thời gian tồi tệ." Anh đã nhìn nhận điều đó theo cách khác, rằng đó là lỗi của anh. Rằng anh đã chọn sai thời điểm: "Lúc đó em không còn là chính mình." Nhưng thực chất, đó chính là con người tôi. Bằng cách này hay cách khác, tôi chưa bao giờ là chính mình hơn lúc đó. Tôi tuyệt vọng, đáng sợ và không bao giờ thấy hối tiếc. Và tôi lúc đó đã hiểu sức mạnh của nó, cách nó hủy diệt mọi thứ, không chỉ bản thân tôi, mà cả những người khác.

"Khi nhìn thấy em ở bãi biển…" - Anh nói tiếp: "Anh cũng chỉ muốn chết quách đi." Anh cười nhếch mép như để xoa dịu chính bản thân mình.

"Em không cố tình tới đó để làm tổn thương anh. Có những đêm em ngủ ở đó."

"Anh biết. Đó là lý do tại sao anh đến đó. Em không có ở nhà và anh đã rất lo."

Lúc đó có người đã đến bờ biển. Hai người đàn ông nhóm lửa trại. Tôi biết họ, lớn hơn tôi một tuổi, nhưng tôi biết họ qua Connor. "Tất cả mọi thứ đều trở nên tệ hại."

Tôi nghĩ về cuốn nhật ký đó, tôi đã chìm nhanh như thế nào trong một dòng nước tăm tối mà tôi không thể nhìn thấy.

Anh thở dài, rồi khẽ nói, như thể ai đó có thể đang lắng nghe, giống như vị thám tử đang ở đâu đó trên bãi biển tối phía xa đang dõi theo chúng tôi. "Anh cần phải biết, Avery. Em đóng vai trò gì ở đây. Chuyện không chỉ xoay quanh cuộc sống của em, em có hiểu không? Nó còn liên quan đến anh nữa."

Tôi không hiểu điều anh đang ngụ ý.

"Em không..."

"Em đừng nói nữa." Toàn bộ cơ thể của anh đã thay đổi, không còn vẻ hờ hững như lúc trước mà thay vào đó tỏa ra một cảm giác khiến tôi phải cảnh giác. "Cảnh sát cứ hỏi tại sao anh lại có mặt ở bữa tiệc đêm đó. Và anh đã không biết phải nói gì."

"Nhưng tại sao anh lại ở đó?"

"Em đang đùa phải không? Chính em đã gửi cho anh địa chỉ. Tại sao em muốn anh có mặt ở đó?"

"Em không hề làm vậy." - Tôi rút điện thoại ra, để kiểm tra mặc dù đây là chuyện của một năm trước.

“Em có. Em đã gửi cho anh địa chỉ. Nghe này!” - Anh nói rồi nghiêng người về phía trước, đủ gần để chạm vào tôi. “Chỉ có anh và em ở đây thôi. Không ai có thể chứng minh những điều em nói với anh ngay bây giờ. Nhưng anh cần phải biết.”

Tôi lắc đầu, cố gắng hiểu. “Có lẽ Sadie đã làm vậy.” - Tôi nói.

Giống như cách tôi có thể truy cập vào điện thoại của cô ấy. Tôi kiểm tra lại cài đặt mật khẩu trên điện thoại của mình.

Cô ấy đã cài đặt mở khóa bằng dấu vân ngón tay cái của cô, giống như tôi đã làm đối với điện thoại của cô, chúng tôi cùng nhau làm điều đó, nhiều năm trước đó. Bởi vì, chúng tôi đã chia sẻ mọi thứ trong nhiều năm. Và khi điều đó thay đổi, chúng tôi đã quên xác định lại ranh giới của mỗi người.

Tôi hình dung Sadie lấy số Connor từ điện thoại của tôi. Và sau đó gửi cho anh ấy một tin nhắn về bữa tiệc Cuối Mùa từ điện thoại của tôi. Cô muốn anh có mặt ở bữa tiệc tối hôm đó. Điều này có nghĩa là cô ấy cũng dự định sẽ tới đó.

“Nhưng tin nhắn được gửi đến từ số của em mà!” - Anh nói, cổ họng của anh cũng như bị nghẹn lại.

“Em không hề gửi cho anh tin nhắn đó, Connor. Em thề đấy!” Tuy nhiên, anh đã đến và nghĩ rằng đó là tôi. Đó là một lời thú nhận đáng ngạc nhiên. Nhưng Connor luôn nhìn thấy những điểm tốt nhất ở một con người.

“Nhưng chuyện không dừng lại ở đó, Avery.”

“Em biết.”

“Có thật vậy không?” - Connor hỏi tôi một cách chắc chắn. “Nhưng anh không phải là người duy nhất họ muốn biết. Không phải lúc đó, và không phải bây giờ.” Ngay cả trong bóng tối, tôi có thể cảm thấy đôi mắt của anh

ở trước mặt tôi. Tôi nhớ lại danh sách đó, những khung thời gian tôi đã điền vào, để hiểu chuyện gì đã diễn ra lúc đó. Tuy nhiên, thám tử Collins đã đặt trước mặt tôi bản danh sách đó ngay ngày đầu tiên. Anh ta đã viết ra tên của mỗi người chúng tôi.

Avery. Luciana. Parker. Connor. Một danh sách các nghi phạm.

Tên tôi ở đầu danh sách. Anh ta đã nói với tôi từ đầu: *Tôi chính là thủ phạm.* Và tôi đã ngay lập tức nói với anh ta về chiếc điện thoại, hy vọng anh ta sẽ mở lại vụ án.

"Anh có nói với cảnh sát về tin nhắn của em không?"

"Không. Anh đã không đề cập đến nó." Đôi mắt của anh hướng sang một bên. "Anh không nhắc đến em. Vì vậy, đừng lo lắng!"

"Tại sao không?"

"Có lẽ vì anh là một người tốt hơn em." Anh lắc đầu. "Anh đã từng yêu em." Giọng anh thay đổi và điều đó chỉ thêm chứng minh rằng anh quả thực là một người tốt.

"Anh cũng đã từng rất ghét em nữa." - Tôi nói.

Anh cười toe toét. "Lúc đó anh không còn biết người đang đứng trước mặt mình là ai nữa."

Điều anh nói khiến tôi nhớ tới lời nhận xét của Greg, rằng tôi là con quái vật của Sadie, thay vì một con người hoàn chỉnh. Tất cả chúng ta đều được tạo nên bởi các mảnh ghép từ người khác. Đối với tôi đó là mẹ tôi, cha tôi, bà tôi, Connor và cả Faith. Và thậm chí là cả Sadie. Sadie, Grant, Bianca và Parker. Thật kỳ quái khi mong đợi một người tự hình thành từ hư không. Nhưng hơn bất kỳ ai trong số họ, tôi là một sản phẩm của nơi này. Của Littleport. Giống như Connor.

“Em không còn sống ở đó nữa.” - Tôi nói. Anh ngạc nhiên và quay đầu lại để nhìn tôi thật nhanh. “Đó là một câu chuyện dài.”

Anh ngả người ra sau. “Em chẳng còn nơi nào để đi nữa.”

Tôi cố gắng nghĩ ra thứ gì đó để nói với anh. Một điều gì đó thật tâm và có ý nghĩa với anh. Tôi hình dung Sadie, đứng ở khung cửa sổ phòng ngủ của cô ấy - chúng tôi đã nhìn thấy cô ấy đứng đó trước đấy, nhìn ra ngoài. “Từ bên trong vào buổi đêm.” - Tôi nói với anh: “Thứ duy nhất anh có thể thấy là hình ảnh phản chiếu của bản thân.”

Khi chúng tôi quan sát ngôi nhà, bất ngờ toàn bộ đèn đồng loạt bị tắt. Không giống như ai đó đã tắt từng công tắc mà giống một vụ mất điện. Mọi thứ tôi nhìn đều chìm trong bóng tối.

“Em vẫn bị say sóng vào ban đêm.” Như thể đó là điều duy nhất có thể kết nối thời gian. Một điểm khởi đầu được hình thành.

“Em nhìn tập trung vào một điểm đi!” - Anh nói.

“Em vẫn nhớ mà.” Anh đã nói điều tương tự với tôi khi tôi bị say sóng. Nhưng chỉ có ngọn hải đăng ở đằng xa, ánh sáng xoay tròn, xuất hiện và tan biến khi nó di chuyển.

Tôi nhìn ra để tìm một điểm cố định trong khi Connor khởi động lại động cơ.

Thế rồi trên con dốc xuất hiện một tia sáng trong bóng tối, di chuyển xa khỏi nhà Loman, xuống con đường ở vách đá.

Một người nào đó đã quan sát và di chuyển.

“Connor, có ai đó ở trên con dốc. Anh nhìn xem. Anh cũng nhìn thấy, đúng không?”

“Anh có thấy.” - Anh trả lời.

CHƯƠNG 19

Ánh sáng lấp lánh của ánh đèn dọc theo Harbor Drive dần trở nên rõ hơn khi chúng tôi đi về gần bờ. Ánh sáng của Littleport đã dẫn đường cho tôi, giúp tôi cảm thấy cân bằng trở lại. Vào giờ này các bến cảng đã vắng người, không còn những công nhân qua lại nữa. Chỉ còn một số ít du khách ra ngoài đi dạo sau bữa tối.

Không biết đã bao lần Sadie và tôi ra bến cảng cùng nhau, tưởng tượng rằng chỉ có chúng tôi ở đây? Đi bộ về phía Landing Lane, lắng nghe âm thanh của sóng khi chúng tôi đi qua Bãi biển Breaker. Không để ý những người xung quanh, những người có thể đang quan sát chúng tôi. Những tiếng cười trong đêm, đi loạng choạng giữa đường phố, không biết rằng có người nào đó có thể đang quan sát nhà của gia đình cô. Chúng tôi không hề biết gì trước những nguy hiểm thực sự đang bao quanh chúng tôi.

Không phải cái chết vì uốn ván, nhiễm trùng máu, hoặc bước hụt gần vách đá. Không một cảnh báo nhắc nhở phải cẩn thận - *Cẩn thận không bị thương* - và không một bàn tay nào kéo chúng tôi lại dẫn chúng tôi đi đúng hướng. Ai đó đã ở ngoài kia. Theo dõi, chờ đợi, cho đến khi cô bị bỏ lại một mình.

Tôi nhảy ra khỏi thuyền khi Connor buộc thuyền vào bến tàu, kiểm tra để chắc chắn vị thám tử không ẩn nấp đâu đó. “Avery!” - Connor gọi tôi:

“Nhớ gọi nói cho anh về thứ trong đó nhé!” - Anh hất đầu về phía cái hộp tôi đang kẹp ở cánh tay tôi.

Tôi vẫn còn run rẩy vì lạnh, nước muối khô chà xát trên làn da của tôi, tóc tôi cứng lại. Mặt đất dịch chuyển dưới chân, giống như chúng tôi vẫn còn ở trên mặt nước. Từ xa, ánh đèn của ngọn hải đăng lóe lên trên biển tối. Tôi chỉ muốn về nhà thật nhanh để sưởi ấm. “Em sẽ gọi cho anh sau.” - Tôi nói, nhưng thật lòng thì điều đó phụ thuộc vào những gì tôi tìm thấy.

Tôi có một cuộc gọi nhỡ và thư thoại khi quay lại xe. Một tiếng hắng giọng rồi giọng nói của một người đàn ông, chuyên nghiệp và nghiêm túc. “Avery, tôi là Ben Collins. Tôi đã hy vọng có thể gặp cô hôm nay, để kiểm tra một số thứ. Hãy gọi lại cho tôi khi có thời gian.”

Tôi nhấn xóa, lưu số điện thoại của anh ta vào danh bạ và lái xe về phía khu dân cư phía sau Bãi biển Breaker. Tôi quyết định đỗ xe cách Sea Rose một vài dãy nhà và đi bộ, đề phòng trường hợp vị thám tử vẫn đang rình mò trên đường phố để tìm tôi.

Khi tôi đi bộ được hai dãy nhà về phía đường vòng cung, ánh đèn ngoài hiên của những ngôi nhà chiếu sáng con đường, điều đó khiến tôi cảm thấy an toàn, tiếng dế kêu râm ran khi tôi đi qua. Khi tôi rẽ vào con đường phía trước Sea Rose, tôi nghe thấy tiếng bước chân trên con đường sỏi, phát ra từ con hẻm tối giữa các ngôi nhà. Tôi sững người, không biết nên chạy hay tiến lại gần.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện - một người phụ nữ, tay đặt lên tường để giữ thăng bằng. Cô đi giày đế xuồng, váy dài đến đầu gối với một chiếc áo ngắn ở đằng trước. Tôi không nhận ra đó là ai cho đến khi nhìn thấy cặp kính đỏ. “Erica?” - Tôi hỏi.

Cô dừng lại, nheo mắt, rồi bước thêm một bước. “Avery? Có phải cậu không?”

Cô đang giữ thứ gì đó trong tay và rụt tay lại để giấu khỏi tầm mắt của tôi, cô nhìn về phía con hẻm tối, rồi quay lại nhìn tôi. Khuôn mặt lo lắng và không tự tin - như thể cô đang có điều gì muốn che giấu.

“Cậu đang làm gì ở đây?” - Tôi vừa hỏi vừa tiến lại gần hơn. Tôi muốn biết thứ ở trong tay cô ấy là gì, và cô đang che giấu điều gì.

“Tôi chỉ đang đi bộ thôi, tới chỗ đỗ xe.”

Cô lùi lại khi tôi đến gần, như thể tôi là một thứ gì đó đáng sợ.

Và rồi một giọng nói, từ sâu trong hẻm. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

Và lúc đó tôi đã thấy, cô đang cầm trong tay một chiếc điện thoại. Đó cũng là điều tôi sẽ làm khi đi bộ ở một nơi xa lạ, chỉ có ánh sáng hiu hắt dẫn lối. Một người đàn ông chạy bộ suốt quãng đường còn lại qua con hẻm và gọi lớn: “Erica? Em không sao chứ?”

Anh ta vòng tay ôm cô. Cô ấy trông run rẩy, bối rối vì sự hiện diện của tôi ở đây. Giống như cô ấy đang nhớ lại những câu chuyện mà dì của cô đã kể về những điều tôi đã làm và có thể vẫn sẽ làm. “Hai người làm tôi sợ quá!” - Tôi nói. “Đã có người đột nhập các ngôi nhà cho thuê ở quanh đây.”

Cô chớp mắt hai lần, từ từ, như thể cô không chắc chắn về những gì vừa xảy ra và có nên tin vào bản năng của mình hay không. Cô mỉm cười với tôi trong khi mắt nhìn sang hướng khác. “Tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, từ Nick's.”

“Từ nhà của Nick?”, có lẽ là nhà của người đàn ông cô đã ở cùng, tuy nhiên anh ta không hề phản ứng.*

Avery hiểu nhầm là “Nhà của Nick” thay vì là quán bar tên Nick’s.

"Đó là một quán bar phía sau bãi biển Breaker." - Cô nói. "Đi thẳng từ đây là tới." Cô chỉ cánh tay như một mũi tên xuống con hẻm tối. "Chúng tôi... chỉ đang đi bộ ra chỗ đỗ xe." - Cô hắng giọng. Và tôi nhận ra là cô đã uống say.

"À, à."

Những vụ đột nhập vào những đêm trước có thể là một sự lợi dụng cơ hội. Một ngôi nhà trên đường trở về từ các quán bar. Hoàn toàn không được khóa.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô chăm chú nhìn tôi. Anh ta có mái tóc vàng cát, ở cằm có bóng mờ của một bộ râu; cao hơn Erica, nhưng không quá nhiều. Tôi không nhận ra anh ta. Tôi chợt nhớ về hình bóng của một người ở con dốc với chiếc đèn pin. Thực tế rằng tôi đã thấy vụ mất điện và bây giờ Erica đang ở đây với một người đàn ông lạ, loạng choạng bên cạnh ngôi nhà này, nơi ai đó đã đột nhập vào đêm hôm trước và thắp nến.

"Cậu đang làm gì ở đây?" - Cô hỏi.

"Tôi đi thăm một người bạn, tôi cũng đang trên đường về nhà đây."

Cô gật đầu và đổi chân, dựa vào người đàn ông bên cạnh cô. Cô cứ nhìn xuống, và tôi nhận ra không phải là vì lo sợ, mà vì cô ấy cảm thấy xấu hổ khi tôi đã nhìn thấy mặt khác của cô ấy.

Tôi muốn bảo với họ đừng lái xe. Có rất nhiều mối nguy hiểm ở Littleport. Thứ mà bạn chỉ có thể học được chúng bằng cách thực sự trải nghiệm.

Tuy vậy tôi đã nói: "Tôi có thể cho cậu đi nhờ một chuyến."

"Không, không..." - Cô xua tay từ chối.

“Cô ấy không sao cả.” - Người đàn ông lên tiếng. Nhưng rồi anh ta sửa lại: “Thật ra thì tôi không sao cả, và tôi có thể chăm sóc cô ấy.”

Tôi đợi cho đến khi họ đi khuất tầm mắt và tiếng cười của họ xa dần, trước khi tản bộ đi về phía Sea Rose. Ngôi nhà vẫn ở nguyên hiện trạng trước khi tôi rời đi - tối, nhưng ấm áp. Tôi không lãng phí thời gian, trút toàn bộ đồ trong ví của mình ra, mở khóa kéo của túi nhựa, lôi chiếc hộp ra và lấy ổ usb ở bên trong. Khi tôi nhìn nó dưới ánh sáng, tôi thấy một vòng tròn nhỏ được khắc ở mặt trước với logo của Công ty bất động sản Loman. Tôi đã nhìn thấy một bộ sưu tập những ổ usb này tại nhà Loman, trong ngăn kéo bàn của văn phòng trên tầng.

Chúa ơi, ổ usb này là của cô ấy. Chắc chắn là của cô ấy.

Tay tôi run lên khi tôi nhét nó vào khe cắm ở laptop, chờ thư mục hiện lên. Chỉ có một tập tin bên trong, tệp file ảnh, tôi cúi sát người vào màn hình khi tôi mở nó. Đó là một ảnh chụp màn hình, một thanh ngang dài với hai hàng trong bảng tính, hơi mất nét, hiện lên trên màn hình của tôi.

Sadie từng học chuyên ngành tài chính và thực tập tại công ty của gia đình trong quá trình học. Trước khi cô chết, cô đang cân đối dòng tiền của công ty.

Có ba cột, mỗi cột chứa một chuỗi số, nhưng chỉ có một cột có ý nghĩa: cột có số tiền là 100.000 đô la. Hai cái còn lại tôi nhận ra là tài khoản ngân hàng và số chuyển định tuyến. Tôi rút sổ séc ra khỏi ví để xác nhận. Và rồi mọi thứ dần trở nên sáng tỏ.

Số tài khoản. Những khoản thanh toán. Một điều gì đó cô cảm thấy phải giấu đi, ra khỏi tầm với của Littleport. Nhưng vì không có đủ thông tin, không tên, không ngày tháng tất cả đều không có ý nghĩa.

Có lẽ đây là nơi số tiền bị đánh cắp được chuyển tới? Có lẽ những gì tôi phát hiện ra vào mùa hè năm ngoái chỉ là một phần nhỏ trong tất cả. Điện thoại của tôi reo lên khiến tôi giật mình. Một cái tên mà tôi không bao giờ nghĩ sẽ thấy một lần nữa sẽ hiện trên màn hình điện thoại.

“Alo!” - Tôi trả lời.

“Chào. Xin lỗi, anh hơi thiếu kiên nhẫn.” Trong tất cả những năm đã trôi qua, tôi chưa từng xóa tên Connor khỏi điện thoại của mình. Chính vì vậy, Sadie đã tìm thấy số điện thoại của anh. Giấu kín trong những thứ tôi đã mất nhưng vẫn giữ chặt chúng ở trong tim.

“Chiếc hộp thuộc về cô ấy, Connor à. Nó liên quan đến giấy tờ ngân hàng. Hai khoản thanh toán. Em không biết nó có ý nghĩa gì hay tại sao cô ấy phải giấu nó.” Những lời nói cứ thế tuôn ra mà tôi không kịp suy nghĩ, một thói quen của sự tin tưởng. Anh ấy tuyên bố rằng đã bảo vệ tôi một lần trước đây. Giống như một lời hứa rằng anh đứng về phía tôi. Nhưng tôi muốn lấy lại lời nói đó ngay khi tôi nói, vì không còn chắc chắn về ý định của anh nữa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, và tôi cứ mắc sai lầm.

Âm thanh của tiếng cười vọng lại từ ô cửa sổ phía trên bồn rửa mặt khiến tôi giật mình và đứng im bất động. Nhưng bước chân vẫn tiếp tục bước qua ngôi nhà. Một nhóm khác đi ngang qua từ quán bar, sau khi đi về từ bãi biển Breaker.

“Avery? Em còn ở đó không?”

Tôi nhìn về phía ô cửa sổ tối. “Em phải đi đây. Em có thể lần theo tài khoản đó, tìm hiểu xem tại sao nó lại quan trọng tới vậy?”

Một khoảng im lặng. “Anh nghĩ em nên dừng lại!” - Anh khuyên tôi.

“Cái gì?” Cô ấy đã phải giấu điều này trên một hòn đảo, trả tiền cho Connor để anh đưa cô tới đó, bây giờ cô ấy đã chết và Connor nghĩ tôi nên dừng lại ở đây sao?

“Các khoản thanh toán sao? Thôi nào, Avery. Mỗi gia đình đều có những bí mật. Và đó là gia đình mà anh không muốn dây vào. Cô ấy đã chết và chúng ta không thể thay đổi điều đó.”

Nhưng chuyện không đơn giản chỉ vì cô ấy đã chết. Nếu cô ấy bị ngã hay tự nhảy xuống vách đá, tôi sẽ bỏ qua. Nhưng có một lựa chọn thứ ba, và đó là lựa chọn duy nhất tôi tin tưởng. “Một người nào đó đã giết cô ấy, Connor. Và em nghĩ cảnh sát nghi ngờ một trong số chúng ta. Anh định cứ ngồi đó và chờ điều tốt nhất xảy ra sao?” Anh im lặng không phản đối. “Người đó vẫn còn ở đây. Người đó đã ở bữa tiệc với chúng ta. Chúng ta đã sống cùng với quỷ dữ và kẻ đó vẫn đang ở ngoài kia.”

Ngay cả trong đêm nay, kẻ đó vẫn nằm ngoài tầm với của chúng tôi. Ánh đèn pin ở con dốc, sự cố mất điện vào ban đêm. Kẻ đó chính là cái bóng phía sau cửa sổ. Theo dõi tôi để quan sát những điều tôi làm. Hoặc có thể: để xem tôi biết những gì.

Tôi kiểm tra kỹ các ổ khóa quanh nhà, ngay cả khi điện thoại vẫn đang được áp vào tai, tôi mừng vì đã đỗ xe cách đó vài dãy nhà.

“Em đang ở đâu?” - Anh hỏi, giọng đều đều.

Tôi dừng lại. Giọng anh không có vẻ muốn giúp đỡ mà giống như định thuyết phục tôi không nên làm một chuyện gì đó. “Em sẽ gọi lại cho anh khi

em biết nhiều hơn.”

Tôi lưu tập tin vào máy tính xách tay, sau đó lục lọi trong ví để lấy mảnh giấy gần nhất - tờ danh sách với tên của chúng tôi và thời điểm chúng tôi đến bữa tiệc. Sau đó, tôi lật nó lên và sao chép chi tiết tài khoản. Tôi dành vài giờ tiếp theo nhìn chăm chú vào những con số. Cầu mong nó có ý nghĩa gì đó. Tôi biết chắc một điều rằng thông tin này phải xuất phát từ một nơi nào đó trong nhà Loman và Sadie cảm thấy không an toàn khi để nó ở đó.

Tôi ngủ thiếp đi trên chiếc ghế dài, tiếng bước chân qua lại xuyên qua màn đêm. Một khía cạnh của Littleport tôi chưa từng biết đến trước đây. Giống như một mặt khác của Sadie mà tôi không hề biết tới.

Một điều mới mà tôi vừa phát hiện ra, sau ngần đó thời gian.

CHƯƠNG 20

Tôi bị đánh thức bởi tiếng bước chân trên nền đất sỏi bên ngoài một lần nữa và phải mất một lúc tôi mới nhớ ra mình đang ở đâu, tôi dần nhận ra sự khác biệt của đồ nội thất trong ngôi nhà và khung cửa sổ với ánh sáng chiếu xuyên qua tấm rèm. Tiếng bước chân trở nên xa dần, có lẽ ai đó đang đi bộ ra bãi biển. Đi hướng ngược lại so với tối qua.

Tôi đã ngủ thiếp đi trên chiếc ghế dài, máy tính xách tay vẫn mở và hết pin vì bị bỏ quên qua đêm. Tôi mò mẫm tìm đường trong căn phòng tối, tìm chiếc túi của mình để lấy bộ sạc máy tính. Trong khi máy tính đang sạc trên bàn bếp, tôi mở cửa sổ để có thể ngửi thấy mùi mằn mặn của biển trong gió. Điện thoại reo lên từ đâu đó trong đệm ghế và tôi chậm rãi tìm nó, nghĩ chắc là Connor gọi lại.

Nhưng tên của Grant hiện trên màn hình. Giống như ông có thể cảm nhận được rằng tôi đã mở tập tin đó đêm qua.

“Grant, tôi nghe đây!” - Tôi nói thay cho một lời chào.

“Chào buổi sáng, Avery!” - Ông nói, giọng vẫn đơn điệu như mọi khi, chất giọng của người làm kinh doanh chuyên nghiệp và không thể đoán được cảm xúc của ông. Chính vì vậy, tôi đã liên tục cố gắng để làm ông cảm thấy hài lòng, để thấy giá trị của tôi được phản ánh trong biểu hiện của ông. “Tôi gọi giờ này không quá sớm chứ?”

“Không, không hề!” - Tôi vừa trả lời vừa tìm chiếc đồng hồ ở gần mình nhất. Có một chiếc trên bồn rửa chén, đồng hồ đã chết và bị kẹt vào giờ giữa trưa.

“Hãy nói cho tôi biết, những gì đã xảy ra.”

“Vâng!” - Tôi bắt đầu: “Giống như tôi đã viết trong email, có một số vụ đột nhập nhỏ, không có gì quan trọng bị mất. Một chiếc tivi cần được thay thế ở Trail End và một cửa sổ mới tại Blue Robin. Nhưng đã có một vụ rò rỉ khí gas tại Sunset Reheat và tôi sợ rằng những vụ đột nhập này có liên quan tới nhau.”

Ông không trả lời, tôi hắng giọng, chờ đợi.

“Cô đã gọi cảnh sát chưa?”

“Tôi đã gọi 9-1-1 khi tôi ngửi thấy mùi khí gas và đội cứu hỏa đã đến ngay sau đó.” Một khoảng lặng: “Tình thế lúc đó rất nguy hiểm.”

“Tôi hiểu rồi. Và họ đã nói gì?”

“Một sự rò rỉ ở phía sau lò nướng. Chúng ta nên thay thế đường ống dẫn ga đó.”

“Tất nhiên rồi!” - Ông nhắc lại.

Ông chờ xem liệu tôi có nói thêm điều gì không, nhưng tôi biết đây là chiến thuật của ông, im lặng và chờ đợi người khác nói thêm, tiết lộ những điều mà họ muốn giấu kín. Tôi đã học được rất nhiều từ Grant trong những năm qua, gần như tất cả mọi thứ về công việc kinh doanh và cách tự điều chỉnh trong phạm vi của nó. Các quy tắc thành văn và bất thành văn.

Ông đã từng nói tôi có một điều mà các con ông không có. Bí quyết để thành công, mà ngay cả Parker cũng không có, ông nói, là bạn phải chấp nhận rủi ro lớn để nhận phần thưởng lớn. Điều đó sẽ thay đổi cuộc sống của bạn và để thực sự thay đổi, bạn phải sẵn sàng thua cuộc.

Parker sẽ giỏi trong việc kinh doanh, ông giải thích. *Nó sẽ giữ cho công ty vững vàng. Nó rất giỏi điều hành những gì sẵn có. Nó hiểu quy luật kinh*

doanh, tất cả mọi thứ. Nhưng những thứ nó đang mạo hiểm, không phải do chính nó xây dựng. Khi mạo hiểm, ta sẽ phải đối mặt với một số rủi ro. Cả hai đứa con của ta đều không sẵn sàng chấp nhận rủi ro.

Lúc đó tôi đã nghĩ, đó là vì họ đã có tất cả.

“Cô đã đề cập đến ngôi nhà chính?” - Ông hỏi. “Vấn đề gì đó về điện?”

Và đột nhiên, tôi hiểu điều gì đã khiến ông gọi lại cho tôi. Không phải vì bức email mà tôi đã gửi, hay vì mối quan tâm của ông về các ngôi nhà cho thuê. Đó là vì những sự cố mất điện vào ban đêm; ánh đèn pin tôi đã thấy ở con dốc. Thực tế cho thấy ông cũng nghi ngờ điều gì đó đang xảy ra ở đây.

“Đúng vậy!” - Tôi nói: “Chuyện đó đã xảy ra một vài lần. Lưới điện bị sập hoàn toàn. Tôi đã phải đi gạt lại cầu giao. Có lẽ ông nên gọi thợ tới xem qua.”

“Được rồi, tốt, cảm ơn cô. Có gì khác nữa không?”

Cô đã phải mạo hiểm những gì, Avery? Lúc đó, ông đã hỏi tôi điều đó khi gọi tôi vào văn phòng. Khi ông giao cho tôi công việc của Sadie. Vì tôi biết rằng ông hiểu. Tôi đã mạo hiểm vị trí của tôi trong thế giới của họ. Tôi đã đánh cược tình bạn của mình với Sadie. Vị trí tôi từng có, để đổi lấy vị trí ngày hôm nay.

Bạn sẽ không đạt được thành quả lớn nếu không dám mạo hiểm. Và bây giờ, tôi đang tuyệt vọng với những gì tôi đã mất.

“Tôi muốn giải thích về chuyện giữa tôi và Bianca, về chuyện...”

“Không cần đâu, Avery.”

Giọng ông vẫn không đổi và được kiểm soát, tôi cảm thấy nhịp tim của mình chậm lại, những ngón tay dần dãn ra.

"Nghe này!" - Ông nói tiếp: "Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của cô trong năm khó khăn vừa qua. Trên thực tế, tôi tin rằng công việc sẽ không diễn ra suôn sẻ như vậy nếu không có cô. Nhưng chúng tôi sẽ chuyển trách nhiệm của cô cho một quản lý của công ty vào mùa tiếp theo."

Tôi chờ một nhịp rồi hai, chờ xem ông có nói thêm điều gì khác không, và liệu lời nói của ông có đang rẽ theo hướng khác - một cơ hội mới. Nhưng sự im lặng kéo dài quá lâu và ông phải gọi tên tôi, chỉ để chắc rằng tôi vẫn đang nghe ông nói.

"Tôi hiểu rồi!" - Tôi nói. Tôi đã bị sa thải. Chỉ đơn giản như vậy thôi. Nhà của tôi và công việc của tôi, tất cả đều đã bị tước đi.

Và rồi giọng nói của ông thay đổi. Thấp hơn, khẳng định bản thân hơn, mạnh mẽ hơn. "Tôi đã cho cô một cơ hội. Nghĩ rằng cô sở hữu một thứ gì đó khác biệt, đáng thời gian và công sức. Nhưng có vẻ như tôi đã đánh giá cô quá cao. Có lẽ là một thiếu sót từ phía tôi."

Tôi cảm nhận được một sự đau đớn nhói buốt trong cơ thể mình. Giờ thì tôi có thể tưởng tượng ra cảnh ông nói những lời tương tự với Sadie, khi cô đứng ở phía bên kia bàn của ông trong văn phòng ở trên tầng, khi ông giao công việc của cô cho tôi. Tôi không trả lời, bởi có một ranh giới giữa tham vọng và tuyệt vọng, và ông ấy chỉ coi trọng cái trước.

Tất cả những gì tôi có thể làm là giữ hơi thở ổn định và không thốt ra những lời thừa thãi - như tôi đã học. Và sau đó ông quay trở lại tông giọng đều và chuyên nghiệp, mong đợi câu trả lời từ tôi. "Tôi đã kiểm tra lịch trình và đây là tuần cuối của mùa này, phải không?"

"Đúng vậy!" - Tôi trả lời. Tuần sau là tuần của Ngày Lao động và thị trấn sẽ vắng khách du lịch ngay sau đó.

"Được rồi. Vậy cô cứ làm việc bình thường và chốt sổ năm nay. Vào Cuối Mùa, chúng tôi sẽ trả tiền công cho cô." Sau đó, ông gác máy. Tôi lắng nghe sự yên tĩnh xung quanh mình, mặc dù cuộc gọi đã bị ngắt kết nối. Tại sao tôi không nhìn thấy điều này? Khi Parker đến. Khi Bianca đuổi tôi ra khỏi nhà. Và tập tin trong máy tính của tôi. Sadie đã cố gắng chỉ cho tôi một cái gì đó. Chờ tôi để ý tới cô. Đứng ở cửa phòng tôi, trong chiếc váy màu xanh, áo len màu nâu và đôi xăng đan màu vàng đó.

Tôi cảm thấy có gì đó dâng trào từ trong xương tủy. Cùng thứ cảm xúc tôi đã cảm thấy khi tôi đẩy Faith, khi Connor tìm thấy tôi cùng với một người khác, một khúc dạo đầu cho sự hủy diệt. Tôi đã cảm thấy nó một lần nữa khi Greg gọi tôi là quái vật của Sadie. Nhưng chẳng phải đó là tôi sao? Ai có thể hiểu rõ hơn tôi những thăng trầm trong cuộc sống của cô ấy? Điều đã dẫn tới cái chết của cô?

Ánh sáng của máy tính chuyển sang màu xanh, màn hình nhấp nháy khi nó khởi động trở lại. Tôi rùng mình, chợt nhớ tới lời cảnh báo của Connor, bảo rằng tôi hãy dừng lại. Vì anh có thể nhìn thấy mối nguy hiểm ngay lập tức. Một tập tin ẩn và Sadie giờ đây đã chết. Một thứ gì đó quan trọng đến mức có người phải chết vì nó.

Tôi ngồi ở bàn bếp, cố gắng hiểu mọi chuyện.

Có thể tệp tin này thậm chí còn không liên quan tới Littleport. Bước đầu tiên, tôi có thể tìm hiểu số chuyển tiền định tuyến có thuộc một trong những ngân hàng địa phương của chúng tôi hay không. Ngay cả khi nó không phải, điều đó cũng có thể không có ý nghĩa gì - vì ngân hàng có rất nhiều chi nhánh tại địa phương và trực tuyến. Nhưng đó là một điểm khởi đầu. Có hai ngân hàng địa phương trong thị trấn và tôi là khách hàng ở một trong

hai ngân hàng đó. Đêm qua tôi đã kiểm tra, số tài khoản không khớp với số chuyển tiền định tuyến trong sổ séc của tôi.

Tôi gõ ngón tay trên bàn bếp. Nghĩ đến việc gọi cho Connor: Này, *bây giờ anh đang đăng ký ngân hàng nào? Anh có thể cho em biết số chuyển tiền định tuyến của anh được không?* Tôi tự hỏi liệu mình có thể gọi ngân hàng và nhờ họ xác nhận hay không, nhưng bây giờ là Chủ nhật và cả hai ngân hàng đều đóng cửa.

Tôi đẩy lùi ghế ở bàn bếp. Bà tôi sử dụng ngân hàng còn lại. Bà đã thêm tên tôi vào tài khoản của mình để khi bà mất, tôi không phải chờ bất kỳ tờ di chúc nào - tôi có quyền truy cập trực tiếp vào quỹ, dù số tiền bà để lại cũng không nhiều nhặn gì. Nhưng tôi biết mình vẫn có thông tin tài khoản ở đâu đó. Trong chiếc hộp đó, nơi tôi giữ tất cả các giấy tờ tài sản của gia đình chúng tôi. Mọi thứ trước đây từng là của bà và bố mẹ tôi, giờ đây đã trở thành của tôi.

Các giấy tờ vẫn còn nguyên vẹn. Tôi lục tìm trong chiếc hộp cho đến khi tìm thấy tập tài liệu cũ. Bên trong, tôi tìm thấy một tấm séc bị hủy bỏ mà tôi đã sử dụng để chuyển tiền từ tài khoản của bà sang cho tôi.

Tôi mang tờ séc đến chỗ máy tính, đọc số tài khoản để kiểm tra lại.

Tờ giấy run lên trong tay tôi. Số hoàn toàn trùng khớp. Chính là ngân hàng này. Một chi nhánh ở Littleport.

Nhưng tôi không thể ngừng nhìn. Tôi nhìn màn hình, sổ séc. Quay lại màn hình.

Tôi cúi xuống gần hơn, nín thở. Đọc chúng hai lần.

Không chỉ số chuyển tiền định tuyến phù hợp. Mà cả tài khoản. Một trong những số tài khoản, một trong những người nhận số tiền này, là bà

ngoại của tôi.

Căn phòng chao đảo xung quanh tôi.

"Chờ đã." Tôi nói ý nghĩ của mình thành tiếng, cho dù không biết mình nói điều đó với ai. Chỉ là tôi cần ngừng lại một chút.

Mỗi gia đình đều có những bí mật, Avery. Connor đã nói những lời này đêm qua, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng điều đó cũng áp dụng cho gia đình tôi.

Những lời Erica nói trong phòng khách của tôi - rằng Sadie đã gọi đích danh tên tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ điều này có thể đúng. Không bao giờ dừng lại để nghĩ điều gì đã khiến cô chú ý đến tôi ngay từ đầu.

Nhưng bằng chứng ở ngay trước mắt tôi.

Tôi lùi khỏi bàn, suy nghĩ lại mọi thứ. Phòng tắm. Sadie quay lại và tìm thấy tôi ở đó. Màu đỏ lan dần lên cổ cô.

Có phải cô đã biết tôi ở trong đó?

Con dao cắt vào tay tôi. Giấy vệ sinh ép tay để cầm máu.

Cẩn thận đừng để bị thương. Cô đã nói điều đó rất rõ ràng, rất nghiêm túc, khi tôi đã đứng quá sát mép vực.

Như thể, từ trước đến nay cô đã biết.

Cô đã nhìn thấy tôi trong bếp của nhà cô. Đi theo tôi. Biết điều tôi đã làm.

Sau đó, cô đã tìm thấy cuốn nhật ký đó và biết những mơ ước và nỗi sợ hãi mà tôi giấu kín. Rồi giữ bí mật toàn bộ mọi chuyện.

Cô ấy *muốn gì* ở tôi? Cô ấy có biết tôi đã từng lẻn vào nhà cô không? Cố gắng để chui vào bên trong, với Faith và Connor?

Rằng tôi đã quan sát nhà cô từ chiếc thuyền của Connor, nhìn chằm chằm vào những ô cửa sổ lớn đó - rằng tôi muốn được giống như cô???

Cô đã tìm thấy tôi trên bãi biển và đi về cùng tôi. Mời tôi vào nhà cô, vào cuộc đời cô. Chào mừng tôi...

Hoặc là. *Hoặc là...*

Biến tôi thành một thứ gì đó thuộc về cô. Ôi không. Không, Sadie.

Đưa tôi tới ăn tối, quan sát khuôn mặt cứng đờ của bố mẹ cô. Nụ cười vô hồn của cô. *Bây giờ hai người chịu nhìn con rồi chứ?*

Tôi là một câu chuyện buồn mà cô muốn chia sẻ với gia đình: Hãy nhìn chuyện gì đã xảy ra với cô gái này. Không có gia đình, không có nơi nào để sống. Hai người sẽ giang tay giúp đỡ chứ? Điều Grant nói, khi họ cho tôi ở chái nhà cho khách: Đây là điều đúng đắn.

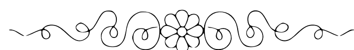
Hình xăm trên cơ thể tôi, giống như của cô, hình dạng của một S - tôi đã tìm thấy cậu và cậu thuộc về tôi, trong chính ngôi nhà này, với tôi.

Đừng có nghĩ tới chuyện đó, cô nói khi anh trai cô đi ngang qua.

Cô ấy tin rằng tôi là một bí mật. Và, giống như những điều mà người dân địa phương sẽ bàn tán, cô đã phơi bày tôi trước ánh sáng. *Hãy xem tôi đã tìm thấy gì, hãy nhìn điều tôi đã làm.*

Cô ấy tin rằng tôi cũng là người nhà Loman.

MÙA HÈ
NĂM 2017

BỮA TIỆC CUỐI MÙA

22 giờ 30 phút

Mối lo rằng cảnh sát sẽ tới giờ đây chỉ là một ký ức xa xôi và mờ dần trong men rượu. Chẳng ai thèm bận tâm tới sự cố mất điện, bị ngã xuống bể bơi, hay những bí mật của bạn bị phơi bày cho tất cả mọi người qua một trò chơi phạt rượu ở quanh bàn bếp nữa. Vòng thứ hai đã bắt đầu.

Tôi đã định chờ xem Parker sẽ làm gì sau chuyện xảy ra trên tầng - Luce, chạy ào ra khỏi phòng với tàn dư của cơn giận, của bạo lực.

Tôi nhận ra rằng Parker không bao giờ tham gia những trò chơi phạt rượu. Không bao giờ để lộ bí mật của mình trong suốt những năm tôi quen anh. Luôn quá bận rộn hẹn hò hết người này đến người khác.

Hoặc cũng có thể vì phần lớn chúng tôi cảm thấy sợ anh. Sợ điều anh sẽ làm. Có đủ thứ tin đồn về quá khứ của anh, những năm tháng tuổi thiếu niên liều lĩnh. Anh đã dính vào một vụ đánh nhau ra sao - như Sadie đã kể. Anh có một vết sẹo và tia sáng trong ánh mắt để chứng minh rằng anh đã từng có thời hoang dại. Nhưng với tôi, điều đó chỉ khiến anh trở nên quyến rũ hơn khi đã qua cái tuổi trẻ dại. Tuy rằng chúng đã là quá khứ, nhưng chắc chắn sự liều lĩnh hoang dại vẫn tồn tại đâu đó trong sâu thẳm con người anh.

Parker cuối cùng cũng đi xuống tiền sảnh phía hước, một mình. Anh thấy tôi đang quan sát và dừng lại. Rồi anh chuyển hướng đi đến đứng cạnh tôi ở lối vào bếp. Anh bẻ từng đốt ngón tay. Tôi tưởng tượng chúng trong hình dạng của một nắm đấm.

“Có chuyện gì xảy ra ở trên tầng vậy?” - Tôi hỏi, đầu hất về phía tiền sảnh, nơi cầu thang bị khuất khỏi tầm mắt.

Nhưng anh chỉ nhìn quanh phòng và bỏ qua câu hỏi của tôi. “Cô ấy đâu rồi?” Đây không phải là nơi bạn có thể gọi taxi hoặc Uber về nhà. Luce vẫn bị mắc kẹt ở đây.

Parker bước xa dần khỏi tôi, hòa vào đám đông.

“Parker!” - Tôi gọi tên anh thật to, đủ lớn để thu hút sự chú ý của anh - gần tới ngưỡng khiến tất cả mọi người để ý. “Chuyện quái gì xảy ra vậy? Em đã nghe thấy những tiếng động, nghe thấy hai người cãi nhau.”

Anh tò mò nhìn tôi, đôi mắt rực sáng, vết sẹo trên lông mày phản chiếu ánh sáng trên đầu anh. “Cô ấy say rượu. Cô ấy sẽ bình tĩnh lại thôi!”

Cả hai chúng tôi dường như đều đang cố kìm nén một cơn thịnh nộ đang sôi sục. Tôi bật cười: “Anh thực sự muốn em tin đây là lỗi của Luce sao?” Tôi cố gắng hình dung chuyện đó. Luce, với đôi chân đi giày cao gót, ném thứ gì đó vào tường. Hoặc đánh vào người anh, đẩy anh lùi lại. Một Luce hoàn toàn mất bình tĩnh.

Anh hít vào thật chậm: “Em muốn tin thế nào thì tùy. Anh không quan tâm.” Suy nghĩ của tôi không quan trọng, bởi vì câu chuyện của anh mới là quan trọng, mới là đáng tin tưởng.

Tôi nhìn thấy chị qua cánh cửa hiên, ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh hồ bơi, ánh sáng từ bên dưới khiến làn da của chị trở nên nhợt nhạt. Chị đã tháo giày và ngồi xếp chân. Parker dường như cũng nhìn thấy chị cùng lúc với tôi. Anh bắt đầu bước đi, nhưng tôi kéo tay anh lại: “Chị ấy có nhìn thấy không?” - Tôi hỏi, ý muốn nói đến chuyện đã xảy ra trong phòng tắm khi chỉ có hai chúng tôi.

Parker nao núng. “Cô ấy nhìn thấy cái gì?” - Anh hỏi, giống như tôi không được phép đề cập đến những điều đã xảy ra trong quá khứ. Rằng một thứ gì đó tồn tại hay không đều do anh quyết định; rằng câu chuyện kể về cuộc đời anh không phải chuyện của bất kỳ ai mà là của riêng anh, và anh có thể xóa nó theo ý muốn.

“Không có gì.” Bởi vì thực sự không có gì xảy ra cả. Với Luce trong thị trấn và Sadie ở đây, khoảnh khắc đó với Parker không bao giờ có thể xảy ra.

Có lẽ đó là sai lầm của tôi. Có lẽ tất cả những gì tôi nên nói với Sadie về Connor là Đừng nghĩ tới chuyện đó. Nhưng ai có thể nói điều đó với cô ấy?

Một cô gái như Sadie Loman có thể làm bất cứ thứ gì cô muốn. Nếu Sadie là người đã đẩy Faith, nhìn cô ngã xuống đất, tay giơ lên ở tư thế kỳ lạ, bị gãy khi chạm đất - sẽ chẳng ai kêt tội cô. Nếu tôi là người đã ăn cắp tiền của Tập đoàn Loman, tôi sẽ bị đá ra khỏi thế giới của họ ngay lập tức. Nhưng cô ấy thì khác. Cô chỉ bị điều chuyển sang một công việc khác, tốt hơn. Và chuyện gì đã xảy ra với số tiền? Ai biết được? Có thể cô đã tiêu hết rồi.

Cô đã lấy những gì cô muốn lấy và làm những gì cô ấy muốn làm. Toàn bộ gia đình họ đều như vậy. Parker, Grant, Bianca, Sadie. Sống tại The Breakers, nhìn ra toàn bộ thị trấn, quyết định thứ gì thuộc về họ.

Đám đông di chuyển xung quanh tôi, những khuôn mặt mờ ảo, mướt mồ hôi và hơi nóng, gáy tôi sởn da gà - một cảm giác báo hiệu rằng tôi nên rời khỏi đây. Nhưng tôi không biết mình có thể đi đâu.

Tôi cũng không chắc mình đã đứng yên trong bao lâu khi quan sát những người khác chơi đùa xung quanh tôi. Tôi đứng dựa lưng vào tường và uống nốt những giọt rượu còn lại trong chai whisky lấy từ nhà Loman.

Nhà của người nhà Loman, quy tắc của người nhà Loman, thế giới của người nhà Loman.

Tôi cảm thấy như đang ngồi trên thuyền của Connor, nhìn từ bên ngoài vào. Dù tôi có tiến gần đến đâu, tôi vẫn luôn là người theo dõi.

Tôi nhìn thấy Parker cúi xuống thì thầm vào tai Luce, trong khi chị ngồi bên mép hồ bơi. Ánh mắt chị nhìn vào một nơi nào đó xa xăm.

Tôi nhìn thấy Ellie Arnold và những người bạn của cô ngồi khoanh chân trên sàn cùng nhau trong một cái lều tự chế, giống như một ký ức trong quá khứ - các cô gái ngủ lại tại nhà nhau, hoàn toàn không bận tâm tới thế giới xung quanh, như Faith và tôi đã từng làm.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra một trong những cô gái trong nhóm đã bất tỉnh, đầu cô tựa vào tường và những người bạn của cô vẫn ở bên cô để trông nom. Một bát đựng salad lớn được đặt bên cạnh cô ấy, và tôi nhận ra là để phòng trong trường hợp cô ấy nôn. Ellie đặt một chiếc khăn ướt lên trán cô gái.

Tôi nhìn thấy Greg Randolph đang ngồi trên đi văng, cánh tay của anh ta đang quàng lên vai một cô gái có vẻ vừa tròn 18 tuổi, cô gái nhìn anh ta như thể anh ta là một chàng trai đáng để tìm hiểu.

Tôi nhìn thấy Connor đang băng qua phòng, đi về phía cửa với điện thoại trong tay.

“Connor!” - Tôi cất tiếng gọi anh mà không hề suy nghĩ. Khi anh quay đầu lại, tôi nhìn anh theo cách Sadie có thể đã nhìn, những năm tháng rạn nứt đã biến mất. Tôi thấy anh qua con mắt của một cô gái nhìn ra ban công của Harbor Club và thấy một người đàn ông bước xuống thuyền, tự tin và hoàn toàn là chính mình. Một người đàn ông với hành động nhất quán và

không hề bận tâm liệu có ai đang nhìn hay không. Một người đàn ông hiếm có.

Anh không hề quan tâm tới Sadie hay gia đình của cô. Anh là một người đã từng thuộc về tôi, cô ấy biết điều đó. Điều duy nhất vẫn thuộc về tôi tại nơi đây, chỉ mình tôi. Tôi biết rằng cô đã nghĩ, cô phải có được anh.

Tôi đẩy người khỏi bức tường và tiến về phía anh. "Đừng đi vội!" - Tôi nói.

Đầu anh nghiêng sang một bên với vẻ khó hiểu, nhưng anh không nói gì. Qua những năm tháng ở bên nhau, tôi biết điểm yếu của anh và ngược lại, anh cũng vậy. Connor tin vào một cuộc sống luôn có sự nối tiếp nhau. Anh biết mình sẽ làm gì từ khi còn là một đứa trẻ: Anh học xong, làm việc cho bố anh vào mỗi mùa hè, phụ giúp bất kỳ ngư dân nào cần người giúp đỡ. Anh sẽ yêu một cô gái mà anh đã biết cả đời, và cô ấy cũng sẽ như vậy với anh, giống như bố mẹ anh đã làm trước đây.

Anh đã hoàn toàn bị bất ngờ khi cuộc đời anh rẽ hướng.

Tôi mỉm cười giống như tôi trước đây, khi anh ngửa đầu tôi trước đám lửa trại và hôn tôi trước mặt những người bạn của chúng tôi.

Tôi biết, giống như anh đã biết khi đó: những thứ như thế này đòi hỏi sự táo bạo. Tôi, với đám đông - ngay trước sự hiện diện của Parker Loman và mọi người trong thế giới của họ - đã thì thầm vào tai anh, rủ anh đi theo tôi xuống sảnh.

Tay tôi lần theo cánh tay anh cho đến khi những ngón tay tôi đan vào ngón tay anh, anh không chống cự. Tôi đi chậm, như để phòng trường hợp bất cứ ai muốn xem, hay phòng trường hợp Greg Randolph nhìn ra từ phía chiếc đi văng, nhướn mày và nói rằng đó là *chàng trai mà tôi thấy Sadie đi*

cùng. Nhưng không ai để ý tới chúng tôi và tôi không hề quan tâm. Tôi vẫn đang đắm chìm trong hạnh phúc với suy nghĩ rằng anh vẫn muốn tôi, kể cả sau từng đó năm.

Phòng ngủ ở tầng dưới tối om và tôi vặn nắm cửa để mở khóa. Tôi không dám nói gì vì sợ sẽ làm hỏng khoảnh khắc này.

Tôi kéo anh xuống, vẫn cảm thấy bất ngờ trước cảm giác được hôn anh. Tôi có thể nếm được mùi rượu trên môi anh. Cảm thấy sự thư giãn của cơ thể anh khi tôi cởi áo của anh. Bản chất dễ tính của anh đã khiến tôi dễ dàng bước chân vào cuộc sống của anh lần nữa. Sức mạnh mà tôi nắm giữ - rằng tôi có thể thay đổi tiến trình của mọi thứ sẽ xảy ra sau đó.

Nhưng anh là người dẫn tôi đi về phía giường, anh thì thầm vào tai tôi - *chào em* - giống như anh đã chờ đợi chỉ để nói điều đó.

Trong bóng tối, tôi không chắc anh đang nghĩ tới tôi hay Sadie, nhưng điều đó không quan trọng. Những ngón tay của anh trượt xuống dưới hông tôi, lướt qua một hình xăm mà anh không thể nhìn thấy.

Không có gì tồn tại mãi mãi. Mọi thứ chỉ là tạm thời. Anh ấy, tôi, và cả chuyện này.

Connor không còn là Connor mà tôi biết và tôi cũng vậy. Sáu năm đã trôi qua và chúng tôi đã trở thành một thứ gì đó mới mẻ. Sáu năm kinh nghiệm mới, một cuộc sống đầy trải nghiệm và học hỏi. Sáu năm để trở thành con người mà bạn sẽ trở thành. Nhưng ở anh vẫn còn hình bóng của con người tôi đã từng biết: đôi bàn tay anh quấn quanh eo tôi, ôm tôi vào lòng. Và những ngón tay anh khẽ mơn trớn làn da tôi trước khi dừng hẳn.

Không ai trong chúng tôi nói gì. Chúng tôi nằm đó, thân mật với nhau cho đến khi một tiếng ồn từ bữa tiệc làm cả hai chúng tôi giật mình. Tôi lấy

đà đứng thẳng dậy.

“Avery...” - Anh gọi, nhưng tôi đã đứng dậy và bắt đầu mặc quần áo. Tôi đi thẳng vào phòng tắm bên cạnh phòng để không phải nhìn thấy sự hối tiếc trên khuôn mặt. Đứng trong phòng tắm vẫn còn ẩm ướt sau khi tôi đã lau dọn với những chiếc khăn cùng Parker trước đó.

Tôi đợi cho đến khi anh ấy có đủ thời gian để thay đồ và rời đi. Anh gõ một lần vào cửa phòng tắm nhưng tôi không trả lời. Thay vào đó, tôi bật vòi hoa sen, giả vờ như không nghe thấy. Tôi nhìn chằm chằm vào gương, cố gắng nhìn qua lớp hơi nước tỏa ra từ vòi hoa sen, để nhìn con người mà tôi đã trở thành.

Khi tôi bước ra ngoài, anh đã biến mất. Tôi không biết anh đã đi đâu sau đó. Tôi không thể tìm thấy anh trong biển những khuôn mặt mờ ảo trong phòng khách.

Tôi tưởng tượng anh lái xe trở lại để gặp Sadie, để kể lại với cô ấy. Tôi tưởng tượng cô ấy phát hiện ra những gì tôi đã làm. Lúc đó tôi sẽ nói: *Cậu chưa bao giờ kể với tớ là cậu đang hẹn hò với anh ấy. Xin lỗi,* tôi sẽ nhún vai, *tớ không biết gì hết.* Hoặc: *Lúc đó tớ say quá,* một cách nói để giúp tôi thoát tội. *Anh ấy không hề từ chối* - câu này có thể làm tổn thương cô. Hoặc tôi sẽ nói sự thật: *Connor Harlow không hợp với cậu đâu.* Tôi sẽ nói điều đáng lẽ ra tôi nên nói từ rất lâu: Đừng có nghĩ tới chuyện ấy.

Đừng quên rằng tớ đã từng phá hủy cuộc đời mình, từng chút, từng chút một. Đừng nghĩ rằng tớ không dám làm điều đó lần nữa.

Lần thứ hai sẽ luôn dễ dàng hơn lần thứ nhất.

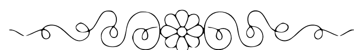
Lúc đó, khi tôi đang sắp xếp cuộc trò chuyện trong tâm trí - tất cả những điều tôi sẽ nói với cô, với một quyết tâm mạnh mẽ - tôi bắt gặp ánh mắt của

Parker qua đám đông, đầu hất về phía cửa trước. Cảnh báo tôi.

Hai người đàn ông ở cánh cửa mờ với mũ cầm trên tay.

Vậy là cảnh sát đã tới.

MÙA HÈ
NĂM 2018

CHƯƠNG 21

Tôi đi một vòng tròn trong phòng khách của Sea Rose, điện thoại vẫn áp vào tai. Tất cả các thông tin nhảy loạn xạ trong bộ não của tôi. Tài khoản của bà tôi. Cách Sadie và tôi đã gặp nhau. Mọi thứ đã thay đổi.

Điện thoại của Connor liên tục đổ chuông và tôi gác máy ngay khi cuộc gọi chuyển sang hộp thư thoại. Có lẽ giờ này anh vẫn đang làm việc, mặc dù hôm nay là Chủ nhật. *Ai cũng cần có miếng ăn.* Đó là điều anh luôn nói khi chúng tôi còn trẻ, khi tôi thấy khó chịu với giờ làm việc của anh và sự tận tâm của anh với công việc.

Đại dương là một cơn nghiện đối với anh - một cơn rùng mình tràn qua cơ thể, giống như một ngụm rượu đầu tiên, chảy theo dòng máu.

Tôi khóa cửa Sea Rose khi rời đi, trong người vẫn mang theo ổ usb, sợ rằng nó sẽ bị tước khỏi tay tôi. Kể từ ngày cô chết, đây là lúc tôi cảm thấy gần gũi với cô hơn bao giờ hết. Bước chân tôi lần theo dấu vết của cô, bàn tay tôi chạm vào thứ cô từng chạm vào. Tâm trí của tôi cố gắng để theo kịp. Tất cả những bí mật mà cô không bao giờ chia sẻ với tôi, nhưng cô đã sai về điều này. Nếu cô hỏi, tôi sẽ nói với cô ấy rằng: Tôi không phải người nhà Loman.

Tôi sẽ giải thích rằng tôi trông giống mẹ tôi, với mái tóc sẫm màu và làn da màu ô liu; nhưng đôi mắt tôi thừa hưởng từ bố tôi. Rằng mẹ tôi đã dừng chân tại đây và quyết định ở lại không phải vì điều bà từng tuyên bố rằng mình muốn theo đuổi sự nghiệp tại nơi này, mà là vì bà đã gặp một người đàn ông, một giáo viên và ông là một người chân thành với đức tin của

mình, luôn chắc chắn rằng đây là nơi ông thuộc về, và ông đang làm công việc mà số phận đã định sẵn cho ông. Chính sự chân thành của ông đã làm mẹ tôi mềm lòng, và bắt đầu nhìn thế giới qua đôi mắt của ông: rằng mọi chuyện đều đã được số phận định sẵn, rồi sau đó mẹ tôi đã mang thai tôi.

Đó không phải là một cuộc hôn nhân hay một cuộc sống hoàn hảo. Lý do bà chọn ở lại vẫn luôn hiện hữu ngay cả trong những cuộc cãi vã. Cuộc sống mà bà đã sống và cuộc sống mà bà dường như vẫn luôn tìm kiếm. Bà đã dành ra 14 năm cuối đời cho bố tôi, Littleport và tôi. Bố mẹ tôi không dư dả tiền, tôi biết rất rõ bởi đó là lý do khiến họ tranh cãi. Ranh giới giữa nghệ thuật và thương mại đã bị nghiêng về một phía. Mẹ tôi làm việc tại phòng trưng bày nơi treo tranh của bà, và bà kiếm được nhiều tiền từ việc bán tranh của người khác hơn là của chính bà.

Tôi nhớ cha tôi đã từng một lần đưa tôi đến phòng trưng bày vào mùa hè khi tôi còn nhỏ. Mẹ tôi đứng sau quầy và ngạc nhiên khi thấy chúng tôi ở đó: Đáng lẽ ra giờ này em phải có mặt ở nhà rồi, ông nói. Khuôn mặt của bà toát lên vẻ khó xử, bối rối. *Em làm tăng ca để có thêm chút tiền thôi mà,* bà trả lời. Sau đó, bà nhìn xuống tôi với một khuôn mặt buồn: *Xin lỗi, mẹ quên mất.*

Ngày ấy, chỉ có mình tôi, chạy tự do trong khu rừng phía sau nhà chúng tôi, học cách bơi trong dòng nước lạnh, với phao nổi nhờ nước biển. Chạy cắm mặt xuống Harbor Drive trước khi máy cày đi qua, tin rằng thế giới này là của tôi, chỉ của tôi mà thôi.

Cách nhìn thế giới của tôi, vốn vẫn luôn làm mẹ tôi thất vọng, thường giống bố tôi hơn - thực tế và không chịu khuất phục. Đó là lý do tại sao tôi luôn chắc rằng mẹ tôi sẽ yêu Sadie. Đây là một người có thể nhìn tôi và thấy một thứ gì đó khác, một cái gì đó mới.

Đến bây giờ, tôi mới hiểu những gì Sadie tin rằng cô đã thấy vào lần đầu tiên gặp tôi.

Sáu năm, cô ấy nghĩ rằng cô ấy biết tôi là ai. Dẫn tôi đi quanh nhà cô ấy, chế giễu bố mẹ cô ấy, tự nhận tôi là của cô ấy. Một cách để chọc giận mẹ cô; một động thái quyền lực với bố cô. Sáu năm, và cuối cùng cô đã phát hiện ra sự thật.

Vào đầu mùa hè năm ngoái, cô đã mua hai bộ dụng cụ xét nghiệm ADN được quảng cáo rằng có thể đưa ra báo cáo về mẫu gen của gia đình đồng thời sàng lọc một loạt các loại bệnh. *Chỉ để chắc chắn,* cô nói. *Chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Biết đâu chúng ta lại có chung họ hàng xa xưa từ mấy đời trước.*

Tôi đã do dự. Cho dù tôi thích xem xét mọi thứ nhưng tôi cũng không chắc liệu mình có muốn biết kết quả xét nghiệm như vậy hay không. Một thứ bệnh gì đó không thể điều trị, một điều không thể tránh khỏi mà tôi không có sức mạnh để ngăn lại. Nhưng làm thế nào để từ chối Sadie, người đang ngồi đối diện trên chiếc giường của nhà tôi, trong khi thật ra đây là nhà của cô ấy, giường của cô ấy? Tôi nhổ vào ống nghiệm cho đến khi cổ họng tôi khô rát và thế là tôi đã giao cho cô cốt lõi về sự tồn tại của tôi.

Phải mất hơn một tháng để lấy kết quả và tôi gần như đã quên mất. Cho đến khi cô ấy xông vào và bảo tôi kiểm tra email. *Tin vui, tớ sẽ không chết. Ít nhất, không phải trong bất kỳ điều kiện nào trong số 18 điều kiện này,* cô nói. *Và bất ngờ không này, tớ có dòng máu Ai-len. Đấy là nếu cậu chưa nhận ra điều đó khi chứng kiến tớ thường xuyên bị cháy nắng ra sao.*

Cô nhìn qua vai tôi khi tôi kiểm tra email, sau đó chỉ cho tôi cách cô ấy nhập thông tin của mình vào cơ sở dữ liệu phả hệ. *Có lẽ chúng ta là chị em họ xa,* cô nói. Cô chờ đợi và nín thở, tôi cũng vậy.

Chúng tôi hoàn toàn không có quan hệ máu mủ gì với nhau.

Tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của khuôn mặt cô trên màn hình máy tính của tôi, lông mày nhíu vào nhau, khóe miệng cô xịu xuống. Nhưng tôi đã quá bận tâm với thực tế là cây gia đình của tôi đột nhiên phân nhánh ra bên ngoài. Tôi là người duy nhất còn sống trong số những người thân mà tôi biết. Mẹ tôi đã cắt đứt liên lạc với chính gia đình của mình trước khi tôi chào đời, và họ thậm chí còn không đến dự đám tang. Nhưng hôm đó, tôi đã thấy một thứ gì đó mới trải dài trước mắt tôi, một mối quan hệ huyết thông, kết nối tôi với một thế giới có những người ngoài kia mà tôi chưa từng biết tồn tại.

Lúc đó tôi không nhận ra rằng Sadie đã mong đợi một điều gì đó khác. Rằng cô ấy muốn tôi biết sự thật, và đây là cách để làm điều đó. Một khi đi nước này thì sẽ không còn đường lùi nữa. Không còn bí mật. Mọi thứ và mọi người sẽ bị vạch trần.

Nhưng cô ấy đã sai.

Tôi không thể kết nối khoản thanh toán cho bà tôi với bất cứ điều gì có ý nghĩa. Và có một khoản thanh toán thứ hai cho một người khác sử dụng cùng một ngân hàng.

Mùa hè sau năm đầu tiên ở trường đại học, Sadie đã thực tập ở công ty của bố cô ấy, đó là khi tôi gặp cô ấy. Cô đã từng làm việc trong văn phòng của ông, với các tài khoản của ông. Có phải cô ấy tình cờ tìm thấy điều này, và từ đó tìm thấy tôi không?

Rốt cuộc cô đã hiểu ra điều gì, khi cô nhận ra mình đã sai?

Harbor Drive đang vô cùng náo nhiệt với các hoạt động giữa buổi sáng. Đó là Chủ nhật cuối cùng trước ngày cuối tuần của Ngày Lao động và khi

tôi tìm thấy một nơi để đỗ xe, tôi cảm thấy đáng lẽ ra mình nên đi bộ từ Sea Rose.

Đường phố đông đúc, nhưng mọi thứ đều lạ lẫm một cách mơ hồ. Một biển những khuôn mặt luôn thay đổi từng tuần, nhưng bằng cách nào đó đã thay đổi bối cảnh với sự hiện diện của họ. Tôi len lỏi qua đám đông trên vỉa hè và đi về phía bến cảng, nhưng rồi chợt thấy một hình bóng quen thuộc đứng yên trong sự nhộn nhịp của các hoạt động trên đường. Quần tối màu, áo sơ mi cài khuy, kính râm đeo trên mắt, hai chân rộng bằng vai, đầu di chuyển chậm chạp qua lại, thám tử Ben Collins đang ở đây.

Tôi hít một hơi thật sâu và đi vào cửa hàng đầu tiên phía bên phải. Tiếng chuông reo vang trên đầu và tôi thấy mình đang đứng trong hàng dài ngoằn ngoèo của Harbor Bean, cửa hàng cà phê yêu thích của người dân địa phương cũng như du khách. Vào mùa thu, giờ mở cửa sẽ thay đổi, và thậm chí giá cũng sẽ thay đổi. Vì vậy vào thời điểm này trong năm, nó chủ yếu là một nơi dành cho du khách. Không ai trong số những người dân địa phương của chúng tôi muốn trả giá cao hơn giá trị thực của nó.

Tôi nhìn qua vai khi dòng người tiến về phía trước, nhưng đã không còn nhìn thấy vị thám tử qua các cửa kính phía trước. Có quá nhiều người qua lại, quá nhiều tiếng nói, quá nhiều sự hỗn loạn. “Kế tiếp?”

“Cà phê.” - Tôi trả lời và cậu thiếu niên phía sau quầy nhướn mày. Cậu nghiêng đầu về phía menu viết bằng phấn phía sau, nhưng các nét chữ đã nhòe vào nhau. “Tôi không quan tâm.” - Tôi nói: “Chỉ cần một món gì đó có caffein.”

“Tên của chị là gì?” - Cậu thanh niên hỏi, cây bút đã sẵn sàng để viết lên một cái cốc xốp.

“Avery.”

Tay cậu ta lơ lửng một giây trước khi tiếp tục viết, và tôi tự hỏi liệu cậu ta đã nghe được những gì và biết được những gì về tôi.

"Chào đằng ấy!" - Giọng của một người phụ nữ vang lên từ một cái bàn dựa vào bức tường gạch. Đó là Ellie Arnold, mỉm cười như thể chúng tôi là bạn thân. Cô đang ngồi đối diện với Greg Randolph, người đang cười toe toét như đang đùa giỡn. Có một người đàn ông thứ ba ngồi ở bàn và quay lưng lại với tôi.

Cậu thiếu niên trả lại thẻ của tôi và người đàn ông thứ ba đứng dậy khi tôi đến gần. Và rồi tôi hiểu: đó là Parker Loman, với chiếc cốc rỗng trong tay.

"Avery!" - Anh nói, rồi tiếp tục bước đi. Như thể tôi là một câu chuyện cũ. Như thể tôi chỉ là một người bị phát hiện đang sống bất hợp pháp trên tài sản của anh; như thể tôi không phải là người bạn thân nhất của em gái anh, như thể tôi không làm việc cùng anh trong nhiều năm; như thể anh chưa từng hôn tôi hai đêm trước đó.

Đó là một kỹ năng của cả gia đình họ, tạo ra câu chuyện và sở hữu nó. Sadie, chính bản thân cô đã chào mừng tôi đến với The Breakers. Và bây giờ Parker, có lẽ đang lan truyền câu chuyện mới về tôi. Tôi tự hỏi liệu có phải tất cả mọi người ở bàn, đằng sau quầy, trên bến cảng, biết rằng tôi vừa mới bị sa thải một giờ trước.

Tuy nhiên, tôi gần như cảm thấy thương hại anh khi nghĩ về những điều bố anh đã nói về anh. Parker đã bị cướp mất cơ hội được khao khát bất cứ thứ gì. Tham vọng không chỉ có trong công việc. Tôi tin rằng tham vọng cũng gần giống với một loại tuyệt vọng, một cái gì đó gần với sự hoảng loạn. Giống như một công tắc mà thời gian ngủ đông của nó quá dài, chỉ có thể bị đánh thức hay thúc đẩy bởi một sự cần thiết. Một thứ gì đó có thể

được dùng để chống trả, cho đến khi cuối cùng bạn cũng có được thứ bạn muốn.

"Lại đây ngồi đi!" - Greg Randolph lấy chân đẩy chiếc ghế mà Parker đã ngồi, tiếng kim loại cào xuống bê tông phát ra. Tôi ngồi xuống chờ đồ của tôi.

"Dạo này cô thế nào? Ý tôi là, kể từ thứ Sáu." - Anh ta hỏi với một nụ cười. Cậu thiếu niên đằng sau quầy gọi tên tôi, tôi xin lỗi để đi lấy đồ uống của mình. Đó là thứ gì đó trộn với caramen, nóng hổi với một loại gia vị mà tôi không thể gọi tên. Khi tôi ngồi xuống một lần nữa, tôi bỏ qua câu hỏi cuối cùng của anh ta.

Greg ra hiệu về phía Ellie. "Chúng tôi đang nói chuyện về bữa tiệc vào tuần tới. Cô sẽ tham gia cùng chúng tôi tại Hawks Ridge chứ?" Anh ta nghiêng đầu sang một bên, và tôi nhấp một ngụm. Bữa tiệc Cuối Mùa chắc sẽ được tổ chức tại nhà anh ta trong năm nay. Hawks Ridge, một cụm các bất động sản độc quyền đặt trên một vùng đất gần những ngọn núi, với một tầm nhìn hướng ra biển.

"Có lẽ là không!" - Tôi trả lời.

"Ôi, thôi nào!" - Anh ta nói, thở dài giả tạo. Tôi chợt hiểu tại sao anh ta lại muốn tôi tới. Để tạo tranh cãi, gây náo loạn để ai đó có thể nói: *Hãy nhìn xem, Avery Greer, cậu có thể tin rằng cô ta dám vác mặt tới đây không?* Để ai đó có thể phạt tôi bằng một ly rượu và nói: *Tôi biết một bí mật về cô.*

"Thế này thì bữa tiệc sẽ không còn cảm giác như xưa nữa." - Greg vừa nói vừa cố ăn nốt miếng bánh nướng xốp cuối cùng. "Đầu tiên là Ellie, bây giờ là cô." - Anh ta nói ngay cả khi đang nhai.

"Cậu không đi à?" - Tôi quay sang Ellie hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

Cô lắc đầu, nhìn xuống bàn, rồi ấn ngón tay trỏ vào một miếng bánh trên bàn và thả nó vào đĩa của mình. “Không phải sau chuyện năm ngoái.”

Sadie, tôi nghĩ. Cuối cùng, cũng có người đủ ý thức để nhận ra đây là điều không nên. Một năm nữa, một bữa tiệc khác, như không có gì thay đổi.

Dường như không ai khác biết sự thật: rằng một người trong số họ đã làm điều gì đó với Sadie.

“Đó là một tai nạn mà, tình yêu!” - Greg nói thì thầm. “Và anh có một máy phát điện dự phòng, sẽ không có chuyện mất điện ở đó đâu.”

“Chờ đã. Cậu không muốn đi năm nay vì cậu bị ngã xuống bể bơi năm ngoái sao?”

Cô ấy quay sang nhìn tôi với ánh mắt mang vẻ khó chịu. “Tôi không tự *ngã.* Ai đó đã đẩy tôi.” Cô dường như giận vì tôi đã quên lời khẳng định của cô vào năm ngoái, và đúng là tôi đã quên. Năm ngoái, tôi nghĩ rằng cô ấy đã làm quá lên, muốn được chú ý, giống như Sadie đã cảnh báo. Nhưng có lẽ mọi chuyện trong đêm đó đều không như tôi nghĩ.

“Xin lỗi!” - Tôi nói. Nhưng ngay cả Greg Randolph cũng không để yên.

Anh ta nhếch mép cười khi nâng cốc lên môi. “Biết đâu chính cô ấy đã vô tình va phải em trong bóng tối.” Sau đó, anh ta quay sang nói với tôi, với một tiếng thì thầm giả tạo: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô cũng uống kha khá đấy.”

“Mẹ kiếp, Greg.” - Cô nói. “Em nhớ rất rõ.”

Mọi thứ đã thay đổi. Ký ức của tôi về đêm đó: Đèn tắt, lưới điện bị hỏng. Một sự hỗn loạn. Một tiếng hét.

Liệu có phải ai đó đã bỏ đi trong sự hỗn loạn? Có ai đó đã quay lại chăng?

Tôi lùi khỏi bàn một cách đột ngột. “Tôi phải đi đây.” Tôi phải nói chuyện với một người khác đã từng ở đó, người đã nhìn thấy mọi thứ. Connor chẳng hạn. Ngoại trừ một điều rằng anh không hiểu tất cả những điều phức tạp - các phần trong và ngoài của thế giới nhà Loman.

Nhưng có một người khác. Một ngườòd đã ở đó. Nhìn thấy mọi thứ. Một người nguy hiểm, tôi nghĩ, vì những điều mà người đó nhận ra.

Và người đó, sau tất cả mọi chuyện, đã không quay trở lại.

CHƯƠNG 22

Sadie từng nói cô không bao giờ biết nên tin tưởng ai. Liệu có phải mọi người muốn trở thành bạn của cô vì những gì cô đại diện hay không? Họ cảm thấy cô thu hút vì chính bản thân cô hay vì cái tên của cô? Cuộc sống mà tôi đã luôn nhìn ngắm, từ bên ngoài Littleport. Lời hứa về một thứ gì đó lớn lao.

Cô đã từng yêu một chàng trai ở trường nội trú. Cô kể cho tôi nghe về anh ấy vào mùa hè đầu tiên, giống như cô đang thì thầm một câu chuyện cổ tích. Nhưng anh sống ở nước ngoài và sau khi tốt nghiệp nên họ đã chia tay; anh không quay lại vì cô. Tôi đã nghe những cái tên khác những năm qua, trong thời gian cô học đại học.

Tớ thấy may vì đã tìm thấy cậu, cô nói vào Cuối Mùa hè đầu tiên đó.

Tôi tin rằng tôi mới là người may mắn. Tôi chỉ là một đồng xu được tung lên trong không trung, một trong hàng trăm, hàng ngàn và tôi đã rơi gần nhà của họ nhất. Tôi là người cô ấy nhặt được, khi cô ấy cần.

Thật may mắn làm sao khi cô nhìn tôi như thể tôi là một người hoàn toàn khác với con người tôi lúc đó. Người đã gửi một món quà vào ngày sinh nhật của tôi, hoặc chỉ vì cô thích.

Người đã gọi điện cho tôi khi tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng người khác trong phòng, hay những lúc đêm khuya, khi chỉ có sự im lặng và giọng nói của cô. Người đã tâm sự với tôi, và hỏi xin ý kiến từ tôi. *Cậu nghĩ gì về chuyện này?*

Cô ấy đã trở thành gia đình của tôi. Một lời nhắc nhở rằng tôi không còn cô đơn, và cô ấy cũng vậy. Mặc dù tôi biết những gì tốt đẹp như vậy có thể không tồn tại vĩnh viễn, nhưng khi ở bên cô ấy, thật dễ dàng để quên đi điều đó.

Mỗi mùa hè, năm này qua năm khác, tôi là tất cả những gì cô ấy cần. Cho đến khi Luciana Suarez xuất hiện.

Khi tôi cùng tham gia bữa tiệc ở hồ bơi vào đêm đầu tiên khi họ ăn mừng mùa hè, mỗi lần nhìn qua, tôi sẽ thấy Luce đang nhìn tôi. Chị nói với tôi rằng chị đã quen biết Sadie và Parker trong nhiều năm, rằng gia đình của họ rất thân thiết từ khi họ còn là thanh thiếu niên, mặc dù không ai trong số họ đi học cùng trường với nhau. Như để cho tôi biết mối quan hệ của chị với nhà Loman bền chặt hơn tôi, hoàn toàn dựa trên yếu tố thời gian.

Luce vừa hoàn thành bằng cử nhân khi chị đến ở với nhà Loman vào đầu mùa hè. Chị đã hoãn ngày bắt đầu công việc mới cho đến giữa tháng 9. Đằng nào thì chị cũng đang chuyển đi, chị ấy đã nói. Ra khỏi ký túc xá đại học, gần bệnh viện nơi chị đang làm việc với tư cách một nhà trị liệu.

Chị đã nói với tôi mọi thứ tôi cần. Tôi chỉ mất 10 phút để xem qua danh bạ nhân viên của một số bệnh viện địa phương ở Connecticut trước khi tôi tìm thấy tên chị ấy - Luciana Suarez, giờ hành chính, Thứ Hai - Thứ Sáu, 8 giờ 30 -16 giờ 30.

Tôi xác định đường đi tới bệnh viện, tìm một khách sạn gần đó, đặt cho mình một phòng rẻ nhất có thể trong một chuỗi khách sạn mà tôi đã rất quen thuộc - tôi làm tất cả những việc đó khi ngồi ở ghế trước của ô tô, nơi đã dần trở thành nơi ở cố định của tôi.

Tôi thậm chí không hề dừng lại ở Sea Rose trước khi ra khỏi thị trấn. Tất cả những gì tôi mang theo là những món đồ trong ví của tôi, tờ giấy có danh sách tên, số tài khoản và ổ usb của Sadie. Tôi để lại những cái hộp, túi xách, laptop, chìa khóa. Có lẽ rời đi sẽ tốt hơn. Tôi có thể tưởng tượng ai đó tìm thấy những món đồ đó vào mùa tới, nếu tôi không bao giờ trở lại. Tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với tôi. Những tin đồn về một cô gái bị ám ảnh bởi nhà Loman. Ai đó chắc hẳn đã che giấu mọi chuyện. Giống như cách chúng tôi đã dựng nên một câu chuyện về Sadie, một người muốn chết.

Đó là suy nghĩ khiến tôi gọi Connor một lần nữa, chỉ để có ai đó biết điều tôi đang làm nhưng điện thoại của anh ấy vẫn đổ chuông. Tôi băn khoăn không biết có nên để lại tin nhắn cho anh hay không, nhưng đằng nào những cuộc gọi của chúng tôi cũng được lưu lại. Thám tử Collins cũng đã nhìn thấy chúng tôi ở cùng nhau.

Chẳng có gì đáng xấu hổ về chuyện đi tìm sự thật cả.

"Chào anh. Em không thấy anh trên bến cảng sáng nay, nhưng em vẫn muốn cho anh biết em đang rời khỏi thị trấn." Tôi không biết nên nói thêm những gì - về khoản thanh toán và các tài khoản ngân hàng trong ổ usb tôi cất trong ví. Tôi không biết nên tin vào bản năng của mình hay anh ấy. Nhưng Connor biết bà tôi. Anh biết gia đình tôi. Và anh ấy luôn giỏi hơn tôi trong việc nhìn mọi thứ một lần nữa và thấy điều gì đó mới mẻ. "Em đang cố gắng tìm hiểu các tài khoản đến từ ngân hàng nào?" Tôi hít một hơi thật sâu. "Em đã phát hiện ra một trong những tài khoản..- Tôi nhắn: "Thuộc về bà của em."

Và rồi tôi lái xe rời khỏi Littleport, qua những con đường đông đúc ở trung tâm thành phố, phóng thật nhanh qua bến cảng; uốn lượn qua những con đường núi, lướt thật nhanh qua từng đoạn vỉa hè; xuyên qua những

hàng cây xanh và những con đường cằn cỗi, không có gì ngoài những cửa hàng đồ lưu niệm và cửa hàng kem, trạm xăng với một cây xăng duy nhất cho đến đường cao tốc.

Tôi đi về phía Nam giống như mọi vị khách khác khi rời khỏi thị trấn, ngồi trong dòng xe cộ quay trở lại các thành phố, cho đến khi tôi đi tới đường 95 và những con đường mở ra ở Portland, các con đường cao tốc tách ra theo nhiều hướng khác nhau, giống như một mạng nhện.

Khi tôi đỗ xe vào bãi đậu xe của khách sạn thì trời cũng đã tối, thị trấn này trông giống như mọi thị trấn khác mà tôi đã đi qua trên đường. Connor đã để lại cho tôi một hộp thư thoại và tôi đã nghe khi vẫn ngồi trong xe, như thể sợ có ai đó đang nghe lén, ngay cả vào lúc này.

“Anh vừa quay lại bến cảng và nhận được tin nhắn của em. Gọi cho anh khi em nhận được tin này. Bất kể lúc nào cũng được.”

Phòng khách sạn trông đạt tiêu chuẩn, đơn giản, một phòng hộp giống như hàng ngàn phòng hộp khác trên toàn quốc. Tôi đã quên mất rằng Littleport mang theo một lời nhắc nhở về nơi bạn ở, ngay cả những nhà nghỉ trên và dưới bờ biển, với vỏ sò và những ngọn nến trôi trên cát. Bẫy tôm hùm được tân trang lại để tạo ra một băng ghế và tác phẩm nghệ thuật. Lưới và phao trang trí hành lang của các nhà hàng xa hơn trong đất liền.

Ở đây, không có gì ngoài những bức tường ngà và một bức tranh về một loại hoa phổ biến. Có lẽ đây là cách để làm điều đó - sống một cuộc sống an toàn, thậm chí bình tĩnh. Nơi không có gì có thể làm hại bạn, nhưng cũng không có gì làm bạn phấn khích. Nơi bạn chẳng bao giờ phải mạo hiểm bất cứ điều gì.

Chỉ khi ra khỏi Littleport và nhìn lại, tôi mới có thể nhìn ngôi nhà của mình qua một đôi mắt khác. Để cuối cùng hiểu được cảm giác của mẹ tôi

khi bà bằng tuổi tôi. Không phải những điều đã khiến bà ở lại, mà điều gì đã khiến bà dừng lại ở Littleport ngay từ đầu.

Ở Littleport, chúng tôi đã luôn có những suy nghĩ thiếu tích cực. Bất kể bạn tìm thấy chính mình ở đâu, bạn sẽ thích nghi với nó ở mức cao hoặc mức thấp. Tất cả mọi thứ đều chỉ là tạm thời, vị trí của bạn cũng vậy. Chúng tôi hiểu điều đó. Nó luôn ở đó, trong tiếng sóng của biển và sự trỗi dậy của những ngọn núi. Trong sự hỗn loạn của mùa hè và sự cô đơn cằn cỗi của mùa đông. Những bông hồng biển ngọt ngào sắp tàn, sự tan chảy thật nhanh của tuyết. Tất cả mọi thứ đánh dấu thời gian trôi qua và một cơ hội khác cho bạn trong đó.

Cuối cùng tôi gọi lại cho Connor khi tôi đã ổn định trong phòng. Khi anh nhấc máy, tôi nghe thấy tiếng động ở phía sau, giống như anh đang ở đâu đó. “Em gọi giờ này có bất tiện không?”

Tiếng ồn trở nên xa dần. “Đợi anh một chút!” - Anh nói. Tôi nghe thấy tiếng đóng cửa rít lên.

“Anh đang đi chơi à?” - Tôi hỏi anh rồi tự suy nghĩ: Sao anh có thể bỏ qua những điều đang xảy ra để đi chơi với bạn bè ngay bây giờ? Anh ấy đã bảo tôi ngừng tìm kiếm, và rõ ràng anh ấy đã tiếp tục cuộc sống mới của mình.

“Không, anh không đi đâu cả. Anh vừa mới về nhà. Có một bữa tiệc tại căn hộ bên cạnh. Mọi người đều đứng hết ở hành lang.”

“Vậy à?” - Tôi hỏi. Tôi thậm chí còn không biết hiện tại anh sống ở đâu nữa.

“Chúa ơi, nghe anh nói này!” - Giọng anh trầm xuống. “Vị thám tử đó đã ở quanh bến cảng khi anh rời đi, và sau đó khi anh trở lại. Anh ta đã ở đó

cả ngày. Và anh ta hỏi anh có thấy em không.”

“Anh đã nói gì?”

“Em nghĩ sao? Anh đã nói không. Nhưng anh ta đã thấy chúng ta cùng nhau ngày hôm qua và muốn biết tại sao lại vậy. Anh đã nói với anh ta rằng, anh biết đấy, những người bạn cũ nói chuyện sau vài năm không gặp thôi. Đó không phải việc của anh ta.”

Tôi dựa lưng vào đầu giường, thu đầu gối lại, nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương trên tủ quần áo phía bên kia phòng. “Anh ta nghĩ rằng hung thủ là một người nào đó trong bữa tiệc, Connor. Đó là một người trong số chúng ta. Em còn tìm thấy tài khoản của bà em được liệt kê trên ổ usb đó và em không biết phải làm gì.”

“Em đang ở đâu?”

“Connecticut. Nói chuyện với một người hiểu rõ nhà Loman.”

“Đáng lẽ ra em nên chờ anh, anh có thể đi với em.”

“Connor!” - Tôi nói. Bởi vì chúng tôi đang thành thật với nhau. Tất cả mọi thứ đều chỉ là tạm thời và điều này cũng vậy. Một sự kết hợp cần thiết, bởi vì cả hai chúng tôi đều thấy mình bị ràng buộc với chuyện này. Nhưng chúng tôi sẽ lại dần xa cách ngay khi thoát khỏi chuyện này. “Em tới đây để nói chuyện với Luciana Suarez. Sẽ tốt hơn nếu em đi một mình. Anh nói rằng chị ấy đã thấy những gì xảy ra tại bữa tiệc đêm đó, phải không? Với ô cửa sổ bị vỡ?”

Một khoảng lặng. Tôi nghe thấy âm thanh của thứ gì đó bật ra, tôi có thể hình dung hàm anh dịch chuyển qua lại và đột nhiên tôi nín thở. Tự hỏi liệu tôi có đang đặt niềm tin vào nhầm người? “Hãy kể với anh những gì cô ấy nói nhé!” - Cuối cùng anh cũng trả lời. Giọng anh trầm và lạnh lùng.

“Tất nhiên rồi!” - Tôi nói. Mặc dù vậy, nếu anh có thể đọc được giọng điệu của tôi cũng như tôi có thể đọc được giọng nói của anh, anh sẽ biết rằng đây là một lời nói dối.

CHƯƠNG 23

Lần cuối tôi gặp Luce là tại đám tang của Sadie ở Connecticut.

Khi đó chị ấy đã theo dõi tôi rất chặt chẽ. Tôi không chắc chị ấy và Parker chia tay nhau khi nào và tại sao? Hai người họ đã cãi nhau tại bữa tiệc, nhưng rồi lại xuất hiện cùng nhau trong đám tang. Tôi không chắc hai người có *tạm chia tay* như Parker đã nói, hay có chuyện gì đó đã xảy ra và chia rẽ bọn họ.

Tôi thức dậy lúc 5 giờ 30 sáng, không có gì để mua vui ngoài những suy nghĩ. Bên trong ví của tôi là tờ giấy được gấp lại với các chi tiết của bữa tiệc.

Tôi -18 giờ 40 chiều

Luce - 20 giờ tối

Connor - 20 giờ 10

Parker - 20 giờ 30

Tôi cố gắng ghép nối các sự kiện của đêm đó, cố gắng để tìm thấy một cái gì đó mới. Tôi tự hỏi liệu mỗi người có thực sự ở đó toàn bộ thời gian.

Sau khi tất cả đã đến đông đủ, tôi đã tham gia trò chơi uống rượu phạt với Greg Randolph; Luce chỉ cho tôi ô cửa sổ bị vỡ; sự cố mất điện và Ellie Arnold ngã xuống hoặc bị đẩy xuống hồ bơi; Parker giúp tôi dọn dẹp phòng tắm; sau đó cuộc cãi vã của anh với Luce ở trên tầng; và Connor, đang định đi về, cho đến khi tôi kéo anh trở lại.

Và bây giờ, lúc 7 giờ 30 sáng, tôi đã ở cửa phụ của bệnh viện, chờ họ mở khóa. Khi tiếng cửa tự động kêu lên một tiếng bíp nhẹ nhàng, tôi đã ở trong. Tôi tìm thấy văn phòng của chị trong một loạt các căn phòng giống nhau như một mê cung màu trắng của hội trường. Tên của chị được ghi trên tấm bảng ở cửa cùng với ba người khác. Mặc dù giờ làm việc chính thức là 8 giờ 30, nhưng tôi biết chị sẽ đến sớm.

Tôi nhìn thấy một bóng người, dù không nghe thấy tiếng bước chân, đang rẽ ngoặt ở một góc. Sau đó, một người phụ nữ: giày đế bằng cao su, quần lửng, áo màu xanh. Tóc búi lại và kẹp thấp, một tay cầm cốc cà phê, tay còn lại cầm điện thoại. Đó là Luce. Chị dừng lại ngay khi rẽ vào góc phòng, mắt vẫn nhìn vào điện thoại của mình, như thể cảm nhận được điều gì đó. Một thứ gì đó không đúng chỗ.

Chị ngước lên và chớp mắt hai lần, khuôn mặt không thay đổi.

“Xin chào!” - Tôi nói.

Chị nhìn tôi chằm chằm, như thể không chắc tôi là ai.

Và rồi dường như chị chợt nhớ ra - ghép tôi vào một bối cảnh phù hợp, kéo ký ức ra khỏi bộ nhớ. “Avery?” - Chị nói. Chị nhìn qua tôi, như thể tôi đang đợi một người khác chứ không phải chị.

“Em đã hy vọng tìm thấy chị trước giờ hành chính.” Tôi gõ vào bảng hiệu trên cửa phòng chị, như muốn nói rằng tôi biết giờ làm việc của chị nhờ việc tìm kiếm thông tin công khai trên mạng. “Em đã hy vọng được nói chuyện với chị.”

“Mọi thứ đều ổn cả chứ?” - Chị tiến lại gần hơn, và tôi tự hỏi có phải chị đang nói về Parker không. Có thể họ vẫn còn thân thiết, và bây giờ chị ấy lo lắng về bạn trai của mình - có thể họ thực sự đang tạm nghỉ, hoặc có

thể vẫn đang hẹn hò. Có lẽ chị ấy phải làm việc và Parker đã nói dối. Nếu vậy thì cũng không phải lần đầu tiên anh làm thế.

“Em cũng không chắc nữa. Lễ tưởng niệm Sadie sẽ diễn ra vào tuần này, chị biết không? Parker sẽ có mặt ở đó. Và vụ điều tra, nó không đơn giản như mọi người vẫn nghĩ.”

Chị cất điện thoại vào ví, rút chìa khóa ra và mở cửa. “Ngay từ đầu chị đã biết nó không hề đơn giản.” Chị lấy chân giữ cánh cửa để tôi bước vào trong, chị chỉ chỗ ngồi cho tôi khi bật điện và thả chiếc ví ra sau bàn. Đó là một văn phòng nhỏ, với những chiếc ghế nằm rải rác dọc theo bức tường đối diện bàn tiếp tân, từ nơi chúng tôi đứng có thể thấy một hành lang với một vài cánh cửa mở.

Chị kiểm tra đồng hồ. “Chúng ta có khoảng 10 phút trước khi thư ký đến. Cô ấy luôn luôn đến sớm.”

Tôi cứ nhìn chằm chằm vào chị, điều đó khiến chị nhăn mặt. Nhưng tôi thực sự ngạc nhiên trước thái độ của chị. Chị cư xử rất khác so với người mà tôi đã gặp vào mùa hè năm ngoái, trong chiếc mũ trắng và trang sức bằng vàng, mái tóc uốn xoăn hoàn hảo dài quá xương quai xanh. Tôi đoán đối với chị, nhìn tôi cũng rất khác khi ra khỏi Littleport. Chính thị trấn đã bổ sung thêm những giá trị cho con người. Đó là lý do vì sao du khách đến đó. Việc được bao quanh bởi những ngọn núi và đại dương khiến bạn trở nên khác biệt hơn. Một người chèo thuyền kayak qua những con sóng lớn; một người leo lên đỉnh núi, nhìn qua rừng cây, thẳng ra đại dương, tin rằng mình xứng đáng với mọi thành tựu mình đạt được. Một người về nhà và uống rượu sâm-panh với tôm hùm tối hôm đó. Một người xứng đáng với tất cả mọi thứ nơi đây cung cấp.

Chị liếc nhìn một lần nữa về phía cánh cửa đóng kín, hắng giọng. Chị dần trở nên lơ đãng khi có thời gian để suy nghĩ mọi chuyện. Để nhận ra rằng tôi hẳn đã tìm kiếm tên chị trên mạng, lái xe nửa ngày đường chỉ để đến đây đứng trước mặt chị.

"Lần cuối chị nói chuyện với Parker là khi nào?" - Tôi hỏi.

Điều đó dường như thu hút sự chú ý của chị, bởi đôi mắt chị khẽ mở to, hơi thở chị gấp gáp. Gần như là chị đang sợ hãi. "Bọn chị không nói chuyện với nhau kể từ khi chia tay."

"Chuyện đó xảy ra khi nào vậy?"

Chị nghiêng đầu. "Tháng 9 năm ngoái. Thực ra thì, vào chính đêm hôm đó. Đêm của bữa tiệc."

"Sao cơ?" - Tôi nhớ lại hình ảnh của chị lúc đó, rời khỏi căn phòng ngủ trên tầng. Cái nhìn hoang dại trong mắt chị. Có phải Parker đã chia tay chị ngay lúc đó? Hay người nói lời chia tay chính là chị ấy?

"Bọn chị đã có một cuộc cãi vã trong đêm đó, vụ việc đó chính là giọt nước tràn ly."

Tôi đã nghe thấy tiếng họ từ phòng tắm. Tiếng va đập vào tường. Tôi nói nhỏ. "Anh ta có làm chị bị thương không?"

"Parker ấy à? Không đâu. Chuyện không phải như vậy đâu... anh ấy mở toang cửa để rời đi và chị sập cửa vào." Chị lắc đầu. "Chị chỉ muốn một lần được nghe anh ấy nói thật. Chị phát chán với sự dối trá rồi."

"Nhưng em đã thấy chị tại đám tang." Đứng bên cạnh Parker, theo dõi tôi. Anh cúi xuống thì thầm vào tai chị và chị giật mình quay lưng đi.

"Phải, anh ấy đã nhờ, đúng hơn là đã nói rằng sẽ không được hay cho lắm nếu bọn chị chia tay vào cùng đêm em gái anh ấy chết." Chị đảo mắt

chán ngán. "Em có tin nổi không? Ngay cả khi đó, họ vẫn nghĩ cách giữ thể diện. Bọn chị đồng ý tiếp tục ở bên nhau cho đến khi đám tang kết thúc, sau khi mọi thứ dần trở lại bình thường và chị bắt đầu làm công việc này." Chị ra hiệu quanh phòng. "Thực tế thì bọn chị đã dần trở nên xa cách sau đó... Không còn gì để nói. Chị đã rất cố gắng để tránh mặt người nhà Loman kể từ đó. Cho đến nay, chị đã thành công."

"Em đã nghĩ... họ có vẻ rất quý mến chị. Và chị cũng vậy?"

Chị bỗng bật cười. "Chắc chắn rồi. Bọn họ trông có vẻ nhiều thứ lắm." Chị ấy cắn chặt một bên môi, quan sát tôi. Một thói quen tôi chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. "Em đã từng chơi cờ vua chưa?"

Bố tôi đã từng chơi, nhưng bộ bàn cờ của ông đã biến mất sau lần tôi chuyển nhà và tôi thực sự không biết chơi.

"Chị nghĩ họ đang lợi dụng mọi người như những quân cờ sao?"

Chị đưa tay vuốt tóc, từ đỉnh đầu xuống phần tóc đuôi ngựa. "Chị nghĩ họ chính là những quân cờ, Avery à. Quân tượng và hiệp sĩ. Những vị vua và hoàng hậu. Quân tốt."

Tôi không hiểu nghĩa ẩn dụ của trò chơi. "Chị nghĩ mình là một con tốt sao?" Hoặc có lẽ chị đang nói đến tôi.

Chị mím môi, không trả lời. "Họ sẽ hy sinh mọi thứ vì nhà vua."

Tôi nhớ những gì Grant đã dạy tôi về việc bạn phải sẵn sàng mạo hiểm, để giành chiến thắng. Rằng bạn phải sẵn sàng từ bỏ một thứ gì đó. Bạn phải sẵn sàng để thua.

Cái gia đình đó rất điên rồ." - Chị nói tiếp, giọng chỉ hơn tiếng thì thầm. "Bọn họ căm ghét lẫn nhau."

“Không!” - Tôi nói, một cách không thuyết phục. Trong đầu tôi nghĩ: Họ coi trọng nhau theo thứ hạng. Khi mọi thứ đi sai, họ sẽ bao che cho nhau. Đào tạo Parker để tiếp quản công ty. Điều chỉnh sự nghiệp của Sadie. Điều hướng cuộc sống của hai người họ. Nhưng tôi cũng đã chứng kiến sự thù địch giữa Sadie và Parker. Luce chắc chắn đã nhận thấy điều đó. Tôi nghĩ rằng nó bắt nguồn từ sự ghen tuông, từ sự kỳ vọng của cha mẹ họ, sự đấu đá điển hình giữa những người anh em, nhưng có lẽ tôi đã sai.

“Tất cả đều là giả.” - Chị nói. “Hãy tưởng tượng những nỗ lực mà họ đã bỏ ra để khiến em tin tưởng họ. Mọi thứ đều giả mạo. Không có gì là thật cả.”

Nhưng chính lời khai của Luce đã khiến tôi bị nghi ngờ. Thám tử Collins đã nói với tôi như vậy.

“Chị đã nói với cảnh sát rằng em bị ám ảnh bởi Sadie.”

Chị hít một hơi thật sâu. “Vị thám tử đó... đang tìm kiếm một thứ gì đó. Và chị không muốn anh ta gắn nó với chị. Anh ta đã hỏi mọi hoạt động chị làm đêm đó. Chị đã ở đâu trong mỗi giây. Thật khó để nhớ từng khoảnh khắc. Những gì mình đã làm, những gì mình đã nhìn thấy...” Chị nhắm mắt lại, nhưng tôi có thể thấy chúng di chuyển bên dưới mí mắt. “Nhưng chị nên nói gì đây? Khi chị đến vào mùa hè năm ngoái, em thực sự không hài lòng khi thấy chị ở đó. Vậy nên lời chị nói cũng không hẳn là sai.”

“Chỉ là em không nghĩ chị cũng sẽ đến. Không ai nói gì với em cả.”

Chị xoay cốc cà phê trong tay, nhấp một ngụm dài rồi bỏ phần còn lại vào thùng rác bên cạnh bàn. “Lúc đầu, chị đã nghĩ em theo đuổi Parker. Nhưng sau đó chị thấy mối quan hệ giữa em và Sadie. Chị không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra với hai đứa vào mùa hè năm đó, nhưng đúng vậy,

chị đã khai như vậy với cảnh sát. Đó là một đêm nhục nhã đối với chị, và chị phát ốm khi phải nhớ lại nó. Và rồi Sadie, Chúa ơi. Chị chỉ muốn ra khỏi đó." Một cơn rùng mình chạy qua người chị khi chị nói xong.

"Ý chị là, có thể có một lý do họ tập trung vào chị sao?"

Chị mím chặt môi: "Không phải chị!"

Vậy là Parker. Ý của chị là Parker. Sự liên quan của Parker sẽ kéo chị vào mớ hỗn độn. Bạn có thể bị ai đó kéo vào một thế giới khác, nhưng họ cũng có thể kéo bạn xuống vũng bùn. Đó là một bài học mà chúng tôi đã học được từ nhà Loman.

Luce nhún vai trên chiếc áo khoác trắng. Tay đeo thẻ tên. Tôi chợt nghĩ về những cách con người ăn mặc như một cách để thể hiện bản thân. Cách chúng ta mặc lên một lớp ngụy trang khác, một làn da khác. Cách chúng ta thay đổi diện mạo theo những cách khác nhau để giao tiếp với nhau. Diện mạo của Luce bây giờ như muốn nói: *Tôi là một người sẽ giúp bạn.* Hoặc: *Tôi thuộc về nơi này.*

Chị nhìn đồng hồ một lần nữa. "Em đến đây để hỏi những câu đó thôi đúng không? Như vậy đã đủ chưa?"

"Ai đó đã giết Sadie. Bức thư đó không phải của cô ấy."

Chị nhìn chằm chằm vào tôi một lúc lâu, hai tay bất động trên thẻ tên. Cuối cùng, chị vuốt tay xuống chiếc áo blouse. Chị hạ giọng: "Em đang muốn hỏi liệu chị có nghĩ một người trong gia đình họ đã làm điều đó phải không?"

Có phải tôi định hỏi vậy không? Đó có phải là điều tôi đến để hỏi không? "Chị biết về họ rõ hơn em." Tôi đã hắng giọng. "Chị đã thấy họ cư

xử thế nào?" Tôi đã ở quá gần để nhìn rõ. Và, như chị đã nói với tôi vào ngày chúng tôi gặp nhau, chị ấy đã quen biết họ lâu hơn.

"Đúng là như vậy."

"Em nghĩ rằng Sadie đã tìm thấy điều gì đó về gia đình mình." Tôi đã liếc sang bên cạnh, bỏ qua phần liên quan đến mình. Rằng bất cứ thứ gì cô ấy tìm thấy không chỉ liên quan tới gia đình của cô, mà còn cả gia đình tôi. Hành vi trộm cắp, các khoản thanh toán đã được kết nối ra sao và tôi là một phần của nó.

"Chị cũng không rõ liệu Sadie muốn rời đi hay không?" - Luce nói. "Chị nghĩ con bé cũng muốn được công nhận, giống như Parker. Anh ấy cần điều đó, em biết đấy, từ mọi người xung quanh. Sự ngưỡng mộ đối với Parker Loman." Chị đảo tròn mắt. "Nhưng Sadie không bao giờ có được điều đó." *Một hậu duệ tài năng. Một phiên bản thu nhỏ nhưng không tốt của bố tớ.* "Con bé rất hay trêu chọc anh ấy, điều đó khiến anh ấy tức giận. Chị chưa bao giờ thấy Parker giận đến vậy khi Sadie trêu đùa anh ấy. Hành động đó luôn hàm ý gì đó. Con bé cứ trêu chọc anh ấy về vết sẹo. Chị không nghĩ đó là chuyện gì lớn. Ai mà chả từng có thời trẻ dại." Chị chạm vào lông mày và nhún vai. "Tuy nhiên, con bé không chịu buông tha. *Ồ, anh hãy kể với Luce về tuổi trẻ hoang dại của anh đi. Parker luôn thoát tội chị biết không? Chuyện xảy ra như thế nào ấy nhỉ, một trận đánh nhau tay đôi? Một trận đánh nhau vì một cô gái?* Anh ấy sẽ im lặng, nhưng con bé sẽ tiếp tục trêu chọc và nói điều gì đó như, Parker, câu tiếp theo anh nên nói là: *Lẽ ra em phải thấy gã kia. Hay em nhớ sai nhỉ? Thôi nào, kể cho bọn em nghe đi.* Hoặc, *những tội lỗi từ tuổi trẻ của anh ấy, bị giấu kín* vĩnh viễn."

Tôi có thể tưởng tượng cảnh cô ấy làm điều đó, biểu cảm trên khuôn mặt cô. Đùa mãi cho đến khi đối phương không chịu nổi nữa. Parker luôn

thoát tội. Cô ghét anh trai mình. Tất nhiên là vậy. Cuộc sống mà cô không bao giờ có thể có, cho dù lớn lên trong cùng một ngôi nhà, có cùng cha mẹ, cùng một cơ hội.

Tại sao chị lại chia tay? Chị sợ anh ấy sao?"

"Không, chị không sợ. Chị đã rất tức giận." Chị nhìn sang một bên và sụt sịt mũi. "Đó là một đêm bẽ bàng đối với chị, cái ô cửa sổ bị vỡ, em nhớ không?"

Tôi nín thở chờ đợi.

"Chị đã ở bên trong nhà, tìm kiếm Parker. Nhưng khi cuối cùng chị cũng thấy anh ở bên kia qua cửa sổ. Chị đã cười. Chị nhớ là mình đã mỉm cười." Chị lắc đầu với chính mình. "Cho đến khi chị nhìn thấy tay của anh ấy. Anh ấy đang nói chuyện với một cô gái khác, cố gắng làm cô ấy bình tĩnh lại. Và khi nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của cô ấy, chị đã hiểu. Tức giận, đúng vậy, nhưng cũng cả đau lòng nữa. Và rồi cô ấy nhặt một trong những cây cột xung quanh hiên nhà và vung nó về phía đầu anh ấy."

Luce vung tay, giống như đang cầm một cây gậy bóng chày - tái hiện lại mọi chuyện. Miệng tôi há hốc.

Khóe miệng chị nhếch lên thành một nụ cười. "Biểu cảm của chị lúc đó cũng giống như em vậy. Cô ấy thực sự đã có ý định làm điều đó. Cô ấy muốn làm anh ấy bị thương. Cô ấy đã rất tức giận... Sau đó, khi chị đối chất anh ấy, anh ấy tuyên bố rằng chuyện đó đã dừng lại từ lâu rồi. Rằng cô ấy không chịu từ bỏ. Nhưng thôi nào." Chị bẻ các ngón tay. "Chị muốn biết sự thật. Không một lời nói dối nào nữa. Đâu có ai đợi đến ngày cuối cùng của mùa hè rồi tấn công ai đó về một chuyện đã xảy ra cách đây một năm chứ. Cô ấy đã rất tức giận, tức giận đến mức muốn làm tổn thương anh ấy ngay lúc đó." Chị nuốt nước bọt. "Cái nơi đó... Giống như, em bước vào đó và nó

trở thành một thế giới riêng. Không có gì khác tồn tại. Thời gian dừng lại. Em nghĩ rằng mình có thể làm bất cứ điều gì..." Sau đó, chị chuyển sự tập trung vào tôi. "Em không biết chuyện đó sao? Chị thực sự đã nghĩ mọi người đều cấu kết lừa gạt chị."

"Không hề!" - Tôi trả lời. Tôi thực sự đã không biết, tôi không biết Parker đã làm gì khi anh ấy một mình.

"Parker cầu xin chị đừng khiến cô gái đó dính dáng đến chuyện này. Và chị chỉ làm thế bởi vì chị không tin rằng anh ấy có thể làm tổn thương Sadie. Ba người bọn chị đã ở bên nhau hầu hết các đêm, nhưng rồi bức thư đó... Chị không tin rằng anh ấy có thể hại cô ấy. Nhưng chị không biết nữa, nhất là mỗi khi nhìn lại, khi thời gian dần trôi." Chị lắc đầu. Nhưng tôi hầu như không nghe chị nói. Tôi đang bận hình dung cô gái ở sân sau, với một cây cột trên tay như một cây gậy bóng chày. Tôi nghĩ lại những khuôn mặt mà tôi đã thấy trong bữa tiệc. Tin đồn tôi đã nghe hoặc tưởng tượng về Parker.

"Cô gái kia, chị có biết tên của cô ấy không?"

"Không. Nhưng chị biết cô ấy là ai. Chị đã nhìn thấy cô ấy trước đây. Tóc xoăn, màu nâu đỏ. Làm việc tại Bed and Breakfast, nơi bọn chị thỉnh thoảng đến ăn trưa." Chị cười nghẹn ngào: "Anh ấy đã đưa chị đến đó vào mùa hè, dẫn chị đi xem khắp căn nhà. Sau này chị mới hiểu lý do tại sao anh ấy muốn đậu ở đó. Tại sao anh ấy đã mất rất lâu để xuất hiện tại bữa tiệc. Để có thời gian để gặp cô gái đó trước tiên."

Tôi lùi lại khi cánh cửa bật mở. Một phụ nữ lớn tuổi mặc váy hoa đứng đó, nửa người đã bước vào cửa ra vào, cửa được chặn lại bằng hông của cô. Cô ấy nhìn chúng tôi. "Mọi chuyện vẫn ổn chứ?" Chắc hẳn cô ấy đã cảm

nhận được điều gì đó trong không khí, sự căng thẳng, nguy hiểm của thời khắc này.

Bảng tên đã được kẹp phía trước váy của cô ấy. Vậy đây là cô thư ký.

“Em phải đi đây!” - Tôi nói.

“Avery?” - Tiếng gọi của Luce nhỏ dần khi cánh cửa đóng lại sau lưng tôi. Tôi di chuyển nhanh, gần như chạy xuống hội trường. Tôi đầy cửa lối ra gần nhất, hòa mình vào không khí buổi sáng cuối hè gay gắt, hít vào một hơi thật sâu.

Connor chết tiệt. Anh ấy đã biết. Cô gái mà Parker đã cãi nhau trong bóng tối, người đã vung cây cột vào Parker. Tôi đã nhìn thấy họ qua những vết nứt trên cửa sổ, gần rìa sân - khuôn mặt cô ấy bị khuất sau khung cửa. Connor đã nhìn thấy chuyện đó và anh nói dối. Anh đã chọn người mà anh trung thành, lúc đó và bây giờ.

Giờ đây, tôi có thể thấy cô ấy một cách hoàn hảo, cô gái trong bóng tối. Làn da trắng. Tôi nhớ lại ánh mắt của cô ấy khi cô ấy ngã về phía sau. Tôi có thể nhìn thấy nó rõ ràng, theo một cách mà tôi chưa từng trước đây. Sợ hãi, đúng vậy, nhưng cả tức giận nữa.

Là Faith, cô gái đó chính là Faith...

CHƯƠNG 24

Tôi ngồi trong chiếc xe đỗ ngay ngoài bệnh viện, tay run run rút tờ danh sách ghi tên của chúng tôi và mở ra một lần nữa. Thêm một cái tên được ghi vào cuối danh sách:

Faith -21 giờ

Cô ấy đã có mặt ở đó. Một khoảng thời gian sau khi Parker đến, nhưng trước khi cửa sổ bị vỡ.

Trên đường quay trở về, tôi gần như không thể tập trung vào việc lái xe, tất cả những gì cảm thấy là một cơn thịnh nộ từ tận trong xương tủy.

Nếu vụ án được mở lại, như tôi nghĩ, thì cảnh sát đang muốn tìm một người nhất định đã tham gia bữa tiệc. Họ đang xem xét lại bản danh sách đó một lần nữa.

Nhưng giờ đây đã có thêm một cái tên. Một cái tên mà cảnh sát đã không biết đến. Một người thậm chí đáng lẽ ra không nên có mặt ở đó.

Connor liên tục gọi tôi. Tôi đã quan sát từng cuộc gọi đến, lắng nghe từng tiếng chuông reo cho đến khi cuộc gọi được chuyển sang hộp thư thoại. Nhưng khi các cuộc gọi dồn dập ập đến, tôi bắt đầu lo lắng rằng có chuyện gì đó đã xảy ra. Lễ tưởng niệm của Sadie sẽ diễn ra vào ngày mai. Nhưng tôi tự hỏi liệu có phải cuộc điều tra đã khiến buổi lễ phải thay đổi ngày. Lần tiếp theo điện thoại vang lên, tôi trả lời trên loa.

"Xin chào?"

"Em đang ở đâu?" - Anh nói thay cho lời chào.

“Em đang trên đường trở về. Mọi thứ vẫn ổn chứ?” Đường cao tốc ven biển hướng về phía Bắc vắng vẻ hơn nhiều vào thứ Hai, rất khác so với ngày Chủ nhật khi du khách lái xe rời thị trấn.

“Anh đã rất lo lắng. Em đã nói là em sẽ gọi nhưng rồi em lại không gọi cho anh.”

“Em xin lỗi. Em lái xe quay về ngay sau khi nói chuyện với Luce.”

Một khoảng lặng. “Cô ấy đã nói gì với em? Em đã tìm được gì?”

Giọng của anh đã mất đi vẻ tò mò mà thay vào đó là sự dò hỏi, và tôi không thể biết lòng trung thành của anh ấy ở đâu. “Ồ, em chắc là anh cũng biết mà.”

Một khoảng lặng, mọi thứ dần trở nên sáng tỏ giữa chúng tôi. “Anh không biết.”

“Anh không biết rằng Faith là cô gái đã phá vỡ cửa sổ sao?” Tôi đạp ga phóng nhanh vượt lên chiếc xe phía trước, đi vòng qua mà không hề giảm ga. Sau đó, tôi phải giảm tốc độ, bình tĩnh lại, nhưng những ngón tay siết chặt vô lăng. “Anh không hề biết rằng cô ấy đã cãi nhau với Parker Loman và định đánh anh ta sao?

“Không. Không hề. Ý anh là, anh đã thấy cô ấy ở đó. Anh biết cô ấy rất buồn bực. Anh biết cô ấy ở đó để đối chất Parker, nhưng anh đã bảo cô ấy hãy rời đi. Anh bảo cô ấy hãy về nhà. Chúa ơi, cô ấy thậm chí còn giận lây sang cả anh, có lẽ đến giờ vẫn vậy. Cô ấy buộc tội anh là một kẻ phản bội. Cô ấy không biết tại sao anh lại có mặt ở đó.”

“Vậy thì, anh đã bỏ lỡ cuộc cãi vã của họ rồi. Cô ấy đã rất buồn bực và lấy một cây cột gần đó để ném vào đầu Parker. Cô ấy đã ném trượt nên cây cột đó đã đập vỡ cửa sổ.”

“Nghe này, Faith sẽ không làm hại ai cả...”

Câu nói của anh nhỏ dần vào trong khoảng trống của sự im lặng, tôi cười: “Nhưng em thì có thể, ý của anh là vậy phải không?”

Anh không trả lòi.

“Cô ấy vung cây cột về phía đầu anh ấy.”

“Ô cửa sổ đó thậm chí còn không vỡ hẳn mà, phải không? Cô ấy có lẽ đã không ném cây cột đó mạnh đến vậy. Có lẽ cô ấy chỉ muốn làm Parker sợ. Để khiến anh ta nhận ra rằng cô ấy rất buồn bực.”

“Thôi đi, Connor!” Giống như đó là câu chuyện mà anh muốn tin về Faith, và bản thân mình. Rằng khi còn trẻ dại anh đã không thân thiết với hai cô gái có khả năng làm hại người khác và nổi giận. Bởi vì, điều đó sẽ nói gì về anh đây? Rằng anh đã thấy một điều gì đó ở cả hai chúng tôi khiến anh thích - thậm chí là yêu?

“Em không còn biết rõ cô ấy nữa, cô ấy...”

“Cô ấy làm sao?”

“Nhỏ hơn, theo một cách nào đó. Giống như cô ấy đã đầu hàng và bỏ cuộc vậy.”

“Nghe không giống Faith chút nào.” Đó không phải là cô gái tôi từng chơi thân, đột nhập vào những ngôi nhà cùng với tôi, nói ra suy nghĩ của mình, không bao giờ sợ gì cả. Nhưng tôi nhớ cô ấy trông thế nào khi tôi thấy cô ấy ở B&B tuần trước, yên lặng và dè dặt. Những câu nói ngắt quãng, sự thân thiện giả tạo.

Nhưng cô ấy có khả năng làm hại người khác, chắc chắn là vậy.

Con giun xéo lắm cũng quằn. Khi bạn bị đè nén và chìm sâu trong sự tức giận, bạn sẽ làm một điều gì đó, bất cứ điều gì, với một động thái quyết

liệt chỉ để khiến cảm giác đó biến mất. Sự tức giận sục sôi dần trỗi dậy. vết sẹo từ cuộc đánh nhau của Parker. Cái nhún vai dữ dội của Connor. Tay tôi trên vai của Faith. Một sự trỗi dậy trong khoảnh khắc bình yên - một điểm mà rất nhiều người gặp khó khăn trong việc giữ cân bằng.

"Nghe này, anh phải thực hiện vài ca giao hàng, nhưng hãy để anh nói chuyện với cô ấy trước. Hãy sắp xếp một buổi gặp mặt. Hãy..."

"Không, Connor. Không." Tôi sẽ không đợi Connor. Thám tử Collins rõ ràng đã để ý hai chúng tôi. Connor đã khiến tôi nhận ra điều đó - rằng vị thám tử đã đặt các câu hỏi, không chỉ về Connor, mà còn về tôi. Và tôi thì vừa phát hiện ra rằng lòng trung thành của Connor không dành cho tôi. Nếu tôi muốn sự thật, tôi sẽ phải tự mình điều tra, trước khi quá muộn.

"Em sẽ biết sự thật khi đích thân hỏi cô ấy. Chắc chắn em sẽ biết." Cũng giống như cách Connor và tôi vẫn có thể hiểu được nhau, thậm chí sau ngần ấy năm. Những điều chúng tôi muốn giấu kín, nhưng không thể. Faith không thể nói dối với tôi. Nếu tôi hỏi cô ấy, nếu cô ấy làm tổn thương Sadie, tôi sẽ biết.

"Sau đó, thì sao?" - Connor hỏi.

Tôi cũng không biết sau đó sẽ thế nào. Tôi không thể trả lời trung thực. Faith hay Sadie. Quá khứ hay hiện tại của tôi. "Hãy hứa với em là anh sẽ để em nói chuyện với cô ấy trước."

"Chúng ta quá tuổi để tin vào những lời hứa hão rồi Avery." Sau đó, Connor dập máy, tôi đạp chân vào ga, phóng nhanh hơn khi rẽ khỏi đường cao tốc.

Tôi đã dần không còn tập trung khi thả lỏng chân ga, quay trở lại những con đường núi, hướng ra biển. Tôi không hề nhìn thấy ngã rẽ đang đến gần,

và đạp phanh quá trễ - lực cản hất đuôi xe tôi ra khỏi lề đường, toàn bộ chiếc xe bị nghiêng sang bên trái. Bụng tôi thắt lại và tôi đạp phanh tay khẩn cấp. Tay tôi run lên, tim đập thình thịch và phải đến khi bị giật mình bởi một chiếc xe khác, một tiếng còi khi xe họ lướt qua xe tôi - tôi mới có thể tập trung trở lại.

Tôi chợt nhận ra, tôi đã gần kề với cái chết ra sao. Cái chết không bao giờ là thứ tôi cần phải tìm kiếm, nhưng luôn là thứ có thể ập đến một cách bất ngờ. Cái chết đã tìm đến bố mẹ tôi thật dễ dàng lúc bố tôi ngủ thiếp đi khi lái xe trên con đường núi, với mẹ tôi ngồi bên cạnh ông và bà tôi ở ghế sau. Con đường tối trong đêm tối. Thành thật mà nói, tôi đã rất ngạc nhiên khi những vụ tai nạn như vậy không thường xuyên xảy ra ở nơi đây.

Quả thật là một phép lạ, khi mà rất nhiều người trong chúng tôi vẫn sống sót cho đến tận bây giờ.

Tôi hít một vài hơi thật sâu, rồi lái xe trở về trung tâm thành phố Littleport. Ở đằng xa, mặt trời chiếu xuống mặt nước và bụng tôi thắt lại. Tôi đi qua ngã rẽ của Hawks Ridge ở bên trái, với những cột đá và cổng sắt. Sau đó rẽ vào một con đường ngay bên phải, hướng về nơi tôi lớn lên, với những ngôi nhà một tầng nằm trong rừng và góc nhìn ra những ngọn núi. Trước mặt tôi, con đường dốc hướng về phía biển và trung tâm thành phố.

Các đường phố không đông đúc như những lúc cuối tuần, và tôi có thể nhận ra một vài khuôn mặt quen thuộc. Tôi biết thám tử Collins đang ở đâu đó ngoài kia, tìm kiếm tôi, chờ tôi. Bởi vì, anh ta tin rằng tôi đã muốn trở thành một phần trong thế giới Sadie Loman, và khi cô ấy định đuổi tôi ra khỏi đó, tôi muốn cô ấy chết.

Họ biết những điều tôi có thể làm, khi tôi tức giận.

Biển ở phía xa trông thật yên tĩnh. Tôi lái chiếc xe đi lên dốc, đi qua đồn cảnh sát trên đỉnh đồi, về phía khách sạn Bed and Breakfast ở đằng xa và ngọn hải đăng.

Một nửa số ngôi nhà ở đây đã được cho thuê và bánh xe của tôi chạy chậm trên sỏi. Khi tôi ra khỏi xe, tôi có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ vào vách đá ở phía bên kia hàng rào gỗ. Sức mạnh đáng gờm của đại dương. Một lời nhắc nhở rằng, đây là một nơi có thể trở thành cả một cơn ác mộng và cũng có thể đẹp như một một giấc mơ.

Khi đang quan sát một gia đình dỡ hành lý của họ từ chiếc xe đỗ cạnh tôi, tôi gần như đã bỏ lỡ: một người phụ nữ đi bộ từ phía sau B&B, về phía khu rừng. Xuống con đường tôi đã từng chạy đua nhiều năm về trước.

Chính tốc độ di chuyển của cô đã khiến tôi để ý. Mái tóc đó, hoang dại và không thể thuần hóa, được cột thành một kiểu tóc đuôi ngựa cao trên đỉnh đầu. Một cái liếc nhanh qua vai, giống như cô không muốn bị nhìn thấy.

Tôi giữ khoảng cách, đi theo con đường, nhưng tôi không thể giữ cô ấy trong tầm nhìn mà không bị chú ý. Và khi tôi đến sân sau của Blue Robin - với hàng rào cao bao quanh hồ bơi, màu xanh dương của ngôi nhà hiện ra lấp ló sau hàng rào - tôi đã mất dấu cô ấy.

Tôi đứng yên và lắng nghe tiếng động của cô ấy; của bất cứ điều gì.

Một tiếng rung rinh trên cây. Lá thổi trên mặt đất vì một cơn gió ngang qua. Tiếng sóng vỗ từ xa.

Và sau đó: Tiếng mở cửa.

Tôi bước thật nhanh bên góc nhà của Blue Robin, đúng lúc thấy cánh cửa ngôi nhà bên kia đường đóng lại. Tôi đứng đó, nhìn chăm chú. Cô ấy

đang ở trong Sunset Reheat.

Không phải vì cửa sổ bị hỏng hay có một cái chốt bị mất. Đó không phải là cách cô ấy đã vào được bên trong.

Cô vào được trong nhà là vì cô có chìa khóa.

CHƯƠNG 25

Tôi đợi ở phía bên kia đường, áp sát người vào tường của ngôi nhà Blue Robin và quan sát, cố gắng để hiểu. Faith đã có mặt tại bữa tiệc năm ngoái, cô đã cãi nhau với Parker. Bây giờ, cô đang ở trong một trong những ngôi nhà cho thuê của nhà Loman. Tôi đã cố gắng khớp thông tin này với hình ảnh cô gái mà tôi từng biết.

Tôi nhớ Connor, Faith và tôi đã từng lẻn vào trong ngôi nhà trống của nhà Loman cùng nhau. Cái cách cô mở tất cả các tủ và nhìn vào bên trong - tất cả chúng tôi đều cố nắm giữ một mảnh cuộc sống vốn không thuộc về chúng tôi.

Thám tử Collins đã đúng, có một người đã bị ám ảnh trong những năm qua. Ai đó đã theo dõi và tìm thấy một kẽ hở - một cách để thâm nhập vào cuộc sống đó. Chỉ có điều người đó không phải là tôi.

Tôi đã không dám bước chân vào Sunset Retreat kể từ khi phát hiện ra vụ rò rỉ khí gas. Cho đến tận giờ, tôi vẫn không chắc là nó đã an toàn chưa.

Tôi rón rén băng qua đường, trốn sau những cái cây khi có thể và đứng kiễng chân, nhìn chăm chú vào cửa sổ phía trước. Đằng sau tấm màn mỏng, Faith đang đưa tay dọc theo các bề mặt, mở các tủ bếp, giống như cô đã từng làm nhiều năm về trước. Ở cô toát lên một vẻ vừa khác lại vừa quen. Nhỏ hơn, đúng như Connor đã nói, hành động có vẻ lặng lẽ hơn. Tuy nhiên, cô vẫn là một Faith đủ táo bạo để lẻn vào một ngôi nhà không phải của cô, chạy khắp thị trấn, giống như cô là một phần của thị trấn. Bây giờ cô đã trở nên vô hình, đúng như chúng tôi đã được dạy từ thời còn bé.

Tôi tiếp tục quan sát khi cô ấy kéo thứ gì đó xuống từ tủ. Trán tôi dính vào cửa kính trước khi tôi kịp hiểu cô đang làm gì - cô vừa lấy xuống một hộp diêm.

Không. *Không*. Tên của cô trên đầu môi tôi, mắc kẹt trong cổ họng tôi. Sự giằng co trỗi dậy. “Faith!” - Tôi gọi lớn, mắt tôi rưng rưng, nhưng cô không nhìn lên.

Tôi đập mạnh vào kính ngay khi cô quẹt que diêm, nhưng que diêm không bắt lửa. Cô nhìn thấy tôi, nhưng khuôn mặt của cô không thay đổi. Cô lấy ra một que diêm thứ hai, và tôi lại đập tay vào cửa sổ. “Dừng lại! Đợi đã!” Tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là mùi của khí gas.

Cô ấy nhìn thẳng vào tôi khi cô ấy quẹt que diêm, và tôi nao núng. Que diêm bắt lửa và cô ấy giữ nó giữa các ngón tay, nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi nín thở, đôi vai cứng lại. Nhưng không có gì xảy ra khi cô đưa que diêm từ từ xuống một ngọn nến.

“Faith!” - Tôi gọi lần nữa, nhưng tôi biết tiếng của mình đã bị bóp nghẹt sau lớp kính, khuôn mặt tôi mờ đi và bị che khuất. Tôi đập cửa kính một lần nữa bằng cả hai tay. “Ra khỏi nhà ngay.”

Cô không nghe lời tôi, nhưng cô đã không ngăn tôi lại khi tôi chạy lên hiên trước và vào trong nhà. Tôi đứng ở ngưỡng cửa, nắm chặt tay, ngả người ra sau như thể một khoảng cách nhỏ cũng đủ để bảo vệ tôi. “Thổi tắt ngọn nến đi!” - Tôi nói, nhưng cô ấy chỉ đứng đó, nhìn tôi. “Ở đây có khí gas, ít nhất là từng đã có một vụ rò rỉ khí gas...”

“Tớ nghe nói là đã sửa được rồi mà!” - Cô nói rồi thổi tắt que diêm. Ngọn nến vẫn bập bùng cháy trên quầy.

Tôi lách qua người cô, thực tế là chạy đến thật nhanh và tự mình thổi nến. Tay tôi run run. "Biết đâu sẽ xảy ra một vụ nổ. Một đám cháy. Faith, suýt chút nữa thì cậu đã...- Tôi lắc đầu, nghe thấy giọng của Sadie vang lên một lần nữa. Nghĩ đến tất cả các cách mà tôi có thể chết.

Faith khẽ chớp mắt, đôi mắt cô như muốn thôi miên tôi. "Bình gas được ngắt rồi mà. Ngôi nhà vô cùng an toàn."

Và rồi chúng tôi đứng mặt đối mặt với nhau, làn khói bốc lên giữa chúng tôi. Khuôn mặt cô góc cạnh, mũi cao hơn, gò má cao, cằm thu hẹp lại. Năm tháng đã tôi luyện cô, khiến cô trở nên nghiêm túc và quyết đoán hơn.

"Cậu có gọi cảnh sát không?" - Cô hỏi, bình tĩnh, với chất giọng đều đều. Cô thậm chí còn không cố gắng chạy trốn. Bây giờ khi đã bị tôi bắt quả tang, cô ấy thậm chí còn không đưa ra bất kỳ lời bào chữa nào. Cứ như thể cô ấy đang đợi tôi bước vào cửa trước vậy.

Nhưng tôi vẫn còn run, quá nhiều adrenaline chảy trong huyết quản và không nơi nào để giải tỏa.

"Chúa ơi, Faith, cậu đang làm gì ở đây?"

Cô nhún vai, rồi hít một hơi thật sâu: "Tớ không biết. Đôi khi tớ thích đến đây. Nó rất bình yên. Một con phố yên tĩnh."

"Làm thế nào cậu có một chìa khóa?"

Cô đảo tròn mắt. "Cậu thường dặn khách để lại chìa khóa trong hộp thư. Và rồi sau đó không có ai ở đây hàng giờ liền. Làm ăn như vậy không an toàn, Avery à. Đâu phải lỗi của tớ? Tớ cũng chẳng ngạc nhiên nếu có những kẻ đột nhập khác. Cậu biết người ta thế nào khi mùa đông tới mà." Cô nhìn

thẳng vào mắt tôi, thách tôi dám từ chối. Nhắc nhở tôi rằng tôi đã từng là một trong số họ và cô biết chính xác những gì chúng tôi đã làm cùng nhau.

Thay vào đó, tôi đang bận nghĩ đến các ngôi nhà cho thuê khác, dấu hiệu của những người đột nhập. Không chỉ vụ rò rỉ gas ở đây, mà còn màn hình tivi bị vỡ ở Trail End; bằng chứng của việc đột nhập vào bên trong Blue Robin; những ngọn nến được thắp sáng bên trong Sea Rose. Và còn biết bao những ngôi nhà khác nữa? "Cậu đã tự đánh thêm chìa khóa của các căn còn lại đúng không?

Cô nhún vai. "Chắc chắn rồi, tại sao không?"

Tôi mở cửa sổ bếp, chỉ để đề phòng. Đối với tôi, nơi này sẽ luôn nguy hiểm.

"Chuyện này có phải là vì Parker không?" - Tôi hỏi, và đôi mắt cô nheo lại, các nếp nhăn hiện rõ bên khóe mắt. Răng cô nghiến lại ở khóe môi, nhưng cô lắc đầu: "Kệ xác anh ta."

Vậy là cô ấy vẫn còn giận, và bây giờ đã ở vị trí có thể làm một điều gì đó. "Tớ biết là cậu đã có mặt ở bữa tiệc, vào năm ngoái. Tớ biết cậu đã cãi nhau với anh ta." Tôi bước lại gần, gần khu quầy bếp. "Tớ biết cậu là người đã đập vỡ cửa sổ."

Faith lùi lại một bước, tay cô bám lấy khuỷu tay theo bản năng. Ở đó có một vết sẹo từ cuộc phẫu thuật. Tôi đứng yên và cô quan sát tôi thật kỹ.

"Đúng là tớ đã rất tức giận." - Cô nói rồi nhìn chằm chằm vào tôi. Như thể đó là thứ gì đó gắn kết chúng tôi lại với nhau. Giống như chúng tôi vẫn y như lúc xưa. "Hắn ta là một tên chết giẫm, nhưng chắc cậu cũng đã biết điều đó rồi." Cô nhìn sang một bên. "Đáng lẽ ra chúng ta nên biết điều đó, phải không? Đáng lẽ ra chúng ta nên biết nhiều hơn." Sau đó, cô ấy nhìn

thẳng vào tôi và tôi hiểu. Sao bạn lại để bản thân bị hút vào hố đen của một vũ trụ, nghĩ rằng mình thuộc về nơi đó, trong khi hoàn toàn không phải vậy?

"Vậy chuyện gì đã xảy ra với hai người?" - Tôi hỏi.

"Parker Loman đã xảy ra một số chuyện. Cậu cũng biết rồi phải không? Đi vào Bed and Breakfast như thể anh ta sở hữu nó. Tớ biết anh ta là ai, tớ đã nhìn thấy anh ta hàng năm trời, nhưng rồi đột nhiên một ngày anh ta để ý tới tớ." Cô mỉm cười khi hồi tưởng. "Mùa hè đầu tiên đó, mọi chuyện thật vui khi diễn ra trong bí mật. Nhưng sau đó anh ta xuất hiện cùng một cô gái vào năm sau."

"Luce."

Cô xua tay, như thể tên của Luce không quan trọng. Cô chống một tay lên hông và dựa người: "Anh ta vẫn không dừng lại, cậu biết đấy. Liên tục nói với tớ rằng đó là một sai lầm khi đưa cô ấy đến thị trấn. Rằng anh ta không muốn cô ấy ở đó nữa, nhưng anh ta không thể đuổi cô ấy về nhà. Anh ta đã đến gặp tớ kể cả vào tối hôm đó. Để người bạn gái tại bữa tiệc và lái xe quay lại để gặp tớ."

Tôi có thể tin điều đó. Cách anh đứng cạnh tôi trong phòng tắm, trong khi Luce ở đâu đó bên ngoài. Sadie đã nói rằng, anh có thể và đã luôn thoát tội. Rằng anh cần điều đó ra sao, sự thần tượng hóa Parker Loman.

"Vậy là cậu đã quá mệt mỏi vì là một bí mật?"

"Tớ đã nghĩ rằng sẽ vui hơn khi chơi trò bí mật ở nơi công cộng. Mạo hiểm hơn, cậu biết đấy? Anh ta đã rất tức giận khi tớ nói rằng tớ sẽ gặp anh ta ở bữa tiệc sau đó. Giống như có một quy tắc mà tớ không hề hay biết vậy. Anh ta nghĩ anh ta là người đưa ra mọi quyết định. Nhưng không phải vậy.

Mọi chuyện không thể chỉ đi theo ý anh ta được. Bọn tớ đã tranh cãi về việc đó tại nhà tớ, nhưng sau đó anh ta nói rằng anh ta phải đi. Một chiếc xe tiến tới và đỗ tại B&B đã khiến anh ta hoảng sợ. Anh ta nói không muốn bị nhìn thấy." Cô ấy lắc đầu. "Thật tình, ngay cả suy nghĩ bị bắt gặp đi cùng tớ đã là quá đáng sợ đối với anh ta, đến lúc đó thì tớ không còn thấy vui nữa."

Parker Loman sống rất nhiều cuộc đời. Anh nói dối hết lần này đến lần khác mà không hề chớp mắt. Liệu anh có biết mọi chuyện xảy ra là do Faith? Liệu anh có nghi ngờ rằng cô đã lén lút, gây thiệt hại cho các ngôi nhà và giữ im lặng chỉ để giữ thể diện? Như vậy, anh sẽ không phải thừa nhận rằng anh đã qua lại với một người bản địa mất trí?

"Nhưng cậu đã đi theo anh ta?" - Tôi hỏi. "Đến bữa tiệc. Luce thấy cậu ở đó, cậu biết đấy."

Cô khoanh tay trước ngực. "Thật ra thì tớ đã không đi ngay lập tức. Tớ đã dành một chút thời gian nung nấu sự tức giận. Nhưng sau đó, đúng vậy. Tớ đã đi theo anh ta. Tớ biết anh ta sẽ đi đâu. Nơi tất cả mọi người đang đi tới, tất nhiên rồi. Tuy vậy, tớ không nghĩ là sẽ gặp Connor." Mắt cô mở to. "Cái thị trấn này, nó thuyết phục tất cả mọi người rằng bạn tốt hơn mình nghĩ."

"Faith này!" - Cô quay trở lại thực tế khi nghe thấy tôi gọi tên cô. "Có phải cậu cố ý phá hoại các ngôi nhà chỉ để trả thù anh ta không?"

"Tớ không nhỏ mọn thế đâu. Một sự khinh miệt phụ nữ, thật sao, Avery?" Cô sải bước qua phòng nghỉ, mở cửa trước và chỉ tay ra phía ngoài con đường vắng. Tôi bước ra phía trước, nhìn vào những cái cây, nhưng không thấy gì. "Cậu có biết những gì đang xảy ra ở đây không, khi cậu hành động như một con rối nhỏ của Grant Loman? Cậu có biết những gì

xảy ra với những người còn lại trong thị trấn khi cậu nhìn ông ta mua hết tài sản, đất đai không?”

Tôi lắc đầu, vì tôi thực sự không biết. Tôi biết tài khoản riêng của Grant rất rõ. Biết hy vọng và khát vọng của ông ấy dành cho nơi này, và vai trò của tôi trong đó. Tôi biết mọi người đã tức giận khi tôi bán nhà của bà ngoại cho ông, nhưng tôi không biết Faith đang nói về cái gì.

“Tớ đã hoàn thành chương trình học vào tháng 5 này và trở về nhà để làm việc để rồi biết rằng B&B đang ở mức báo động. Và không chỉ một chút đâu, thực sự tệ đến không thể cứu vãn được. Bố mẹ tớ đã phải vay một khoản thế chấp thứ hai cho việc mở rộng một vài năm trước vì nghĩ rằng có thể hoàn vốn với các chi nhánh mới. Nhưng gia đình tớ đã không thể làm được điều đó. Không phải với tất cả các lựa chọn khác ngoài kia.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Gia đình tớ đã định mở rộng đến đây, cậu có biết không? Gia đình tớ đã đặt giá thầu cho các tài sản này, với dự định đây sẽ là các chái nhà phụ của tòa nhà chính. Nhưng chúng tớ đã không mua được chúng. Các tài sản đều đã được mua theo hợp đồng, thuộc một công ty trách nhiệm hữu hạn nào đó.” Môi trên của cô kéo lên để lộ hàm răng.

“Tớ không còn làm việc cho họ nữa. Tin tớ đi, tớ...”

“Rồi còn cả cậu nữa.” - Cô tiến lại gần tôi để trút sự tức giận. Bước lên bậc thềm trước nhà, buộc tôi phải quay vào trong. “Cậu, một con bé điên rồ...” Cô co rúm người, rồi tự lắc đầu với chính mình. “Xin lỗi, nhưng thực sự lúc đó cậu đúng là như vậy. Cậu chẳng là ai cả. Nhưng bây giờ lại trở thành một người điều hành sao? Trong khi những người như tớ, người tuân thủ mọi thứ, có một tấm bằng, hy sinh thời gian của mình - để rồi quay lại với tay trắng. Bởi vậy, xin lỗi vì đã phá phách, tớ chỉ muốn đòi lại những gì thuộc về mình thôi.”

“Bằng cách nào?” Và rồi tôi nhận ra, cô đã cố dọa các du khách. Đánh vào số lượng khách dự kiến của chúng tôi, nơi dễ bị tổn hại nhiều nhất. Dù sao thì đó là số lượng khách dự kiến của chúng tôi và cô chỉ quan tâm đến vậy thôi. Tôi không biết ai mới là người cô ấy giận hơn - họ hay tôi. Hoặc có thể tất cả đã được gắn kết với nhau, bổ trợ lẫn nhau. Tôi, người đã làm tổn thương thể xác cô; Parker, người đã làm tan nát trái tim cô; nhà Loman, những người đã phá hủy tương lai của cô. Mọi thứ đều liên quan tới nhau.

“Cậu có lên trên chái nhà chính không? Ngôi nhà của nhà Loman ấy?”

Cô ấy giơ tay lên không trung, như thể điều đó quá rõ ràng. “Tớ chỉ muốn tìm thấy một điều gì đó, bất cứ thứ gì mà tớ có thể dùng. Tớ muốn đuổi họ ra khỏi đây.” Cô run rẩy. “Tớ muốn cậu bị đuổi ra khỏi đó. Thật là bất công.” Giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào ở câu nói cuối.

Vào đêm bị mất điện và tôi đã tin rằng mình chỉ có một mình. Tiếng bước chân trên cát, cửa sau bật mở và cảm giác có một người khác trong nhà với tôi. Ánh đèn pin trên con dốc. “Cậu đã có thể bị bắt vào tù đấy!” - Tôi thì thầm. “Họ có thể hủy hoại cậu.” Sự thật là, họ có thể hủy hoại bất cứ ai.

Cô ngồi xuống bậc thang đầu tiên, nhìn xuống con đường vẫn chưa xây xong, hai chân duỗi ra trước mặt và bắt chéo ở mắt cá chân. “Cậu có định nói với cảnh sát không?”

Tôi đã đến đây để hỏi Faith về Sadie, nghĩ rằng nếu tôi nhìn vào mắt cô, tôi sẽ biết. Thay vào đó, cô đã thú nhận một điều khác. Một điều gì đó có vẻ không liên quan. Trong khi đó, tôi đã đưa cho cảnh sát chiếc điện thoại, nói với họ mọi thứ tôi biết và tất cả những gì họ làm là hướng sự tập trung của họ vào tôi. Liệu tôi có nợ họ hay cô không?

"Tớ không biết nữa." - Tôi nói. Đó, ít nhất, là sự thật.

"Vậy còn họ thì sao? Cậu có định nói với người nhà Loman không?"

"Bây giờ tớ không còn nói chuyện với họ nữa. Và họ cũng vậy. Tớ không còn làm việc cho họ nữa. Tớ đã bị sa thải." Tôi đã không còn nợ nhà Loman bất cứ điều gì. Và có lẽ chưa từng nợ họ bất cứ điều gì.

Mắt cô chớp liên hồi với một vài cảm xúc mà tôi không thể hiểu được. "Tớ muốn anh ta biết rằng tớ chính là người đã gây ra những vụ đột nhập!" - Cô nói.

Cô không hề biết rõ, mức độ tức giận của tôi. Hoặc có lẽ cô ấy đã biết. Đầu cô nghiêng sang một bên, quan sát tôi thật kỹ.

"Có ai ngăn cậu đâu?" - Tôi nói. "Hãy làm những gì cậu muốn. Nhưng người Loman, họ nghĩ rằng họ kiểm soát mọi thứ. Người, tài sản, toàn bộ thị trấn này. Họ nghĩ rằng họ xứng đáng có được cái quyền đó. Họ nghĩ rằng họ xứng đáng biết tất cả mọi thứ. Có lẽ họ không xứng đáng đến vậy."

Nếu là tôi, tôi sẽ để họ phải băn khoăn. Khiến họ thức dậy bởi những tiếng bước chân và luôn lo lắng. Để những vết nứt phá hỏng những đêm say ngủ của họ, thậm chí là cả cuộc sống của họ.

"Cậu cần phải rời đi!" - Tôi nói. "Cậu cần phải ra khỏi đây. Làm ơn, hãy dừng lại. Cậu suýt chút nữa đã... nơi này có đầy khí gas. Ai đó đã có thể bị thương."

"Không, không ai sẽ bị thương. Thậm chí không ai thèm để ý đến ngôi nhà này. Chính cậu cũng đã không để ý cho đến vụ thắp nến."

Tôi rùng mình. Tất cả những cuộc sống vô hình, ẩn giấu ngoài tầm mắt. Ngay cả vào đêm đó tại bữa tiệc, khi cô ở ngay đó nhưng thế nào đó vẫn đứng ngoài tầm kiểm soát, ẩn sau bóng tối và lớp kính vỡ.

“Cậu có thấy chuyện gì xảy ra đêm đó không?”

Cô nhìn tôi qua khóe mắt. Rồi mím môi lại. Cô ấy nghĩ chuyện gì đã xảy ra? Có phải cô ấy, giống như cảnh sát, tin rằng tôi có thể có liên quan đến cái chết của Sadie không?

“Không. Connor bảo tớ nên rời đi. Nên tớ cũng không nán lại lâu.”

Liệu đó có phải tiếng bước chân tôi đã nghe thấy trong rừng? Khi tôi gọi tên Sadie? Tôi quên mất rằng rất nhiều người chúng tôi có thể đi lại như những bóng ma, khó phát hiện và gần như vô hình - như đã được dạy từ thuở bé.

Tuy nhiên, đó là lời của cô ấy. Rằng cô đã rời khỏi bữa tiệc, trở về nhà. Tôi nhìn chằm chằm vào mặt cô, cố gắng để nhìn thấu sự thật...

Tiếng động cơ ô tô khởi động từ xa khiến tôi tập trung trở lại. Tôi nhìn xuống đường, nhưng không thể nhìn thấy gì qua những cái cây.

“Faith, đi nào!” - Tôi kéo tay áo cô ấy, cố gắng để kéo cô ấy đứng dậy, nhưng cô nhìn chằm chằm vào tay tôi, nắm chặt vải áo sơ mi của cô. “Cảnh sát đã để mắt đến ngôi nhà bên kia đường.” Tôi hất đầu về phía Blue Robin. Ngay cả lúc này, tôi tự hỏi liệu đó có phải vị thám tử. Liệu có phải anh ta đã tìm thấy chúng tôi và biết mọi thứ.

Cô đứng dậy, mắt nhìn theo hướng của tôi. “Tớ không thấy ai cả!” - Cô nói.

“Dù vậy, chúng ta nên đi thôi!”

Chúng tôi lặng lẽ đi, bên cạnh nhau về phía mạn nhà của Blue Robin, đi qua con đường với hai hàng cây như hai người bạn. Đối với bất cứ ai khác, có lẽ chúng tôi trông giống như đang có một chuyến đi bộ thân thiện. Tôi đợi đến khi chúng tôi đã ra khỏi tầm nhìn của Blue Robin, cho đến khi tôi

chắc chắn rằng chúng tôi chỉ còn một mình, để hỏi và vẫn giữ giọng nói nhỏ.

"Vậy tất cả những vụ đột nhập - thắp nến và phá hoại - đều không liên quan đến Sadie?"

Cô dừng bước một giây, trước khi tiếp tục. "Sadie? Không. Không. Cậu nghĩ tớ có thể làm tổn thương cô ấy sao?"

Liệu cô ấy có thể không? Tôi nhắm mắt và lắc đầu, nhưng đó là lời nói dối và cô ấy biết điều đó. Bất cứ ai cũng có thể làm điều đó. Đó không phải là điều tôi hỏi. "Nếu tớ định làm tổn thương ai đó, thì..." - Cô ấy nói, trong khi vẫn sải bước: "Cô ấy sẽ là người Loman cuối cùng trong danh sách của tớ."

Tôi thực sự rất nhớ Faith. Cô ấy bạo gan và trung thực - sao tôi có thể không thấy cô ấy ở đó, trong bóng tối?

Những gì đã xảy ra tại các ngôi nhà năm nay đều là về Parker và những điều nhà Loman đại diện - không phải là Sadie.

Khi chúng tôi bước vào khoảng trống ở bãi đậu xe, cô ấy đi về phía sau nhà, nhìn ra biển.

"Faith, làm ơn. Ghét họ bao nhiêu cậu muốn, nhưng họ đã mất con gái vào năm ngoái. Như vậy vẫn chưa đủ sao?"

Cô nhìn ra rìa của vách đá, nhưng tôi biết rằng điều đó có thể xảy ra - cách bạn chìm sâu trong sự tức giận, đau buồn và cay đắng của chính mình, đến nỗi bạn hầu như không thể nhìn thấy điều gì khác. Khi cô quay lại, đôi mắt cô ngấn nước, nhưng tôi không biết đó có phải là do gió biển hay không. "Tớ biết cậu rất thân với cô ấy, tớ xin lỗi. Tớ rất tiếc vì cô ấy đã chết."

Cô đi về phía nhà và tôi đi về phía xe của tôi, phần còn lại của bãi đỗ xe đều đang bị bỏ hoang. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là chiếc xe Parker đã đậu tại B&B vào đêm Sadie qua đời. Anh đã có thể rời đi, lẻn về nhà và quay lại.

“Faith!” - Tôi gọi ngay trước khi cô biến mất khỏi tầm nhìn. “Cậu nói rằng một chiếc xe hơi đã đỗ tại đây vào đêm đó, sau khi Parker ở đây. Là ai vậy?” Tôi tự hỏi liệu Connor có phải là người đã đỗ xe ở đây không.

Cô lắc đầu. “Tớ không nhìn kỹ. Có hai người, đi bộ tới bữa tiệc. Tớ chỉ biết là một người có mặc váy màu xanh. Tôi có thể nhìn thấy màu váy dưới ánh trăng.”

Faith tiếp tục bước vào trong nhà, tiếng bước chân cô vang vọng trên những bậc thang gỗ khuất tầm nhìn.

Tôi đã cố gắng nghĩ ai mặc váy màu xanh đêm đó. Hầu hết mọi người đều mặc quần jean, quần short kaki, một vài chiếc quần lửng với áo khoác ngoài. Thật khó để nhớ quần áo mà mọi người đã mặc. Tôi thậm chí còn không nhớ nổi bộ đồ của tôi. Chỉ có duy nhất một người mà tôi nhớ rất rõ.

Tôi nhắm mắt lại và thấy Sadie xoay vòng ở lối vào phòng tôi. *Cậu nghĩ sao về bộ váy?* Chiếc váy màu xanh của cô, lung linh tỏa sáng. *Cậu biết nếu mặc thế cậu sẽ chết cóng đúng không?* Sau đó, cô khoác vào người chiếc áo len màu nâu của tôi.

Người tôi nổi da gà.

Từ phía sau, từ nơi Faith đứng, trông sẽ giống như cô ấy đang mặc váy.

Và đột nhiên, tôi thấy Sadie rút điện thoại ra, thấy tin nhắn tôi gửi: *Cậu đang ở đâu?* Và sau đó: ???

Tôi nhìn thấy cô rõ ràng như một ký ức, thay vì chỉ là một hình ảnh tưởng tượng. Nhìn thấy nó với một niềm tin mãnh liệt rằng đó chính là sự thật. Nhíu mày nhìn vào điện thoại, cô gửi cho tôi tin nhắn cuối cùng đó, tin nhắn mà tôi chưa bao giờ nhận được. Các dấu chấm trên điện thoại của tôi:

Tớ đến rồi.

CHƯƠNG 26

Tôi vẫn đứng yên một chỗ bên ngoài Bed & Breakfast sau khi Faith biến mất vào trong nhà. Cố gắng xử lý những gì cô vừa nói với tôi. Một chiếc xe khác đã đỗ ở đây vào đêm của bữa tiệc và Sadie đã ở trong chiếc xe đó.

Sadie đã ở ngay đây, một năm trước, bước ra khỏi chiếc xe hơi được đỗ tại B&B, và đi bộ đến bữa tiệc. Tôi nhìn vào những cái cây ở lối đi, tưởng tượng hồn ma của cô ấy.

Tôi lái xe trở về Sea Rose, tôi cần phải ở một mình để suy nghĩ. Tất cả mọi thứ tôi đã tin vào đêm đó đều sai. Liệu mọi thứ tôi biết về Sadie có như vậy không?

Trong những năm qua, cuộc sống của chúng tôi đã trở nên rất rối, những mảnh ghép đã không còn khớp nhau nữa. Các chi tiết mờ đi và chồng chéo lên nhau. Nhà tôi là nhà của cô ấy, cả hai đều có chìa khóa nhà của nhau, dấu vân tay mở mật mã của cô ấy trên điện thoại của tôi, hình xăm đôi - hay đó là một dấu hiệu đánh dấu?

Tuy nhiên, sao tôi có thể không nhận ra cô ấy đã có mặt ở đó? Cô đã đến bữa tiệc. Nhưng bằng cách nào đó, cô ấy đã quay lại vách đá phía sau nhà và bị trôi dạt vào bãi biển Breaker. Sao lại có thể như thế?

Tôi lái xe rẽ ra khỏi trung tâm thành phố, vòng qua những con đường tắt để tránh giao thông, trước khi tiến về phía bờ biển và Sea Rose. Trong toàn bộ quá trình lái xe, tôi chỉ có thể nghĩ về đêm đó. Những điều tôi đã nói vái cảnh sát, và những điều tôi đã không nói.

Faith đã ném một cái cột về phía Parker ở bên ngoài và vô tình phá vỡ cửa sổ. Connor cãi nhau với Faith trong bóng tối, khi Luce đến tìm tôi. Cửa phòng ngủ đã bị khóa. Tôi đã muốn tìm cuộn băng dính trong phòng tắm để dán cửa sổ ngăn nó vỡ thêm, nhưng một người khác đã ở đó. Tôi đã đập tay vào cửa phòng ngủ, nhưng không ai trả lời.

Có phải Sadie đã ở trong căn phòng đó, khi tôi dồn dập đập cửa? Tôi đã tìm thấy điện thoại của cô trong nhà, trong căn phòng đó. Có lẽ không hề có người đem giấu nó ở đó. Hoặc có lẽ chính là Sadie, người đã đánh mất nó hay giấu nó ở đó.

Nhưng thật vô lý. Tại sao không ai thấy cô ấy rời đi? Không ai nhìn thấy cô ấy, ít nhất họ đã khai như vậy. Bất cứ ai cũng sẽ nhận ra cô ấy - làm thế nào mà không chứ? Greg Randolph chắc chắn sẽ nhận ra. Và chúng tôi sẽ nhìn thấy cô ấy nếu cô ấy rời khỏi bữa tiệc bằng lối sân sau, đi dọc theo con đường và đi về phía bãi đậu xe B&B.

Nhưng, sự cố mất điện đã xảy ra, tiếng náo loạn ngoài hiên. Ellie Arnold đã ngã xuống hoặc bị đẩy xuống hồ bơi. Cô khăng khăng mình đã bị đẩy. Cô kiên quyết về điều đó, tức giận vì chúng tôi không tin cô ấy. Chúng tôi đã tập trung lại phía sau của ngôi nhà. Tò mò vì tiếng hét, sự hỗn loạn, như những con thiêu thân trước một ngọn lửa.

Có phải Sadie đã lẻn ra phía trước, trong khi tất cả mọi người bị phân tâm?

Tôi cố gắng hình dung ra cảnh đó. Ai đó cần phải đưa cô ấy ra khỏi nhà. Tìm kiếm điên cuồng cho các lựa chọn tốt nhất. Cửa sau, không còn là một lựa chọn. Chiếc xe tại B&B, quá xa. Họ sẽ làm gì? Một người vô danh, nhìn qua tủ phòng tắm, ngăn kéo tủ quần áo - bất cứ thứ gì để thoát thân. Hắn sẽ nhìn qua ví của cô và thấy chìa khóa ở đó. Nhưng đó lại là chìa khóa xe của

tôi. Tôi đã nhìn thấy các vết lốp xe trên cỏ vào ngày hôm sau khi bố của Faith chở tôi về nhà vì xe của tôi đã bị chặn.

Tôi hít vào một hơi. Cô đã ở đó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ấy đã ở trong chính chiếc xe này.

Tôi đột ngột tấp xe vào lề, ở ngay khúc cua của con đường hướng vào thị trấn, nhìn chằm chằm vào ghế hành khách. Tìm kiếm dấu hiệu của một sự xô xát. Tôi lướt tay trên chiếc ghế bọc nỉ màu be sờn rách. Tôi giật phanh khẩn cấp và cúi nhìn xuống dưới ghế. Không có gì ngoài bụi bẩn, cát, mảnh vụn - một năm của ký ức.

Nhưng tôi nhớ sáng hôm sau, khi tôi quay lại lấy xe. Tôi đã cảm thấy một sự lạ lẫm mơ hồ khi ngồi vào trong xe. Vào thời điểm đấy, tôi nghĩ mình có cảm giác đó là vì toàn bộ thế giới của tôi và cảm xúc của tôi đã thay đổi trước cái chết của Sadie. Nhưng bây giờ...

Đầu tôi quay cuồng và tôi tắt máy. Tôi đi lại, tay run rẩy và cắm chìa khóa vào ổ để mở cốp. Một ánh sáng lờ mờ bật lên và tôi nhìn vào khoảng trống.

Nó có mùi của vải, xăng và mùi của biển.

Tay tôi run lên khi tôi lướt ngón tay trên vật liệu. Lớp vải tối màu mang lại một cảm giác gờn gợn, phủ đầy những mảnh sợi. Nó đã bị xô lệch ở các cạnh, bong tróc ở các góc vì thời gian sử dụng.

Tôi hít một hơi thật sâu để ổn định bản thân. Có lẽ tôi chỉ đang tưởng tượng mọi chuyện, để trí tưởng tượng đi quá xa. Tôi bật đèn pin của điện thoại và chiếu nó vào các góc sau của cốp xe nhưng nó hoàn toàn trống rỗng. Có một điểm tối hơn ở góc, gần phía trước, bên phải. Một sự đổi màu nhẹ, tôi lướt những ngón tay qua mảng đó, nhưng không thể luận ra cái gì

đã tạo ra vết đó. Có thể là vodka, bia chưa uống hết và bị đổ ra vào đêm diễn ra bữa tiệc. Có thể là một túi đồ bị rò rỉ trong những tháng sau đó. Chiếc xe đã cũ nên đó có thể là bất cứ thứ gì.

Tôi đặt điện thoại xuống để có thể nhìn gần hơn, và ánh sáng chiếu lên bề mặt phía trên, tôi chợt nhìn thấy một cái rãnh ở mặt dưới của mái kim loại phía đối diện, bên trái. Tôi cúi đầu nhìn xuống bên dưới, lướt những ngón tay lên vết rãnh đó. Một vết lõm và vài vết xước. Một vết lõm khác bên cạnh nó. Khuỷu tay của tôi vừa khít với vết lõm đó. Tôi đưa tay dọc theo mặt dưới mát lạnh của cốp xe. Một mạng lưới các vết xước bên thân xe.

Nó có thể là bất cứ điều gì hoặc cũng có thể không là gì cả. Tâm trí của tôi, giống như Sadie, bắt đầu hình dung tất cả các viễn cảnh có thể dẫn đến cái kết. Tôi lấy tay vuốt lại lớp vải quăn lên ở góc và chợt thấy ánh đèn pin phản chiếu lên một mảnh kim loại. Tôi cúi xuống gần hơn, nghiêng người để chui vào trong cốp xe.

Đó là một mảnh kim loại nhỏ. Có lẽ rơi ra từ một cái túi. Nó có màu vàng và xoắn ốc, và...

Tôi đánh rơi mảnh kim loại. Lùi lại một chút. Nhìn lại một lẫn nữa.

Đôi xăng đan màu vàng của cô ấy trong hộp bằng chứng - bị thiếu một mảnh khóa. Tôi đã nghĩ rằng vì đôi xăng đan đó đã cũ, các lỗ trên nó đã bị rão, chỉ khâu hiện rõ và gót bị mòn. Nhưng mảnh khóa bị thiếu đó ở ngay đây - trong cốp xe của tôi.

Tôi nhìn vào vết lõm và trầy xước một lần nữa.

Dường như cô ấy đá xăng đan của mình vào nắp cốp xe rất nhiều lần. Lặp đi lặp lại.

Ôi Chúa ơi! Ôi lạy Chúa! Tôi làm rơi chiếc điện thoại vào cốp xe, tay đặt lên thanh chắn ở sau xe để ổn định bản thân.

Sadie đã ở trong cốp xe, còn sống. Sadie đã ở đây, cố gắng chiến đấu. Cố gắng để được sống.

Tôi trượt xuống đất. Vỉa hè mát lạnh dưới đầu gối của tôi, hai tay tôi vẫn để nguyên trên thanh chắn, nôn nao, miệng đắng ngắt. Ánh sáng duy nhất trên con đường tối là từ cốp xe của tôi, màu vàng ám ảnh và tôi không thể thở nổi. Sadie, Sadie đã trong cốp xe của tôi. Chỉ cách bữa tiệc vài mét. Và cô ấy đã ở đây. Trong xe của tôi, chờ tôi tìm thấy cô ấy. Cứu cô ấy.

Những vết trầy xước trên thân xe cho thấy cô muốn sống. Tất cả những năm tháng cười cợt về cái chết, đùa giỡn về nó, và vào giây phút cận kề nhất, cô ấy đã chiến đấu hết sức để được sống. Sadie, người mà tôi đã từng tin rằng có thể vượt qua bất cứ điều gì.

Tôi không thể thở được. Những tiếng khò khè phát ra khi tôi cố gắng thở.

Ánh đèn pha từ một chiếc xe khác chiếu tới, tôi bám vào thanh chắn để đứng dậy và ổn định bản thân. Tiếng bánh xe dừng lại phía sau tôi, kéo theo tiếng cửa xe mở ra, nhưng động cơ vẫn tiếp tục chạy, đèn vẫn chiếu sáng con đường trống trải.

“Cô có sao không?”

Tôi quay lại đối mặt với anh ta, nhưng phải đưa tay lên mặt để chắn ánh sáng chói lòa, đôi mắt tôi ngấn nước vì hình ảnh của Sadie. Sadie còn sống và rồi đã chết. Đâu đó ở giữa hai trạng thái. Tôi chớp mắt để cố gắng tập trung nhìn vào hình ảnh trước mắt, nước mắt tôi cứ thế tuôn rơi.

“Whoa, whoa”. Cái bóng phía trước ánh đèn lớn dần. Đôi vai rộng, với bàn tay đưa về phía tôi. Thám tử Ben Collins đang đứng trước mặt tôi. Anh đặt một tay lên khuỷu tay tôi, một tay khác đặt lên vai tôi và dẫn đường giúp tôi rời khỏi xe và đi về phía lề đường.

Cốp xe vẫn mở toang trước mắt tôi và bụng tôi lại cồn cào, tôi ngồi ôm đầu gối và tựa đầu vào hai tay. Anh ta ngồi xuống để ánh mắt của anh ta có thể ngang tầm với tôi và tôi lắc đầu, cố gắng tập trung.

“Cô uống rượu à?” - Anh ta hỏi nhẹ nhàng. Khuôn mặt anh ta ở gần tôi đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi bạc hà trong hơi thở của anh ta.

“Sao cơ. Không, không.” - Tôi hít một hơi thật sâu, từ từ ngẩng đầu lên.

Anh ta nhìn về phía chiếc xe, rồi nhìn tôi. Cuối cùng, tôi đã hiểu Sadie đi từ bữa tiệc đến con dốc tối hôm đó như thế nào. Toàn bộ sự việc là một nỗi kinh hoàng. Cuối cùng, tôi đã có bằng chứng chứng minh những gì tôi đã tin, mọi người sẽ nghiêm túc xem xét lại mọi chuyện - một hướng đi mới cho cuộc điều tra. Xe của tôi với cốp xe mở, nơi Sadie đã từng ở trong trước khi chết, chỉ có điều tất cả các chứng cứ lại một lần nữa hướng về phía tôi.

Tôi không thể nói bất cứ điều gì mà không gây liên lụy đến bản thân.

Anh ta không thể khám xét chiếc xe đó nếu không có lệnh trừ khi anh ta nghĩ tôi say hoặc đã sử dụng thuốc kích thích. Tôi phải giữ bình tĩnh.

“Tôi bị say xe.” - Tôi nói rồi đưa tay lên ôm bụng. “Và...” - Tôi vẫy tay một cách bâng quơ, tìm kiếm lý do...

“Tôi biết, tôi biết.” - Anh nói, tay vỗ đầu gối tôi. “Ngày mai là Lễ tưởng niệm. Mọi thứ ký ức đau buồn đều ập về. Tôi biết hai cô rất thân thiết.”

Anh ta để tôi ngồi đó trong im lặng, nhìn qua vai anh. “Cô có cần lấy món gì ở cốp xe không?” Anh ta ra hiệu, ánh sáng lờ mờ từ của cốp xe đang

vẫy gọi.

“Không. Tôi nghĩ rằng có một thứ gì đó để uống trong cốp xe, nhưng tôi đã nhầm.” Tôi không muốn anh ta nhìn vào trong cốp. Không muốn anh ta thấy những gì tôi đã thấy, khám phá những gì tôi vừa khám phá. Tôi hít vào một hơi và nó nghe như một tiếng nức nở.

“Cô cứ ngồi yên nhé!” - Anh ta nói và tôi không thể ngăn anh ta lại. Không thể ngăn anh ta nhìn nếu anh ta muốn. Mảnh kim loại đó vẫn nằm trong tầm nhìn - chẳng phải sẽ rất rõ ràng sao?

Nhưng anh hướng về phía xe của mình vẫn đang đậu sau lưng tôi. Bây giờ tôi nhận ra đó không phải là chiếc xe cảnh sát của anh ta mà là một chiếc xe mui kín, màu xanh hoặc xám rất khó để nhìn rõ trong bóng tối. Anh ta tắt máy, vậy là chỉ còn tôi và anh cùng tiếng dế trong đêm.

Anh đưa tôi một chai nước đã uống hết một nửa. “Xin lỗi, tôi chỉ còn từng này thôi, nhưng...” - Anh ta đổ phần nước còn lại lên một chiếc khăn tay rồi đặt nó lên trán tôi. Cảm giác mềm xốp của chiếc khăn khiến cảm giác nôn nao, cồn cào trong tôi dịu đi, nó giúp tôi tập hung suy nghĩ. Anh ta di chuyển nó ra sau gáy tôi và khi tôi mở mắt ra, anh ta đứng thật gần. “Cô cảm thấy đỡ hơn chưa?” - Anh ta hỏi, những nếp nhăn quanh mắt anh ta hiện rõ vì lo lắng.

Tôi gật đầu. “Vâng. Cảm ơn anh. Tôi thấy đỡ hơn rồi.”

Tôi chống người đứng dậy và anh ta đưa tay đỡ lấy tôi. “Được rồi, tôi đỡ được cô rồi. Tôi đã rất muốn nói chuyện với cô. Tôi có thể đi cùng cô về nhà không? Hoặc quay lại vào một lúc khác? Có điều này chúng ta cần phải nói rõ trước Lễ tưởng niệm cho Sadie vào ngày mai.”

“Có...” - Tôi nói và rồi hắng giọng để chắc chắn rằng tôi nghe có vẻ bình tĩnh, có kiểm soát. “Có phải về cuộc điều tra không? Cảnh sát sẽ mở lại vụ án sao?”

Anh ta cau mày, nhưng thật khó để nhìn rõ khuôn mặt anh ta trong bóng tối. “Không, đây là về một thứ chúng tôi tìm thấy trong điện thoại của cô ấy. Chúng tôi tự hỏi ai đã chụp một số hình ảnh, không biết là Sadie hay là cô?” - Anh ta mỉm cười gượng gạo. “Cũng không có gì quan trọng, nhưng nếu biết rõ cũng sẽ rất có ích.”

Lúc đó tôi không biết liệu đây có phải là một cái bẫy không. Có thể anh ta đang dụ dỗ tôi với sự tốt bụng giả tạo và sẵn sàng tấn công. Nhưng tôi cần phải kéo dài thời gian. “Tối nay tôi không thể nói chuyện với anh được.” - Tôi nói. Không phải bây giờ, với tình trạng của chiếc xe như vậy. Không phải cho đến khi tôi có một hướng điều tra khả thi cho anh ta. Mặt anh ta cứng lại và tôi nói: “Sáng mai nhé?”

Anh ta khẽ gật đầu. “Được rồi. Bây giờ cô ở đâu?” Và ngay trong giây phút đó tôi biết, anh ta đã nghe được chuyện xảy ra ở nhà Loman, rằng tôi không được phép sống ở đó nữa. Rằng tôi đã bị đuổi ra khỏi nhà của họ và bị bỏ rơi. Mọi điều xảy ra bây giờ đều như đang bảo anh ta hãy hướng sự điều tra vào tôi.

“Tôi ở với một người bạn.”

Anh khẽ lùi lại, như có ai đó vừa xuất hiện và chắn giữa chúng tôi. “Người bạn này có địa chỉ không?”

“Chúng ta có thể gặp nhau tại quán cà phê vào buổi sáng được không? Harbor Bean thì sao?”

Anh ta mím chặt môi, khuôn mặt anh ta thật khó để đọc trong đêm. “Tôi muốn gặp mặt ở chỗ riêng tư một chút. Cô có thể chờ ở đồn cảnh sát, nếu cô thích... hoặc tôi có thể qua đón cô, chúng ta có thể trò chuyện trên đường đến buổi tưởng niệm.”

Tôi gật đầu. “Tối nay tôi sẽ gửi cho anh địa chỉ khi tôi về nhà.” - Tôi nói.

“Tuyệt vời!” - Anh nói. “Cô có chắc mình đủ khỏe để lái xe không?”

“Có!” - Tôi trả lời trong khi cố đóng cốp xe và vội nuốt nước bọt.

Anh ta đi theo tôi suốt chặng đường lái xe vào trung tâm thành phố, cho đến khi tôi rẽ vào khu phố còn anh ta tiếp tục đi về phía đồn cảnh sát. Tôi đỗ xe cách Sea Rose một dãy nhà và đi bộ. Nhưng tôi không thể gạt bỏ cảm giác rằng nơi đây không an toàn. Không an toàn cho Sadie và không an toàn cho tôi. Bóng người theo dõi trong bóng tối. Một thứ gì đó vẫn đang chờ tôi.

Nơi đây mang lại một cảm giác nguy hiểm - Một điều tối kị len lỏi trong khoảng không giữa chúng tôi nhưng không ai trong chúng tôi có thể nhìn thấy nó.

Quay trở lại bên trong Sea Rose, ngay lập tức tôi lấy danh sách thời gian có mặt bữa tiệc của mọi người từ trong ví. Tôi viết thêm cái tên cuối cùng: *Sadie.*

Có phải lúc tôi nói chuyện với Luce và Parker, cô ấy đã lẻn vào trong không? Có phải cô đã trốn qua cửa trước và đi thẳng xuống sảnh để vào phòng ngủ?

Tôi cố gắng cảm nhận sự hiện diện của cô, cố gắng tìm cô trong trí nhớ của tôi. Tìm khoảnh khắc khi tôi quay lại và nhìn thấy cô, gọi tên cô và cứu

cô. Thay đổi tiến trình của các sự việc diễn ra sau đó. Ai đó đã đưa cô lên đó. Bất cứ ai cũng có thể làm tổn thương cô, nhưng có người biết cô ấy đã ở đó và đã giữ im lặng. Một ngôi nhà đầy người, vừa lạ vừa quen. Luce đã nắm gọn không khí tối hôm đó khi chị chạy ra khỏi căn phòng trên tầng: *Chị chưa bao giờ thấy nhiều kẻ nói dối ở cùng một nơi như thế này.*

*

Một năm rưỡi sau khi bà tôi qua đời, Grant Loman đã mua nhà của bà tôi, giúp đỡ tôi về mặt tài chính. Ông ấy đã nắm quyền kiểm soát khi tôi đang cố ngoi ngóp để sống và ông ấy đã đảm bảo rằng tôi sống một cuộc sống thoải mái. Nhưng đến một thời điểm, tôi đã tự nhớ cách đọc sổ cái và cách theo dõi tài chính của mình.

Vì vậy, tôi biết rằng vào thời điểm bà tôi qua đời, bất kỳ khoản thanh toán lớn thường xuyên nào mà bà từng nhận được đã không còn tồn tại. Sau khi bà chết, tôi đã chuyển số tiền nhỏ còn lại trong tài khoản của bà sang cho tôi. Tài khoản cũ đó không còn tồn tại. Quả thật không dễ gì để tìm thấy khoản tiền mà Sadie đã phát hiện ra.

Nhưng có lẽ nó tồn tại ở một nơi khác, ở một dạng khác, có lẽ bằng chứng về nó vẫn còn tồn tại.

Tất cả những gì tôi còn lại của bà đều nằm trong một chiếc hộp duy nhất mà tôi đã mang theo đến chái nhà cho khách của nhà Loman, với một chữ *G* do chính tay Sadie viết nhiều năm trước. Bây giờ, tôi kéo nó ra quầy bếp và lấy toàn bộ đồ trong đó ra: album ảnh, công thức nấu ăn, thư được buộc thành một tập, các bài báo được cắt xén nói về cái chết của bố mẹ tôi, hồ sơ cá nhân với tất cả các giấy tờ chuyển tài sản.

Tôi không thể tìm thấy bất kỳ tờ biên lai nào, chẳng có gì mới lạ cả.

Tài sản lớn duy nhất bà sở hữu là ngôi nhà của bà.

Sau khi tôi bán căn nhà đó, tôi giữ tất cả các thông tin bất động sản của ngôi nhà và sắp xếp chúng theo từng loại, đúng như Grant đã dạy tôi.

Đó là tập tài liệu đầu tiên tôi tạo ra, tôi không bao giờ nhìn quá kỹ vào tập giấy tờ đó, tại sao tôi phải làm vậy chứ? Nhưng tôi đã có nó, lịch sử thanh toán được lưu trữ trong các tập tin của tôi.

Bây giờ tôi xem lại nó trên máy tính xách tay của mình với một con mắt khác. Trong những năm trước khi bà qua đời, có vẻ như bà tôi đã trả một khoản tiền nhỏ hàng tháng cho việc rút tiền tự động. Nhưng trước đó, bà đã từng trả nhiều tiền hơn. Có một khoảng thời gian, trước và sau khi khoản thanh toán giảm đáng kể, có một khung thời gian cho thấy bà tôi đã được nhận một khoản tiền lớn.

Đây rồi. Nó đây rồi. Khoản tiền được rút ra. Một mảnh bằng chứng để lại.

Tôi áp ngón tay lên màn hình để theo dõi ngày tháng.

Đó là tháng sau khi bố mẹ tôi qua đời.

Tôi ngồi xuống ghế, căn phòng trở nên lạnh lẽo và trống rỗng. Tôi đã nghĩ rằng chúng tôi đã nhận được một khoản thanh toán bảo hiểm nhân thọ - đó là những gì Grant đã đề cập, khi ông ấy giúp tôi sắp xếp hồ sơ. Nhờ khoản tiền đó tôi đã có thể sống tốt.

Nhưng khi tôi nhìn lại. Một trăm nghìn đô la không hơn không kém. Số tiền đó khớp hoàn toàn với số tiền Sadie đã phát hiện ra, được gửi từ chính tài khoản nhà Loman đến tài khoản của bà tôi. Không có chính sách bảo hiểm nhân thọ nào cả. Cũng không phải một khoản tiền thừa kế. Tiền bỗng dưng xuất hiện.

Bụng tôi thắt lại, những mảnh ghép kết nối trong đầu tôi.

Tôi nhìn lại những hình ảnh trong điện thoại của Sadie, những bức ảnh cô ấy đã chụp. Bức ảnh về con đường núi quanh co, rợp bóng cây. Và cuối cùng, tôi cũng hiểu điều Sadie đã phát hiện ra. Thứ trói buộc tôi với nhà Loman. Các khoản thanh toán tiền mặt cô đã tìm thấy.

Đó là một khoản tiền cho cái chết của bố mẹ tôi.

CHƯƠNG 27

Tôi có một câu hỏi thú vị: Nếu tôi biết nhà Loman chịu trách nhiệm cho cái chết của bố mẹ tôi, tôi sẽ làm gì?

Cả đêm tôi trằn trọc vì câu hỏi đó. Trong bóng tối của ngôi nhà, không có gì ngoài bóng tối và bóng ma cùng bầu bạn. Tôi nên nói gì hay làm gì để ép họ nói ra sự thật đây? Không, tôi nên trả thù họ như thế nào?

Tôi lại cảm nhận được nó, khi tôi ngồi trong phòng, không phải sự đau buồn, suy sụp. Là cái cảm giác khác, là cơn thịnh nộ nóng bỏng từ tận trong xương tủy. Sự tức giận sôi sục trong từng bước đi của tôi.

Tôi muốn hét lên. Muốn cho thế giới biết toàn bộ sự thật và nhìn cảnh nhà họ tan nát vì nó. Tôi muốn họ trả giá cho những gì họ đã làm.

Nhưng thông tin tôi vừa tìm thấy cũng có mặt trái. Khoản tiền đó đã mang đến một thứ: động cơ. Động cơ giết người của tôi. Tất cả các bằng chứng đều hướng tới tôi. Tôi là người tìm thấy chiếc điện thoại. Trong cốp xe của tôi có dấu vết vật lộn của cô ấy. Tôi cũng là người ở lại đêm đó, lang thang ở phía sau nhà để tìm thêm bằng chứng. Và bức thư ở trên kệ bếp. Đó là chữ viết của tôi, sự tức giận của tôi, sự trả thù của tôi. Tất cả đều của tôi.

Tôi chợt nghe thấy có tiếng gõ cửa, và tôi nhìn ra ngoài qua khoảng hở của tấm rèm cửa, nghĩ rằng Grant hoặc Parker bằng cách nào đó đã phát hiện ra tôi đang ở đây. Hoặc Bianca, đến để bảo tôi rời đi một lần nữa. Nhưng đó là Connor. Tôi thấy chiếc xe tải của anh ở lề đường, nổi bật trên con đường vắng vẻ. “Avery? Em có ở đó không?”

Chết tiệt, chết tiệt. Tôi mở khóa cửa và anh sải bước vào trong mà không hề chờ tôi mời vào.

"Sao anh biết em đang ở đây?" - Tôi hỏi, khi anh nhìn quanh ngôi nhà xa lạ. Mắt anh dừng lại trên đống album gia đình và thư trên quầy. Anh dừng lại một lúc, nhìn chằm chằm vào bài báo trên đống đồ, một bức ảnh đen trắng về vụ tai nạn - *cặp vợ chồng ở Littleport đã tử nạn trong một vụ tai nạn thảm khốc.*

"Connor?"

"Cô ấy kể với anh chuyện đã xảy ra." - Anh nói, mắt chuyển sang nhìn tôi. "Faith ấy." Anh thở dốc, toàn bộ cơ thể tràn ngập adrenaline.

"Sao anh biết em đang ở đây?" - Tôi hỏi lại. Tôi nghĩ rằng mình đã rất cẩn thận, nhưng Connor đã xuất hiện ở đây mà không hề báo trước. Tôi không thích cách anh nhìn đồ đạc của tôi. Tôi không thích bộ dạng của anh lúc này, tràn ngập sự căng thẳng.

"Sao cơ?"- Anh ấy lắc đầu, giống như đang cố làm giảm sự căng thẳng của cuộc trò chuyện. "Cũng không quá khó, nếu em biết chính xác thứ em cần tìm."

Tôi lùi lại một bước và anh cau mày, đôi mắt nheo lại. "Em nói với Faith là em không ở tại nhà cho khách của nhà Loman nữa. Nhưng em cũng không ở tại nhà Faith, hầu hết các khách sạn vẫn kín phòng... nhiều người nói rằng đã nhìn thấy em. Anh đã đi kiểm tra vài ngôi nhà cho thuê đến khi nhìn thấy xe của em đỗ ở trung tâm thành phố. Đây là ngôi nhà gần nhất." Anh bắt đầu đi lại trong phòng, giống như không còn cách nào khác để giải tỏa năng lượng. "Anh đã nói với em rằng Faith không hề hại Sadie, em tin cô ấy đúng không?"

“Chờ đã.” - Tôi nhắm mắt và đưa tay ra ý bảo anh ngừng nói. Tôi không thể theo dõi hai cuộc trò chuyện cùng một lúc. “Mọi người nói với anh rằng họ đã nhìn thấy em sao?” Gần đây tôi đã nhận ra cái cách mọi người nhìn tôi, quan sát tôi, như thể họ đã nhận ra một điều gì đó về tôi. Tôi đã nghĩ rằng đó là vì cuộc điều tra, những tin đồn mới được lan truyền khắp nơi. Hoặc có thể vẫn là những lời đồn cũ và giống như người nhà Loman, tôi đã trở nên chai sạn với ánh mắt của họ.

“Phải rồi!” - Tôi nói, tay bám chặt bàn bếp, nới rộng khoảng cách giữa tôi và Connor. “Cô nàng đeo bám nhà Loman đang ở trên đó. Có phải vậy không?”

Anh nuốt nước bọt nhưng không hề chối bỏ điều tôi vừa nói. “Cô ta đang tính kế gì đó ở trên đó?” - Tôi nói tiếp.

Tôi nhìn sang hướng khác, đến những ô cửa sổ có rèm che và màn đêm xa xăm ở phía bên kia. Tôi không hiểu tại sao anh lại có mặt ở đây, rốt cuộc anh muốn gì ở tôi. Có bao nhiêu người biết tôi đang trốn ở đây? Chẳng phải đến bây giờ tôi nên nhận ra là mình không hề vô hình như mình đã nghĩ?

“Chắc chắn không phải là Faith đâu!” - Anh lặp lại lần nữa.

“Phải, em biết không phải là Faith. Nhưng em đã biết số tiền đó dùng để làm gì rồi.” Tay tôi siết chặt thành nắm đấm. Toàn bộ cuộc sống trưởng thành của tôi đã được xây dựng trên một lời nói dối. Trên một bí mật kinh hoàng. Được nhào nặn bởi những người tôi nghĩ rằng đã cho tôi tất cả mọi thứ, nhưng thực chất đã lấy đi mọi thứ thuộc về tôi.

Connor ngừng đi lại và quan sát tôi cẩn thận. Có lẽ đây là một điểm yếu của tôi, luôn luôn quá tin tưởng, luôn chọn con người thay vì sự cô độc. Thế nhưng lại một lần nữa, tôi tin rằng anh không hề có ý định tư lợi gì khác.

Chúng tôi đang ở một mình trong ngôi nhà này, không có ai xung quanh. Connor đã giấu tôi nhiều điều và cả hai chúng tôi đều biết điều đó. Nhưng Connor đã ở đây. Và anh đã đến gặp tôi vào tối hôm đó, khi Sadie nhắn tin cho anh từ điện thoại của tôi. Giữa tôi và anh luôn có một sức hút. Logic đấu với bản năng. Tôi không biết lý do vì sao anh xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà tôi vào lúc nửa đêm, nhưng tôi đã học được từ lâu rằng khi một người biết toàn bộ khuyết điểm của bạn nhưng vẫn chọn ở bên bạn, thì đó mới là một người đáng trân quý.

“Nhà Loman, họ đã gửi cho bà em số tiền bồi thường cho cái chết của bố mẹ em.”

Anh chớp mắt và tôi quan sát thái độ của anh thay đổi. “Em nói gì cơ?”

Tôi hít một hơi thật sâu, cảm thấy như mình sắp khóc. Sau đó, tôi nhận ra, tại sao phải kìm nén cảm xúc cơ chứ? “Họ đã giết bố mẹ em. Hoặc ít nhất có liên quan đến vụ tại nạn.”

Connor nhìn về phía cánh cửa đóng kín và tôi tự hỏi liệu có phải có ai đó đang đi qua. “Ai đã gây ra vụ tai nạn? Bằng cách nào?"

Ngay giây phút đó, mọi khoảnh khắc tôi ở bên họ chợt ùa về - từng khoảnh khắc vụt qua và rồi tôi tập trung vào một chi tiết:

Hình ảnh của Parker trong phòng khách, khuôn mặt trẻ trung và không tì vết. Cái cách Sadie trêu chọc anh về vết sẹo mùa hè năm ngoái và nhất quyết không chịu dừng lại. Sự giận dữ của anh đối với cô, như Luce đã thấy. Anh sẽ kìm nén cho đến khi không chịu nổi nữa. Cái cách anh quay lại khi lần đầu tiên nhìn thấy tôi ngồi trong phòng của Sadie - anh biết tôi là ai. Tất nhiên là vậy. *Avery Greer, người sống sót.*

“Parker!” - Tôi nói, lặng lẽ trong màn đêm. “Chính là Parker.”

Vết sẹo ở lông mày, một lời nhắc nhở. Không phải là một trận đánh nhau, mà là một vụ tai nạn và Sadie đã tự mình tìm ra. Một vụ tai nạn mà anh ta đã gây ra, khi anh còn quá trẻ để lái xe. Nhưng không ai có thể chạm vào Parker Loman. Bằng cách nào đó, anh đã thoát tội. Một trăm ngàn đô la là cái giá cho mạng sống của bố mẹ tôi, để đổi lấy sự im lặng. Sadie đã phát hiện ra một trong hai khoản thanh toán. Tôi không chắc liệu khoản thanh toán còn lại có liên quan đến một người khác hay không - một người biết sự thật - hay liệu người nhà Loman có đang che đậy thêm một hành động khủng khiếp nào khác.

Parker luôn luôn thoát tội.

Họ sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ nhà vua.

Chúng tôi chỉ có giá trị như vậy với họ mà thôi. Hai mạng sống. Mọi thứ đã mất. Toàn bộ tương lai của tôi cũng bị hủy hoại.

Tôi đã sai. Thị trấn này không hề lấy đi mọi thứ của tôi. Không phải con đường núi thiếu đèn đường, với các khúc cua nguy hiểm mà chính là những con người sống trên con dốc, nhìn xuống những người trong thị trấn, che giấu những bí mật của riêng mình. Tôi tự hỏi lúc đó anh bao nhiêu tuổi? Mười bốn? Mười lăm? Quá trẻ để lái xe. Một vụ việc anh không thể chối bỏ với lý lẽ, có những luật lệ không thể bị bẻ cong hay né tránh.

Câu hỏi của anh tối hôm đó tại bữa tiệc, khi anh đứng cạnh tôi trong phòng tắm, rằng liệu tôi có nghĩ anh là một người tốt không. Anh cần tôi giải thoát anh khỏi sự giày vò trong tâm trí. Không, ở anh ta chẳng hề có điểm nào tốt. Chẳng có gì ngoài niềm tin rằng anh ta xứng đáng với mọi thứ anh ta được trao.

Thay vì một sự thật đơn giản, chỉ có một điều duy nhất quan trọng: Parker Loman đã giết bố mẹ tôi.

"Em sẽ phải gặp thám tử Collins vào ngày mai." - Tôi nói. "Nếu em nói chuyện này với anh ta, em sẽ không thể kiểm soát hướng đi của cuộc điều tra." Tôi nói điều đó giống như một lời cảnh báo. Tôi nói để xem Connor sẽ làm gì, hoặc nói gì. Tôi sẽ không thể ngăn cảnh sát nghi ngờ Connor, hoặc tôi.

Connor nhìn về phía cửa trước một lần nữa, và tôi bắt đầu tự hỏi liệu anh có đi cùng ai khác tới đây không. Hoặc có lẽ vì tôi nhìn thấy sự nguy hiểm bên trong mọi người, tất cả những điều chúng ta có khả năng làm. "Liệu Parker có phải là người hại Sadie?"

"Em không biết nữa." - Tôi nói. Tôi nghĩ lại những gì Luce đã nói, về sự căm ghét giữa Sadie và Parker. Sadie đã tin rằng tôi là một bí mật và đúng là như vậy. Lý do họ cho tôi ở tại chái nhà cho khách, lý do tại sao Grant cho rằng đó là điều đúng đắn nên làm - lý do vì sao Parker đã quay lại khi lần đầu tiên nhìn thấy tôi, anh biết chính xác tôi là ai. Và Sadie cuối cùng cũng đã tìm ra sự thật về anh trai mình.

Tôi không biết ai là người đã hại Sadie và tại sao? Chỉ có điều cô ấy đã khám phá ra bí mật của cả hai gia đình chúng tôi và giờ cô ấy đã chết. Xác của cô đã được đưa từ bữa tiệc trở về nhà trong xe của tôi.

Tất cả chúng tôi đã ở đó đêm ấy. Đó có thể là bất cứ ai.

Đột nhiên, tôi cần Connor rời đi. Tôi cần phải sắp xếp những suy nghĩ của mình, bảo vệ chính mình. Tôi khoanh tay.

Anh đổi tư thế đứng. "Em có định tới Lễ tưởng niệm ngày mai không?"

"Có. Còn anh thì sao?"

“Tất cả mọi người sẽ có mặt đó.” - Anh nói và nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi lắc đầu, nhìn đi chỗ khác.

“Khi nào xong em sẽ nói chuyện với anh.” Một ánh đèn pha cắt qua rèm cửa trước khi đi tiếp. “Em cần anh rời khỏi đây!” - Tôi đề nghị.

“Em có thể tới ở nhà anh. Chỉ là một căn hộ có một phòng ngủ thôi nhưng anh có thể ngủ trên ghế sofa.”

Nhưng tôi biết chính xác những gì tôi cần phải làm. Tôi không thể hạ gục nhà Loman chỉ với lời nói của mình được. Bạn không thể chiến đấu với với gia đình quyền thế chỉ với sự suy đoán. Bạn cần bằng chứng.

“Em sẽ gặp anh ngày mai tại Lễ tưởng niệm, Connor!” - Tôi nói và mở cửa. Nín thở. Tôi nhận ra rằng với Connor, tôi luôn chờ xem anh sẽ làm gì.

Anh quay lại khi đi đến cửa để nói gì đó nhưng rồi dường như anh nghĩ lại. Anh nhìn xuống con đường tối, mắt nheo lại. “Đáng lẽ ra em không được phép ở đây phải không?”

Tôi không trả lời, đóng cửa chậm chạp khi anh lùi lại. Tôi nhìn anh bước đến chiếc xe tải qua khe hở trên rèm cửa, một bóng người trong đêm. Và rồi, tôi nhìn đèn phanh mờ dần, cho đến khi tôi chắc chắn anh đã đi khỏi.

Với thông tin mới về quá khứ của tôi, Littleport trong đêm khuya đã trở thành một thứ khác. Đây không còn là những con đường quanh co của những vụ tai nạn xe hơi đơn lẻ vì thiếu đèn đường, hay vì ngủ gật khi đang lái xe nữa. Nơi đây trở thành thị trấn nơi những kẻ có tội đi qua đi lại mà

không hề cảm thấy cắn rứt lương tâm. Đây là nơi bạn biến thành kẻ giết người.

Tôi trở nên căng thẳng, liên tục kiểm tra gương chiếu hậu và cố gắng không để ai nhìn thấy tôi lái xe trở lại Blue Robin. Tôi tin rằng ngôi nhà đó chính là hiện trường của tội ác. Không phải nhà Loman, con dốc, hay bãi biển như cảnh sát đã tuyên bố năm ngoái. Mà chính tại nơi đây, ở phía bên kia của thị trấn.

Sau khi tôi khai với cảnh sát có lẽ họ sẽ lục soát nơi này, chăng dây chặn không cho dân thường bước vào nhà. Và tôi cần bằng chứng để chứng minh cho câu chuyện của tôi.

Tôi bật đèn pin từ điện thoại để chiếu sáng con đường phía trước khi tôi đi bộ từ đường lái xe đến cửa trước. Ở đây, với tất cả những vùng đất chưa được triển khai xây dựng, từng cơn gió cũng dần trở nên đáng gờm, tôi liên tục chiếu ánh đèn vào lùm cây, xuống con đường vắng, cho đến khi tôi đã an toàn trong nhà. Và ngay cả khi đã vào trong nhà, tôi cũng không bật đèn lên để đề phòng có ai theo dõi. Tôi có thể cảm nhận từng người, trong bóng tối của ký ức của tôi: Faith, cảnh sát, Parker. Có quá nhiều người nhìn thấy mọi thứ, biết mọi thứ. Bây giờ, khi cả Grant và Bianca cũng ở đây, tôi - cũng như Luce - nhận ra rằng họ sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ nhà vua của họ.

Tôi di chuyển trong nhà theo trí nhớ, tay lần theo chiếc ghế sofa, ghế ngồi, quầy bếp. Tôi giữ cho ánh đèn pin chiếu xuống dưới chân và tránh hắt lên cửa sổ. Tranh mẹ tôi vẽ được treo trên tường, giọng bà bên tai tôi: *Con nhìn lại xem. Nói cho mẹ biết những gì con nhìn thấy.*

Đến bây giờ tôi mới hiểu, đó là một mẹo của mẹ tôi. Không phải để thay đổi góc nhìn hay câu chuyện tiến lên một bước hay lùi lại, mà là để

thay đổi chính mình. Tôi nhớ đêm đó, khi tôi đứng sau lưng mẹ khi bà chụp những bức ảnh trên chiếc thuyền của nhà Harlow, phong cảnh bà chụp được lúc đó, sau này đã trở thành nỗi ám ảnh của bà. Bà vẽ hết bức này đến bức khác, giống như đang cố đuổi theo một thứ gì đó. Bây giờ, khi nhìn bức tranh với một cái nhìn mới, tôi nhận ra rằng chiếc thuyền mà bà đã đứng chụp ảnh, cũng chính là con thuyền Connor và tôi đã chơi một trò chơi theo dõi mọi người ở trên bờ. Sự rõ ràng của khoảnh khắc đó, trong khi những cái bóng trước mắt chúng tôi cứ mờ dần, biến mất vào màn đêm. Giống như cuộc sống mà mẹ tôi đang sống và cuộc sống bà luôn theo đuổi là một và giống nhau, suốt bấy lâu nay.

Tôi ngừng nhìn bức tranh và đi về phía cánh cửa đóng kín ở cuối hành lang. Luce và tôi đã thử vặn nắm đấm cửa tối hôm đó, nhưng nó đã bị khóa. Tôi đã đập tay vào cửa, hy vọng sẽ khiến bất cứ ai ở trong đó phải giật mình.

Bây giờ, cánh cửa mở ra một cách dễ dàng, bóng của đồ đạc hiện lờ mờ trong bóng tối. Căn phòng được kéo kín rèm, vì vậy tôi bật công tắc đèn, ánh sáng chiếu lên tấm trải giường màu trắng, chiếc rương bằng gỗ tối màu - những chiếc chăn vẫn được chất đống bên cạnh nó. Tôi mở nắp rương và ngó vào bên trong - mùi hương của gỗ thông, của những chiếc chăn cũ và những căn gác bụi bặm.

Tôi nhớ khi quay lại căn nhà một ngày sau đó để dọn dẹp, chiếc rương đã được mở ra. Lẽ nào điện thoại của Sadie đã ở trong chiếc rương từ lúc đó? Tiếp đó tôi dùng tay vuốt lên lớp chăn mềm ở trên giường. Tôi đi trên sàn gỗ, tiếng gỗ cót két kêu lên dưới chân tôi, tôi đi qua tủ quần áo và bước vào phòng tắm.

Có một ô cửa sổ ở ngay phía trên bồn cầu để ánh sáng có thể lọt vào, nhưng nó đã được đóng kín. Một chiếc gương dài, viền màu trắng. Một bàn trang điểm với chân gỗ hình khối. Parker và tôi đã cùng nhau dọn sàn nhà vệ sinh này, sau khi Ellie Arnold vào đây cùng bạn bè để sưởi ấm. Nước tung tóe khắp nơi, những chiếc khăn bẩn bị bỏ lại ở các góc khác nhau.

Tôi chạm tay lên bề mặt đá granit của bàn trang điểm, lớp đá cẩm thạch pha trộn giữa màu xám và trắng với các cạnh cứng. Tôi quỳ xuống, nhớ lại sàn nhà ướt đến mức nào trong đêm đó - khăn tắm chất đống ở góc phòng, được nhét vào một chiếc túi nhựa. Ngày hôm sau, tôi đã nhúng chúng vào thuốc tẩy để làm sạch chúng.

Tôi nhìn chăm chú vào góc khuất của bàn trang điểm - phần này thường khó làm sạch và cũng khuất mắt hơn. Tôi đứng dậy và dùng sức đẩy bàn trang điểm cho đến khi nó xê dịch trên lớp sàn đá và cách xa khỏi tường. Tôi tiếp tục đẩy, từng chút một, cho đến khi chiếc bàn dịch chuyển đến gần sát với vòi hoa sen, hơi thở của tôi nặng nề vì kiệt sức. Phần không gian trống được phơi bày hoàn toàn, đầy bụi bẩn và các mảnh vụn, phần vữa ở đó có màu đen hơn do bị đọng nước.

Tôi quỳ xuống và chạm tay vào lớp bụi bẩn. Có một góc bị nhuộm màu nâu gỉ sét. Một dấu vết bị bỏ lỡ. Tôi đứng lên và cảm thấy một cơn ớn lạnh, tôi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng và hiểu rõ mọi chuyện.

Trận cãi vã phía sau cánh cửa bị khóa; chiếc điện thoại bị hất tung khỏi tay Sadie và bị nứt màn hình. Một cuộc vật lộn để ngăn cô không ra được phía cửa và thoát ra. Một cú đẩy trong phòng tắm. Cô bị ngã đập đầu. Máu chảy lênh láng. Một người nào đó đã cố gắng để dọn sạch vũng máu. Lấy khăn dự phòng và lau mớ hỗn độn. Kẻ đó đã sốt sắng di chuyển cô, có thể đã lục ví của cô và tìm chìa khóa. Nhìn ra cửa sổ phía ngay trên bồn cầu,

nhấn các nút trên chìa khóa của cô và thấy chiếc xe của tôi sáng lên ở phía bên kia đường.

Kẻ đó đã lấy một cái chăn từ chiếc rương để che cho cô ấy và trong lúc hoảng loạn không hề nhận ra rằng chiếc điện thoại của cô đã rơi thẳng xuống đáy rương, chờ đợi để được tìm thấy.

Kẻ đó đã bọc cô ấy lại. Chúa ơi, cô vốn rất nhỏ bé. Kẻ đó đã nhìn trộm ra hội trường, và ngắt cầu giao. Nhưng có thể là ai? Liệu có phải ý đồ của kẻ đó là gây ra một sự náo loạn khi sự cố mất điện xảy ra? Một sự xao lãng, trong khi ai đó đã bế một Sadie đang hấp hối hoặc bất tỉnh lên xe?

Nếu vậy, thì chính tôi đã xóa toàn bộ dấu vết khi quay trở lại vào ngày hôm sau. Tôi đã xóa bằng chứng với thuốc tẩy, gọi người đến thay thế cửa sổ, đóng nắp rương gỗ và bỏ mặc chiếc điện thoại ở bên trong. Tôi đã xóa đi dấu vết của Sadie, từng mảnh một, cho đến khi cô trở nên vô hình. Và tôi cần phải tìm lại những mảnh ấy.

Tay tôi run rẩy, tôi dùng máy ảnh trên điện thoại để chụp ảnh mọi thứ: Phía sau bàn trang điểm với vết máu màu nâu sẫm, chiếc rương đựng chăn dự phòng, cầu dao ở hành lang, căn tính khoảng cách từ đó đến cửa trước. Thu thập tất cả bằng chứng, trước khi tôi bị cấm không được bước vào nơi này. Những điều tôi có thể thấy và chỉ mình tôi thấy - bóng ma của Sadie di chuyển trong những khoảng trống giữa ký ức của tôi.

Tôi có thể nhìn thấy mọi thứ. Đoán trước mọi thứ. Một cô gái mặc váy xanh, quay tròn trong phòng tôi, trở thành một màu sắc rực rỡ nơi đáy biển, một cái chân nhợt nhạt bị mắc lại ở những tảng đá - vẫn cố gắng bám trụ cho đến khi cô được tìm thấy.

Trên đường về, tôi lái xe ra khỏi bến cảng - cách xa bờ biển và hướng về phía núi. Tôi nhận ra mình đang đi trên một con đường nhỏ mà tôi đã

không còn đi ngang qua trong nhiều năm. Đó là một con đường dài, được trải nhựa một nửa, rẽ vào những lối đi đầy bụi bẩn dẫn đến những ngôi nhà cũ, được bao quanh bởi cây cối.

Tôi đi chậm lại cho đến khi đến trước ngôi nhà cuối cùng trên phố: Một trang trại nằm khuất tầm mắt, mặt đất phủ đầy cỏ và bụi bẩn. Những người nhà Harlow vẫn sống ở nhà bên cạnh, có một ánh đèn bên ngoài sân có thể nhìn thấy qua những tán cây. Tôi đỗ xe ở đường lái xe cũ, dưới những cành cây thấp của một thân cây già.

Các chi tiết của ngôi nhà không thể nhìn rõ trong bóng tối, vì vậy tôi chỉ có thể tưởng tượng những chiếc bình gốm sắc màu ở hiên trước, biển hiệu *Chào mừng tới nhà* được vẽ bằng tay từng treo trên cửa. Những chiếc ghế gỗ được mẹ tôi tự tay đóng; lớp sơn màu xanh lá cây xỉn màu và một cái bàn thấp giữa những chiếc ghế. Tôi có thể nhìn thấy mẹ tôi đang ngồi đọc sách ở hiên trước. Bố tôi sẽ cầm một ly rượu trên tay, và chân của mẹ sẽ gác trong lòng ông. Cứ vài phút một lần họ sẽ ngẩng đầu lên để kiểm tra xem tôi đang làm gì.

Cuộc sống của tôi đã bị thay đổi hoàn toàn chỉ trong một đêm, ngay chính tại nơi đây.

Đây đáng lẽ ra là cuộc sống của tôi. Bố tôi sẽ ôm ngay eo tôi khi tôi chạy vào bên trong nhà: *Trông con bẩn chưa này,* ông sẽ nói và cười. Mẹ tôi sẽ nhún vai và nói: Có sao đâu, cứ để con bé tự nhiên đi anh.

Ký ức và trí tưởng tượng. Tất cả những gì còn lại từ cuộc sống bị tước đoạt khỏi tôi.

Tôi đã ngủ quên mất một lúc. Tiếng chuông điện thoại làm tôi giật mình tỉnh giấc.

Tôi dành một chút thời gian để định hướng lại. Trong ánh sáng ban ngày, ngôi nhà này không còn là ngôi nhà của tôi nữa. Chuông gió đã thay thế cho các bình gốm nhiều màu, biển hiệu *Chào mừng tới nhà* được vẽ bằng tay bây giờ đã được thay thế bằng một vòng hoa dây leo. Ghế kim loại màu xanh sáng ở hiên trước, nổi bật với cảnh quan núi xung quanh.

Điện thoại của tôi lại reo lên - hai tin nhắn từ Ben Collins.

Tôi sẽ tới đón cô trong khoảng nửa tiếng nữa.

Tổi vẫn cần địa chỉ của cô.

Một người đàn ông bước ra từ cửa trước, bước xuống bậc thềm, đi về phía chiếc ô tô đậu bên hông nhà nhưng rồi dừng lại khi thấy tôi. Anh ta đổi hướng và tiến về phía tôi.

Tôi trả lời thám tử Collins: *Xin lỗi, tôi có chút việc đột xuất. Gặp anh tại buổi lễ sau.*

Người đàn ông bước chầm chậm về phía đường lái xe và tôi hạ kính cửa xuống, trong đầu nghĩ sẵn một ngàn lời bào chữa.

"Chúng tôi vừa mới chuyển đến!" - Anh ta nói với một nụ cười. Nhìn anh ta có lẽ vào tầm tuổi của bố tôi khi ông mất, nhưng bố tôi luôn có vẻ trẻ hơn trong trí nhớ của tôi. "Ngôi nhà này không còn được rao bán nữa."

Tôi gật đầu. "Tôi đã từng sống ở đây khi còn bé. Tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn xem bây giờ nó trông như thế nào thôi."

Anh ta nhìn qua vai rồi nói: "Nhìn nó thật đẹp, phải không? Nơi này đã có lịch sử khá lâu đời rồi."

"Vâng. Xin lỗi đã làm phiền anh. Chỉ là tôi tiện lái xe qua đây..."

Anh mặt trời bắt đầu chiếu lên mái hiên của ngôi nhà, người đàn ông đi bộ quay trở lại ngôi nhà. Tôi kéo cửa kính lên và bắt đầu khởi động xe.

Parker đã lấy tất cả mọi thứ từ tôi, và tôi vẫn không thể chứng minh anh ta là người đã gây ra chuyện đó. Nhưng tôi biết còn một nơi khác để tìm và chỉ còn một cơ hội cuối cùng để làm điều đó.

Tim tôi đập mạnh. Đã đến lúc phải đi rồi. Buổi lễ tưởng niệm của Sadie sẽ bắt đầu sớm.

Tất cả mọi người sẽ ở đó.

CHƯƠNG 28

Tôi chỉ cách Bãi biển Breaker bốn dãy nhà, nhưng không tài nào tìm nổi một chỗ để đỗ xe. Tất cả mọi người đều đang có mặt ở đây, tôi đã đúng. Lễ tưởng niệm sẽ được bắt đầu sớm. Tôi đỗ xe vào vị trí đầu tiên tôi nhìn thấy, rồi tạt vào Sea Rose để thu thập tất cả mọi thứ tôi có trong tay - tất cả những bằng chứng dẫn tôi đến thời khắc này. Tôi muốn cầm toàn bộ các bằng chứng để có thể trình bày với thám tử Collins sau buổi Lễ tưởng niệm.

Đeo chiếc túi đựng đồ chéo qua ngực, tôi đi về phía buổi lễ.

Tôi có thể nhìn thấy tất cả mọi người. Những người tràn ra từ bãi biển Breaker, tấp xe vào bãi đậu xe hoặc đứng trên những tảng đá phía sau cồn cát. Ô tô đỗ kín cả hai bên đường, con phố tắc nghẽn xe cộ và người tới tham dự. Đó là một buổi sáng thứ Ba và mọi người đã dành chút thời gian, xin nghỉ việc và tạm dừng hoạt động kinh doanh để đến tham dự buổi lễ. Đây là cách họ bày tỏ tấm lòng của họ đối với một cô gái đặc biệt. Đó là tất cả những gì họ có thể cho đi.

Một đám đông đã tụ tập gần lối vào bãi biển, tiếng chuông vang lên ở trung tâm tổ chức Lễ tưởng niệm, các lời cầu nguyện được khắc lên bề mặt bằng đồng của chiếc chuông.

Tôi nhìn thấy Bianca đứng bên cạnh Grant trên một cái bục cao, khuôn mặt bà nghiêm khắc, đầu hơi cúi xuống. Tay Grant đặt lên lưng bà, Parker

đứng phía sau hai người, đầu lướt qua đám đông.

Nhà Randolph và nhà Arnold đều có mặt ở đây, ở gần phía hàng đầu. Tôi tiếp tục di chuyển qua biển người đang chặn lối đi. Khi tôi đi qua, tôi thấy những người nhà Sylva, Harlow, những gia đình tôi đã quen biết từ khi còn bé, cũng có mặt tại đây để tỏ lòng tôn kính đối với một người đã mất khác tại Littleport, ủy ban tổ chức cùng nhau đứng thành một hàng phía sau bục tạm thời. Erica đứng bên cạnh thám tử Ben Collins, anh ta đeo kính râm, gương mặt toát lên vẻ nghiêm trang và tĩnh lặng.

Bà ủy viên bước về phía trước và nói thật to, dõng dạc vào micro: “Cảm ơn các bạn đã có mặt cùng chúng tôi sáng nay và cùng chúng tôi tưởng niệm cuộc đời của Sadie Janette Loman, người đã để lại dấu ấn trên thị trấn này, và tất cả những ai biết cô ấy.”

Mọi người cùng nhau cúi đầu, những giọng nói nhỏ thì thầm dần chìm vào im lặng...

Tha thứ cho tớ nhé, Sadie.

Tôi tiếp tục đi, cố lách người vượt qua đám đông đang tụ tập tại góc đường vòng cung và đi lên con dốc tới Landing Lane. Tôi ngoảnh lại nhìn phía sau, nhưng không thấy ai. Không ai có thể nhìn thấy nơi tôi đang hướng đến.

Xe Parker vẫn để trong nhà để xe, nhưng xe của Grant và Bianca đã biến mất, họ chắc hẳn đã lái xe xuống Bãi biển Breaker cùng nhau. Lẽ ra họ đã có thể đi bộ, nhưng với địa hình dốc thì khá khó để đi bộ với giày cao gót.

Tôi có thể thấy rằng tất cả mọi người đều đã tập trung tại nơi tổ chức Lễ tưởng niệm, nhưng dù vậy, tôi vẫn nhìn qua cửa sổ để kiểm tra, hai tay che

ánh sáng để nhìn được vào bên trong. Đèn tắt và bên trong không có bóng người. Tôi bấm chuông rồi đếm đến mười trước khi sử dụng chiếc chìa khóa mà họ không bận tâm đòi lại.

Nhưng hóa ra điều đó là không cần thiết vì cánh cửa không hề bị khóa. Lời nói dối lớn nhất của Littleport, một nơi an toàn, không có gì phải sợ. Như thể họ đang muốn nói, ngay cả bây giờ: *Không có bí mật nào ở đây.*

"Có ai ở nhà không?" - Tôi gọi khi bước vào trong. Giọng nói của tôi vang vọng khắp tầng dưới.

Ngôi nhà vắng tanh. Nhưng đã có bằng chứng của cuộc sống. Một đôi giày ở lối vào, một chiếc áo khoác quăng qua ghế bếp, ghế ngoài trung tâm trong phòng ăn. Lần này tôi đã bỏ qua tầng dưới vì biết chính xác nơi mình cần tìm.

Tôi đi lên lầu, bỏ qua cánh cửa phòng ngủ lớn đóng kín, ánh sáng chiếu vào căn phòng vẫn còn nguyên vẹn của Sadie, thay vào đó tôi đi vào văn phòng của Grant. Tôi tiến tới chiếc tủ bị khóa, bên trong có chứa các tập tài liệu.

Bàn làm việc đã trông khác hơn so với tuần trước - mặt bàn được dọn sạch sẽ, mọi thứ ngăn nắp. Giống như Grant đã chiếm lại vị trí xứng đáng của mình và loại bỏ toàn bộ dấu ấn của Parker đi nơi khác. Tôi mở ngăn kéo bàn trên cùng, lục qua các ổ usb và hoảng loạn.

Tôi không thể tìm thấy chìa khóa.

Ai đó chắc hẳn đã sử dụng nó gần đây hoặc đã đem giấu nó đi. Tôi nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ và bắt đầu mở các ngăn kéo, từng ngăn một. Trống rỗng, trống rỗng, trống rỗng.

Nhịp tim của tôi bắt đầu tăng lên. Trong tuyệt vọng, tôi lấy tay sờ mặt dưới của ngăn kéo bàn, tìm kiếm bất cứ thứ gì. Tim tôi nhảy lên khi móng tay tôi kẹt vào một khung kim loại, một cái ngăn nhỏ. Tôi lướt ngón tay trên bề mặt cho đến khi tôi cảm nhận được một cái nút và một ngăn kéo nhỏ bật mở về phía trước.

Tôi nắm chặt chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay.

Chỉ có Grant mới có thể cất giấu mọi thứ về nơi nó thuộc về. Dọn dẹp mớ hỗn độn và rắc rối của con trai mình.

Bây giờ, tôi đứng trước cái tủ đó với mục đích: Rút ra các tập tài liệu được buộc kỹ và xếp chúng trên bàn Grant.

Faith chưa bao giờ vào được đây. Cô ấy đã lẻn vào bên trong, giống như chúng tôi đã làm nhiều năm trước đó, nhưng lần này với một mục đích. Cô ấy nói với tôi rằng cô ấy đang tìm kiếm thứ gì đó. Bất cứ thứ gì cô ấy có thể sử dụng để chống lại nhà Loman. Nhưng cô ấy đã không biết tới các tập tài liệu này. Các tập tài liệu về từ thiện, các bản thiết kế. Các hợp đồng mua tài sản cho thuê.

Trong chiếc tủ này có toàn bộ tài liệu liên quan đến Littleport. Vì vậy, tôi biết điểm gì khiến tôi thấy lạ, khiến tôi quay trở lại chiếc tủ này một lần nữa: tập tài liệu y tế, dành cho những việc đã xảy ra ở đây.

Tôi lật mở tập tài liệu được đánh dấu Y tế. Bên trong là các chuyến thăm khám của bác sĩ tư được gọi đến bởi những người như nhà Loman - các bác sĩ được gọi tới tận nhà để họ không phải đứng chờ ở phòng chờ cấp cứu. Bất cứ thứ gì, với một mức giá nhất định.

Điều đầu tiên tôi thấy là bản xét nghiệm kháng nguyên và kháng thể của Sadie hai mùa hè trước. Sau đó là xét nghiệm máu vì Sadie nổi phát ban

trầm trọng do phản ứng với kem chống nắng mới. Rồi một trận ho kéo dài của Grant khiến Bianca không chịu nổi và tự gọi cho bác sĩ, khiến ông hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy bác sĩ xuất hiện vào giữa ngày làm việc. Các hồ sơ điều trị, một chuỗi lịch sử trong hồ sơ của họ.

Tôi xem các tài liệu trong quá khứ, cho đến khi một từ thu hút sự chú ý của tôi - vết khâu. Chỉ một tờ duy nhất và có rất ít chi tiết khác. Trên đó có tên Parker và ngày sinh. Bác sĩ chẩn đoán là rách da. Một bản tóm tắt điều trị. Có một lưu ý về các dấu hiệu cần chú ý, một cơn chấn động có thể xảy ra. Một loại thuốc giảm đau được kê theo toa. Một lời khuyến nghị về bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, nếu như Parker cảm thấy cần. Tay tôi bắt đầu run rẩy.

Và ở đó, phía cuối trang, ngay bên cạnh chữ ký của bác sĩ - dòng chữ ghi ngày tháng. Hai ngày sau khi bố mẹ tôi bị tai nạn. Như thể người nhà Loman đã cố giấu nhẹm vụ này, tránh sự nghi ngờ, trước khi họ nhận ra rằng con trai của họ cần được chăm sóc y tế.

Tôi tự hỏi liệu đó có phải lý do tại sao anh ấy có vết sẹo đó, có phải vì họ đã chờ đợi quá lâu, không muốn thu hút sự chú ý, đảm bảo rằng phía cảnh sát xác nhận đó là một tai nạn xe hơi.

Có lẽ khoản thanh toán thứ hai mà Sadie đã sao chép trên ổ đĩa usb đã được chuyển cho một vị bác sĩ nào đó biết rằng Parker đã bị thương và anh ta được trả tiền để đổi lại sự im lặng. Ai đó đã được khen thưởng vì không hỏi quá nhiều câu hỏi.

Đây chính là nó, bằng chứng mà tôi cần nhất. Tôi nhìn ra cửa sổ, nhưng đường lái xe vẫn trống rỗng. Tôi chụp một bức ảnh của tập tài liệu nói về vết thương của Parker, bao gồm cả ngày điều trị và gửi nó vào số của thám tử Ben Collins, với một tin nhắn: *Tôi cần nói chuyện với anh về Parker Loman.*

Sau đó, tôi gửi cho Connor một tin nhắn: *Buổi lễ vẫn đang diễn ra phải không?*

Tôi kiểm tra lại cửa sổ. vẫn không có xe.

Tôi bắt đầu xếp chồng các tập tài liệu, rồi dừng lại. Tôi không quan tâm nếu họ phát hiện ra. Những lời của Grant vang vọng trong tai tôi, một lời thì thầm tàn nhẫn - rằng ông đã đánh giá tôi quá cao. Giống như Faith, tôi muốn họ biết. Còn ai khác có thể biết đích xác chỗ cần tìm, ngoại trừ người đã được chính họ đưa vào nhà?

Cuộc sống của tôi đã bị thay đổi vì họ. Tất cả mọi thứ tôi đã mất, tất cả đều vì họ.

Điện thoại của tôi rung lên khi nhận được tin nhắn. Không phải từ vị thám tử, mà từ Connor: *Buổi lễ sắp kết thúc rồi, em đang ở đâu ?*

Tôi muốn gặp Connor để kể lại toàn bộ mọi chuyện với anh. Có thể anh đã giữ bí mật chuyện của Faith, nhưng anh cũng đã giữ bí mật chuyện của tôi. Và sau tất cả, anh xứng đáng được biết sự thật.

Nhưng tôi cần tìm thám tử Collins trước, yêu cầu được nói tại đồn cảnh sát, trình bày tất cả mọi thứ tôi đã tìm thấy một cách bình tĩnh, rõ ràng. Tôi không biết chắc ai đã giết Sadie. Tuy không thể chứng minh đó là Parker nhưng tôi đã có động cơ của anh. Điều quan trọng nhất là họ cần phải tin tôi.

Tôi thu dọn đồ đạc, sẵn sàng để đi nhưng rồi tôi nghe thấy tiếng một cánh cửa được đóng lại ở đâu đó trong nhà.

Tôi sững người, hai tay vẫn đặt trên bàn. Tôi thậm chí còn quên cả thở. Tiếng bước chân vang vọng trên cầu thang và tôi điên cuồng tìm nơi trốn. Nơi duy nhất khuất tầm mắt là chiếc tủ đựng tài liệu, tất cả các tập tài liệu

và giấy tờ đều đã được lôi ra ngoài. Nếu người đó đi xuống phía hành lang bên kia thì tôi có thể cố chạy thoát thân.

"Avery?" - Tiếng nói vang tới thật gần. Một người đàn ông. Không phải Parker, cũng không phải Grant. Có trốn cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, cho dù người đó là ai thì người đó cũng đang tìm tôi.

Và rồi thám tử Ben Collins xuất hiện trước cánh cửa văn phòng đang mở, trán anh ta nhăn lại trong sự bối rối. Mắt anh ta nhìn qua bàn và bàn tay tôi vẫn đang đặt trên mặt bàn. Anh ta bước một bước vào phòng và hỏi: "Cô đang làm gì ở trong này?"

Tôi nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc. "Anh có nhận được tin nhắn của tôi không?"

"Có!" - Anh ta nói rồi tiến lại gần bàn. "Tôi đã thấy cô đi về phía ngôi nhà từ lúc buổi lễ bắt đầu. Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi. Cô đang làm gì ở trong này?"

Tôi đã đột nhập bất hợp pháp vào nhà và anh ta đã tìm thấy tôi. Anh ta biết tôi đã tìm kiếm thứ gì và biết chỗ để tìm tôi. Anh ta cố tình dồn tôi vào chân tường và bắt quả tang tôi.

"Đợi đã!" - Tôi năn nỉ, tay đưa ra phía trước. "Làm ơn, hãy đợi đã." Tôi phải cho anh ta thấy bằng chứng ngay lúc này, trước khi anh ta thay đổi ý định, bắt tôi về đồn và gọi cho nhà Loman, nếu vậy, tôi sẽ không còn cơ hội nữa. Nhà Loman có thể hủy hoại bất cứ ai. "Tôi cần phải cho anh xem vài thứ."

Tôi lục lọi túi xách của mình, rút ra tất cả những gì tôi mang theo, cố gắng dọn mặt bàn để có chỗ cho những bằng chứng của tôi.

“Đây là những thứ tôi đã gửi cho anh.” - Tôi nói, giơ ra cho anh ta thấy hồ sơ y tế của Parker. “Anh nhìn thấy không?”

Trán anh ta nhăn lại khi tập trung đọc tài liệu. “Rốt cuộc thì cô đang cho tôi xem thứ gì?”

“Đây là bằng chứng cho thấy Parker đã bị tai nạn vào cùng thời điểm bố mẹ tôi chết trong một vụ tai nạn xe hơi.”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt màu xanh lục phản chiếu ánh sáng từ cửa sổ. Tôi không thể đọc được biểu hiện của anh ta, liệu anh ta có tin tôi không, liệu anh ta có khả năng tự ghép nối các bằng chứng tôi vừa nói với anh ta không.

“Sadie!” - Tôi nói và đưa cho anh ta ổ usb, cổ họng tôi trở nên ngứa rát khi nhắc tới tên cô ấy. “Cô ấy đã tìm thấy bằng chứng rằng gia đình cô ấy đã trả tiền cho bà tôi sau khi bố mẹ tôi qua đời. Một trăm ngàn đô la. Toàn bộ đều có ở trong này.”

Anh ta lấy ổ usb từ tay tôi và cau mày, tay vân vê ổ usb.

“Tôi vẫn còn nhiều bằng chứng khác nữa.” - Tôi nói. Tôi có tất cả mọi thứ. Tôi lấy bằng chứng ra và đẩy nó qua bàn về phía anh ta. Số tài khoản trùng khớp với số séc của bà tôi. Chừng đó chắc chắn là đủ. “Có một số bằng chứng chỉ ra rằng bà tôi đã trả tiền thế chấp bằng số tiền này, ngay sau khi bố mẹ tôi qua đời.” Và tôi nói trong khi rút điện thoại ra, tay vẫn run rẩy. “Đây là bằng chứng cho thấy Sadie đã bị làm hại tại bữa tiệc năm ngoái. Thám tử, cô ấy đã ở đó.” Tôi cho anh ta thấy những bức ảnh tôi vừa chụp, các từ ngữ tuôn ra từ tôi quá nhanh. Tôi cố gắng kể lại cho anh ta các sự kiện - vết máu từ phòng tắm, niềm tin của tôi rằng ai đó đã đưa cô ấy ra

khỏi nhà, quấn cô ấy trong chăn và làm mất điện thoại của cô trong quá trình đó.

“Kẻ đó đã sử dụng xe của tôi, cốp xe của tôi!” - Tôi nói, một tiếng nức nở kẹt trong cổ họng. “Đó mới là hiện trường thực sự của vụ án. Không phải ở đây. Cô ấy đã không tự vẫn.”

Khóe miệng anh ta xịu xuống và anh ta lắc đầu. “Avery, cô nói chậm lại chút đã.”

Nhưng tôi không thể làm vậy, tôi phải tăng tốc và nói ra tất cả. Sadie sẽ không muốn một tiếng chuông chết tiệt hay một lời trích dẫn buồn. Cô sẽ muốn điều này. Được nhìn thấy, được báo thù. Nhưng anh ta không hề chú ý. Tôi cần phải làm gì để khiến anh ta nhận ra mọi chuyện ở đây?

Anh ta nhìn chằm chằm vào những bức ảnh trên điện thoại của tôi, tay anh ta cũng khẽ run lên, giống như tôi đã truyền nỗi sợ hãi của mình sang cho anh ta vậy. Đôi mắt anh ta trôi dạt về ô cửa sổ phía sau tôi và tôi biết anh ta đang nghĩ gì - nhà Loman sẽ sớm trở lại.

Tôi cần anh ta phải tin tôi trước khi họ quay về nhà.

“Chắc chắn có người nào đó ở đồn cảnh sát nhớ vụ tai nạn.” - Tôi nói. “Ai đó biết chuyện này. Chuyện xảy ra đã lâu rồi nhưng chắc chắn có người vẫn nhớ.” Thật là kinh khủng, đó là những gì vị sĩ quan đầu tiên đến hiện trường đã nói. Tôi cũng đã mang theo bài báo đó, kẹp trong tệp bằng chứng trên bàn. “Có lẽ chúng ta nên nói chuyện với vị sĩ quan có mặt tại hiện trường đầu tiên. Có lẽ có một số bằng chứng đã không khớp.” - Tôi nói. Một mảnh bằng chứng khác để liên kết các vụ án vào với nhau.

Tôi mở tập tài liệu và rút bài báo ra với hy vọng anh ta sẽ nhớ ra. Thám tử Collins đã từng nói với tôi rằng anh ta biết con người thật của tôi, những

gì tôi đã trải qua - rằng tôi là nạn nhân của số phận. Anh ta lớn tuổi hơn tôi nên chắc chắn anh ta sẽ nhớ vụ tai nạn đó.

"Tôi có thể..." - Anh ta hắng giọng và cầm điện thoại của tôi lên. "Tôi có thể giữ điện thoại của cô được không?"

Tôi gật đầu và anh ta nhét điện thoại của tôi vào túi, sau đó anh ta rút ra bao thuốc lá, lấy một điếu thuốc và tìm chiếc bật lửa bằng tay kia. "Thói quen xấu, tôi biết." - Anh ta nói. Tay anh ta run lên khi anh ta bật cái đánh lửa hai lần trước khi nó bắt lửa. Anh ta rít một hơi thật chậm, mắt nhắm nghiền. "Tuy nhiên, đôi khi nó giúp tôi bình tĩnh."

Tôi tưởng tượng làn khói thuốc ngấm vào tường nhà Loman và tấm thảm trang trí công phu dưới chân chúng tôi. Họ sẽ ghét điều đó ra sao. Tôi gần như đã định ngăn anh ta theo bản năng, nhưng rồi tự ngăn mình lại. Sao tôi phải quan tâm cơ chứ?

Trong bài báo có một bức ảnh đen trắng của con đường xảy ra vụ tai nạn - tại sao tôi chưa từng nhìn thấy nó trước đây? Trong khi Sadie đã chụp một bức ảnh của nơi đó. Hình dáng của cây, thật khác biệt trong ánh sáng ban ngày nhưng tất cả đều khớp. Bài báo cùng hình ảnh của đống đổ nát sau vụ tai nạn. Những mảnh vụn của một chiếc ô tô, nát bấy bên gốc cây. Trái tim tôi thắt lại và tôi phải nhắm mắt lại, thậm chí sau ngần ấy năm.

Tôi lướt qua những câu văn, những đoạn văn, cho đến khi đọc đến đoạn tôi vẫn còn nhớ, đoạn báo đó đã được khắc ghi vào tâm trí tôi, nhiều năm trước đó.

"Vị sĩ quan đầu tiên đến hiện trường đã đưa ra tuyên bố với phóng viên." - Tôi nói. Đọc thật to những từ mà tôi đã muốn quên từ rất lâu. "Chính là đoạn này: *"Tôi chẳng thể làm gì cả. Vụ tai nạn thật kinh khủng. Quá sức kinh khủng. Tôi đã tưởng rằng các nạn nhân đều đã tử vong ngay*

tại hiện trường, nhưng khi EMT đến, họ phát hiện ra rằng người phụ nữ ở ghế sau vẫn còn sống. Chỉ là đã bất tỉnh mà thôi!" Nỗi mất mát này sẽ được cảm nhận bởi tất cả mọi người trong cộng đồng, bao gồm cả vị sĩ quan trẻ..."

Tôi dừng đọc, căn phòng trở nên trống rỗng. Tôi không thể đọc hết đoạn báo. Không thể nói nên lời. Thay vào đó, tôi chỉ đứng yên và nhìn mọi thứ thay đổi ngay trước mắt.

Vị thám tử nhướn mày và lại dùng bật lửa. Anh ta giơ hồ sơ y tế của Parker ngay phía trên ngọn lửa, để cho nó bắt lửa và thả rơi vào thùng rác bằng thép không gỉ.

Tôi nhìn chằm chằm một lần nữa, xuống bài báo trong tay. Sự thật luôn chỉ cách tôi vài phân, chờ tôi nhìn lại một lần nữa.

Đoạn báo tôi chẳng thể nào đọc hết, hóa ra cuộc đời của chúng tôi vốn đã luôn giao nhau, hết lần này đến lần khác mà tôi không hề hay biết. *Sĩ quan Ben Collins.*

CHƯƠNG 29

Khói bốc lên từ thùng rác, bầu không khí dần trở nên nguy hiểm và sống động. “Vậy là anh đã biết.” - Tôi nói và lùi lại.

Các khoản thanh toán khác, khoản Sadie đã tìm thấy và sao chép, lưu trữ trong ổ usb cùng với khoản thanh toán cho bà tôi. Vậy là khoản tiền đó đã được chuyển cho anh ta. “Vậy là nhà Loman cũng đã mua chuộc anh?” - Tôi nói.

Cuối cùng, anh ta cũng chịu nhìn tôi. Mặt anh ta tối sầm và khó đoán.

“Đó là một tai nạn. Nếu cô muốn biết thì, anh ta không hề cố ý. Tôi nhìn thấy một đứa trẻ lái xe quá tốc độ vụt qua xe cảnh sát của tôi, nhanh như tên bắn vậy. Tôi không biết đó là Parker Loman khi tôi lái xe đuổi theo - anh ta không hề nhìn thấy chiếc xe kia. Đèn pha chắc đã làm lóa mắt họ, khiến họ không nhìn thấy ngã rẽ bất ngờ. Cả hai chiếc xe đều bị văng ra khỏi đường, nhưng chiếc xe kia...”

“Chiếc xe kia...- Tôi nghẹn ngào. Đó là *bố mẹ tôi.* Bên trong chiếc xe đó có người. Những người đã bị tước đi khỏi tôi.

Anh ta đã đợi bao lâu để gọi cho EMT sau khi Parker Loman bước ra khỏi xe? Có phải Parker đã yêu cầu anh ta đợi, khi ấn tay vào vết cắt trên trán, khi nhận ra điều mình đã gây ra? Hay Grant Loman đã gọi, giải thích mọi chuyện và thuyết phục anh ta tha cho con trai của ông - rằng bây giờ họ chẳng thể làm gì được nữa, hủy hoại thêm một cuộc đời nữa cũng không có ích gì, một lời cầu xin đồng thời cũng là một lời đe dọa chăng?

Có phải bố mẹ tôi đã chảy máu đến chết trong khi chờ đợi? Có phải họ đã cố chống chọi để được sống trong bóng tối, khi Ben Collins trẻ tuổi tự cân nhắc cuộc sống của mình và đưa ra sự lựa chọn?

Thùng rác kêu lên những tiếng lách tách, chúng tôi đứng đối diện nhau, hơi nóng từ thùng rác tỏa ra giữa chúng tôi.

"Avery nghe này, chúng ta ai cũng từng có thời trẻ dại." Anh ta như muốn nói rằng tôi là người hiểu rõ điều đó nhất. Những lựa chọn khủng khiếp chúng tôi đã đưa ra mà không hề suy nghĩ. Chúng tôi đưa ra những lựa chọn đó theo bản năng, cảm xúc, hoặc một động thái quyết liệt vì muốn mọi thứ dừng lại hoặc thay đổi.

"Tôi vẫn luôn nghĩ về chuyện đó." - Anh ta nói. "Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều không thể quên được chuyện đó. Và bây giờ, chúng ta đang làm tốt nhất có thể, tất cả chúng ta. Chuyện đó thật tồi tệ, nhưng nhà Loman đã hỗ trợ thị trấn này qua những khó khăn, cho đi bất cứ khi nào có thể. Tôi đã đưa ra quyết định khi tôi 23 tuổi và tôi đã cố gắng quên đi chuyện đó." - Anh ta giang tay và nói: "Tôi đã cống hiến *mọi thứ* cho nơi này."

Mắt anh ta mở to, giống như anh ta đang cầu xin tôi nhìn thấu anh ta - con người mà anh đã tự dựng nên. Con người tốt mà anh ta đã trở thành. Nếu tôi nghĩ kỹ, thì điều đó là sự thật, anh ta vẫn luôn là người giúp đỡ người khác, người luôn xung phong tình nguyện. Anh ta cũng là người tổ chức các cuộc diễu hành, các sự kiện. Luôn là người xin được tham gia vào ủy ban tổ chức. Nhưng tất cả những gì tôi thấy đều là lời nói dối. Một con người mới được tạo ta từ con người tồi tệ trước kia.

"Họ đã chết rồi!" - Tôi hét lên. Cuối cùng cũng có một nơi để tôi xả nỗi uất hận, thay vì tự thu mình lại. Thay vì chịu khuất phục trước hố đen đã hút tôi vào và không chịu nhả ra.

Anh ta nao núng. "Cô muốn gì, Avery?" Anh ta nói nhẹ nhàng như một chuyện hiển nhiên, giống như mọi thứ trong cuộc sống đều là một cuộc đàm phán.

Tôi lắc đầu. Anh ta rất bình tĩnh, và tiếng lách tách của ngọn lửa đang bắt đầu bén hơn, phá hủy mọi thứ một lần nữa.

Tôi cần phải ra khỏi căn phòng này, nhưng anh ta đang chặn đường ra.

Anh ta bước sang một bên và theo bản năng tôi lùi lại, áp sát người về phía bức tường. "Chúng ta hãy nói chuyện với Grant, cùng nhau nghĩ ra một thỏa thuận nào đó, được chứ?"

Nhưng anh ta đã nhầm. Tất nhiên, Grant không thể làm điều đó.

"Sadie!" - Tôi nói, cuối cùng tôi cũng đã hiểu. Cô ấy cũng đã mắc sai lầm giống như tôi, cô ấy đã tin tưởng nhầm người. Cuộc sống của tôi là cuộc sống của cô ấy. Cô ấy đã đi theo con đường tương tự, tìm ra tên anh ta và tin rằng anh ta sẽ nói cho cô ấy sự thật. "Anh đã giết cô ấy?" - Tôi thì thầm, đưa tay lên miệng vì cú sốc của sự thật và sự kinh hoàng.

Anh ta là người đã đưa cô đến bữa tiệc. Người đàn ông không ai nhìn thấy.

Anh ta nuốt nước bọt và nhăn mặt. "Không!" - Anh ta nói. Nhưng lời nói của anh ta nghe thật tuyệt vọng, gần giống một lời cầu xin.

Tôi có thể thấy mọi chuyện đã diễn ra, những điều Sadie sẽ làm - tìm thấy Ben Collins trong bài báo, giống như tôi đã làm. Yêu cầu anh ta đến đón cô, dẫn anh ta đến bữa tiệc. Sadie có quyền lực trong tay bởi những gì cô ấy đã phát hiện ra, tin rằng cô ấy đã nắm thóp được tất cả - cho một cuộc tấn công chí mạng, cuối cùng. Cô ấy đã che giấu dấu vết tiền bạc; tất cả những gì cô ấy cần là anh ta. Số tiền cô đã đánh cắp từ công ty chính là

dành cho việc này. Cho anh ta. Cô không hề nhìn thấy sự nguy hiểm ở những nơi nó thực sự tồn tại. “Tất cả những gì cô ấy muốn từ anh là sự thật.” - Tôi nói.

Anh ta chớp mắt hai lần, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, rồi nói: “Biết sự thật thì có ích gì? Như vậy sẽ chỉ gây hại tất cả chúng ta. Và để làm gì chứ? Chúng ta đâu thể thay đổi quá khứ.”

Để làm gì ư? Sao anh ta có thể hỏi điều đó? Tất nhiên là vì công lý. Vì bố mẹ tôi. Vì tôi.

Sự thật phải được nói ra - rằng Parker phải chịu trách nhiệm cho cái chết của bố mẹ tôi. Rằng bên trong gia đình đó luôn có một cuộc đấu tranh quyền lực, và Sadie cuối cùng cũng đã tìm được cách hạ bệ anh trai mình. Một nước đi tính toán và nguy hiểm.

Nhưng một chuyện khác đã xảy ra đằng sau cánh cửa bị khóa trong bữa tiệc. Cô ấy đã đánh giá sai anh ta. Phải chăng cô ấy đã kể về vụ án, đề nghị trả tiền mua chuộc và tin rằng anh ta sẽ đứng về phía cô - trước khi anh ta làm hại cô? Hay họ đã tranh luận, mối nguy hiểm dần chuyển từ lời nói sang bạo lực, cho đến khi mọi chuyện đã quá muộn?

“Trong phòng tắm có máu. Anh đã làm cô ấy bị thương.” - Tôi thì thầm nói. Không phải một chiếc xe vô tình khiến một chiếc xe khác bay khỏi đường nữa, thay vào đó là một sự vật lộn giữa nắm đấm vào thịt và xương.

“Cô ấy bị trượt chân.” - Anh ta nói. “Đó là một tai nạn.” - Anh ta nhắc lại. “Tôi không biết phải làm gì, và tôi đã hoảng loạn. Tôi chẳng thể làm gì để khiến cô ấy tỉnh lại.”

Những lời nói của anh ta trống rỗng và đầy sự dối trá. Lúc đó Sadie vẫn còn thở. Anh ta chắc chắn biết cô ấy vẫn còn thở. Nếu không, tại sao anh ta

lại đưa cô đến vách đá? Trong phổi cô chứa đầy nước, thực tế rằng nó trông giống như một vụ tự tử, cho đến cả vị trí đôi xăng đan của cô - chi tiết dàn dựng cuối cùng của anh ta. Tâm trí của anh ta lạnh lùng và sắc sảo với dự định kết thúc một cuộc đời, hòng cứu lấy những gì còn lại của anh ta.

Chẳng phải chính nhà Loman đã biến anh ta thành một kẻ giết người nhiều năm về trước sao? Biến anh ta thành đồng lõa, khiến anh ta thay đổi hoàn toàn giá trị đạo đức của bản thân đến mức có thể biện minh cho chính hành động giết người của mình?

Anh ta lại xoay ổ usb trong lòng bàn tay và nhét nó vào túi. “Cô ấy nói với tôi rằng còn một người khác cũng có bằng chứng. Tôi luôn nghĩ đó là cô.”

Tuy nhiên người đó không phải là tôi, mà là Connor, tuy nhiên anh không biết điều đó. Đó phải là lý do tại sao Sadie muốn anh tới bữa tiệc, đưa cả hai người họ đến đó. Cảm thấy an toàn hơn với thông tin cô có được, với hai người làm chứng. An toàn trong đám đông.

Trên bàn làm việc không còn gì khác ngoài bài báo về vụ tai nạn của bố mẹ tôi. Giống như anh ta đang cố gắng xóa mọi dấu vết của Sadie, một lần nữa.

“Cô ấy vẫn tỉnh.” - Tôi nói. “Cô ấy đã cố thoát ra khỏi cốp xe. Tôi có bằng chứng.” Đó là bằng chứng duy nhất anh ta không thể phá hủy trong căn phòng này.

Mọi thứ thay đổi nhanh chóng. Khuôn mặt anh ta, làn khói, tiếng lách tách của lửa.

“Cốp xe của cô?” - Anh ta nói, giọng đều đều. “Chiếc điện thoại do cô tìm thấy, những người cô đã từng cãi nhau, bằng chứng trong cốp xe của cô.

Con gái của gia đình vừa đuổi việc cô. Cô không muốn làm điều này đâu, hãy tin tôi đi.”

Cách anh ta nói giống như tôi chẳng là gì. Bất lực, khi đó và cả bây giờ. Tôi là người mà anh ta sẽ gán tội, người sẽ phải trả giá.

Bây giờ tôi đã hiểu tại sao anh ta cứ hỏi chúng tôi về bữa tiệc. Anh ta muốn biết liệu có ai nhìn thấy anh ta, hoặc Sadie hay không. Ai đó có thể nhìn thấy anh ta đang tìm cách di chuyển cô ra khỏi nhà. Ai đó có thể nhìn thấy anh ta ném cô xuống vách đá từ con dốc, hoặc khi anh ta trả lại xe của tôi sau đó và đi bộ trở về từ B&B.

Và sau đó, tôi đã có mặt ở hiện trường. Anh ta nhìn thấy tôi trên vách đá, trong khi anh ta đang “tìm kiếm” đôi xăng đan của cô ấy. Trên đôi xăng đan đó sẽ có dấu vân tay của anh ta, nếu anh ta là người tìm thấy chúng. Anh ta cũng đã nói điều tương tự với tôi, khi tôi mang cho anh ta chiếc điện thoại Sadie.

Đó là lý do tại sao anh ta đã hỏi tôi nhiều lần về đêm đó. Tại sao anh ta đã quan sát tôi rất kỹ trong suốt cuộc thẩm vấn, hòng muốn tìm ra những điều tôi đang che giấu. Anh ta sợ rằng tôi biết nhiều hơn là tôi tự nhận.

Mảnh ghép cuối cùng của bức tranh. Câu hỏi anh ta không dám hỏi thẳng trong đêm đó: Liệu tôi có nhìn thấy anh ta hay không?

“Hãy nói cho tôi biết điều cô muốn.” - Anh ta nói, với lấy bài báo ở trên bàn.

“Dừng lại!” - Tôi nói. Tôi lao người về phía anh ta để giật lại bài báo - mặc dù tôi thậm chí chẳng cần phải giữ nó. Tôi hoàn toàn có thể tìm thấy một bản khác dưới dạng in giấy hoặc trong dữ liệu sao lưu ở thư viện.

Nhưng thực tế là vì một thứ gì đó bị lấy khỏi tôi một lần nữa, mà không có sự cho phép của tôi.

Tôi cầm tờ báo trong tay, nhưng anh ta lao về phía tôi và nắm lấy tay tôi.

Mọi chuyện trở nên quá rõ.

Người đàn ông này đã giết Sadie vì cô biết sự thật. Tôi sẽ không có cơ hội để chứng minh sự vô tội của mình, để trình bày câu chuyện của tôi trong vụ án. Anh ta giết người để bảo vệ chính mình - không hơn không kém. Và bây giờ tôi là một mối đe dọa.

Tôi giật tay lại, những ngón tay của anh ta trượt khỏi tay tôi, tôi chạy vòng quanh bàn hướng về phía cửa. Anh ta lao về phía tôi và đá chân phải thùng rác, những mảnh giấy cháy rơi ra tạo thành những vệt than hồng và đốm lửa. Lửa bắt đầu bén vào tấm thảm trang trí sàn nhà. Đôi mắt anh ta mở to.

Tôi quay lưng bỏ chạy. Loạng choạng chạy ra khỏi phòng, với Ben Collins đuổi theo phía sau tôi. Anh ta gọi tên tôi, mùi khói lan ra khắp căn phòng. Anh ta sẽ dễ dàng bắt kịp tôi nếu tôi chạy lên cầu thang - với các vòng xoáy mở và rộng. Tôi lao vào phòng gần nhất, đóng sầm cửa lại sau lưng.

Phòng của Sadie.

Các căn phòng ở đây không có khóa. Không có nơi nào để trốn vì ngôi nhà này được thiết kế theo một đường thẳng. Sàn gỗ sát dưới giường. Không gian mở. Không có bí mật ở nơi này.

Chuông báo cháy bị kích hoạt, một tiếng kêu chói tai, đều đều.

Có lẽ đội cứu hỏa sẽ đến. Nhưng sẽ không đủ sớm.

Tôi kéo cánh cửa kính ra ban công, để gió cuốn tấm rèm vào phía trong phòng. Quá cao để nhảy xuống. Căn phòng duy nhất đủ an toàn để nhảy xuống là phòng ngủ chính, ngay dưới ban công có một triền dốc cỏ, Connor, Faith và tôi đã từng trèo lên triền dốc đó để vào nhà nhiều năm trước.

Tất cả những gì tôi có thể làm là ép người sát vào bức tường gần cánh cửa phòng của cô để trốn, trước khi cánh cửa phòng bị mở ra lần nữa. Ben Collins đi thẳng về phía những cánh cửa đang mở, đi ra ban công và nghiêng người nhìn ra ngoài. Và tôi chớp lấy khoảnh khắc đó để chạy về phía ngược lại và phóng xuống sảnh.

Anh ta chắc hẳn đã nghe thấy tiếng bước chân của tôi - mọi tiếng động trong căn nhà này đều tạo nên tiếng vang - và anh ta lại gọi tên tôi một lần nữa, giọng anh ta vang lên, hòa lẫn với tiếng chuông báo cháy.

Nhưng tôi đã kịp chạy sang phía đầu kia của hành lang, khói bay ra khỏi căn phòng giữa chúng tôi.

Đóng sầm cửa phòng ngủ chính, tôi chạy về phía ban công. Một chân vắt lên lan can, các ngón tay bám chặt, tưởng tượng Connor bên dưới, chân tôi đặt trên vai anh. Từ đây xuống dưới là khoảng 1 mét 8. Tôi có thể làm được.

Tôi nghe tiếng mở cửa khi tôi buông tay, cú chạm đất làm tôi cảm thấy chóng mặt. Tôi vấp ngã, rồi sau đó tự đứng dậy và chạy đến con đường hướng về vách đá. Tôi kêu cứu, nhưng tiếng của tôi bị nuốt chửng bởi tiếng sóng vỗ.

“Dừng lại!” - Anh ta hét lớn, tiếng của anh ta quá gần, đủ gần để tôi nghe thấy không chỉ tiếng gọi, mà cả tiếng bước chân của anh ta. “Đừng cố

chạy nữa!”

Nhân chứng. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là tôi cần những nhân chứng. Sadie đã ở đằng sau cánh cửa bị khóa, bên trong một cốp xe bị khóa. Không ai nhìn thấy cô ấy bị đưa đi.

Tôi không phải là tội phạm đang bị cảnh sát đuổi theo. Tôi không phải kẻ xấu trong câu chuyện thêu dệt của anh ta.

Hình bóng của người đàn ông xuất hiện ngay gần con đường đi tới vách đá, tôi suýt chút nữa đã va phải anh ta trước khi nhận ra anh ta là ai. Parker. “Chuyện gì đang...”

Tôi quay người lại và thám tử Collins đứng sững lại, anh ta chỉ cách hai chúng tôi vài bước. Sóng biển vỗ vào những tảng đá phía sau chúng tôi. Các bậc thang đi xuống bãi biển Breaker thật gần, ở ngay trong tầm ngắm.

“Anh ta đã giết cô ấy!” - Tôi muốn một người khác nghe được chuyện này, nhìn thấy chúng tôi lúc này.

“Cái gì?” - Ánh mắt của Parker nhìn tôi rồi nhìn sang vị thám tử và quay trở lại ngôi nhà, nơi tiếng chuông báo cháy vang vọng đến phía chúng tôi.

“Cô ấy biết về vụ tai nạn.” - Thám tử Collins nói và thở dốc. Anh ta muốn đánh lạc hướng và chuyển sự tập trung sang tôi. Tôi đứng giữa hai người họ, tự hỏi phải chăng tôi vừa làm tăng gấp đôi sự nguy hiểm. Một người sẽ làm gì để giữ kín bí mật của họ. Tay vị thám tử đặt trên hông khi cố gắng thở lấy hơi, tay anh ta đẩy áo khoác sang một bên để lộ một khẩu súng.

Parker quay sang tôi, đôi mắt đen của anh tìm kiếm. “Vụ tai nạn...” - Câu nói được thốt lên và bị bỏ dở, gần như mắc kẹt trong họng anh. Đó hẳn

là điều thám tử Collins và bố mẹ của Parker đã nói, một lời bào chữa mà Parker đã bám vào. Tuy nhiên, tôi vẫn nhận thấy điều mà anh không thể nói. Cả anh và em gái anh đều không biết cách xin lỗi.

Anh quay sang nhìn vị thám tử. “Anh đã nói với cô ấy sao?”

“Sadie đã biết chuyện.” - Tôi nói trước khi vị thám tử có thể trả lời. Không một ai kể cho tôi. Sadie đã dẫn tôi đến đó, từng bước một. Nhưng bây giờ chỉ có ba chúng tôi ở đây và sóng biển dữ dội bên dưới, tất cả những bí mật khủng khiếp mà nó đã giữ. “Cô ấy đã phát hiện ra sự thật và anh ta đã giết cô ấy.”

Thám tử lắc đầu, bước lại gần. “Không đúng, hãy nghe tôi..."

Parker chớp mắt khi một con sóng vỗ vào bờ. “Em đang nói gì vậy, Avery?”

Nhưng tôi không có cơ hội để trả lời.

Thám tử Collins hẳn đã nhìn thấy điều đó trong mắt Parker, giống như tôi. Một cơn thịnh nộ bất chợt, cơn giận dữ tụ lại cho đến khi một thứ khác đang trào dâng trong máu anh. Thám tử Collins với lấy khẩu súng của mình ngay khi Parker lao vào người anh ta.

Tôi không biết được ai là người di chuyển đầu tiên. Đâu là người hành động và đâu là người phản ứng với hành động. Tôi chỉ biết rằng Parker đã đè lên người vị thám tử ngay khi anh ta chạm tay vào khẩu súng - và anh ta đã không kịp rút nó ra để chĩa nó về phía Parker.

Sự tức giận trào lên từ trong xương tủy, sự cân bằng mà anh vẫn luôn cố để duy trì, khi Parker đẩy Ben Collins lùi lại, khẩu súng rơi khỏi tay cầm của vị thám tử và văng vào một tảng đá.

Một tiếng nổ do súng bị cướp cò. Âm thanh đó phá tan sự im lặng, khiến tất cả chúng tôi dừng lại. Một đàn chim bay lên cùng lúc với khoảnh khắc cuộc sống của chúng tôi thay đổi - điểm bùng phát. Tôi đã nhìn thấy Parker, trong tròng mắt dãn ra của Ben Collins. Anh ta lao ra một cách tuyệt vọng, hướng về phía tôi. Đôi chân anh ta loạng choạng một, hai lần, sau đó anh ta lấy được đà và phóng về phía tôi.

Tôi chỉ có thể đứng nhìn. Màu áo của anh, biến mất ngay khi đến gần vách đá. Và sau đó, tôi không còn nhìn thấy bất cứ điều gì nữa. Xung quanh tôi chỉ còn tiếng sóng vỗ vào các tảng đá bên dưới.

Và đó là khi tôi nghe thấy tiếng hét.

Và thấy tất cả người dân Littleport, tập trung bên dưới bãi biển và nhìn về phía chúng tôi.

CHƯƠNG 30

Ở đằng xa, một tiếng chuông phao vang lên. Một con diều hâu khóc than, bay lượn trên bầu trời. Sóng dữ dội vỗ vào những tảng đá. Thời gian tiếp tục trôi qua.

"Đó là một vụ tai nạn." - Parker nói, trượt xuống đất khi mọi người chạy đến.

Tất cả đều là tai nạn.

Vị sĩ quan đầu tiên chạy đến triền dốc, chạy về phía đường và nhắc mọi người đứng lùi lại.

Có tiếng quát tháo ở phía bên dưới, người nào đó lội vào bờ từ bãi biển. Nhưng đã quá muộn và tất cả chúng tôi đều biết điều đó.

"Không ai được di chuyển!" - Vị cảnh sát nói khi anh ta vào hiện trường. Tôi nhận ra anh ta, đó là sĩ quan Paul Chambers, người cũng đã thẩm vấn chúng tôi năm ngoái.

Sĩ quan Chambers nhìn về phía ngọn lửa đang bốc lên từ ngôi nhà ở phía đằng xa. Sau đó, anh ta nhìn Parker đang thở dốc ở dưới đất, tay giữ chặt cánh tay còn lại của mình.

"Anh ta đã giết Sadie!" - Parker nói. "Anh ta định làm hại Avery." Anh nhìn tôi một cách van xin. Ngay cả lúc này anh vẫn cô đàm phán. "Anh ta có súng. Tôi buộc phải làm điều đó. Tôi phải ngăn anh ta lại."

Chưa bao giờ tôi cảm nhận được sức mạnh như vậy, trong những khoảnh khắc anh nín thở mọi người đều dõi theo. Tôi không xác nhận cũng

không phủ nhận.

Tôi cảm nhận được ánh mắt của Parker đang nhìn thẳng vào mặt tôi. Nghe tiếng anh tuyệt vọng thì thầm. *Làm ơn.*

“Đừng nói nữa, Parker.” Đó là giọng của Grant, giọng của ông vang lên trong đám đông, đầy vẻ đe dọa.

Tôi nhận ra một vài khuôn mặt trong đám đông. Những người nhà Sylva, Harlow, Loman - Grant đang gọi điện thoại, trong khi Parker ngồi dưới đất, ôm chặt lấy cánh tay. Connor lách qua đám người để tiến lại gần, nhưng một sĩ quan khác đã đến và chặn mọi người lại. Có còi báo động. Nhiều tiếng hét từ bên dưới. Một chỉ thị được đưa ra để di chuyển những chiếc xe và con người để các phương tiện cứu hỏa có thể vượt qua. Đằng sau chúng tôi, lửa đã lan đến cửa ban công mở của tầng hai, khói bốc ra khắp nơi.

Ngôi nhà của nhà Loman đang cháy, ai đó đã chết và chúng tôi vẫn ở trên gờ đá.

“Anh đã giết cha mẹ em!” - Tôi nói. Đủ lớn để người khác có thể nghe thấy. Không chỉ sĩ quan Chambers, mà cả những người đang đứng quanh đó, theo dõi. Connor, Faith, Grant và Bianca.

Parker nhăn mặt, lắc đầu, mặc dù cả hai chúng tôi đều biết đó là sự thật.

“Em biết chính là anh. Và Sadie đã chết vì cô ấy cũng đã phát hiện ra điều đó.” Tất cả những người bị tước đi khỏi tôi đều do Parker, và tôi muốn anh phải trả giá.

Parker liên tục lắc đầu. Anh vẫn im lặng như bố anh đã ra lệnh. Ngay cả khi anh được bảo đứng lên. Ngay cả khi hai tay bị còng ở sau lưng. Đôi mắt

của Parker vẫn nhìn xung quanh khi bị dẫn qua đám đông, như thể đang tuyệt vọng cầu mong ai đó sẽ sửa chữa điều này.

Anh lặng lẽ đi, đầu cúi xuống. Một người đàn ông bình thường, giống như bất kỳ người nào khác.

Tôi giao nộp toàn bộ những bằng chứng còn lại cho các sĩ quan tại sở cảnh sát. Rất nhiều bằng chứng đã bị tiêu hủy trong lửa và nước biển.

Nhiều bằng chứng đã bị thiêu rụi. Điện thoại của tôi. Ổ usb. Tất cả đã biến mất. Nhưng tôi đã sao chép các tập tin trong ổ usb vào máy tính xách tay của tôi và tôi cũng đã sao chép ảnh trong điện thoại của Sadie. Sĩ quan Chambers có vẻ rất ngạc nhiên, dường như Ben Collins đã giữ thông tin này cho riêng mình, không bao giờ đề cập đến việc phát hiện ra chiếc điện thoại cho bất kỳ ai khác.

Tôi không biết liệu những bằng chứng còn lại đó có đủ hay không.

Sau đó, tôi đứng trong sảnh của đồn cảnh sát với hai bàn tay trắng. Xe và máy tính xách tay của tôi đã bị tịch thu để làm bằng chứng. Tôi ra quầy tiếp tân để hỏi xin được dùng điện thoại, nhưng tôi không thể nghĩ ra một con số nào.

“Avery.” Tôi quay lại khi nghe thấy giọng nói của Connor. Tôi có thể nhìn thấy chiếc xe tải phía sau anh qua ký cửa sổ, đỗ một cách tùy tiện, giống như anh ấy đang chờ tôi vậy.

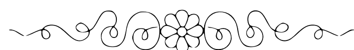
Tôi không hỏi chúng tôi sẽ đi đâu khi tôi thắt dây an toàn - tôi cũng không biết mình rồi sẽ đi đâu lúc đó. Nhưng khi Connor lái xe đến đài quan

sát, tôi đã biết.

Anh đỗ xe trên con đường sỏi của B&B và tắt động cơ. Một hộp đồ đạc của tôi đã được đặt ở trước hiên nhà. Connor mở cửa, nhưng dừng lại trước khi bước ra ngoài.

“Nơi đây luôn có thừa phòng vào Cuối Mùa hè.”

MÙA HÈ
NĂM 2019

NGÀY ĐẦU TIÊN CỦA MÙA HÈ

Qua những ô cửa sổ mở, tôi có thể nghe thấy những con sóng vỗ vào những tảng đá. Gió thổi ngoài khơi, lá cây xào xạc trên đầu.

Ánh nắng chiếu qua tấm rèm mở khi những cành cây đung đưa.

Tôi bỏ kính xuống, lấy một chai nước và đĩa thức ăn ra khỏi tủ lạnh. Tôi rũ gối, kéo thêm vài chiếc ghế xung quanh. Chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Các vị khách đang trên đường đến Landing Lane.

Ngôi nhà đã không thể cứu vãn sau vụ cháy. Nó đáng lẽ ra không nên được xây dựng ngay từ đầu. Sadie đã từng nói về điều này nhiều năm về trước: Nó không an toàn. Nhất là với kích thước của nó, xâm chiếm nhiều mảnh đất một cách bất hợp pháp. Trước đó họ đã phải đút lót các nơi để xin giấy phép. Chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa.

Vẫn còn một vài dấu tích của căn nhà cũ, nếu bạn biết nơi để tìm. Những phần cỏ có màu xanh tốt hơn, nhạt hơn. Một phần đất trũng hơn những phần khác, nơi từng là hồ bơi.

Nhưng từ phía nhà khách, đó chỉ là một cảnh quan thiên nhiên, một mảng trống không có cây trước những tảng đá. Một khung cảnh tuyệt đẹp, không bị cản trở, chào đón tôi mỗi sáng.

Một phần thưởng, cho sự rủi ro.

Tôi nghe nói, thông qua những người khác trong thị trấn, rằng Parker đã có được một thỏa thuận. Nghe nói anh ta bị giam giữ tại nhà, phải đeo máy theo dõi ở mắt cá chân. Hình như anh ta cũng đã bị đuổi khỏi công ty.

Hầu hết những lời nói đó có thể là tin đồn. Nhưng tất cả những gì tôi quan tâm là anh ta đã biến khỏi đây. Và gia đình họ sẽ không quay trở lại.

Vào mùa đông, sau khi tôi bán mảnh đất tại đài quan sát, tôi đã đưa ra một mức giá thấp nhưng hợp lý cho khu đất này. Không ai có ý định xây lại ngôi nhà và chỉ có chái nhà cho khách được xây dựng theo đúng luật. Nhưng tôi cũng chỉ cần có vậy.

Tôi đã mua lại tài sản này vì góc nhìn của nó, nhìn ra toàn bộ Littleport và mọi thứ tôi từng biết.

Một điều tôi tiếc nhất là đã không được nhìn thấy mặt Grant, khi ông nhận ra những gì tôi đã làm.

Vào mùa đông năm ngoái, tôi đã bán tất cả những gì mình có cho nhà Sylva. Một dải đất trên đài quan sát mà tôi đã nắm giữ, cho chính tôi. Tất cả ẩn dưới tên của một công ty trách nhiệm hữu hạn.

Tôi đã bắt đầu đầu tư nhiều năm trước đó, với số tiền từ việc bán ngôi nhà của bà ngoại tôi. Tiền mặt được chi trả bởi chính người nhà Loman, khi họ mua ngôi nhà của bà ngoại tôi. Bianca là người duy nhất từng hỏi tiền của tôi đã đi đâu. Grant có vẻ như không hề để ý tới chuyện đó.

Không có gì trong hợp đồng của tôi với nhà Loman ngăn tôi tự tách riêng và có những khoản đầu tư của riêng tôi. Vì vậy, tôi đã lấy số tiền đó và đầu tư với một nhóm nhỏ vào một khu đất ở một vài thị trấn trên bờ biển.

Khoản đầu tư đó đã sinh lãi và mỗi người chúng tôi đã lấy phần của mình rồi tiếp tục đầu tư.

Tôi có con mắt nhìn thấy các khoản đầu tư tiềm năng và đủ can đảm để làm điều đó. Và rõ ràng đó là hai thành phần chính để tạo nên thành công. Mạo hiểm tất cả mọi thứ để tạo ra một cơ hội.

Hôm nay là ngày đầu tiên của mùa du lịch tại Littleport, và chúng tôi có mặt ở đây hôm nay để ăn mừng một sự khởi đầu - một mô hình liên doanh với Faith, gia đình của cô sẽ cho thuê các ngôi nhà cho thuê mới của họ.

Greg Randolph đã từng gọi tôi là con quái vật của Sadie, nhưng anh ta đã lầm. Nếu tôi là con quái vật của ai thì tôi nghĩ tôi là con quái vật của Grant thì đúng hơn.

Tôi đã làm theo mọi thứ ông dạy tôi, đầu tư số tiền ban đầu mà không chần chừ. Đánh cược tất cả mọi thứ, hết lần này đến lần khác, vào các khoản đầu tư bất động sản ở các thị trấn phía trên và dưới bờ biển. Phải có niềm tin rằng có một điều gì đó sẽ kéo những vị khách du lịch đến - sức mạnh của đại dương, sự rộng lớn của nó, những bí mật mà nó ẩn giấu - và quả thực điều đó đã có tác dụng.

Đó có thể là một hành động liều lĩnh, không thể rút lại và không có gì hứa hẹn.

Nhưng Littleport luôn là nơi ưu ái những người táo bạo có bản lĩnh.